

Giới thiệu Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)

Dịch giả: Hàn Vũ Phi

Công ty Phát hành: Văn Việt

Nhà Xuất Bản Thanh Niên

Ngày xuất bản: Tháng 5/2018

Câu chuyện này là phần tiếp theo của bộ ngôn tình trinh thám đình đám “Hãy nhắm mắt khi anh đến” tiếp tục được Đinh Mặc xây dựng đầy hấp dẫn.

Một nhóm sát thủ mặt nạ bất thường, tên sát nhân bướm bướm đã ẩn nấp nhiều năm... Bóng tối vẫn bao trùm khắp mọi nơi.

Để tìm ra chân tướng cuối cùng, anh buộc phải ra đi, đến phía sau màn sương dày đặc.

Chính nghĩa như đầm lầy dưới ánh trăng, mang theo đá lạnh.

Luôn luôn tồn tại nhưng con sóng ngầm.

Nếu cuối cùng anh ấy quay lại, từ nay hãy yên tâm nhắm lại đôi mắt đắm lệ trong bóng tối của em...

“Anh bước đi bên lề bóng tối

Nhìn thấy những cái ác xấu xí nhất của thế gian này.

Anh phải kiêu ngạo và cô độc hơn bất kỳ ai trên cuộc đời này.

Vậy mà vì em, anh vẫn giữ cho mình sự ảm áp.

Giản Dao, người vợ anh yêu thương.

Anh sẽ mỗi ngày một yêu em hơn...”

“Cận Ngôn, anh không nhìn thấy nữa.

Sau này sẽ đến lượt em chủ động hôn anh.

Cứ mười phút lại để em hôn anh một lần.

Em sẽ cùng anh làm bất kỳ chuyện nguy hiểm nào trên đời này.

Anh có thể ra tay bảo vệ thế giới,

còn em sẽ bảo vệ anh.

Cận Ngôn, em yêu anh,

bằng tất cả dũng khí và sinh mệnh của em...”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Phần 1: Sinh vật ăn cỏ

"Nếu ly biệt làm chúng ta đau khổ thì tương phùng lại khiến lòng người lạc lối"

Thành phố cổ ban trưa thừa thốt người. Dưới ánh mặt trời gay gắt, da dê Đồng Sinh dần trở nên nóng rát. Cô đưa tay che nắng, nhìn nhó đứng ở ngã tư.

Hình như cô bị lạc thì phải, đã mù đường còn đánh rơi bản đồ và ví tiền, thật là xui xẻo. Cô thầm mong gặp được ai tốt bụng để mượn di động gọi cầu cứu bạn mình. Cô không chú ý đến một chiếc xe hơi màu đen đỗ gần đó rất lâu rồi.

Dần dần, người đi đường mỗi lúc một vắng hơn. Ngay cả chủ chó gần đó cũng cuộn tròn trong góc, thiêm thiếp giấc nồng. Lúc chiếc xe kia dừng trước mặt mình, cô hơi ngạc nhiên, song thấy gương mặt người lái xe liền tươi cười bắt chuyện: "Ồ, xin chào!" Thật may mắn, đang lúc khó khăn thế này, cô lại tình cờ gặp được người mới quen hôm trước.

Đối phương cười hỏi lại: "Sao vậy cô gái? Thấy em đứng ở đây mãi, chờ ai à?"

Đồng Sinh le lưỡi: "Em đánh rơi ví tiền, còn lạc đường nữa."

Đối phương mở cửa ghế phụ cho cô: "Lên xe đi! Muốn đi đâu? Tôi đưa em đi."

Đồng Sinh từ chối lấy lệ: "Làm phiền người khác như thế sao được", nhưng cuối cùng vẫn lên xe, suốt quãng đường không ngừng trò chuyện rôm rả với đối phương.

Gió nhẹ lay ngọn cây, in bóng loang lổ trên chiếc xe hơi.

Điều hòa trong xe phả hơi mát mẻ, cả người Đồng Sinh thấy thư thái vô cùng.

Người kia lấy bình nước suối mát lạnh đưa cô. Đồng Sinh vui vẻ nhận lấy, uống ừng ực không chút đề phòng. Sau đó, mí mắt cô dần trĩu nặng. Cô cảm thấy có điều không ổn nhưng không cách nào chống đỡ được. Trong lúc mơ hồ, cô nhận ra xe đang chạy vào một nơi rất hẻo lánh. Cuối cùng, Đồng Sinh rơi vào mê man.

Tại một nơi nào đó...

Đồng Sinh hoảng loạn bò trên mặt đất, khóc tức tưởi: "Thả tôi đi... Xin anh thả tôi đi... Anh muốn bao nhiêu tiền, tôi sẽ đưa hết cho anh..."

Nhưng đối phương đều bỏ ngoài tai. Gã xiết chặt hông cô, thềm thường vuốt ve bờ mông nõn nà, sau đó thúc mạnh.

Gã đối xử với Đồng Sinh như một con vật không hơn không kém. Khóa cổ cô bằng dây xích, không cho mặc quần áo. Mà cô cũng đâu cần đến chúng nữa? Gã thích nhìn những người phụ nữ sống trong bộ dạng người không ra người, vật không ra vật như vậy. Bản thân hắn là bậc đế vương ban phúc, là vị chủ nhân cao quý uy phong. Còn cô ngày đêm chỉ có thể nhìn lên khung cửa sổ bé nhỏ trên đỉnh đầu, sống trong căn hầm bí mật này, bị ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Có một đêm, nghe tiếng cô khóc nghẹn ngào gọi mẹ, gã chỉ im lặng vuốt ve thân thể cô như trấn an: Đồng Sinh, đừng khóc, mẹ cô không tìm được cô đâu!

Sở Cảnh sát thành phố cổ rất lớn, nhưng đội cảnh sát hình sự lại không quy mô như vậy. Bởi vì thành phố du lịch và những con người chất phác nơi đây rất hiếm khi xảy ra án hình sự. Tuy vậy, những vụ án xảy ra trước đây đều hết sức nghiêm trọng, thành ra Sở phải duy trì hoạt động của đội hình này.

Thời tiết nóng rực và bức bối vô cùng. Văn phòng đội cảnh sát hình sự tĩnh lặng như tờ, toàn bộ đều nằm nhòai trên bàn ngủ gục. Ve sầu ngoài sân vườn kêu râm ran, nhựa đường trên mặt đất bị nắng hun nóng gần như nóng chảy.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2: Phần 1: Sinh vật ăn cỏ 2

Trong một ngày nhàn rỗi khiến người ta lười nhác này, chỉ có một người duy nhất không ngủ trưa, vẫn đeo tai nghe ngồi trước máy tính. Đó là đội trưởng đội cảnh sát hình sự của Sở Cảnh sát thành phố cổ: Phương Thanh.

Năm nay, Phương Thanh tròn ba mươi tuổi. Dáng người cao to vạm vỡ, năng lực xuất chúng, vẫn còn độc thân. Người dân sống quanh đó từng giới thiệu vô số cô nàng nhưng đều bị anh từ chối. Nói chính xác hơn, sau khi bị bạn gái "đá" cách đây mấy năm, anh vẫn luôn đơn độc một mình. Niềm vui cuộc sống về cơ bản chỉ có "tay làm hàm nhai".

Giờ phút này, anh đang tập trung xem một bộ phim trên máy tính. Bình thường, hiếm khi anh làm việc riêng ở cơ quan, trường hợp tranh thủ lúc nghỉ trưa xem phim thế này là lần đầu tiên. Đây là một bộ phim trong nước, anh đang xem video tổng hợp các phân cảnh của nữ chính.

Phương Thanh chăm một điệu thuốc lá, neho mắt nhìn chăm chăm nữ diễn viên chính Kim Hiểu Triết. Năm nay cô hai mươi chín tuổi, được công nhận là diễn viên nổi tiếng muộn trong giới giải trí nước nhà. Hai năm trước, cô bỗng nổi lên như một hiện tượng, đến giờ trở thành ngôi sao người người, nhà nhà.

đều biết.

Trên màn hình, Kim Hiểu Triết mặc bộ sườn xám đẹp tuyệt làm nổi bật làn da trắng ngần như gấm sứ. Cô và nam chính đang diễn cảnh thân mật. Nam chính ôm eo cô, bấp dùi nồn nà của Kim Hiểu Triết thấp thoáng dưới tà sườn xám. Phương Thanh xem video mà cổ họng khô khốc. Sau đó, anh thấy tên nam chính chết tiệt kia thô bạo đẩy cô ngã xuống giường, vuron tay xé nát chiếc sườn xám gọi cảm.

"Khốn kiếp!" Phương Thanh khê chửi thề, không hiểu sao mình lại khản trương như vậy.

May mà cảnh nóng không tiếp diễn. Hai người nằm trên giường mùi mẫn rồi hôn nhau say đắm. Phương Thanh sa sầm mặt bước ra khỏi văn phòng.

Thành phố cô không được phép xây nhà cao tầng. Phương Thanh đứng nhìn ngọn núi xanh ngắt phía xa xa. Anh rất thích nơi yên bình này, nhưng đây cũng là sự ràng buộc đối với anh. Đến giờ, anh vẫn nhớ như in ngày Kim Hiểu Triết ra đi, cô vô cùng tỉnh táo nói với anh: "Phương Thanh, em không thể tiếp tục sống ở đây. Nơi này yên ả đến tẻ nhạt, nhắm mắt cũng biết được tương lai sẽ như thế nào. Em muốn một cuộc sống muốn mây muốn về và có nhiều cơ hội để phát triển hơn."

Lúc ấy, anh đã đáp lại thế nào nhỉ? Anh còn cười nữa kìa, nụ cười vừa đau đớn vừa tức tở: "Được thôi, em cứ xông pha đi. Nếu không lẫn lộn bên ngoài được thì cứ quay về. anh vẫn chờ em. Ngày em trở lại chúng ta sẽ làm đám cưới."

Mẹ kiếp, nào ngờ Kim Hiểu Triết vừa đi đã trở thành người nổi tiếng. Sau đó, họ hiếm liên lạc với nhau, nhưng cũng không cắt đứt hoàn toàn.

Năm ngoái, Phương Thanh đến Bắc Kinh tham dự khóa đào tạo của Bộ Công an. Anh nhắn tin cho Kim Hiểu Triết nhưng mãi không thấy cô trả lời. Đến nửa đêm, cô bất ngờ xuất hiện ở khách sạn của anh. Đó là lần đầu tiên anh chứng kiến sự phôi trương của cô. Xe bảo mẫu đỗ nơi bí mật dưới sân, hai vệ sĩ hộ tống cô đi lên, anh mắt người quản lý nhìn anh vô cùng phức tạp.

(*) Xe bảo mẫu là xe đưa đón dành riêng cho các ngôi sao, ngoài ra còn là nơi lưu động để họ trang điểm, thay đổi trang phục, ăn uống... (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch.)

Xa cách mấy năm, một lần nữa anh chìm đắm trong sự âu yếm của cô. Cô ghim móng tay vào tấm lưng trần của anh để kiềm chế tiếng rên rỉ. Mồ hôi anh chảy ròng ròng, còn hăng hơn cả lúc trèo tường bắt trộm. Sau giây phút ngọt ngào, anh còn đang nhắm mắt mơ màng thì cô đã phải đi.

Anh nắm chặt lấy tay cô, buộc miệng hỏi: "Bây giờ, chúng ta được xem là gì?"

Cô không đáp, hỏi ngược lại: "Khi nào anh chuyển đến Bắc Kinh?"

Phương Thanh im lặng. Phải trả lời thế nào đây? Nói anh đã làm cảnh sát hình sự nửa đời rồi, hoàn toàn không nghĩ đến việc từ chức để đến Bắc Kinh ư? Hay nói là bây giờ anh đã là đội trưởng, tiền lương một tháng những năm nghìn tệ, có thể cưới đại minh tinh như em không?

Anh dứt khoát cười trừ: "Vội gì chứ? Nếu vội sao em không về thành phố cổ nhỉ?"

Kim Hiểu Triết nghe vậy gượng dừ bỏ đi. Anh gọi điện, nhắn tin mấy lần nhưng cô chẳng buồn đoái hoài.

Nghĩ đến đây, Phương Thanh lại phiền muộn vô cùng. Thật ra, thành tích của anh rất ưu tú, đơn xin chuyển công tác đến Bắc Kinh đã để sẵn trong ngăn tủ từ lâu. Nhưng phải nói với cô thế nào đây? Bây giờ anh đi còn kịp không?

Anh châm điều thuốc mới, bỗng nhớ đến cảnh hôn môi nóng bỏng của Kim Hiểu Triết và gã nam chính kia, cả người bắt giác nóng hừng hực, rít một hơi thuốc dài như trút giận.

"Sếp Phương!" Một cảnh sát hành sự vội vã chạy đến từ phía cầu thang.

Phương Thanh nhìn sắc mặt cậu ta, trong lòng dè phảng mọi sự ngổn ngang trước đó. Khốn kiếp, lại có chuyện rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Nạn nhân là một người đàn ông trẻ tuổi, lịch sự, khi cười có lẽ trông rất hiền lành. Dĩ nhiên, đây chỉ là những gì Phương Thanh phán đoán dựa trên tâm ảnh trong thẻ căn cước của đối phương. Trên thực tế người xấu số này bị hung thủ chém nát bảy, giờ chỉ còn là một thi thể tàn tạ nằm cạnh chân anh.

"Phó Vĩ, 25 tuổi, người Cam Túc, là du khách đến từ Bắc Kinh, mấy ngày qua trọ tại khách sạn Diêu gia phía trước." Nhân viên điều tra nghiêm túc báo cáo.

Phương Thanh lạnh mặt lật miếng vải trắng phủ thi thể lên xem, trong lòng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ. Anh sắp nộp hồ sơ xin chuyển công tác, vậy mà

lại xảy ra vụ án lớn thế này. Ông trời đang đùa anh sao? Nhưng dù nghĩ thế, đôi mắt nhìn xoáy vào thi thể của Phương Thanh còn sắc bén hơn cả mắt chim ưng.

"Pháp y nói thế nào?"

"Suy đoán sơ bộ: Thời gian tử vong từ 1 đến 3 giờ sáng hôm nay. Nạn nhân bị hung khí sắc nhọn đâm vào ngực và nhiều nơi ở bụng, xuất huyết dẫn đến tử vong. Ngoài ra, cổ tay còn có vết bầm, ắt hẳn từng bị người ta bẻ quặt. Hung khí là một cây mã tấu lưỡi mỏng, chiều dài chừng 15 đến 20 centimet, độ rộng từ 8 đến 10 centimet, trọng lượng khá nặng, chất liệu cụ thể thì cần thực hiện giám định tỉ mỉ hơn..."

"Tổng cộng bị chém bao nhiêu nhát?" Phương Thanh hỏi.

"... Hơn bốn mươi nhát."

Phương Thanh tựa vào thân xe cảnh sát hút thuốc. Cậu cảnh sát hình sự trẻ tuổi vừa xem qua thi thể liền nôn thốc nôn tháo cạnh rãnh nước. Phương Thanh vẫn điềm nhiên như không, lấy một viên kẹo bạc hà trong túi ra nhai lấy tinh thần.

Trời nắng gay gắt, đám người tụ tập ngoài dây phong tỏa đuổi mãi không đi. Anh mắt Phương Thanh chậm chậm quét một vòng thăm dò. Nói không chừng, giờ phút này, hung thủ đang lẫn trong đám người kia. Nhưng anh chỉ nghĩ vậy thôi. Đám đông nhốn nháo, hỗn loạn, căn bản không phát hiện được gì. Hung thủ đâu phải tên ngu ngốc để người khác dễ dàng phát hiện như thế.

Anh ngừng đầu quan sát con ngõ, từ từ hình dung tình tiết vụ án xảy ra sáng nay.

Sau nửa đêm, trời đổ mưa to, chắc trên đường Phó Vĩ về khách sạn thì bị dính mưa. Đây là con ngõ vắng vẻ thông đến cửa sau khách sạn, anh ta là đàn ông nên chọn đi đường này cũng không có gì lạ. Ở thành phố cô thường có rất nhiều du khách đi chơi đến nửa đêm, thậm chí thâu đêm, vì vậy thời gian Phó Vĩ trở về cũng không có gì bất thường.

Tuy rằng nước mưa đã rửa trôi đa số dấu vết, nhưng bùn đất đỏ lôm xung quanh thi thể cho thấy máu bị thấm rất sâu. Hơn nữa, cũng không có chứng cứ hay dấu vết xác định thi thể từng bị di chuyển. Bước đầu có thể giả định nơi này là hiện trường xảy ra án mạng.

Hơn một giờ sáng, Phó Vĩ đi đến đây thì gặp hung thủ. Hung thủ ẩn nấp hay đối đầu trực diện với anh ta? Hai bên ngõ là tường thấp lờ mờ, không có bất cứ góc ngách nào để lẫn trốn. Vì vậy, hung thủ chỉ có thể đứng đây đợi Phó Vĩ trong cơn mưa.

Phó Vĩ quen biết hung thủ ư? Nếu vậy, có lẽ anh ta sẽ dừng bước, còn không chắc sẽ đi thẳng. Sau đó, hung thủ liền ra tay. Một nhát, hai nhát... hai mươi nhát... bốn mươi nhát! Chém đến khi người đàn ông trẻ tuổi này biến dạng, trở thành một đồng mẩu thịt bầy nhầy.

Vóc dáng Phó Vĩ hơi gầy, chiều cao trung bình, vậy mà hung thủ lại không chiếm được thế thượng phong. Nếu không phần tay anh ta đã chằng hằn lên dấu vết bị bẻ trật. Cho nên, hung thủ không phải một gã đàn ông cường tráng, lực lưỡng.

Sau đó thì sao? Hung thủ bỏ trốn, còn Phó Vĩ máu me lênh láng nằm ở đây, đợi người ta phát hiện.

Máu, đúng vậy, là máu. Động mạch chủ của Phó Vĩ bị cắt trúng khiến máu tuôn xối xả, tuy bị nước mưa rửa trôi không ít, nhưng trong đất, trên tường vẫn để lại những vết máu vô cùng đáng sợ. Mà hung thủ từng giằng co với anh ta, trên người chắc chắn nhuộm đầy máu tươi.

Ở thành phố cổ, 1 đến 2 giờ sáng không phải quá muộn. Cách đây mấy con ngõ là phố xá sầm uất, sáng trưng. Một người toàn thân đầm máu, tay cầm mã tấu, có thể chạy đi đâu?

Phương Thanh ngừng đầu nói với hai cấp dưới: "Lập tức tập hợp tất cả camera giám sát trong phạm vi năm con đường quanh đây. Tôi không tin tên khốn kia có thể chạy thoát."

Xảy ra một vụ án như vậy tại khu du lịch trọng điểm quả thật là chuyện long trời lở đất. Cấp trên mở cuộc họp khẩn cấp, ra lệnh cho Phương Thanh phải phá được vụ án này trong vòng một tuần.

Phương Thanh lập tức bắt tay điều tra, bận đến tối tăm mặt mũi. Thân là đội trưởng chỉ huy Đội cảnh sát hình sự, điều quan trọng nhất là anh phải vạch ra phương hướng điều tra phá án. Hiện tại, Phương Thanh tập trung vào việc tìm kiếm "kẻ khả nghi người đầy máu" qua camera giám sát, đồng thời điều tra thêm về nạn nhân Phó Vĩ lúc còn sống.

Một ngày sau, được cảnh sát khu vực hỗ trợ, các đồng nghiệp đến Cam Túc và Bắc Kinh lần lượt gửi tin về:

Quê của Phó Vĩ là một huyện ở Hạ Diện thuộc Cam Túc. Nhà anh ta có mẹ già nằm liệt giường quanh năm và người cha đi làm nuôi cả gia đình. Mặc dù kinh tế có chút khó khăn nhưng vẫn đảm bảo cả nhà được cơm no áo ấm. Hai người vô cùng đau đớn trước cái chết của anh ta, nhưng vì giao thông bất tiện, bố anh ta còn phải thu xếp chuyện trong nhà nên mấy ngày nữa mới đến đây được.

Hai năm trước, Phó Vĩ tốt nghiệp trường Đại học Dân sinh Bắc Kinh danh giá, sau đó vào làm tại một công ty IT. Anh ta được đánh giá là người có năng lực. Kết quả điều tra cho thấy anh ta không có thù oán với ai, không có bạn gái hay mâu thuẫn tình cảm. Kiểm tra hết các mối quan hệ xung quanh anh ta nhưng không phát hiện ai có động cơ giết người.

Về phần tính cách của anh ta, phía cảnh sát cũng tìm hiểu sâu hơn một chút. Bạn cùng phòng hồi đại học cho biết: "Con người Đại Vĩ bình thường rất tốt, là người ôn hòa, không tranh chấp gì với người khác. Khuyết điểm là... hơi háo sắc. Cậu ta rất thích phụ nữ xinh đẹp, từ con nhà lành đến gái làng chơi. Hồi đại học, cậu ta từng đi chơi gái, nhưng chỉ một, hai lần thôi. Con trai tầm tuổi này đều như vậy cả. Đúng rồi, cậu ta có một cô bạn gái trên mạng. Sau này, nghe nói cô gái kia đột ngột cắt đứt liên lạc nên mới chấm dứt."

Đồng nghiệp thuê chung nhà với anh ta ở Bắc Kinh cũng cung cấp thông tin: "Phó Vĩ không có kẻ thù hay bất hòa với ai. Mức lương ở công ty hiện tại khá cao nên cậu ta không bị áp lực về kinh tế. Cậu ta gom phép kỳ nghỉ đồng, mấy ngày trước mới quyết định đến thành phố cổ kia. Việc này chỉ có vài người bạn biết. Cậu ta còn nói, biết đâu gặp được mối nhân duyên nào thì sao. Nào ngờ..."

Hành tung mấy ngày Phó Vĩ ở thành phố cổ cũng bị cấp dưới của Phương Thanh điều tra ra toàn bộ. Anh ta chỉ qua lại mấy nơi quen thuộc như khách sạn, quán bar, phố cổ... Mấy cô nàng anh ta bắt chuyện ở quán bar và chủ quán nơi anh ta từng ghé qua ăn uống đều được hỏi thăm một lượt. Điều khiến người ta bất ngờ chính là Phó Vĩ không hề xảy ra xung đột với bất cứ ai.

Ngay cả một cô gái làng chơi "tiếp chuyện" với anh ta mấy ngày qua cũng bị mời về Sở. Cô ta trả lời rất dè dặt: "Chàng trai trẻ đó à... Tôi có ấn tượng, anh ta thuê tôi làm hướng dẫn viên du lịch, dẫn đi chơi mấy ngày."

Mấy vị cảnh sát cười xòa, không vạch trần lời nói dối của cô ta.

"Không có gì đặc biệt, tính tình hơi háo sắc, còn khá bần xỉn. Lúc tính tiền, anh ta còn kỳ kèo năm mươi tệ nữa. Mấy vị khách kiêu này chúng tôi gặp nhiều lắm. Ai giết anh ta vậy? Đáng sợ thế..."

Khách sạn Diêu gia nơi Phó Vĩ ở cũng bị liệt vào phạm vi điều tra. Hiện chưa phải mùa cao điểm du lịch nhưng tình hình kinh doanh không đến nỗi tệ, lượng khách ra vào khách sạn khá ổn định. Mười người khách ở cùng tầng với Phó Vĩ đều được cảnh sát mời đến lấy lời khai, nhưng không ai có mối liên hệ gì với anh ta cả.

Thậm chí, lễ tân chịu trách nhiệm làm thủ tục phòng ở khách sạn cũng bị hỏi đến. Cô ta là người địa phương, hơn hai mươi tuổi, tướng mạo xinh xắn, khai với cảnh sát: "Anh ta rất dí dỏm, luôn đi chơi đến nửa đêm mới về... Chủ động bắt chuyện hỏi? Đúng vậy, anh ta cho tôi cả số QQ. Lúc ấy, cô tạp vụ và mấy nhân viên khác còn cười trêu tôi nữa. Nhưng tôi không định kết bạn với anh ta."

* * *

Đêm đã khuya, Phương Thanh và một đồng nghiệp khác tiễn người cuối cùng đến lấy lời khai ra về. Hai người một mình châm thuốc hút. Tổ giám sát đang tiếp tục xem mấy đoạn băng ghi hình, tua đi tua lại rất nhiều lần nhưng chưa phát hiện tung tích kẻ khả nghi.

"Tít tít." Chuông điện thoại của Phương Thanh kêu lên. Một tin tức giải trí xuất hiện trên màn hình: "Bộ phim bom tấn sử thi do Kim Hiểu Triết thủ vai chính khai máy hôm nay." Phương Thanh vứt điện thoại lên bàn.

"Đội trưởng, vụ này không dễ xoi chút nào." Anh đồng nghiệp rít thuốc lâu bầu.

Phương Thanh cảm bình trà lên tu ừng ực. Chuyện này còn phải nói sao? Bình thường, mấy vụ hung án đội hình sự gặp phải đa phần đều là hàng xóm giết nhau, ngoại tình, vợ bé, yêu đương hận thù, tranh chấp tiền bạc... lớn hơn nữa cũng chỉ giết người cướp của là cùng. Vụ án này tưởng chừng đơn giản, nhưng phía cảnh sát điều tra gần hai mươi bốn giờ vẫn chưa tìm được đầu mối nào.

Không có động cơ, không có kẻ tình nghi, camera giám sát không bắt được hình ảnh hung thủ, cộng thêm trận mưa to trở thành "kẻ đồng lõa" tuyệt hảo cho hắn nữa.

"Này, không lẽ chúng ta gặp phải 'cái kia'?" Người đồng nghiệp cảnh giác hỏi.

Phương Thanh trầm mặc.

Người đồng nghiệp khẽ thở dài. "Nếu vậy thì phiền phức rồi đây."

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Phương Thanh nghĩ ngợi: "Vừa giống vừa không giống."

Người đồng nghiệp khó hiểu: "Sao lại như vậy?"

"Là tâm lý biến thái. Nếu giết người ngẫu nhiên thì hiện trường được thu dọn quá sạch sẽ. Chắc chắn hung thủ phải có âm mưu từ trước. Nhưng hành động điên cuồng của hắn đối với thi thể quả thật rất biến thái."

Hai người đều im lặng. Không ai trong số họ có kinh nghiệm với kiểu vụ án hung sát thế này. Thời gian dần trôi, họ vẫn chưa phát hiện được manh mối gì. Nhóm cảnh sát hình sự đã mệt mỏi cả ngày, Phương Thanh cho mọi người về nhà nghỉ ngơi.

Đêm nay trăng rất sáng. Mỗi khi bồn chồn, Phương Thanh có thói quen tản bộ vòng quanh phố cổ. Sau khi tan ca, anh rời khỏi Cục Cảnh sát, lững thững đi dạo xung quanh.

Những cảnh sát hình sự lâu năm có một nguyên tắc bất thành văn: Nếu quá trình điều tra gặp bế tắc thì hãy đến hiện trường, biết đâu sẽ có thu hoạch mới. Phương Thanh cũng không ngoại lệ. Đầu tiên, anh đi tới khách sạn Điều gia. Hơn mười một giờ, cửa khách sạn mở rộng, nhưng trong sảnh không một bóng người. Một ý tưởng lóe lên, Phương Thanh rào bước vào trong khách sạn.

Khách sạn Điều gia rất có tiếng ở thành phố cổ. Điều gia là danh gia vọng tộc, người cầm quyền hiện nay là Điều Viễn Qua. Ông ta đứng tên khá nhiều khách sạn, nhà hàng và công xưởng. Khu nhà Điều gia dùng để kinh doanh khách sạn nghe nói có từ thời nhà Minh hay nhà Thanh gì đó. Hình như gia đình họ cũng sinh sống ở đây.

Bốn bức tượng thú bằng đá đặt nơi góc sân có dáng vẻ dữ tợn, uy nghiêm. Sân vườn rộng rãi trồng rất nhiều cây xanh. Phương Thanh đi vào vườn hoa liền thấy một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ màu xám đậm đang cho cá ăn trong ao.

Anh nhận ra đó là ông chủ Điều - Điều Viễn Qua. Năm nay, ông ta bốn mươi tám tuổi, nhưng do biết cách chăm sóc bản thân nên trông chỉ khoảng bốn mươi. Ông ta có vóc người trung bình, tướng mạo đoan chính, khí chất nho nhã và trầm tĩnh.

Điều Viễn Qua không nhận ra anh. Thấy có người đến gần, ông ta đoán là khách trọ bèn cười hỏi: "Chưa ngủ à?"

Phương Thanh đáp: "Vâng, không ngủ được, chủ cũng ở khách sạn này à?"

Điều Viễn Qua cười xòa: "Tôi là ông chủ của nơi này."

Anh tỏ vẻ kinh ngạc: "Ồi, thất lễ quá! Khách sạn này rất đẹp, ông chủ thật biết cách kinh doanh đây." Tiếp đó, anh không tiếc lời khen ngợi sân vườn và phong cách trang trí của khách sạn. Điều Viễn Qua nghe thấy vậy, khuôn mặt không giấu được nụ cười.

"Có điều..." Phương Thanh nhíu mày. "Nghe nói có một người khách ở đây nhà trước bị giết cách đây mấy hôm. Chắc sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn của khách sạn? Nói thật, tôi cũng thấy hơi sợ."

Điều Viễn Qua chau mày. "Chuyện xảy ra quá đột ngột. Trước giờ, nơi này rất yên bình. Cậu đừng sợ. Vụ án đó xảy ra ngoài đường, không phải trong khách sạn chúng tôi, chẳng qua nạn nhân trùng hợp là khách ở đây thôi. Tôi đã dặn dò tất cả nhân viên tăng cường an ninh, túc trực 24/24 rồi. So ra, chỗ chúng tôi có khi là an toàn nhất. Cậu thanh niên kia... Mấy buổi tôi trước đó, tôi còn tán gẫu với cậu ta vài câu khi đi tản bộ ngoài vườn. Chàng trai tốt như vậy, thật đáng tiếc."

Phương Thanh im lặng chốc lát mới dò hỏi: "Ông chủ, chủ thường xuyên ngủ muộn vậy sao?"

"Tuổi càng cao ngủ càng ít. Buổi tối, tôi thường cho cá ăn hoặc tản bộ xung quanh khách sạn. Cũng quen rồi."

Rời khỏi khách sạn Điều gia, Phương Thanh lập tức ghi lại tất cả cuộc đối thoại vừa rồi vào sổ tay. Đây là phương pháp anh học được từ mấy người cảnh sát hình sự có kinh nghiệm. Trí nhớ dai không bằng ngòi bút mền. Có vài lời khai lúc tra hỏi không thấy khác thường, sau khi liên kết với các dữ liệu khác có thể phát hiện ra manh mối mới.

Tạm thời, những thông tin Điều Viễn Qua cung cấp không có vấn đề khả nghi hay động cơ giết người nào. Tiếp theo, Phương Thanh đi đến hiện trường vụ án. Anh đang tra xét thì nhận được một cuộc điện thoại từ nhân viên điều tra.

"Đội trưởng, nhân viên điều tra lấy được nửa dấu vân tay rõ nét trên vách tường cách thi thể chừng bốn mét."

Anh còn chưa kịp mừng rỡ thì bên kia đầu dây lại nói tiếp: "Kết quả đối chiếu cho thấy dấu vân tay là của nạn nhân."

Cúp điện thoại, Phương Thanh đứng dưới ngọn đèn đường mờ tối, nhìn chăm chăm vào hình vẽ thi thể trống rỗng. Sau đó anh ngẩng đầu nhìn mặt tường nơi nhân viên điều tra phát hiện được dấu vân tay. Xét theo vị trí, nạn nhân đi về từ hướng kia, ngang qua vách tường này mới bị giết hại. Trên tường có mái hiên che mưa, vì thế dấu vết không bị rửa trôi. Nhưng dấu vân tay kia thuộc về nạn nhân nên không có nhiều giá trị tham khảo.

Phương Thanh đảo mắt nhìn xung quanh. Nơi này cách đường lớn không xa, chắc chắn hung thủ không thể lộ liễu chạy trên đường khi toàn thân đầy máu. Nói cách khác, đối phương hẳn nhiên sẽ lẫn trốn vào nhà dân hay khách sạn, nhà nghỉ nào đó gần đây. Nếu là nhà dân, vậy hung thủ phải để phòng ánh mắt hàng xóm. Nếu là khách sạn, vậy hung thủ có thể là người thuê phòng không? Nhưng ai có thể chạy vào khách sạn khi máu me đầy mình mà không khiến người khác chú ý? Vì vậy, nhân viên khách sạn có khả năng lớn hơn.

Ý tưởng vừa nảy ra còn rời rạc, anh men theo hiện trường vụ án tiếp tục đi về phía trước. Đến ngã tư đầu tiên, anh phát hiện phía bên phải không có ánh đèn nên tối hơn rất nhiều. Anh cân nhắc một lát liền chọn rẽ phải.

Đi hơn mười mét nữa, trước mắt anh xuất hiện một ngã ba. Đã hơn mười hai giờ đêm, ven đường bên phải có một quán cơm bình dân vẫn mở cửa. Có người đang đổ một chậu nước ra đường, nhóm nhân viên ngồi rửa bát bên trong. Phương Thanh biết mấy hộ gia đình gần đây đều được nhóm cảnh sát hình sự thăm hỏi cả rồi, không có gì bất thường. Anh bèn rẽ vào con đường bên trái không một bóng người.

Đi chừng mười, hai mươi phút, Phương Thanh bỗng dừng bước. Phía trước là một ngôi trường tiểu học bỏ hoang, cổng sắt cao ngang người khóa kín, khuôn sân nhỏ tối đen như mực. Du khách đi qua có lẽ sẽ không để ý, chỉ có dân địa phương mới biết ngôi trường này đã bỏ hoang mấy năm rồi. Vì thủ tục phá dỡ và di dời chưa làm xong nên nó vẫn chưa bị đập bỏ.

Phương Thanh đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Nơi đây cách đường lớn không xa, nhưng vì quá tối và có cây to che kín nên chẳng ai chú ý. Nhịp tim Phương Thanh đập dồn dập. Anh lấy gang tay từ trong túi ra, trèo qua tường, nhẹ nhàng nhảy vào trong.

Trong sân có một gốc cây cổ thụ, dãy phòng học thấp lè tè và đông đồ tạp nham nằm rải rác. Phương Thanh thấy rõ một lối đi băng qua sân đến thẳng cổng sau của trường. Anh rón rén đến gần, nhìn qua khe cửa, không ngờ phát hiện manh mối ngoài ý muốn.

Hóa ra cổng sau không khóa, chỉ khép hờ thôi. Anh nhìn thấy khách sạn Diệu gia thấp thoáng qua mấy căn nhà trong con ngõ vắng. Xem chừng anh đã đi hết một vòng, thật ra cũng không xa chút nào.

Trên tay nắm cửa có một chỗ sẫm màu. Anh bật đèn pin kiểm tra kỹ càng dấu vết dưới mặt đất, dường như là vết máu. Sau đó, anh quay người đẩy cửa một căn phòng gần đó.

Trong phòng, bàn ghế cũ chất thành đống lộn xộn, vách tường loang lổ bám đầy bụi bẩn. Phương Thanh cẩn thận soi xét từng li từng tí. Góc tường có một vết màu nâu sẫm và vết nước đọng, hệt như dấu tích của máu hòa lẫn nước mưa.

Phương Thanh ngậm đèn pin ngồi xổm trên mặt đất, trong lòng hân hoan vui sướng. Cuối cùng anh cũng tìm được rồi.

Hung thủ máu me bê bết đã sớm tìm được chỗ lý tưởng để thay quần áo trước khi chạy trốn. Vì vậy, nhân viên điều tra không tìm thấy "kẻ khả nghi người đầy máu" trong camera giám sát. Với những dấu hiệu ở hiện trường, nếu không tìm được manh mối thì thật có lỗi với quá trình truy tìm dấu vết của anh rồi.

Đột nhiên, Phương Thanh nghe thấy một tiếng động rất khẽ vang lên trong không gian tĩnh lặng, tựa như ai đó vô tình giẫm lên một mảnh lá khô. Lòng anh lạnh toát, những suy đoán liên tiếp hiện ra trong đầu như bản cờ nhảy. Đối phương làm việc cẩn thận, kế hoạch chu đáo chặt chẽ. Sau khi giết người, tâm trạng kẻ đó rất kích động, nóng lòng chạy trốn nên đến đây đổi quần áo rồi bỏ đi ngay. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, hung thủ lo lắng còn lưu lại vết máu ở đây nên muốn quay lại dọn dẹp sạch sẽ...

Phương Thanh vội tắt đèn pin. Cả căn phòng chìm vào bóng tối. Anh nép sát cạnh cửa, chờ đợi phương đến gần.

Không khí lạnh lẽo và yên tĩnh khiến người ta sồn gai ốc. Phương Thanh căng thẳng nhìn cánh cửa đang từ từ mở ra. Một người đàn ông tóc ngắn mặc bộ đồ Tây, vóc dáng cao ráo bước vào. Phương Thanh không nhìn rõ gương mặt anh ta dưới ánh trăng bàng bạc, nhưng có thể phán đoán người đó cực kỳ tuấn tú. Anh ta bình thản nhìn lướt một vòng quanh phòng, cuối cùng đi tới chỗ vết máu kia.

Phương Thanh đứng cách anh ta chỉ nửa mét. Trong chớp mắt, anh lao đến chế ngự bả vai anh ta: "Không được nhúc nhích!"

Người đàn ông giật mình vùng tay. Phương Thanh không ngờ anh ta có võ, cộng thêm ưu thế về chiều cao nên dễ dàng thoát khỏi sự khống chế của anh.

Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi. Phương Thanh thuận thế kéo tay quật anh ta ngã xuống đất.

Người đàn ông có chút khó chịu lên tiếng: "Hành động chuẩn như vậy... Cảnh sát à?"

Phương Thanh cười lạnh: "Anh là ai? Nửa đêm đến đây làm gì?"

"Tôi à..." Người đàn ông cười khẩy. "Xem ra đầu óc anh không nhanh nhạy cho lắm. Nhìn những hành động của tôi từ lúc bước vào phòng đến giờ mà không đoán được mục đích tôi đến đây giống anh sao?"

Lời nói của anh ta khiến Phương Thanh ngậy người. Anh cảm thấy người đàn ông này có chút khác thường nên không muốn nói nhiều lời vô nghĩa. Anh lấy còng khóa tay đối phương lại, đẩy ra ngoài: "Về Cục Cảnh sát rồi nói."

Phương Thanh bật đèn pin, thấy người đàn ông nhìn chiếc còng tay với vẻ mặt chuyên chú đến lạ. Anh chợt nhớ mình và đồng nghiệp từng suy đoán, có lẽ tội phạm là một tên tâm lý biến thái. Trông bộ dạng gã này hình như cũng hơi biến thái thật. Anh lập tức nâng cao tinh thần cảnh giác, đề phòng kẻ tình nghi đột ngột nổi điên có hành động bất ngờ.

Phương Thanh gọi mấy nhân viên điều tra lái xe đến đón và phong tỏa hiện trường. Suốt quãng đường, người đàn ông kia rất yên tĩnh, không có bất cứ biểu hiện dị thường nào. Phương Thanh lái xe, thỉnh thoảng quay đầu sang nhìn, phát hiện ngón tay anh ta còn gõ nhịp lên bập đui với phong thái ung dung, nhàn nhã.

Cảm giác quái dị trong lòng anh càng thêm mãnh liệt.

Về đến Cục Cảnh sát đã là hai giờ sáng. Mấy nhân viên trực ban hào hứng nghe tin sắp bắt được kẻ tình nghi. Nhưng Phương Thanh không tỏ vẻ đắc ý. Anh đưa người đàn ông kia vào phòng thẩm vấn, sau đó gọi một đồng nghiệp theo hỗ trợ.

Ngọn đèn được bật lên, soi sáng căn phòng thẩm vấn nghiêm nghị và lạnh lẽo. Phương Thanh ra hiệu bằng ánh mắt với đồng nghiệp. Người cảnh sát kia hắng giọng ngồi xuống, đưa tách trà nóng cho người đàn ông.

Có lẽ do bị còng quá lâu nên sắc mặt anh ta hơi khó coi. Anh ta nâng tách trà lên uống một hớp rồi chê bai: "Trà cũ, có mùi mốc, thế mà các người cũng uống được. Cơ sở vật chất của Sở Cảnh sát nơi đây thật tệ hại."

"Bớt nói nhảm đi." Phương Thanh khẽ giọng quát: "Tên họ?"

Anh ta gõ ngón tay lên tách trà: "Bạc Cận Ngôn."

"Tuổi?"

"Hai mươi tám."

"Quê quán?"

"Thành phố Đồng."

"Nghề nghiệp?"

"Chuyên gia phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm của Bộ Công an, kiêm giáo sư thỉnh giảng của Đại học Cảnh sát."

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Type: Thùy Miên

Phương Thanh và đồng nghiệp lập tức ngừng đầu: "Anh nói gì?"

Bạc Cận Ngôn lặp lại chức danh của mình lần nữa. Hai người đều nhìn thấy khóe môi anh thấp thoáng nét cười, vừa đắc ý vừa ngạo mạn.

Người cảnh sát kia mất kiên nhẫn, cười lạnh: "Anh nói mình là chuyên gia của Bộ Công an sao? Hừm!"

Phương Thanh mắt sáng quắc nhìn xoáy vào Bạc Cận Ngôn: "Có chứng cứ gì chứng minh thân phận của anh không? Tôi bắt anh ngay tại hiện trường vụ án đây."

Về mặt Bạc Cận Ngôn vẫn thản nhiên. "Tất cả giấy tờ tùy thân trên người tôi không phải đã bị các anh tịch thu rồi sao? Kiểm tra chứng thực là chức trách của cảnh sát, không phải của tôi."

Người cảnh sát kia nhắc chiếc khay để những món đồ vừa lục soát trên người Bạc Cận Ngôn đặt lên bàn. Thẻ căn cước, cuống vé máy bay từ Bắc Kinh đến đây ba ngày trước, ví tiền, khăn giấy, găng tay, khẩu trang...

"Nếu anh thật sự là chuyên gia, vậy sao không mang chứng nhận chuyên gia? Thậm chí một tấm danh thiếp cũng không có?" Người cảnh sát kia gắng hỏi.

Bạc Cận Ngôn cười nhạo: "Đi xa nên tôi quên, mang mấy thứ vô dụng ấy làm gì?"

Phương Thanh lấy một tờ giấy chứng nhận đỏ rực trong khay, mở ra xem. "Vậy anh mang theo giấy đăng ký kết hôn làm gì?"

Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt không trả lời.

Cuộc thẩm vấn cuối cùng cũng chấm dứt. Phương Thanh tháo còng tay cho Bạc Cận Ngôn, đồng thời bảo đồng nghiệp nhanh chóng xác minh thân phận của anh. "Nếu anh thật sự là chuyên gia của Bộ Công an, vậy khi này đã mạo phạm rồi. Tuy nhiên, tôi phát hiện anh ở hiện trường vụ án, hành động giải anh về thẩm tra là chuyện hợp tình hợp lý, đúng với chức trách."

Bạc Cận Ngôn gật đầu: "Tôi có thể hiểu." Anh xoa cổ tay bị còng đến ửng đỏ với vẻ mặt điềm nhiên, bình thản. Cảm giác lạ lùng lại dấy lên trong lòng Phương Thanh. Anh cảm thấy anh ta thật khác người: Xuất hiện vào thời điểm không nên có mặt và bình tĩnh vào thời điểm nên giận dữ.

Trong đầu Phương Thanh bật ra một từ "quái gở".

Bạc Cận Ngôn khẽ nhấp một ngụm trà: "Ồ đúng rồi, khi này tôi quên nói. Thân phận chuyên gia của tôi là bí mật, với quyền hạn của các anh chắc hẳn không thể tra ra. Báo với cấp trên của anh có lẽ sẽ xác minh được."

Phuong Thanh và đồng nghiệp trần trời nhìn nhau.

Hai mươi phút sau, anh không thể không mời Bạc Cận Ngôn đến văn phòng mình ngồi, vì Cục trưởng phân Cục đang trên đường đến Sở.

“Bạc... Giáo sư, mời ngồi.” Phuong Thanh vốn không phải người giỏi giao tiếp với lãnh đạo, huống chi người ngồi trước mặt này nếu đúng – thì là một nhân vật lớn. Vậy nên sau khi hai người ngồi xuống, không khí như chìm vào tĩnh lặng.

Lát sau, Bạc Cận Ngôn lên tiếng trước: “Dựa theo quy tắc, tôi bị các anh bắt về Sở... Có phải nên báo cho người nhà đến bảo lãnh không?”

Phuong Thanh không biết anh ta định làm gì, nhưng vẫn gật đầu: “Đúng vậy.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười, cầm bút viết ra một số điện thoại: “Phiên anh gọi vào số máy này, thông báo để cô ấy đến bảo lãnh cho tôi.”

“Đây là...”

“Đương nhiên là chủ nhân còn lại của tờ giấy đăng ký kết hôn, vợ tôi.”

Nghe vậy, Phuong Thanh bỗng có chút băn khoăn. Anh xem chồng người ta là kẻ tình nghi, còn tay bắt về Sở. Tuy một phần nguyên nhân là do hành động khác thường của đối phương, nhưng Phuong Thanh thật sự hơi lo sợ khi phải đối mặt với mấy người phụ nữ luôn miệng oán trách ầm ĩ. Anh đành cười khách sáo: “Giáo sư Bạc, anh tự gọi cho chị nhà là được rồi.”

Nào ngờ Bạc Cận Ngôn lặng thinh, trên gương mặt điềm tĩnh chợt lộ vẻ bối rối.

“Nếu cô ấy chịu bắt mấy thì tôi cần gì nhờ một người xa lạ chuyển lời?”

Phuong Thanh nghẹn họng.

Đầu dây bên kia nhanh chóng được kết nối, là giọng một người phụ nữ rất trẻ và dịu dàng. Phuong Thanh vốn không muốn nói mình đã bắt nhầm chồng người ta, nhưng Bạc Cận Ngôn kiên quyết buộc anh “phải nói rõ quá trình tôi bị bắt giữ”, hơn nữa còn đứng bên cạnh giám sát. Không còn cách nào khác, Phuong Thanh đành kể hết đầu đuôi câu chuyện. Anh cũng khá đau đầu, rõ ràng phải chăm sóc tiếp đãi vị chuyên gia từ trên trời rơi xuống theo chỉ thị của Cục trưởng, sao đột nhiên biến thành nhân viên hòa giải hôn nhân gia đình thế này?

Người phụ nữ nghe xong câu chuyện, vừa kinh ngạc vừa lo lắng: “Giờ anh ấy đang ở Sở các anh sao? Tôi lập tức đến ngay.”

Phuong Thanh vội đáp: “Vâng.”

Anh cúp điện thoại, quay sang thấy Bạc Cận Ngôn đã ung dung ngồi xuống ghế. Phuong Thanh khoanh tay đánh giá anh ta. Không phải anh ta là chuyên gia tâm lý nổi tiếng giới phỏng đoán tâm lý tội phạm hung ác sao? Trông đáng vẻ chừng chạc đường hoàng, vậy mà cảm xúc lại thể hiện rõ trên mặt thế kia à? Bây giờ ai cũng có thể nhìn ra anh đang rất vui, vô cùng vui về ấy.

Sau đó, Phuong Thanh chú ý thấy Bạc Cận Ngôn đang lật xem tài liệu điều tra vụ án mạng trên bàn.

Tại sao Bạc Cận Ngôn nhúng tay vào vụ này? Trong lúc trò chuyện, anh ta đã trình bày rõ lý do của mình. Anh ta trùng hợp cũng ở khách sạn Diêu gia, còn tận mắt nhìn thấy hình vẽ thi thể trên phố. Hơn nữa, “vì gần đây có chút nhầm lẫn” nên anh ta bắt tay điều tra vụ này. Vì có những suy luận tương tự Phuong Thanh nên anh ta tìm được trường tiểu học kia.

Mặc dù không thích việc anh ta lật xem tài liệu của mình, nhưng lời nói tiếp theo của Bạc Cận Ngôn lại khiến Phuong Thanh kinh ngạc.

Anh ta nhìn lướt qua nội dung cuộc họp sau cùng, lặp lại câu cuối ở phần tổng kết: “... Các anh cho rằng “trước mắt không có manh mối then chốt hỗ trợ phá án” ư?” Anh ta ngẩng đầu nhìn Phuong Thanh, khẽ cười. “Chỉ đọc phần biên bản ghi chép này thôi, tôi đã thấy được rất nhiều manh mối.”

Giản Dao vội vàng rời khỏi khách sạn Diêu gia, bắt taxi chạy thẳng đến Sở Cảnh sát. Cô có thể tưởng tượng được một người thích làm theo ý mình, thích giả làm hung thủ hoặc người bị hại đến hiện trường để cảm nhận tất cả như Bạc Cận Ngôn sẽ bị người ta hiểu lầm như thế nào. Còn tại sao nửa đêm anh lại rảnh rỗi một mình chạy đến hiện trường à? Giản Dao hơi xấu hổ, lẽ nào vì tối nay cô vẫn giận dỗi anh sao?

Gió đêm nhẹ thổi, cô nhìn ánh đèn tòa sáng trong thành phố cổ, vu vơ nghĩ về cuộc sống gia đình của hai người trong nửa năm qua.

Sau khi kết thúc vụ án chấn động “Tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi”, Bạc Cận Ngôn đã cầu hôn Giản Dao. Cô vốn cho rằng phải chuẩn bị một thời gian nữa, nào ngờ vừa về đến Bắc Kinh, anh lập tức dẫn cô đến Cục Dân chính đăng ký. Lúc ấy, Giản Dao khá bất ngờ. Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng tâm đắc lấy chồng và làm vợ người ta. Nhưng đứng trước cửa Cục Dân chính, cô đã xiêu lòng khi nhìn thấy ánh mắt vui sướng và chờ mong của anh. Cả người anh dường như tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Anh khiến cô nhận ra đây chính là điều mình hằng mong muốn.

“Em bằng lòng.” Cô dịu dàng đồng ý.

Bởi vì tôn sùng năng lực và sự chính trực của anh, bao dung cho bản tính ngây ngô và bướng bỉnh của anh nên cô mới bằng lòng. Cô quá đỗi may mắn mới gặp được một người đặc biệt như anh. Dù đã hai mươi tám tuổi, anh vẫn sẽ nhớ mặt mày chỉ vì không được ăn món cá yêu thích. Trong mắt cô, anh luôn tỏa ra vầng hào quang rực rỡ sáng ngời.

Nhưng ngay cả con cá cũng biết nóng nảy cơ mà! Trong vụ án tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi kia, Giản Dao đã chịu không ít gian khổ, phải nghỉ ngơi mấy tháng mới có thể quay lại tiếp tục làm việc. Khi đó, tuy còn bận rộn với quá trình kết thúc vụ án nhưng anh đã hứa khi rảnh rỗi sẽ đưa cô đi chơi một thời gian, cùng tận hưởng thế giới ngọt ngào và nhân hạ của hai người. Ấy vậy mà...

Tháng Một, Giản Dao đề nghị đi du lịch, Bạc Cận Ngôn hồ hởi đáp: “Ồ, em yêu, Hà Nam mới xảy ra một vụ án giết người liên hoàn, anh đã đặt vé máy bay cho chúng ta rồi, tối nay bay.”

Cô đành đồng ý: “À, được.”

Đến tháng Hai, Bạc Cận Ngôn lại đề xuất: “Bên Mỹ mời anh sang tọa đàm về vụ án tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi. Việc này có ý nghĩa vô cùng quan trọng trong việc phòng chống các vụ án tương tự. Hơn nữa, anh còn có thể cùng những đồng nghiệp trước kia nghiên cứu tỉ mỉ hơn từng chi tiết của vụ án này. Chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta hào hứng rồi.”

Giản Dao cũng ủng hộ: “Được, anh đi đi.”

Sang tháng Ba, Bạc Cận Ngôn có một mối quan tâm khác: “Du lịch à? Giản Dao, đồng nghiệp làm ở FBI trước kia của anh mới xuất bản ba quyển sách mới, anh phải xem cho xong trong tháng này. Em cũng biết đấy, việc thi thố giữa anh và họ thuộc đẳng cấp những nhà tâm lý học tội phạm hàng đầu thế giới. Em không thấy hưng phấn vì chuyện này sao?”

Giản Dao im lặng chấp nhận.

Và tháng Tư đã đến. Mấy hôm trước, Giản Dao cầm tài liệu tới tìm anh: “Cận Ngôn, em thích thành phố cổ này, mùa này đi du lịch rất thích hợp.”

Khi ấy, người kia còn ôm cô ngồi trên đùi, vừa thích thú nghịch tóc cô vừa trả lời thế nào?

“Em thích đến nơi có một đồng kiến trúc cổ nhân tạo, chen chúc giữa đám du khách mù quáng và ngắm nghía những món quà lưu niệm rẻ tiền sao?”

Giản Dao ghen lời.

Cuối cùng, anh còn đổ thêm dầu vào lửa: “Thực ra, anh có một điểm du lịch tốt hơn muốn giới thiệu với em đây. Ở sông Hắc Long thuộc khu vực biên giới Trung – Nga vừa xây dựng một nhà tù có hệ thống phòng thủ rất chắc chắn và tiên tiến. Hơn nữa, tội phạm bị giam ở đây đều phạm tội nghiêm trọng. Nếu chúng ta đến sớm, có thể may mắn trở thành nhóm khách đầu tiên đấy!”

Sáng sớm hôm sau, Giản Dao lẳng lặng thu dọn hành lý, một mình bay đến thành phố cổ trong tập tài liệu hướng dẫn du lịch kia.

Chỉ thoáng chốc, xe đã dừng trước cửa Sở Cảnh sát. Một viên cảnh sát hình sự chờ sẵn ở cửa dẫn Giản Dao vào trong. Cô nhớ mấy ngày nay đều không chịu nhìn mặt anh, giờ đây trái tim đột nhiên lỡ nhịp.

Vừa cúp máy, cô đã cuống cuống bắt xe đến đây. Không biết lúc bị đội trưởng đội cảnh sát hình sự hiểu lầm là nghi phạm và bắt đi, anh có phải chịu khổ sở gì không? Tuy nửa năm nay anh có tập thể thao, còn từng bảo cô sờ thử cơ bắp trên tay mình, nhưng theo Giản Dao phán đoán, chút cơ bắp ấy muốn đối kháng với một cảnh sát bình thường còn khó, huống chi đối phương còn là đội trưởng đội cảnh sát hình sự.

Khi đang suy nghĩ miên man, cô phát hiện đã đứng trước cửa một căn phòng. Một người đàn ông cao lớn bước ra, nở nụ cười niềm nở: “Là cô Giản sao? Tôi là Phương Thanh, đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố cổ. Đã muộn như vậy còn làm phiền cô.”

Giản Dao vội bắt tay với anh ta: “Chào anh, tôi là Giản Dao, cảnh sát hình sự Phòng tâm lý tội phạm thuộc Bộ Công an, vợ của Bạc Cận Ngôn. Rất hạnh phúc gặp anh.”

Phương Thanh nhìn ra phía sau. “Anh ấy đang ở bên trong.”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt anh ta. Căn phòng tương đối nhỏ hẹp, đèn đã khuya mà đèn đuốc vẫn sáng rực như được phủ một lớp thủy tinh trong suốt. Bạc Cận Ngôn mặc bộ đồ Tây trắng thớm, hai tay chắp sau lưng, chăm chú nhìn một loạt kết luận viết rành mạch trên bảng trắng.

Giản Dao nhìn dáng vẻ anh từ đằng xa, đột nhiên cảm thấy con giận trong lòng cứ thế tan thành mây khói. Hoặc là... Từ khoảnh khắc anh theo cô đến đây thì bao hờn dỗi mấy ngày trước đều tiêu tan rồi. Có điều, cô không thể dễ dàng xuống nước như vậy được.

Cô lẳng lặng ngắm nhìn bóng lưng vững chãi của anh, lòng chợt nghĩ: Có lẽ cả đời này, anh đều phải cô đơn đứng ở vị trí ấy, cho đến khi mái tóc đen nhánh từ từ bạc trắng, tấm lưng thẳng tắp cũng dần trĩu xuống vì năm tháng hao mòn. Thế nhưng, đôi mắt anh sẽ luôn luôn kiên định.

Cảm nhận được động tĩnh ở phía sau, Bạc Cận Ngôn quay đầu lại. Ánh mắt anh lướt qua Phương Thanh, nhanh chóng đổ dồn về phía Giản Dao. Hai người nhìn nhau qua khoảng cách mười mấy mét.

Giản Dao khẽ gọi: “Cận Ngôn...”

Anh khẽ nở nụ cười, giành nói trước: “Bà Bạc, anh rất khỏe, không sao cả.”

Môn Tâm lý tội phạm ở trường cảnh sát được phần lớn học viên lựa chọn. Trên thực tế, nó rất có ích trong quá trình điều tra, phá án. Kết quả suy đoán tâm lý và hành động của tội phạm hỗ trợ khá đắc lực cho việc đưa ra những suy luận. Tuy nhiên, Phương Thanh chưa từng được diện kiến một chuyên gia tâm lý tội phạm thực thụ nào.

Thôi, cứ nghe thử xem sao! Anh và mấy cảnh sát hình sự trao đổi ánh mắt với nhau. Trái lại, Bạc Cận Ngôn rất điềm tĩnh uống trà, như thể đã quá quen với đám cảnh sát hình sự như họ và cảnh tượng lần đầu gặp mặt thế này rồi.

Trời khuya đứng gió, không gian trở nên tĩnh lặng như tờ. Phương Thanh chú ý thấy Giản Dao ngồi bên cạnh Bạc Cận Ngôn đã mở laptop lên. Bạc Cận Ngôn hơi cúi đầu nói gì đó với cô, Giản Dao gật gù, dáng vẻ vừa nghiêm túc vừa lạnh lùng giống hệt chồng mình. Nhìn cách mà hai người đối xử với nhau, trong đầu Phương Thanh bỗng nghĩ đến cụm từ: Tâm đầu ý hợp.

Thật ra rất lâu trước đây, Phương Thanh cũng từng mong mỗi một tình yêu như vậy. Có một cô gái dịu dàng, đáng yêu bầu bạn với mình. Cuối cùng, anh lại phải lòng một người phụ nữ sắc sảo như chim ưng.

Phương Thanh cười tự giễu.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn chợt cất lời: “Hung thủ hơn hai mươi tuổi, là người bản địa, hoặc đã sinh sống ở đây một thời gian khá dài. Là người quen của nạn nhân Phó Vĩ, hoặc ít nhất từng tiếp xúc với anh ta ở nơi này. Hung thủ gây án một mình.

Đêm xảy ra vụ án, hung thủ mặc một chiếc áo khoác rất dày. Có hiểu biết nhất định, thậm chí có một chút kỹ năng thực tế trong việc phản trình sát, dường như khá am hiểu quy trình tra án của cảnh sát. Rất có thể hung thủ từng tiếp xúc với cảnh sát thông qua một vài vụ án khác, ví dụ với vai trò là người tình nghi hay người có liên quan đến vụ án được cảnh sát mời về phối hợp điều tra.

Hung thủ cư ngụ trong phạm vi mấy con phố lân cận hiện trường xảy ra vụ án, hơn nữa không đủ điều kiện sống một mình. Không có việc làm, hoặc làm công việc ở tầng lớp khá thấp.

Hung thủ gan dạ, tỉ mỉ, lập kế hoạch chu đáo, chặt chẽ, nhưng tinh thần căng thẳng cực độ. Có dấu hiệu tâm thần phân liệt, nhưng trong sinh hoạt và công việc có thể tự kiểm soát nghiêm ngặt không để ai biết. Trong cuộc sống, hung thủ gặp phải chuyện gì đó và bị tác động sâu sắc, tạo nên áp lực lâu dài cho bản thân.

Hãy tìm kiếm người có những đặc điểm thỏa mãn các điều kiện trên trong nhóm người từng tiếp xúc với Phó Vĩ ở thành phố này, cũng chính là những người các anh từng điều tra. Kiểm tra bằng chứng ngoại phạm của họ, tìm kiếm nhân chứng của vụ án... Các anh sẽ nhanh chóng có thu hoạch thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Type: Thùy Miên

Cả nhóm cảnh sát đều im lặng. Phương Thanh cũng trầm tư. Những suy luận của Bạc Cận Ngôn khá giống với phán đoán của anh, nhưng vì chủ yếu dựa vào trực giác của một cảnh sát hình sự lâu năm nên anh không dám khẳng định chắc chắn.

Bạc Cận Ngôn dừng lại. Trước sự im lặng của họ, thái độ anh vẫn bình tĩnh, điềm đạm, không hề biểu lộ chút khó chịu nào. Anh bắt đầu giải thích: “Thời gian gây án là vào đêm mưa to. Phó Vĩ trở về khách sạn vào lúc tối muộn. Chúng ta đều biết, hiện trường vụ án không có bất kỳ vật gì che chắn, cho nên hung thủ đã đứng sẵn ở đấy chờ anh ta. Một chiếc áo khoác dày mới có thể giấu được chiếc mã tấu dài 20 đến 30 centimet.

Cách nơi Phó Vĩ bị sát hại hơn bốn mét có để lại nửa dấu tay. Vân tay in đều và rõ nét, hơn nữa xung quanh không có vết máu nên có thể kết luận: Dấu vết được để lại lúc anh ta còn sống. Hôm đó, Phó Vĩ tới quán bar uống rượu đến ngà ngà say mới về. Mưa to như thế, tại sao anh ta lại dừng bước trong mưa, còn chống tay lên tường? Bởi vì anh ta gặp được người quen, hoặc ít nhất là người từng tiếp xúc qua. Chắc chắn không phải người xa lạ. Nếu là các anh, gặp người dừng trong đêm mưa, dù cảm thấy kỳ lạ cũng sẽ đi ngang qua chứ không dừng lại, đứng không?

Cổ tay Phó Vĩ có vết tích từ việc xung đột, do vậy có khả năng phần da để lộ bên ngoài và cổ tay của hung thủ cũng bị Phó Vĩ cào xước.

Hung thủ nắm rất rõ vị trí của các camera giám sát trên phố, hướng đường đi, thời gian đóng cửa của các cửa hàng và đặc thù của ngôi trường tiểu học bỏ hoang kia. Điều này nói rõ hung thủ ít nhiều đã sống ở đây được một thời gian.

Không có đồng lõa, vì với sự chu đáo, tỉ mỉ và gan dạ của hung thủ, nếu có hai người thì hoàn toàn có thể lựa chọn cách thức gây án hoàn mỹ hơn, không cần phải chạy vào trường tiểu học thay bộ đồ dính máu và để lại dấu vết như vậy.

Hung thủ vô cùng tàn nhẫn với thi thể, gần như mất khống chế. Hung thủ chém hơn bốn mươi nhát, nhát nào cũng sâu đến tận xương, hơn nữa không phải vì mục đích che giấu máu chốt quan trọng của vụ án hay thân phận của nạn nhân. Vừa tỉnh táo vừa phẫn nộ, vừa khắc chế vừa điên cuồng, biểu hiện mâu thuẫn như vậy tất nhiên xuất phát từ nguyên nhân áp lực đè nén lâu dài dẫn đến tinh thần lệch lạc. Cuộc sống của hung thủ không được như ý, cách thức giết người đơn giản và thô bạo như vậy là xuất phát từ bản năng. Người như thế trong cuộc sống sẽ không làm được những việc phức tạp cần dùng đến trí não và năng lực giao tiếp. Thêm nữa, với trạng thái tinh thần thế này, hung thủ chắc chắn không làm được những công việc đó.

Sau khi hung thủ thay quần áo ở trường tiểu học đã vội vã rời đi, vì với tính cách cẩn thận của đối phương, nếu ở lại chắc chắn sẽ phát hiện ra vết máu và dọn dẹp sạch sẽ. Nhưng vừa rồi, tôi có nhờ người của các anh kiểm tra camera giám sát trong vòng một giờ đồng hồ sau khi vụ án xảy ra, trên đường lớn không hề xuất hiện kẻ khả nghi vóc dáng trung bình nào đi ra từ phía trường tiểu học với đầu tóc ướt đầm và bước đi hối hả cả. Vì vậy, hung thủ chắc chắn cư ngụ trong phạm vi mấy con phố kia. Bây giờ, các anh có thể đặt câu hỏi.”

Một anh cảnh sát hình sự đưa ra thắc mắc: “Giáo sư Bạc, tôi cảm thấy người anh miêu tả có chút mâu thuẫn. Hung thủ có kế hoạch chặt chẽ, chu đáo, là một cao thủ gây án, giống như một người có học thức, nhưng lại rất thô lỗ, hơn nữa còn làm công việc cấp thấp...”

Bạc Cận Ngôn nhếch môi cười: “Phải, chính là mâu thuẫn. Mâu thuẫn không thể hóa giải không phải sẽ trở thành căn nguyên của việc phạm tội hay sao?”

Câu nói này khiến nhóm cảnh sát chìm vào suy tư.

Một vị cảnh sát khác đặt câu hỏi: “Tại sao anh xác định lúc đó hung thủ mặc áo khoác dày? Nếu muốn giấu mã tấu, hung thủ có thể vác một chiếc túi cơ mã, vừa kéo có thể cất bộ quần áo thay ra?”

“Bỏ trong túi? Chờ mục tiêu đến rồi kéo khóa, lấy mã tấu ra mới chém người sao? Hơn nữa, có thể gặp phải rủi ro khi dây đeo túi trở thành công cụ để nạn nhân phản kích. Không, hung thủ của chúng ta không nguốc như thế đâu.”

Lời này khiến vị cảnh sát vừa hỏi đỏ mặt. Ánh mắt Bạc Cận Ngôn sáng quắc, Giản Dao ngồi bên cạnh khẽ ho khan. Anh hơi khựng lại, lặng im chốc lát mới nói với vị cảnh sát kia: “Tôi chỉ nói sự thật thôi, không phải cười nhạo anh.”

“Giáo sư Bạc, anh cho rằng hung thủ là nam hay nữ?” Phương Thanh đột ngột lên tiếng.

Mọi người kinh ngạc. Ngay cả Giản Dao cũng ngẩn đầu. Phụ nữ sao? Cô chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này.

Bạc Cận Ngôn chăm chăm nhìn Phương Thanh, nở nụ cười: “Ồ, câu hỏi rất hay. Hung thủ là nam hay nữ? Trước mắt, vụ án này không thể hiện được khuynh hướng giới tính. Vì vậy, tôi cho rằng hung thủ là một người đàn ông vóc dáng trung bình hoặc một người phụ nữ khá khỏe mạnh.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao rời đi sau khi cuộc họp kết thúc, văn phòng chỉ còn lại Phương Thanh và mấy người anh em vẫn đắm chìm trong dòng suy nghĩ.

“Sếp!” Có người cất lời: “Chúng ta dựa theo phác họa của vị giáo sư này để tìm kẻ khả nghi sao?”

Phương Thanh rít một hơi thuốc. “Không sợ nản chí, chỉ sợ không tìm ra cách. Cấp trên muốn chúng ta phá án trong một tuần, hai mươi bốn tiếng đồng hồ đã trôi qua. Giục phòng giám định đưa kết quả giám định hung khí và dấu vết hiện trường cho chúng ta. Tiếp tục tìm kiếm tung tích hung khí, kiểm tra tỉ mỉ các camera giám sát. Dựa theo lời giáo sư Bạc phân tích, điều tra toàn bộ đối tượng lần nữa.”

“Sếp, chúng ta chưa bao giờ hoàn toàn lệ thuộc vào tâm lý tội phạm để phá án, lỡ như... Làm theo lời anh ta mà không tìm ra được kẻ tình nghi thì thế nào?”

Phương Thanh cười gằn: “Không tìm được thì xem như chúng ta bị anh ta dắt mũi thôi.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao trở về căn phòng trên tầng hai khách sạn Diêu gia. Vừa vào phòng, Giản Dao đã bị anh ôm lấy.

“Ai cho anh ôm?” Cô chống cự. “Tay còn chưa rửa. Khi này anh đã đến hiện trường đấy.”

Bạc Cận Ngôn không hề buông tay, anh thì thầm bên tai cô: “Suyt... Nhỏ giọng một chút, đừng để hung thủ nghe thấy.”

Giản Dao sùng sốt.

“Phó Vĩ cũng ở khách sạn Diêu gia. Hung thủ nắm rõ hành tung của anh ta như vậy, nói không chừng, hung thủ cũng ở tại khách sạn này.”

Giản Dao sa sầm mặt. “Sao anh không nói sớm? Còn về đây chung với em?”

Bạc Cận Ngôn buông cô ra, thần nhiên nằm xuống giường. “Chẳng lẽ anh phải tránh né kẻ khả nghi?”

Giản Dao ghen hờn. Đây là logic quái quỷ gì vậy? Được rồi, cô cũng phải bình tĩnh. Chỉ là một kẻ tình nghi trong vụ án mưu sát thôi mà. Cô bước tới, đá nhẹ vào chân anh: “Này, anh vào rửa tay đi. Thay giày và quần áo xong mới được đi nằm.”

Bạc Cận Ngôn vâng lời vợ đứng dậy treo áo vest lên chiếc giá gần cửa, sau đó thay dép lê đi vào phòng vệ sinh rửa mặt và tay, giống hệt như đang ở nhà.

Trời gần sáng, họ khóa cửa kéo kín rèm, chỉ bật một chiếc đèn bàn kiểu cổ tỏa ra ánh sáng êm dịu bên giường, xem đây như khoảng không gian nhỏ an toàn và thân mật của cả hai. Tối nay, Bạc Cận Ngôn nồng nhiệt hơn thường ngày. Khi đôi tay cô yếu ớt đặt nơi lồng ngực anh, anh sẽ cúi đầu nhẹ hôn từng tấc da thịt mịn màng trên gương mặt và thân thể cô. Thật ra, Giản Dao chưa từng nói với Bạc Cận Ngôn, hành động đó luôn khiến cô cảm động sâu sắc. Cô có thể cảm nhận được sự chân thành và quý trọng mà anh dành cho cô.

Nếu có người đàn ông luôn hôn bạn một cách mê muội như vậy thì chứng tỏ anh ấy yêu bạn thật sự sâu đậm.

Bạc Cận Ngôn có thói quen hỏi cảm thụ của người trong cuộc: “Em hài lòng không? Có tiến bộ vượt bậc so với lần trước không?”

Giản Dao ngắm nhìn anh trong không gian mờ tối, đôi mắt như ẩn chứa những vì sao lấp lánh dịu dàng: “Cận Ngôn, lúc này em cảm thấy anh đàn ông nhất.”

Bạc Cận Ngôn nghi ngại chốc lát, cười rộ: “Em đang khen anh hay đang mắng anh vậy hả?”

Giản Dao thoáng ngỡ ngàng rồi chợt hiểu ra. Cô có ý khen anh cơ mà? Có vẻ chỉ số cảm xúc của người này lại tăng lên rồi.

Hai người ngủ vui đến tận chiều, không bận tâm đến vụ án nữa. Nếu có tiến triển thì bên kia sẽ liên lạc với họ thôi. Chạng vạng, cả hai đi dạo trên phố cổ, ăn một vài món đặc sản rồi trở về khách sạn.

Đường phố bây giờ đã lên đèn rực rỡ. Họ đứng trên hành lang, lặng lẽ ngắm nhìn khung cảnh xung quanh. Từ nơi này phóng tầm mắt ra xa có thể nhìn thấy tường thành cổ và ánh đèn lấp lánh bên sông, cảnh sắc vô cùng an bình và ấm áp. Đây là điều Giản Dao mong đợi trong chuyến đi này, nếu không xảy ra vụ hung án kia thì càng hoàn mỹ hơn.

“Bên kia hình như là nơi ở của chủ khách sạn.” Giản Dao chỉ về phía khoảnh sân bên ngoài. Thật ra hai bên thông nhau, nhưng bên kia có phần nhỏ hơn, cũng trồng cây xanh mát. Nơi đó xây một căn tứ hợp viện nhỏ và ngôi nhà hai tầng, có chừng mười phòng vẫn còn sáng đèn.

“Nghe nói đại gia đình họ đều ở đó, ông bà chủ và những người thân thích...” Giản Dao cất giọng ngưỡng mộ. “Ồ trong căn nhà cổ như vậy cũng thích nhỉ? Người một nhà luôn quây quần bên nhau. Một khoảnh sân riêng, ngôi xóm tường trắng, xây xanh giềng cổ, nhịp sống chậm rãi, ngày tháng bình yên.”

Bạc Cận Ngôn nhìn cô. “Biết ngay em thích kiểu nhà như thế mà. Sau này, chúng ta...” Anh chợt dừng lại, Giản Dao cũng giật mình.

Những căn phòng vốn đang sáng đèn ở khoảnh sân đối diện như thể đã giao hẹn trước với nhau, toàn bộ đèn đóm đột ngột vụt tắt. Phút chốc, bốn bề lặng ngắt, tối đen như mực, chỉ có bóng cây trong sân vẫn lay động nhẹ nhàng dưới ánh trăng.

Bạc Cận Ngôn nhú mày, Giản Dao thắc mắc: “Sao thế?”

“Không có gì.”

Phương Thanh hết sức rầu rĩ. Vụ án này nói đã tiến triển rất nhiều thì đúng là nói là vẫn giậm chân tại chỗ cũng không sai.

Dù hung thủ rất cẩn thận nhưng nhân viên giám định vẫn lấy được dấu vân tay dính máu mờ nhạt trên tay nắm cửa ở trường tiểu học, mà dấu máu thuộc về nạn nhân Phó Vĩ. Có dấu vân tay này đã đủ định tội cho hung thủ rồi.

Nhưng vấn đề là họ vẫn chưa tìm ra hung thủ. Đối chiếu với kho vân tay của cảnh sát cũng không có người nào khớp. Dù sao hiện tại, phạm vi lấy dấu vân tay ở trong nước vẫn còn hạn chế. Huống hồ động cơ phạm tội và mối quan hệ của hung thủ với Phó Vĩ đến giờ vẫn chưa tìm được câu trả lời.

Nói thật, trước đó Phương Thanh còn có trực giác vụ này rất có khả năng sẽ trở thành án treo. Thu thập được dấu vân tay thì đã sao? Hồ sơ ở Bộ Công an có cả đồng án treo mặc dù đã tìm được dấu vân tay và ADN của nghi phạm. Nhưng có phác họa tâm lý tội phạm mà Bạc Cận Ngôn cung cấp, tình huống dường như cũng có tiến triển đôi chút. Phương Thanh quyết định thử điều tra theo hướng đó, được đến đâu hay đến đấy.

Theo thống kê, sau khi đến thành phố này, Phó Vĩ từng tiếp xúc trực tiếp với một trăm hai mươi tám người. Gần một nửa trong số đó có bằng chứng ngoại phạm trong đêm xảy ra án mạng. Sau khi loại trừ những người không phù hợp với các chi tiết của bản phác họa, cuối cùng chỉ còn ba mươi người nằm trong diện tình nghi. Đó là ông chủ quán ăn, nhân viên, mấy vị khách ở quán bar, tài xế taxi, nhân viên khách sạn và vài người khách trọ.

Phương Thanh bảo thuộc hạ mời những người này đến Sở lấy lời khai lần nữa. Để tránh việc đứt dây động rừng, anh chỉ âm thầm tìm cơ hội lấy dấu vân tay của họ, sau đó đối chiếu từng người một. Kiểm tra từ sáng đến xế chiều cũng được hai phần ba, nhưng không có ai phù hợp cả.

Buổi tối, Phương Thanh tập trung cả đội hợp lần nữa. Mọi người phì phèo thuốc lá, đôi mắt đỏ quạch, rõ ràng đều đã vô cùng mệt mỏi, nhưng tinh thần lại hưng phấn đến lạ.

“Đôi chiếu dẫu vãn tay đến đâu rồi?” Phương Thanh hỏi.

Một nhân viên điều tra lắc đầu. “Sắp xong rồi, vẫn chưa có người phù hợp.”

“Bạc Cận Ngôn có động tĩnh gì không?”

Mọi người đều trầm mặc.

Một nhân viên điều tra khác đáp: “Lúc này, Giản Dao gọi điện nói muốn xem tài liệu về gia đình ông chủ khách sạn Diêu gia.”

“Khách sạn Diêu gia ư?”

“Ngoại trừ Diêu Viễn Qua, trong nhà đều là phụ nữ: vợ ông ta, em gái vợ, em gái họ và hai nhân viên nữ quản lý nhà hàng.”

Phương Thanh nghe vậy lại rơi vào trầm tư.

Một cảnh sát hình sự lâu năm bên cạnh cười chế giễu: “Trước kia, tôi từng làm quản lý ở đó. Thật ra, có một vài tin đồn về Diêu gia này...”

Mấy cảnh sát khác đều nhếch môi cười khinh thường, hiển nhiên ai cũng nghe qua tin đồn kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Type: Thùy Miên

Phương Thanh ngẩng đầu đặt vấn đề: “Nạn nhân Phó Vĩ ở khách sạn Diêu gia. Trước mắt, chúng ta chỉ thống kê lễ tân, nhân viên phục vụ, khách thuê phòng xung quanh từng tiếp xúc với anh ta. Người nhà họ Diêu có thể tiếp xúc với anh ta hay không?”

Câu hỏi này không ai trả lời được.

Phương Thanh tiếp tục phân tích: “Nhìn chung, con người Phó Vĩ khá bình thường. Nhưng những người biết anh ta đều phản ánh cùng một vấn đề: Háo sắc. Ở khu vực sân sau của Diêu gia đều là phụ nữ, nơi đây thông đến vườn hoa của khách sạn. Nếu Phó Vĩ từng tiếp xúc với những người đó hoặc một người trong số họ, liệu việc này có liên quan đến cái chết của anh ta không?”

Phương Thanh chợt nhớ đến cổng sau trường tiểu học cách Diêu gia không xa. Công tác điều tra có phương hướng mới, nhưng tất cả mới là suy đoán. Suy xét hồi lâu, anh quyết định đi tìm Bạc Cận Ngôn một chuyến.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn đang nghe điện thoại của An Nham - cấp dưới của anh ở Phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm. An Nham giống Bạc Cận Ngôn, là một thiên tài trong lĩnh vực IT nhưng thiếu hụt khả năng giao tiếp thông thường.

An Nham thành thật hỏi qua điện thoại: “Sếp, khi nào anh về?”

Bạc Cận Ngôn hồ hững đáp lại: “Mấy ngày nữa.”

“Thiểm Tây vừa xảy ra vụ án cướp của giết người liên hoàn, tội phạm không để lại bất cứ đầu mối có giá trị nào, còn khiến mấy chục vị cảnh sát hình sự điều đứng nữa. Tổ chúng ta có nhận vụ này không?”

“Ồ.”

Hai người cùng im lặng. Đầu dây bên kia bỗng truyền đến giọng nói của Phó Từ Ngộ, bạn thân của Bạc Cận Ngôn. Anh ta là một bác sĩ rất tài ba, gần đây đang bị Giản Dao dụ dỗ đến làm pháp y cho tổ điều tra của Bạc Cận Ngôn. Phó Từ Ngộ nói cười sang sảng: “An Nham, cậu đúng là thiếu tinh tế, còn không rõ tình huống bây giờ sao? Cận Ngôn hấp tấp đuổi theo đồ đánh Giản Dao. Cậu ta mà dám quay về, không sợ bị Giản Dao bỏ sao?”

An Nham phì cười. Bạc Cận Ngôn lập tức cúp điện thoại.

Giản Dao đang lật xem tài liệu trên bàn. Cô thấy sắc mặt khó coi của anh bèn dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”

Bạc Cận Ngôn điềm tĩnh lắc đầu. “Không có gì. Hai kẻ thừa thải rảnh rồi thôi.”

Giản Dao cười, đôi mắt cong cong. Cô đưa cho anh một tách trà, sau đó tiếp tục xem tài liệu liên quan đến gia đình sống cách họ hơn mười mét kia. Giờ

này, sắc trời còn sáng sủa, nắng chiếu rọi xuống khoảng sân tĩnh lặng như tờ.

Anh đã xem tài liệu về Điều Viễn Qua cũng như nội dung cuộc đối thoại của ông ta với Phương Thanh ở Cục Cảnh sát, không có gì để tìm hiểu nữa.

Vợ của Điều Viễn Qua tên Minh Lan, 45 tuổi, cũng là người vợ danh chính ngôn thuận của ông ta. Xem ảnh có thể thấy đó là một quý bà đoan trang, lạnh lùng. Bà ta vốn là thiên kim của một gia đình giàu có trong vùng, gia cảnh chỉ kém nhà Điều Viễn Qua một chút. Sau khi kết hôn, bà ta không đi làm bên ngoài nữa mà ở nhà quản lý quán bar ven hồ thay chồng. Hai người không có con cái.

Minh Nguyệt là em gái út của Minh Lan, năm nay 29 tuổi, cũng sống ở Điều gia. Cô ta làm việc tại công xưởng Điều gia sau khi tốt nghiệp phổ thông, nhưng gần đây chỉ quanh quẩn ở nhà. Xem ra, Điều Viễn Qua đang nuôi cô em vợ này rồi. Minh Nguyệt chưa kết hôn, nhưng có một đứa con trai 5 tuổi không rõ cha ruột là ai. Nhìn ảnh thì thấy vẻ ngoài của Minh Nguyệt không bằng chị mình, bù lại cô ta trắng trẻo và mang đến cảm giác thật thà, chất phác.

Trương Cúc Phương là em họ của Điều Viễn Qua. Cô ta có dáng người thon thả, da trắng, mắt nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều. Năm nay 30 tuổi, chưa lập gia đình. Trương Cúc Phương từng là diễn viên trong đoàn kịch nói, rất giỏi hát kinh kịch. Nghe nói hiện tại cô ta ở Điều gia quản lý sổ sách của công xưởng thay anh họ, phần lớn thời gian là nhàn nhã ở nhà.

Triệu Hà, Trần Mai có chức vị không cao, đều do một tay Điều Viễn Qua cất nhắc lên làm trưởng ca ở nhà hàng. Triệu Hà mặt mũi tròn trịa, năm nay 35 tuổi. Trần Mai dáng dấp gầy gò, 32 tuổi, trông cũng ưa nhìn. Hai người xuất thân từ nông thôn, trình độ học vấn không cao, nghe nói đều chưa lấy chồng. Bởi vì khu nhà của Điều gia rất gần khách sạn nên họ cũng sống ở đây luôn.

Trong đó còn có năm người giúp việc, đều là mấy bác gái bốn mươi, năm mươi tuổi. Đôi khi họ sẽ ra gian nhà chính của khách sạn giúp quét dọn vệ sinh.

Nghe tiếng bước chân vọng đến, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ngừng đầu nhìn, thấy Phương Thanh đi trên hành lang với vẻ mặt nặng nề.

“Giáo sư Bạc, có thể trao đổi một lát không?”

Ba người vừa vào phòng, Phương Thanh liền vào thẳng vấn đề: “Dựa theo phác họa anh nói, chúng tôi đã kiểm tra gần một trăm người nhưng chưa tìm được dấu vân tay trùng khớp.”

Bạc Cận Ngôn thản nhiên đáp: “Điều này chứng tỏ phạm vi kiểm tra của các anh chưa toàn vẹn.”

Phương Thanh liếc sang xấp tài liệu trên bàn. “Anh nghi ngờ người của Điều gia có liên quan đến vụ án này?”

“Họ cũng nằm trong phạm vi điều tra.”

Hai người im lặng chốc lát. Giản Dao bưng trà đến, Phương Thanh cảm ơn cô rồi chậm rãi uống một hớp. Lát sau, anh mới nói ra tâm sự trong lòng: “Giáo sư Bạc, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, kể từ lúc anh phác họa tâm lý tội phạm, lòng dạ mấy anh em cảnh sát chúng tôi luôn lo âu. Xưa nay, chúng tôi phá án đều tìm hiểu kỹ manh mối, từng bước làm rõ sự liên quan giữa nạn nhân và kẻ tình nghi. Động cơ, quá trình gây án, cảm xúc, logic, kể cả hung khí, dấu vết, thủ đoạn của hung thủ... không thể thiếu bất cứ thứ gì. Quá trình này thật ra vất vả và mệt mỏi vô cùng. Nhưng ít ra, chúng tôi cảm thấy yên lòng.

Thế nhưng, tôi phải thừa nhận vụ án này rất khó, thời gian cấp trên yêu cầu lại gấp gáp. Chúng tôi không tra ra một chút liên quan nào giữa nạn nhân và hung thủ hay động cơ và logic phạm tội. Cuộc điều tra rơi vào bế tắc. Các dữ kiện anh cung cấp cho chúng tôi đều rất logic, mọi người đều hiểu, cảm giác như đã vén ra mây mù thấy được trời trăng vậy.

Song phác họa này lại tách biệt với quá trình điều tra và chứng minh thực tế. Chúng tôi đều từng học môn Tâm lý tội phạm ở trường, tôi biết anh trực tiếp đưa ra kết luận từ những hành động của tội phạm. Nhưng nói cho cùng, đây chỉ là một kiểu suy đoán thôi. Hiện giờ, nếu chúng tôi đánh cược tất cả vào đây, lỡ như... Tôi nói lỡ như thôi, không tìm ra được kẻ khả nghi theo như phác họa của anh thì sao?”

Giản Dao nghe vậy liền ngừng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn.

Anh yên lặng chốc lát, khẽ nhếch môi cười. “Anh không phải người đầu tiên nghi ngờ những phán đoán của tôi về tâm lý tội phạm. Chắc hẳn anh có nghe nói đến thần thám Hàn Trầm, cảnh sát chuyên điều tra theo phương pháp truyền thống ở thành phố Giang? Anh ta cũng từng có thành kiến và chất vấn như vậy. Thuận tiện nói thêm, anh ta tốn năm năm ròng rã mới tìm được vợ mình, trong khi năm đó, tôi chỉ mất một tháng để tìm ra Giản Dao. Tôi hiểu mối nghi hoặc của anh, dù rằng anh không hoàn toàn hiểu rõ bản chất của tâm lý tội phạm.”

Phương Thanh không hề tức giận, chỉ mỉm cười tiếp tục lắng nghe. Nhưng Giản Dao lại nhìn Bạc Cận Ngôn bằng ánh mắt tán dương. Giờ đây, đối mặt với sự chất vấn, anh không còn cười khẩy khinh thường như trước mà chỉ nói cười nhẹ nhàng pha chút chế giễu mà thôi. Như vậy chứng tỏ anh đã chứng thực hơn nhiều rồi, đúng không? Khụ khụ, hình như cô hơi thiên vị anh thì phải.

“Tâm lý tội phạm và điều tra truyền thống không có quan hệ đối nghịch, cũng không phân cao thấp với nhau. Trong mắt các anh, chứng cứ là hiện vật, còn trong mắt tôi, chứng cứ chính là hành động. Hơn nữa, phác họa của tôi chưa từng bỏ qua logic phạm tội và chứng cứ.” Bạc Cận Ngôn nhấp một ngụm trà, bình thản phân tích tiếp: “Trong tình huống bình thường, chỉ cần dùng phương pháp điều tra truyền thống là đủ. Nhưng luôn có một vài vụ án, năm này qua tháng nọ vẫn không tra ra dấu vết. Mối liên hệ giữa hung thủ và nạn nhân bị yếu tố con người, thời gian hoặc yếu tố ngoài ý muốn ngăn cản. Vụ án giết người hàng loạt mang tính tổ chức sẽ có những đặc điểm tương đồng. Lẽ nào bởi vì manh mối bị đứt mà để hung thủ nhón nhơ ngoài

vòng pháp luật hay sao? Khi điều tra truyền thống bắt lực thì tâm lý tội phạm phải dừng cảm đứng lên.”

Trong lòng Giản Dao chấn động, còn sắc mặt Phương Thanh thoáng nặng nề.

“Quả thật, rất nhiều kết luận của tôi đều được suy luận dựa trên tâm lý học Tội phạm thời bỏ qua nguyên nhân và quá trình còn mơ hồ của vụ án, lợi dụng việc phân tích hành động để trực tiếp khoanh vùng kẻ tình nghi. Các anh là người trong cuộc, còn tôi quan sát từ bên ngoài, đã là suy đoán ắt hẳn sẽ phát sinh vấn đề về tính chính xác. Cho nên chúng tôi phải chấp nhận mạo hiểm hơn các anh nhiều. Trường hợp phác họa chân dung tội phạm sai lầm dẫn đến kết cục để tội phạm chạy thoát xảy ra ở cả trong và ngoài nước. Nhưng chẳng lẽ vì tính rủi ro và sự e ngại sẽ gánh vác trách nhiệm mà chúng tôi phải từ bỏ khả năng phá án cuối cùng sao? Không, không có bất cứ một nhà tâm lý học tội phạm thực thụ nào chấp nhận bỏ cuộc. Dù là một phần vạn khả năng, chúng tôi cũng sẽ cố gắng phá án để người vô tội chết được nhắm mắt.”

Giản Dao và Phương Thanh đều im lặng.

Bạc Cận Ngôn lại cười nói: “Huống chi, từ lúc tôi “xuất đạo” đến nay... Giản Dao, em không nghe nhầm đâu. Theo cách dùng từ mới nhất mà thanh niên IT An Nham nhà chúng tôi cập nhật được thì đó là “xuất đạo”... Tôi chưa bao giờ xảy ra sai lầm”

Phương Thanh hỏi: “Tiếp theo, hai người định làm gì?”

Bạc Cận Ngôn nhìn căn viện phía xa, thốt ra một lời đầy thâm ý: “Chúng tôi định lên đến Diêu gia xem thử.”

Giản Dao tròn tròn mắt. “Anh định tự ý xông vào nhà dân à?”

Phương Thanh đứng bên ngoài cười xòa. “Hai người là khách du lịch, lại lạ mặt, đi nhầm chỗ không tính là tự ý xông vào.”

Giản Dao liếc nhìn Bạc Cận Ngôn. Đây là một trong những chiêu mà mấy cảnh sát hình sự lưu manh như Phương Thanh hay Hàn Trâm vẫn dùng sao? Bạc Cận Ngôn ngậy thơ, chính trực nhà cô đã học được từ lúc nào thế nhỉ? Ngoài miệng anh chế giễu họ, nhưng cả ngày chung đụng với nhóm cảnh sát hình sự nên bị lây nhiễm tính xấu rồi sao?

Phương Thanh tiếp tục: “Tôi từng gặp Diêu Viễn Qua, cũng từng hỏi thăm không ít nhân viên của khách sạn, tôi đi không tiện lắm. Nhưng tôi sẽ canh chừng giúp hai người.”

“Vậy đi thôi.” Bạc Cận Ngôn đứng dậy, cầm tay Giản Dao. “Em yêu, anh dẫn em đi tham quan nhà kẻ tình nghi nhé!”

Giản Dao để anh nắm tay một cách tự nhiên. Nhìn dáng vẻ hai người, Phương Thanh cảm thấy buồn nôn chết đi được, nhưng cũng thấy ngưỡng mộ vô cùng.

Hai vợ chồng họ đi trước, Phương Thanh đi theo sau.

Giản Dao khẽ hỏi: “Em vẫn không hiểu. Chỉ vì người của Diêu gia nằm trong phạm vi điều tra mà anh muốn tiếp cận nhà họ à? Nhưng anh có đến những nhà khác đâu?”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười. “Quả nhiên em là người hiểu anh nhất. Thực ra...” Anh liếc nhìn Phương Thanh đi phía sau rồi thì thầm bên tai cô: “Anh phát hiện được vài chi tiết nhưng không đề cập ở Cục Cảnh sát hôm qua.”

Giản Dao lấy làm lạ: “Sao anh không nói?”

“Chỉ là cảm giác thôi. Nhóm Phương Thanh không chú ý đến nội dung biên bản kia có một sự việc rất nhỏ, dùng cách thức bí ẩn nào đó để che đậy mối liên hệ phát sinh. Có lẽ chính là thứ mà cảnh sát muốn tìm. Anh cảm giác như sự thật bị cái chết và thời gian che giấu kia đang cười nhạo mình.”

Cách nói ví von nghệ thuật của anh khiến Giản Dao không hiểu nổi, chỉ biết cảm thán: “Ồ...”

Bạc Cận Ngôn nhìn cô triu mến: “Xưa nay, anh không bao giờ nói với ai những ý nghĩa chưa được xác minh đâu. Nhưng em là ngoại lệ, bởi vì anh đã xem em là một phần thân thể của mình.”

Giản Dao cười rạng rỡ: “Em hiểu rồi.”

Khu vực nhà ở của Diêu gia được bao quanh bởi một bức tường thấp, vườn hoa và hàng rào. Bởi vì bên ngoài đã dựng tấm biển “Khu vực tư gia, người không phận sự miễn vào”, lại cách khách sạn một con đường nhỏ, cho nên bình thường khách thuê phòng không ai đến đây.

Ba người tránh khỏi sự chú ý của nhân viên khách sạn, nhanh chóng đi đến căn viện. Vốn dĩ treo tường là có thể vào bên trong, nhưng ở cửa lại có một con chó đen to nằm trên mặt đất nhìn họ gầm gừ.

Không ngờ, Phương Thanh rất có ích trong trường hợp này. Anh ta ra dấu với vợ chồng Bạc Cận Ngôn, sau đó khom người tiến đến gần con chó kia. Không biết anh ta đã giờ chiều gì mà chỉ một lúc sau, con chó dữ liền ngoan ngoãn nằm yên bên chân anh ta.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều kinh ngạc vô cùng.

Phương Thanh cười nói: “Cảnh khuyến dữ nhất trong đội do tôi huấn luyện đấy.”

Thậm chí khi đã trèo vào vườn hoa Điều gia rồi mà Bạc Cận Ngôn vẫn thì thầm khen ngợi không ngớt: “Tên Phuong Thanh này cũng có tài đấy chứ!”

Giản Dao cảm thấy buồn cười. Người ta vừa nhạy bén vừa cứng cỏi, dẫn dắt điều tra cả một vụ án lớn. Cách đây vài hôm, anh ta còn quật ngã anh chị với một chiêu nửa kìa, sao không thấy anh khen ngợi câu nào? Vậy mà chỉ cần thuần phục một chú chó thôi lại khiến anh nhìn không chớp mắt, khen không tiếc lời.

Đúng lúc ấy, Giản Dao và Bạc Cận Ngôn giật mình nhìn thấy một người đi tới từ hành lang phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Đó là một người giúp việc khoảng gần năm mươi tuổi, mặc quần áo đơn sơ, vóc dáng cao gầy. Bà ta cầm chổi đi qua, không chú ý đến Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đứng phía sau cửa bán nguyệt.

Tư duy của những người điều tra án thường rất nhạy bén và tinh tế. Họ lập tức chú ý tới một vết thương còn rất mới trên khuôn mặt bà ta. Cổ tay nạn nhân Phó Vĩ có vết bầm và vết tích xung đột. Tuy không tìm được vết máu và ADN của hung thủ ở hiện trường, nhưng có khả năng trên người hung thủ sẽ lưu lại vết thương.

Bà ta chậm chạp quét lá rơi trong sân rồi dọn dẹp hành lang. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao lặng lẽ đứng nhìn từ xa. Đúng lúc này, một cánh cửa phòng bị đẩy ra, người phụ nữ xinh đẹp cao ráo nhưng mặt mày đanh đá xuất hiện. Cô ta mặc áo lụa và quần culottes lửng sành điệu. Giản Dao nhận ra đó chính là Trương Cúc Phuong, cô em họ từng làm diễn viên trong đoàn kịch nói của Điều Viễn Qua.

"Quét tước gì giờ này?" Trương Cúc Phuong vươn tay ấn đầu người giúp việc. "Tôi đang ngon giấc. Bà cố tình gây âm ỉ, không định cho tôi ngủ phải không?"

Người giúp việc gục đầu xuống. Nhưng cô ta vẫn chưa hả giận, lập tức giật lấy cây chổi phang thẳng vào mặt bà ta.

Giản Dao tròn tròn mắt. Hóa ra đây là nguyên nhân gây ra vết thương trên mặt người đàn bà kia. Trương Cúc Phuong này hống hách thật! Có điều họ không thể xuất hiện bây giờ, chỉ có thể im lặng theo dõi mà thôi. Trương Cúc Phuong mắng nhiếc một lúc mới quay về phòng, đóng sầm cửa lại. Từ xa, họ thoáng thấy phòng cô ta được trang trí khá thời thượng và tinh xảo: bộ sofa kiểu cách, giường gỗ cỡ lớn sơn phết nhẵn bóng, giá sắt kiểu Âu gần cửa treo vài bộ quần áo đàn ông và vài đôi dép da xếp ngay ngắn bên dưới.

Lúc này, một người giúp việc khác khoảng hơn bốn mươi tuổi ôm bó rau cải to bằng qua sân. Bà ta liếc nhìn người giúp việc bị đánh khi nãy, nhưng cả hai đều không nói gì, như thể đây là chuyện xảy ra hằng ngày. Tuy tuổi tác và tướng mạo hai người có sự khác biệt, nhưng vẻ hiền lành và u uất của họ thì giống hệt nhau.

Cửa sổ căn phòng bên cạnh phòng Trương Cúc Phuong đột ngột bị đẩy ra. Một người phụ nữ thon gầy với gương mặt thanh tú lộ đầu ra. Cô ta là Trần Mai - trưởng ca nhà hàng, cũng sinh sống ở Điều gia. Cô ta cau mày: "Ba ngày hai bữa lại nghe thấy tiếng chửi bới. Có chịu thôi đi không? Có bán linh thì làm việc gì có ích cho cái nhà này đi, cố gắng nhiều một chút cũng được. Chỉ biết ăn hại mà miệng lúc nào cũng oang oang! Chị Đồng, mang com cho tôi. Sao còn không qua đây? Nói chị đấy, chị có nghe không? Sao người ta sai thì được còn tôi thì không, hả?"

Người giúp việc bị Trương Cúc Phuong đánh khi nãy khẽ "vâng" một tiếng rồi quay người chạy đến phòng bếp. Ngược lại Trương Cúc Phuong không dám đối nghịch trực diện với Trần Mai, một tiếng "xoảng" thật lớn của thứ gì đó trong phòng bị cô ta đập vỡ đột ngột vang lên.

Bạc Cận Ngôn nhíu mày, lầu bầu khinh thường: "Ngu ngốc, hợm hĩnh, bần thủ."

Giản Dao không nói lời nào, ngược mắt trông ra xa. Trời bắt đầu nhá nhem, bóng tối lan dần trên những nhánh liễu đang lặng lẽ buông rủ. Căn viện cổ xưa này dường như tỏa ra hương vị cũ kỹ, mốc meo đối lập hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Tuy nhiên, vẫn có người sống đây thôi, không phải sao?

Màn đêm dần buông xuống, căn viện trở nên tĩnh lặng như tờ. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao rón rén đi trên hành lang. Căn phòng to ở đầu trên nghe nói là phòng ngủ của Minh Lan, bà chủ đích thực của Điều gia. Giờ phút này, đèn điện tối om, Minh Lan chủ yếu quản lý quán bar, chắc hẳn giờ này không có ở nhà. Nhìn qua cửa sổ, họ thấy nội thất đều làm bằng gỗ lim kiểu cổ, trong phòng còn có hai buồng nhỏ, là kiểu phòng kép vô cùng rộng rãi. Phía sau là bãi cỏ lớn, dựng thêm hai căn phòng nhỏ trông như nhà kho.

Còn lại chắc là phòng của Minh Nguyệt và Triệu Hà. Bên trong căn phòng thô sơ sáng đèn, ở góc có đặt vài chiếc giường tầng, chính là phòng của người giúp việc.

Bạc Cận Ngôn dẫn Giản Dao đi thám thính xung quanh, chuẩn bị tinh thần sẵn sàng khi bị người ta bắt gặp. Có điều, bầu không khí bao trùm căn viện

này dường như vắng lặng đến mức đáng sợ. Họ đã đi gần mười phút mà không bị ai phát hiện. Mãi tới lúc đến hồ cá ở sân sau, họ mới thấy người giúp việc bị đánh khi này đang đứng sau thân cây nói chuyện với một người phụ nữ thân hình đầy đặn. Người phụ nữ đó là Triệu Hà, trưởng ca còn lại của nhà hàng, cũng sống ở Điều gia.

Dáng vẻ Triệu Hà trông ôn hòa hơn Trần Mai nhiều. Cô ta có gương mặt tròn trịa, ánh mắt nhuốm đầy vẻ bất lực: "Cô ta lại đánh chị hả? Hay là Trần Mai? Là bà cả sao?"

Người giúp việc cúi đầu lí nhí nói: "Bà Tư, tôi không sao."

Triệu Hà thờ dãi: "Nếu thật sự không làm nổi nữa thì nghỉ đi."

Người giúp việc im lặng không đáp.

Triệu Hà nói tiếp: "Tôi nay, chị làm xong việc thì đến phòng tôi. Chỗ tôi có thuốc trị thương."

Người giúp việc trầm mặc một hồi mới dám mở lời: "VẬY sao được... Lỡ ông chủ nhìn thấy."

"Ông chủ tôi nay không đến phòng tôi. Yên tâm đi, ông ta sẽ không đánh chị nữa đâu."

Người giúp việc cúi đầu rồi đi theo lối khác. Triệu Hà vừa quay đầu liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn và Giản Dao. Cô ta giật lùi một bước, vừa cảnh giác vừa kinh ngạc: "Hai người là ai?"

Bạc Cận Ngôn mỉm cười đáp: "Chúng tôi ở đây nhà phía trước."

Giản Dao vội xen lời: "Xin lỗi, chúng tôi bị lạc đường. Chị cũng là khách trọ ở đây phải không?"

Về mặt Triệu Hà thoáng dịu đi. Cô ta chỉ tay về lối đi phía trước: "Anh chị đi nhầm rồi. Nơi này không thuộc phạm vi khách sạn, là khu vực nhà riêng của chúng tôi. Mau rời khỏi đây đi. Ở cửa có chó, lúc ra ngoài phải cẩn thận một chút."

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cùng nói cảm ơn. Triệu Hà vẫn không yên tâm, dứt khoát đưa họ ra tận cửa. Quả nhiên con chó đen dữ tợn vừa định sủa inh ỏi đã được Triệu Hà trấn an. Cô ta mỉm cười, đứng nhìn họ rời đi.

Lúc đó, Phương Thanh đang cầm ống nhòm theo dõi từ hành lang trước phòng Bạc Cận Ngôn và Giản Dao trên tầng hai khách sạn. Một nhân viên điều tra chạy đến bên cạnh: "'Sếp, cứ để mặc họ lần mò trong đó, chúng ta không giúp đỡ gì sao?"

"Không sao! Lẽ nào chỉ có mấy người đàn bà mà họ không xử lý được? Xem đi, không phải đang về rồi sao?"

"Tất cả đối tượng điều tra lúc trước giáo sư Bạc khoanh vùng đã đối chiếu vân tay xong rồi."

Phương Thanh quay đầu nhìn cậu ta.

"Không có ai phù hợp cả."

* * *

Trời đã tối hẳn, Phương Thanh đưa Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi ăn lẩu ở một quán ven đường. Rót đầy một cốc bia, Phương Thanh mời Bạc Cận Ngôn: "Làm một cốc không?"

Bạc Cận Ngôn thận trọng lắc đầu: "Tôi chỉ uống rượu vang thôi."

Phương Thanh cười xòa, nói ra tên một loại rượu vang duy nhất ở quán. Kết quả, Bạc Cận Ngôn lịch sự từ chối: "Cảm ơn, tôi quyết định uống nước."

Phương Thanh ngẩn người.

Giản Dao mỉm cười cầm cốc lên: "Đội trưởng Phương, tôi uống với anh. Khui hai chai đi."

Phương Thanh ngạc nhiên nhướn mày, khước môi Bạc Cận Ngôn nhếch lên một nụ cười tự hào.

Rượu quá ba tuần, mọi người đều có chút trầm lắng. Phương Thanh kể: "Nghe nói mấy năm trước, Diêu Viễn Qua muốn cưới một cô sinh viên đại học, còn bày cả tiệc rượu mời bà con họ hàng. Cuối cùng, cô gái đó đã bỏ trốn."

Ánh mắt Bạc Cận Ngôn đăm lại. "Tại sao mấy người phụ nữ đó lại chấp nhận kiểu quan hệ gia đình dị hợm bê bối như thế?"

Phương Thanh cười khẩy, không phát biểu ý kiến. Giản Dao biết trước đây Bạc Cận Ngôn sống ở nước ngoài nên không thể hiểu nổi chuyện này. Thật ra khi cô xem tư liệu về người đàn ông vừa có tiền vừa có địa vị ở chung nhà với cả đám phụ nữ thế này đã cảm thấy hơi quái lạ rồi. Không ngờ sự thật đúng là như vậy.

Giản Dao tiếp lời: "Nếu là nhà khác, dù vợ bé hay tình nhân đều không dám ngang nhiên như thế, vợ cả cũng sẽ không nhin. Nhưng "cái nhà" này vạch áo

cho người xem lưng, công khai chung sống hòa bình, có lẽ vì dục vọng mà thôi. Người đàn ông có tiền, có quyền, có địa vị như Diêu Viễn Qua có thể cho họ những thứ mà người đàn ông khác phấn đấu cả đời cũng không đạt được. Giữa được và mất, họ đã lựa chọn thứ mà bản thân muốn. Nhưng cuộc sống thế này..."

Phương Thanh lắc đầu. "Dân thường như chúng ta không hiểu được đâu."

Bạc Cận Ngôn nhấp một ngụm nước trong chiếc cốc nhựa với điệu bộ sang trọng như đang thưởng thức rượu vang, sau đó anh gõ ngón tay xuống mặt bàn. "Diêu Viễn Qua là một gã đàn ông cuồng vọng tự đại, cường thế, khôn khéo và quyết đoán. Gã có dục vọng khổng lồ và chiếm hữu cực lớn, luôn xem những người phụ nữ kia như vật sở hữu của mình, không chế họ rất nghiêm ngặt và cũng rất thành công."

"Biến thái!" Phương Thanh mắng. "Lúc trước, chúng tôi từng nghe qua tin đồn về gia đình họ. Nhưng Diêu Viễn Qua chỉ đăng ký kết hôn với bà vợ cả, mấy người phụ nữ kia đều tự nguyện sống ở đó, cho nên cảnh sát không thể nào xử lý họ."

Bạc Cận Ngôn đắm chiêu. "Mấy người phụ nữ kia thật sự sống yên bình và vui vẻ sao?"

Trả lời anh là Giản Dao. Cô lắc đầu: "Không, không đâu. Trên thế giới này, không có bất cứ người phụ nữ nào bằng lòng chia sẻ người đàn ông của mình với người khác cả. Cho dù bề ngoài họ vẫn chung sống hòa bình, nhưng nội tâm chắc chắn vô cùng đau khổ, đè nén và oán giận."

Bạc Cận Ngôn gật gù, ánh mắt thấp thoáng nét cười. Giản Dao chợt sùng sốt, nhìn sang Phương Thanh cũng đang trầm ngâm.

Đúng vậy! Đau khổ, đè nén, oán hận, tình yêu và dục vọng quái dị, chịu đựng từ năm này sang năm khác, không tài nào trốn thoát được. Hôm nay, họ nhìn thấy Trương Cúc Phương, Trần Mai, Triệu Hà đã như vậy, còn hai chị em Minh Lan và Minh Nguyệt ở bên cạnh Diêu Viễn Qua thời gian dài hơn nữa sẽ thế nào?

Phút chốc, trong đầu Giản Dao hiện lên những suy luận của Bạc Cận Ngôn trong lúc phác họa chân dung hung thủ:

Người địa phương, nắm rõ hoàn cảnh xung quanh, từng tiếp xúc với Phó Vĩ. Trong căn viện Diêu gia không có camera giám sát. Đêm vụ án xảy ra, muốn ra vào mà không để ai hay biết cũng rất đơn giản. Nếu họ muốn có bằng chứng ngoại phạm thì chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Tinh thần bị đè nén cực độ, có dấu hiệu tâm thần phân liệt, nhưng trong công việc và cuộc sống thường ngày không để ai biết. Một sự việc nào đó gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc đời hung thủ tạo nên áp lực lâu dài. Có khả năng là phụ nữ, chỉ cần sức khỏe cực tốt là được.

Không thể làm những công việc phức tạp cần trình độ cao. Trong năm bà vợ của Diêu Viễn Qua, có một người suốt ngày ở nhà nhàn rỗi, một người quản lý sổ sách, hai người làm trưởng ca nhà hàng, trình độ của tất cả bọn họ đều không cao. Thậm chí bà vợ cả Minh Lan tuy là bà chủ quán bar nhưng cũng chỉ trông coi thay chồng mình, bên dưới có cả đồng tay sai, chuyện cần bà ta đích thân ra tay thì được bao nhiêu?

Qua xem xét có thể thấy tất cả bọn họ đều phù hợp với phác họa hung thủ. Hơn nữa, mức độ phù hợp còn cao hơn những người bị điều tra trước đó. Hung thủ giết chết Phó Vĩ có khi nào đang ẩn nấp trong số họ? Giữa hung thủ và Phó Vĩ rốt cuộc đã che giấu khúc mắc gì không muốn cho ai biết?

Tuy nhiên, họ vẫn chưa tìm được mối liên hệ trực tiếp giữa mấy người phụ nữ ở Diêu gia và vụ hung án.

Phương Thanh lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc, "Bây giờ không có bất kỳ chứng cứ nào, gọi họ về cục phối hợp điều tra thì quá mạnh động. Tôi sẽ nghĩ cách lấy dấu vân tay của họ tiến hành đối chiếu trước."

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Minh Lan đỗ chiếc xe Audi trong gara ở sau nhà. Bà ngừng đầu nhìn phòng Trương Cúc Phương đèn đèn sáng trưng, loáng thoáng có tiếng cười nói.

Bà đi giày cao gót, thông thả băng qua mảnh sân vườn vắng lặng để trở về phòng. Em gái Minh Nguyệt ở phòng bên cạnh đang dạy con trai học bài, tiếng rì rầm đọc sách vọng qua khe cửa. Triệu Hà có lẽ đã ngủ rồi. Phòng cô yên tĩnh như tờ, nhưng vì e ngại quyền uy của chồng bà nên vẫn để đèn sáng.

Chỉ có phòng Trần Mai vẫn còn bật nhạc. Đó là người phụ nữ không biết an phận, nhưng Minh Lan không bao giờ hời hợt vì đã để chồng mình rước cô ta về. Nếu không lấy ai đối nghịch với Trương Cúc Phương chứ?

Minh Lan uống xong cốc nước thì thấy chị Đồng giúp việc mang thức ăn vừa được hâm nóng đến. Thật ra, xét về tuổi tác, chị Đồng chỉ lớn hơn Minh Lan vài tuổi. Nhưng hoàn cảnh sống quá khác biệt khiến nhan sắc hai người càng trở nên chênh lệch.

Minh Lan ăn cơm rất từ tốn. Nhìn dáng vẻ khom lưng của chị Đồng, trong lòng bà bỗng cảm thấy chán ghét cực độ. Bà ra lệnh: "Cút xuống đi! Hôm nay lại chọc bà Ba tức giận à? Không ai để cho tôi được yên cả." Nói xong, bà đưa tay véo chị Đồng thật mạnh. Chị Đồng khẽ kêu đau, Minh Lan bèn vươn

tay đến sờ mặt chị ta, cười nói: "Mặt mũi mãi chẳng thấy già đi nhỉ? Mà không ngờ chị làm được lâu vậy đấy. Chẳng qua cũng chỉ thêm thường đồng lương nhà này thôi. Một tháng những vài nghìn tệ. Chị vừa không có trình độ học vấn vừa lớn tuổi, làm ở đâu mới kiếm được số tiền như vậy?"

Chị Đồng cúi đầu lui ra ngoài: "Bà chủ, tôi đi trước."

Minh Lan cười khẩy, không buồn để ý đến chị ta nữa.

Đêm nay thật dài. Minh Lan nằm trên giường nghe mấy bản nhạc đang thịnh hành. Sau đó, bà ngẩng đầu nhìn ra bãi cỏ yên tĩnh và căn phòng nhỏ lơ trôi ngoài cửa sổ. Vầng trăng sáng treo lơ lửng trên cao, xung quanh vô cùng quanh quẩn.

Minh Lan đột nhiên cảm thấy lồng ngực ngột ngạt, bức bối vô cùng. Đó là cảm giác vừa như kim nén vừa như kích động. Bà muốn khóc nhưng đầu óc hoàn toàn rối rắm. Năm nay, bà đã bốn mươi lăm tuổi, mãn kinh hai năm rồi. Bà luôn phiền não khi nghĩ đến điều này. Lát sau, bà bỗng trút giận lên người Trương Cúc Phương.

Vậy nên bà chậm rãi đẩy cửa đi đến phòng cô ta. Qua cánh cửa khép kín, bà có thể nghe thấy tiếng cười của Trương Cúc Phương và Diêu Viễn Qua.

Minh Lan gõ cửa, khẽ nở nụ cười: "Viễn Qua, quán bar có một số việc tôi cần bàn với ông."

Diêu Viễn Qua nói: "Được", nghe tiếng động hình như là đang đứng dậy. Lát sau, Trương Cúc Phương mở cửa ra. Cô ta cười lạnh nhìn bà, nhưng không dám công khai đối nghịch. Minh Lan làm như không thấy, cùng Diêu Viễn Qua đi về phòng mình.

Đêm nay, Diêu Viễn Qua ngủ ở phòng Trần Mai. Ông ta rất chịu khó chăm sóc sức khỏe, tuy đã gần năm mươi nhưng thân thể vẫn cường tráng, khỏe mạnh, có thể giãy vò đám phụ nữ này tã tời nếu muốn. Theo gia quy mà Diêu Viễn Qua đặt ra, các phòng chỉ được tắt đèn khi phòng ông ta ở lại tắt đèn. Ông ta cảm thấy như vậy rất tốt, thế mới giống một gia đình chứ?

Mấy đêm thế này, có lẽ người ngủ an giấc nhất là "bà Hai" Minh Nguyệt. Cô ôm con trai nằm trên chiếc giường thật to, dịu dàng thủ thi kể chuyện cổ tích cho cậu bé nghe.

Năm hai mươi tuổi – độ tuổi vẫn còn vương nét ngây thơ, trong sáng, cô đã gả cho Diêu Viễn Qua. Khi đó, gia cảnh nhà cô sa sút, công xưởng của bố thua lỗ liên miên dẫn đến phá sản. Vậy nên cô quyết định đến xưởng của anh rể làm. Hai người thường xuyên qua lại, gặp gỡ rất nhiều lần. Dù từng xôn xang trước người anh rể chừng chạc, chín chắn, nhưng ban đầu cô chưa hề nảy sinh bất cứ ý nghĩ không an phận nào. Nhưng về sau, chị gái đề cập chuyện này với cô, bố mẹ chỉ thờ dài khuyên nhủ: "Hiện tại, gia sản của Viễn Qua có hơn chục triệu. Chị con không sinh được, trình độ của con không cao, nhan sắc cũng không bằng chị, lại không khôn khéo, gả cho một tên trai trẻ không thể nương tựa được đâu. Chị bằng..."

Ai cũng cảm thấy như vậy là hợp lý, nên cô cho rằng thế cũng tốt. Hôm đám cưới, Diêu Viễn Qua đãi hai bàn tiệc trong nhà, không mời người ngoài, cũng không đăng ký kết hôn. Điều duy nhất cô lo lắng là chị mình sẽ tức giận.

Nhưng trên bàn rượu, chị cô lại cười nói: "Cô em gái ngọc ngà của chị, sao chị lại giận cơ chứ?"

Có lần cô thấy trên cánh tay chị có vết bầm tím, nhưng không dám hỏi nhiều. Thấm thoát đã nhiều năm trôi qua, cuộc sống vẫn bình thản trôi đi như vậy. Dường như cô sống rất thoải mái, không cần ra ngoài làm việc, Viễn Qua cho cô rất nhiều tiền, công xưởng của gia đình được ông thu mua đã hoạt động trở lại, cô sinh cho ông đứa con trai duy nhất. Tương lai, tất cả mọi thứ trong nhà này còn không phải của con cô ư?

Có điều cô không ngờ đến, sau này sẽ có thêm người khác vào cửa, mà không chỉ một người. Diêu Viễn Qua càng làm ra nhiều tiền, uy nghiêm trong nhà cũng càng ngày càng tăng. Ban đầu, cô nghe nói ông ta thường xuyên đến chỗ Trương Cúc Phương, sau đó dứt khoát rước cô ta về nhà. Hôm ấy, Minh Nguyệt khóc nức nở. Nhưng như vậy thì sao? Diêu Viễn Qua là ông trời của gia đình này. Cô không dám, cũng không thể chống lại.

Sau nữa, Triệu Hà và Trần Mai xuất hiện. Đó là hai người phụ nữ xuất thân từ thôn quê, làm công cho ông ta.

Thật ra, nghĩ kỹ thì những người phụ nữ như họ chẳng có gì khác nhau. Trước đây, họ chỉ có hai bàn tay trắng, chính ông ta thỏa mãn tất cả mong muốn của họ: Tiền bạc, gia đình, sự ổn định và một người chồng có thể dựa dẫm. Yêu cầu duy nhất là họ phải chấp nhận chia sẻ người chồng này.

Về sau, Diêu Viễn Qua không cưới thêm người nào nữa, dù chơi bời cũng không giữ lâu bên cạnh. Có lẽ ông ta đã già thật rồi.

Tuy bây giờ Minh Nguyệt mới hai mươi chín tuổi, nhưng cô không buồn tranh giành hay quan tâm gì. Cô chỉ mong con trai chóng lớn, khỏe mạnh, còn chuyện giữa ông ta và mấy bà vợ kia, Minh Nguyệt đều mặc kệ.

Chỉ là mỗi khi ngẩng đầu nhìn bầu trời bao phủ mảnh sân âm u như chiếc giăng cạm, cô sẽ khóc nức nở trong đêm. Cô bản thân không thể thoát khỏi số phận đã định. Điều gia giống như chiếc lưới đen u tối lần lượt trong góc vắng của xã hội phồn hoa, mà cô chẳng qua chỉ là một con mồi sa lưới.

* * *

Sáng sớm hôm sau, cảnh sát đến gõ cửa Diêu gia. Một người giúp việc ra mở cửa. Cảnh sát hình sự mặc thường phục dẫn theo mấy nhân viên y tế mặc áo blouse trắng, cười rất hòa nhã: "Xin chào, chúng tôi thuộc phân Cục Cảnh sát của thành phố cổ. Có việc liên quan đến vụ án giết người xảy ra mấy hôm trước, cần sự giúp đỡ của mọi người."

Trần Mai nhẹ nhàng lay Diêu Viễn Qua dậy: "Ông xã, cảnh sát đến."

Diêu Viễn Qua nằm cuộn sát mép giường lớn lèm nhèm mờ mắt: "Đến làm gì?"

"Liên quan đến người khách trọ chết cách đây mấy ngày."

Diêu Viễn Qua im lặng chốc lát rồi ngồi dậy: "Có nói là chuyện gì không?"

Trần Mai gật đầu, lộ ra vẻ mặt quái gở: "Họ nói nạn nhân có thể bị bệnh truyền nhiễm, cần kiểm tra người trong khách sạn để diệt trừ vi khuẩn."

"Họ muốn vào đây sao?"

Trần Mai mỉm cười lắc đầu. "Không cần, nhà chúng ta tới khách sạn là được rồi."

"Được." Diêu Viễn Qua gật đầu. "Em ra ứng phó trước, bảo họ cứ làm theo lời cảnh sát, lát nữa tôi sẽ ra."

Thủ đoạn điều tra không tuân thủ quy tắc một cách ngang nhiên như vậy, cả thành phố này có lẽ chỉ mỗi tay cảnh sát lưu manh Phương Thanh là làm được thôi. Điền đơn, kiểm tra thân nhiệt, khám phổi rồi phun sương diệt khuẩn hai bàn tay. Tất cả mọi người - bao gồm cả Diêu Viễn Qua - đều phối hợp nhịp nhàng. Nhóm cảnh sát vừa thân thiện vừa nhiệt tình, còn Diêu Viễn Qua xưa nay đối nhân xử thế đều ôn hòa nhã nhặn. Mọi người cười nói bắt tay nhau, lấy đầy đủ các dấu vân tay.

Trong năm người giúp việc ở Diêu gia có ba người đã đi chợ. Để tránh biểu hiện quá lộ liễu, nhóm cảnh sát quyết định đợi họ trở về rồi đến "diệt khuẩn" sau.

Phương Thanh sai người tranh thủ thời gian đối chiếu dấu vân tay. Anh cũng đốc thúc cấp dưới chịu trách nhiệm tìm kiếm hung khí, dấu chân và các dấu tích liên quan đến Phó Vĩ, tiếp tục điều tra sâu hơn.

* * *

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao vốn chỉ hỗ trợ phá án nên nhàn rỗi hơn hẳn. Giản Dao thuận miệng hỏi anh: "Có chắc chắn không?" Vừa hỏi xong, cô đã lập tức hối hận.

Quả nhiên, Bạc Cận Ngôn chỉ cười nhạt. "Vợ anh hỏi câu này thật khó trả lời, vì anh vẫn chưa biết cảm giác "không chắc chắn" là thế nào."

"... Coi như em chưa hỏi."

Thời tiết buổi chiều khá đẹp, Bạc Cận Ngôn đưa cô đi dạo một vòng. Dưới bầu trời cao xanh vơi vơi, hai người men theo dãy tường trong thành phố cổ kính. Được hơn nửa vòng thì toàn thân ướt đầm mồ hôi, bọn họ quyết định ghé vào quán nhỏ ven đường ném thử mấy món ăn vặt.

Kể đó, họ đến khu có lau bên bờ hồ thuê cần câu cá. Bạc Cận Ngôn ngồi dưới tán cây đọc sách, cả người toát lên vẻ trí thức cao quý. Giản Dao nhìn chăm chăm mặt nước, vừa thấy phao chìm xuống đã vội giật cần lên. Một chú cá lớn xinh đẹp trôi lên khỏi mặt nước. Cô định đưa tay bắt lấy thì Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh đã vỗ tay khen ngợi: "Giản Dao của anh giỏi lắm!"

Giản Dao lườm anh: "Anh đừng ở đó khua môi múa mép, ra đây giúp em bắt cá đi."

Bạc Cận Ngôn đưa tay bắt lấy. Tiếc rằng, ngài chuyên gia tâm lý tội phạm tài ba lại không giỏi khoản này. Con cá trơn bóng giẫy giụa kịch liệt, Giản Dao vội vàng buông cần câu xuống, nhào đến giúp đỡ. Bờ hồ vốn chật hẹp, Giản Dao lao đảo suýt ngã xuống nước. Bạc Cận Ngôn nhanh tay ôm chặt lấy cô, còn cô thì bần giữ chặt chú cá.

Giản Dao thở phào nhẹ nhõm. Bạc Cận Ngôn không buông tay mà nhẹ nhàng "ò" lên một tiếng, đặt đầu lên vai cô trong ánh tà dương.

"Sao vậy anh?" Cô dụ dằng hỏi.

"Giản Dao, anh cảm thấy giờ phút này thật hạnh phúc." Anh nói khẽ.

Lòng cô xúc động, thắm thì đáp: "Em cũng vậy."

"Có lúc anh thấy thời gian trôi quá nhanh, có khi lại quá chậm. Có một điểm anh vẫn không hiểu được. Tình cảm con người luôn lên cao xuống thấp, đây là quy luật tâm lý tự nhiên. Ví dụ như anh và Phó Tử Ngộ chơi với nhau lâu rồi cũng chán. Nhưng vì sao đã hai năm trôi qua, mỗi một khoảnh khắc ở bên em, anh đều cảm thấy sống lòng cuộn cuộn thế nhỉ?" Ngài chuyên gia tài ba thông thái là thế vẫn không tài nào thấu hiểu sự huyền bí của tình yêu.

Giản Dao ngắm nhìn gương mặt tuấn tú của anh, bật cười: "Bởi vì..."

Cô đột ngột ném chú cá xuống vũng bùn rồi ngẩng đầu hôn anh. Bởi vì anh là Bạc Cận Ngôn độc nhất vô nhị trên đời này. Anh lúc nào cũng như đứa trẻ, cả đời chỉ quyến luyến thứ mà mình yêu thích. Em rất vui vì được trở thành tình yêu của anh.

Hai người trở về khách sạn thì trời đã tối. Không ít căn phòng đã tắt đèn. Lễ tân mệt mỏi ngồi trong góc chơi di động giết thời gian. Vừa vào sân, Giản Dao đã nhận được điện thoại của Phương Thanh, giọng anh ta không hề có bất cứ cảm xúc gì: "Có kết quả đối chiếu dấu vân tay rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

“Tất cả đều không khớp.”

Giản Dao giật mình nhìn sang Bạc Cận Ngôn, nhưng anh lại bày ra vẻ mặt nhẹ tênh, không nói lời nào.

Lúc này, Phương Thanh không nói thêm gì về chuyện vân tay. “Giản Dao, gia đình nạn nhân Phó Vi đã đến, tâm trạng không ổn định lắm. Cô là chuyên gia tâm lý tội phạm, lại là phái nữ, có thể đến đây giúp chúng tôi trấn an họ không?”

Giản Dao lập tức nhận lời. Đợi cô cúp điện thoại, Bạc Cận Ngôn gật đầu với cô. Nghĩ ngợi chốc lát, cô không yên tâm, dặn dò anh: “Anh ngoan ngoãn ở trong phòng, đừng chạy lung tung đấy.”

Bạc Cận Ngôn cười hờ hững, dứ vào mặt mình ra ám hiệu. Giản Dao kiễng chân hôn anh, anh đáp: “Được, nhưng từ trước đến nay, anh có chạy lung tung bao giờ đâu.”

Giản Dao cạn lời. Được rồi, tùy anh vậy!

Cô vội vàng ra cửa gọi xe rồi khách sạn. Bạc Cận Ngôn thông thả đi lên tầng. Đêm nay, không khí mát mẻ, sao giăng lấp lánh trên bầu trời quang đãng. Anh đứng trên tầng hai nhìn về phía căn viện gần như bị ngọn cây che khuất dưới bóng trăng kia.

Trong tình huống bình thường, Bạc Cận Ngôn rất nghe lời Giản Dao. Sau khi trở về phòng, anh đóng kín các cửa, một mình ngồi bất động trên giường. Đầu óc bắt đầu làm việc theo cách của riêng anh, xoay chuyển cực nhanh.

Gia đình quái dị một chồng nhiều vợ, đè nén và oán hận suốt một thời gian dài. Cuồng vọng, chiếm hữu, nghiện suu tâm? Đối tượng khá yếu đuối và dễ khống chế. Sự bành trướng nhờ vào tiền bạc và địa vị...

...

"Phó Vi... có chút hao sắc, thời đại học còn đi chơi gái, từng yêu đương qua mạng."

"Gom phép năm... còn nói có thể gặp được một mối duyên kỳ ngộ."

"Anh ta còn cho tôi số QQ. Lúc ấy, mấy bác tạp vụ và nhân viên khác còn cười tôi nữa."

Thi thể bị chém hơn bốn mươi nhát, sâu đến tận xương, mặt cũng bị chém nát, cực kỳ điên cuồng.

Vừa bình tĩnh vừa căm phẫn, khắc chế và điên cuồng, bắt nguồn từ sự đè nén lâu dài đến tột độ khiến tinh thần bị lệch lạc.

...

Trên mặt bác gái quết sần có vết thương rất mới. Trương Cúc Phương quật chổi vào người giúp việc. Căn viện yên lặng như cái giếng chết.

Người giúp việc tro mắt nhìn nhau.

Triệu Hà đứng bên ao cá nói: "Tối nay, ông chủ không đến phòng tôi. Yên tâm, ông ta không đánh chị nữa đâu."

...

Bạc Cận Ngôn đi chân trần đến bên cửa sổ, cầm lấy ống nhòm của Phương Thanh.

Căn viện im ắng lại tắt đèn rồi. Anh quan sát chốc lát, sau đó di chuyển ống nhòm sang phòng bếp. Khu vực nhà riêng của Diêu gia và khách sạn dùng chung một phòng bếp. Gần nửa đêm, nơi đó đã tối đen. Đó là một căn phòng lớn nằm tách biệt ở phía sau khách sạn.

Bạc Cận Ngôn cảm nhận máu trong cơ thể bắt chợt sôi trào. Mỗi lần đến gần với sự thật, anh đều có cảm giác như thế. Anh nhẹ nhàng lấy được lọ luminol có được từ chỗ Phương Thanh trong túi ra.

Vừa đẩy cửa phòng anh bỗng sửng sốt. Bên ngoài phòng bếp dường như có bóng đen vừa lướt qua. Anh lập tức cầm ống nhòm lên quan sát, nhưng nơi đó đã không còn bóng người. Bạc Cận Ngôn nhớ đến hôm nay, cảnh sát tới Diêu gia mượn danh nghĩa “diệt khuẩn”, thực chất là lấy dấu vân tay. Đối phương tâm tư nhay cảm, có hiểu biết về phản trình sát, có thể bị kích động nên quyết định ra tay.

Anh lập tức rào bước chạy xuống căn phòng bếp. Bên trong tối như mực, chỉ loáng thoáng thấy được đường nét mấy chiếc bàn bếp. Ánh trắng bàng

bạc chiếu rọi những tán cây xum xuê tĩnh lặng.

Bạc Cận Ngôn nhìn quanh nhưng không thấy gì khác lạ. Có lẽ khi này ai đó đi ngang qua mà thôi. Cửa bếp không có khóa, chỉ cài hờ chốt. Bạc Cận Ngôn lách người đi vào, nhẹ tay khép cửa lại.

Anh ngẩng đầu nhìn xung quanh. Trong không gian hơn 20 mét vuông, bàn dài, tủ bát, bồn rửa... sắp xếp gọn gàng ngăn nắp. Ánh mắt anh dừng lại ở bồn rửa. Nơi đó có hai giá cắm dao lớn, có chừng mười cây dao, gồm dao phay, dao chặt xương, dao gọt trái cây... Sau đó, anh nhìn lên bức tường treo vài bộ đồng phục dày lấy từ công xưởng của Diêu gia, chắc là cho nhóm đầu bếp mặc.

Bạc Cận Ngôn cảm thấy luminol cẩn thận phun lên một vài chỗ. Yên lặng giấy lát, anh ngẩng đầu mỉm cười.

* * *

Bố của Phó Vĩ tên Phó Đại Phàm, hơn 50 tuổi, là kỹ sư cả đời làm việc trong một nhà xưởng địa phương. Giờ phút này, ông mặc áo khoác, quần tây và giày da khá cũ, tiêu tụy ngồi trong phòng khách của đội cảnh sát hình sự với đôi mắt đỏ hoe.

Giản Dao thấy đáng sợ người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh thế này, lòng cũng chua xót. Bao lời an ủi có dịu dàng đến mấy cũng sao xoa dịu được nỗi đau mất con?

Hai tay Phó Đại Phàm luồn sâu vào mái tóc. Ông đã nhìn rõ thi thể con trai mình, bây giờ cả người vẫn còn run rẩy. Ông nghĩ mãi không ra, sao con trai lại đột ngột ra đi thế này? Ông ngâm đắng nuốt cay nuôi con khôn lớn. Đứa con trai nghịch ngợm, thông minh khiến ông tự hào, vậy mà giờ chỉ có thể tưởng niệm. Ông biết con trai mình không phải dạng ngoan ngoãn, tử tế gì. Dù điều kiện gia đình bình thường nhưng từ bé, ông chưa từng để nó thua thiệt, thậm chí còn cưng chiều hơn con nhà người khác.

Con trai lớn lên không thân thiết với bố mẹ nữa. Sau khi lên đại học, nghỉ Tết nghỉ hè nó cũng rất ít về nhà. Nó chẳng mấy khi gọi điện thoại về, chỉ lúc cần xin tiền dùng mới thấy hỏi thăm bố mẹ một câu. Khi ra xã hội làm việc, mỗi lần nó gọi về cũng không trò chuyện được bao lâu. Nhưng đó là đứa con trai ông yêu thương vô vàn, là cốt nhục duy nhất trên đời của ông. Chỉ cần nó được hạnh phúc thì bố mẹ bằng lòng đánh đổi tất cả. Thế nhưng nó đã chết, thể thảm và đau đớn, chỉ để lại thân thể nát bấy cho bố mẹ mà thôi.

Nước mắt Phó Đại Phàm rơi xuống từng giọt. Giản Dao nhẹ giọng khuyên: "Chú à, chú phải giữ gìn sức khỏe. Chúng cháu nhất định sẽ bắt được hung thủ."

Phó Đại Phàm ngẩng phắt đầu lên nhìn cô, cất tiếng gào khóc: "Hung thủ? Nghe nói hung thủ là một kẻ tâm thần. Tôi đã nghe họ nói rồi. Ngoài phố, ai ai cũng nói như vậy cả. Nhưng tại sao cảnh sát các người lại để một kẻ tâm thần đi ra ngoài giết người như vậy? Tại sao ngay cả một kẻ tâm thần mà cũng không bắt được? Tại sao?"

Ông bất ngờ nhào đến, Giản Dao lùi lại hai bước theo bản năng. Hai cảnh sát hình sự bên cạnh lập tức tiến đến giữ chặt người cha đang kích động này. Sắc mặt Giản Dao trắng bệch, trong lòng khó chịu vô cùng. Anh cảnh sát ra hiệu cho cô tránh đi. Cô nhìn Phó Đại Phàm đang tuyệt vọng đau khổ một lát mới quay người rời đi.

Đêm khuya lặng gió, hàng cây chẳng buồn lay động. Giản Dao đứng ở hành lang Sở Cảnh sát, nhìn về dãy núi và tường thành yên ắng phía xa. Cô chợt nhớ đến bố mình, dù giờ đây cô đã sắp quên mất khuôn mặt của ông rồi.

Khi ấy, cô mới năm, sáu tuổi. Cô loáng thoáng nhớ ông hay cười bế cô bằng đôi tay mạnh mẽ, huy hiệu cảnh sát màu bạc sáng lấp lánh trên bộ đồng phục phẳng phiu. Ông thường trở về vào lúc đêm khuya, thậm chí là rạng sáng. Cả người ông bị mồ hôi lấm bẩn, nhưng không bao giờ quên đến bên giường cô và em gái, cúi đầu thơm hai chị em cô. Thình thoảng cô bị đánh thức, mỗi lần với tay đôi bố sẽ thấy người đàn ông kiên nghị ấy cười ôn hòa.

Mắt Giản Dao ươn ướt, hồi ức đau thương tiếp tục ủa về. Máu lạnh láng trên đất, thi thể đứt lìa, tiếng rên rỉ đau đớn như từng thước phim hiện lên trong đầu cô, cuối cùng là tiếng dậm dò trầm ám của bố: "Giản Dao, bố giao cho con một nhiệm vụ, dẫn em gái núp vào bên trong, tuyệt đối không được ra ngoài, cũng không được phát ra âm thanh."

...

Cuộc sống luôn đổi thay, thế gian không lúc nào vắng bóng tội phạm. Vì vậy, phải có người đứng ra canh giữ sự bình yên cho những người khác. Người đó là bố cô, là Cận Ngôn, và cô cũng vậy.

Giản Dao cúi đầu gọi điện thoại cho Bạc Cận Ngôn. Điện thoại vừa đổ chuông, anh đã bắt máy.

"Alo?"

"Hello, em yêu!" Giọng Bạc Cận Ngôn cực khẽ.

Giản Dao thoáng thẳng thốt, sau đó khước môi vô thức cong cong. Mỗi khi hưng phấn, anh sẽ không kìm được mà gọi cô là "em yêu". Điều này chứng tỏ vụ án có manh mối mới rồi sao?

Quả nhiên, tiếng cười khẽ của Bạc Cận Ngôn vọng ra từ đầu dây bên kia: "Đoán thử xem, chồng em đã phát hiện điều gì nào?"

Người này... Từ khi đăng ký kết hôn, tuy trình độ lãng mạn không hề tiến bộ nhưng anh rất thích khoe mẽ tình trạng "đã kết hôn" qua lời nói và cử chỉ

trong những chuyện vặt vãnh. Nhất là khi nói chuyện với Phó Từ Ngộ và An Nham, lâu lâu nổi hứng anh lại thốt lên: "Tôi kết hôn rồi, những chuyện này đừng hỏi tôi, đi hỏi bà Bạc kia!" Làm hai người kia uất ức nghẹn lời. Bọn họ chỉ muốn rủ anh đi ăn tối thôi, có cần thể hiện đáng về "anh chồng ngoan" thế không?

Giản Dao cười hỏi: "Vậy xin hỏi ông Bạc đã phát hiện ra điều gì thế?" Nếu Giản Dao biết Bạc Cận Ngôn sắp gặp phải nguy hiểm thế nào, cô nhất định sẽ không cười nổi.

Bạc Cận Ngôn nhìn không gian u ám phát ra ánh huỳnh quang mờ nhạt trước mặt.

Ngoài cửa, ngọn gió lạnh lẽo lay nhành cây xào xạc. Trong phòng bếp tối tăm, chỉ có hai nơi phát ra ánh sáng.

Dùng luminol phải rất cẩn thận, bởi vì sau khi gặp máu sẽ xảy ra phản ứng hóa học và phát sáng, đồng thời ảnh hưởng đến khâu kiểm tra và phân tích thành phần máu. Vậy nên anh lựa chọn vị trí đầu tiên là con dao chặt xương cắm trên giá.

Khi đầu bếp dùng dao để chặt xương cắt thịt, lưỡi dao sẽ bị thấm máu. Sau khi rửa sạch, máu đông vật còn bám lại gặp phải luminol sẽ sinh ra phản ứng. Nhưng đầu bếp không phải đồ tể. Bạc Cận Ngôn tin rằng, không có con dao của đầu bếp nào lại giống như con dao anh đang nhìn thấy. Thân dao, sống dao, thậm chí cán dao bằng gỗ cũng phát ra ánh huỳnh quang, tựa như từng được ngâm trong chậu máu. Người cầm dao bị trượt tay nên cả con dao bị máu từ động mạch chủ xối ướt đầm mới rút ra được.

Anh chỉ phun luminol vào nửa mặt dao, mặt còn lại để nhân viên làm giám định. Trước mắt, con dao này vẫn chưa thể trở thành chứng cứ trực tiếp mà phải thông qua kết quả giám định bên phía cảnh sát. Nhưng Bạc Cận Ngôn gần như có thể kết luận: Đây chính là hung khí!

Một nơi khác phát ra ánh sáng là chiếc áo khoác treo trong đồng hồ phục cạnh đó. Những chiếc khác chỉ có ánh huỳnh quang li ti thôi, có lẽ bị dính máu trong lúc nấu ăn mà không được giặt sạch. Chỉ có một chiếc áo phát ra mảng màu xanh lè đáng sợ ngay trước ngực. Máu nạn nhân thấm quá nhiều, quá sâu nên giặt mấy cũng không sạch được.

"Haiz." Bạc Cận Ngôn khẽ thở dài.

"... Sao anh lại ở trong phòng bếp?" Giản Dao thắc mắc.

"Bởi vì anh nghĩ hung thủ ở đây. Phác họa của anh không bao giờ sai, hung thủ nằm trong phạm vi đã khoanh vùng trước đó. Sherlock Holmes nói: "Loại trừ tất cả đáp án không có khả năng xảy ra, những kết quả còn lại, dù vô lý đến mấy cũng chính là chân tướng của sự thật." Cho nên những người khác không phải thì hung thủ chắc chắn là một trong số những người còn lại.

Mấy người phụ nữ ở Điều gia bị đè nén, dồn ép lâu ngày, nhưng trong căn viện đó còn có một nhóm người nữa cũng phải đối mặt với áp lực trường kỳ. Họ bị bắt nạt, sỉ nhục, bạo hành, nhưng vì khoản tiền lương hậu hĩnh nên không thể không nhẫn nhục. Những người phụ nữ của Điều gia trút nỗi căng thẳng quá đỗi mà họ phải chịu đựng lên những người này. Vì vậy, tình cảnh của họ còn thảm hơn.

Nhân viên khách sạn đã chứng thực trong lời khai, những người giúp việc ở khu nhà phía sau thỉnh thoảng đến phụ việc ở khách sạn. Vì thế họ đều có khả năng tiếp xúc với Phó Vĩ. Điều gì đã kích thích động cơ giết người của "bà ta"? Anh nghĩ, chắc chắn thói quen trêu đùa, không biết giữ mồm miệng của Phó Vĩ đã động đến nỗi đau giấu kín trong lòng người đó.

Báo cáo giám định ghi rõ: hung khí dài chừng 20 centimet, rộng khoảng 10 centimet. Có không ít loại dao phù hợp với điều kiện này, trong đó có cả dao chặt xương. Một nhân viên quét dọn và phụ bếp lâu năm, nếu muốn giết người, hung khí có khả năng được nghĩ đến và lựa chọn đầu tiên là gì? Đây là thứ mà họ vô cùng quen thuộc, thuận tay và thành thục nhất."

"Lẽ nào hung khí vẫn còn trong phòng bếp?" Giản Dao ngạc nhiên hỏi. Cô không biết là Bạc Cận Ngôn đã tìm được rồi.

Bạc Cận Ngôn im lặng chốc lát mới cười lạnh: "Người thường thì không, nhất định sẽ cất giấu hoặc vứt bỏ hung khí. Nhưng thứ nhất, phòng bếp đột ngột mất một con dao chặt xương, lại vừa xảy ra vụ án giết người, tất nhiên sẽ khiến người khác chú ý. Bà ta là người thông minh, biết rõ nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Thứ hai..." Anh ngược mắt nhìn con dao và chiếc áo phát ra ánh huỳnh quang kia. "Nếu bà ta thật sự thù hận tất cả mọi thứ, giữ lại con dao trong phòng bếp để sử dụng tiếp, như vậy không phải càng khiến bà ta cảm thấy vui sướng hơn sao?"

Giản Dao ngây người. Con dao đã ngấm máu người, chặt qua thịt người, tiếp tục dùng để làm đồ ăn cho khách hàng và người của Điều gia... Cô chợt thấy lòng lạnh toát, cơn buồn nôn từng đợt kéo tới tận cổ họng.

Bạc Cận Ngôn ở bên kia đầu dây an ủi cô: "Yên tâm, mấy ngày qua ở khách sạn, em đều ăn theo khẩu vị của anh, chắc chắn không có món sùu nào đâu."

"... Dĩ nhiên em không ăn rồi. Em lập tức báo Phương Thanh dẫn đội qua đây."

"Tốt." Bạc Cận Ngôn thần nhiên đáp, "Anh sẽ ở đây..."

Giọng anh đột ngột im bặt. Sau đó, có tiếng hít thở phì phò truyền đến.

Giản Dao bỗng hoảng sợ thét lên: "Cận Ngôn? Cận Ngôn?"

Không có ai trả lời. Một tiếng tạp âm chói tai vang lên, giống như tiếng điện thoại rơi xuống đất. Tiếp đó, cô gọi thế nào cũng không có ai bắt máy.

Chương 10

Bạc Cận Ngôn chống cự quyết liệt. Ánh trăng chập chờn soi qua khung cửa sổ cũ kỹ nơi phòng bếp. Đối phương quả thật vừa nhạy bén vừa tàn nhẫn, xuất hiện đột ngột rồi siết cổ anh từ phía sau. Cánh tay không thô to nhưng sức lực chẳng thua kém đàn ông. Bạc Cận Ngôn bị hung thủ tấn công bất ngờ không kịp phòng ngự.

Đối phương không hề phát ra tiếng động, muốn bóp cổ anh cho đến chết. Di động trong tay anh rơi xuống đất. Bạc Cận Ngôn cười lạnh, trở tay thúc mạnh cùi chỏ vào mặt đối phương.

Hung thủ lãnh một cú đau điếng, nên khẽ giọng kêu rên, nhưng quyết không buông tay, ngược lại còn siết chặt hơn. Đối phương không có kỹ năng đánh nhau, giết người chỉ dựa vào sức bền và ý chí. Ngược lại, Bạc Cận Ngôn có thân hình cao ráo, tuy không quá cường tráng nhưng đầu óc rất nhanh nhạy, bình tĩnh. Nhận thấy mình không thể thoát khỏi sự khống chế của đối phương nhưng anh không hề hoảng hốt. Anh nhanh chóng ổn định hơi thở, sau đó hất mạnh người về sau khiến đối phương va thẳng vào chiếc bàn dài.

Cú va chạm này mạnh đến mức lưng của anh cũng thấy đau nhói. Đối phương đâm sầm như một con trâu nhưng không chịu buông tay, còn dùng cả hai tay bám chặt cổ anh. Bạc Cận Ngôn vừa tức giận vừa buồn cười. Vừa quay đầu nhìn thấy được mái tóc hoa râm của hung thủ, anh thoáng sửng sốt.

"Tại sao?" Hai người đều thờ hồng hộc. Bạc Cận Ngôn vừa dùng lưng ấn chặt hung thủ vào tường vừa khàn giọng hỏi: "Tại sao lại tuyệt vọng... và oán hận sâu đến vậy?"

Đối phương không nói lời nào.

Bạc Cận Ngôn đâm một cú thật mạnh vào bụng hung thủ, cuối cùng cũng thoát khỏi trời buộc. Nhưng đối phương lập tức cúi đầu húc thẳng vào người anh. Trước đối thủ thô bạo và liều mạng như vậy, Bạc Cận Ngôn không chiếm được ưu thế nào. Hai người cứ thế im lặng giằng co trong căn phòng tối.

"Bà phải hứng chịu tổn thương gì?" Bạc Cận Ngôn thì thảo hỏi tiếp: "Cha mẹ, đàn ông hay con cái?"

Đối phương khẽ gào lên. Bạc Cận Ngôn "ồ" một tiếng bàng quơ.

"Là kiểu tổn thương nào?" Lần này, anh bắt được chính xác cánh tay đối phương đang tấn công trong bóng tối. "Ngược đãi, lừa dối, cưỡng bức hay sát hại?"

"Mày không biết gì cả..." Giọng bà ta run run. "Bọn mày... không biết gì cả."

"Không đâu. Ngược lại, tôi biết tất cả." Bạc Cận Ngôn thản nhiên đáp: "Tôi là Bạc Cận Ngôn. Tất cả mọi tội ác, chỉ cần gặp phải thì tôi nhất định sẽ không bỏ qua. Ý nguyện cả đời tôi là vạch trần chân tướng, rửa oan cho người vô tội, bắt tội phạm phải quy án."

Trong bóng tối, hung thủ không nói gì nữa, nhưng anh cảm nhận được đối phương đang khóc.

"Bà..." Anh vừa cất lời đã bị đối phương xô mạnh vào tủ bát rồi tông cửa lao ra ngoài.

Bạc Cận Ngôn vội vã đuổi theo. Trong hành lang có hai nhân viên khách sạn tỉnh cờ đi đến, hô lên thất thanh: "Chị Đồng, chị sao vậy?"

Chị Đồng kia không lên tiếng. Bà ta thông thuộc đường lối, rẽ ngang rẽ dọc một hồi liền biến mất. Bạc Cận Ngôn bị hai nhân viên kia ngăn lại. Lúc anh đuổi tới thì bóng dáng chị Đồng đã khuất dạng ở con đường nhỏ âm u, vắng lặng. Cuối đường chính là sân vườn trong khu vực nhà riêng của Điều gia.

Hai mươi phút sau, Giản Dao và nhóm người Phương Thanh mới có mặt ở khách sạn Điều gia. Đèn xe cảnh sát lấp lóe sáng rực cả bầu trời đêm yên tĩnh.

Dưới sự chỉ huy của Phương Thanh, đội cảnh sát hình sự nhanh chóng tiến vào khách sạn. Lòng Giản Dao nóng như lửa đốt. Nhưng họ không ngờ, khách sạn vốn nên yên lặng, giờ phút này lại sáng rực ánh đèn. Rất nhiều khách trọ đứng bên ngoài phòng hoặc trên ban công đang bàn tán xôn xao, mắt nhìn đảo đảo. Nhìn thấy cảnh sát xông vào, trong phút chốc họ càng chấn động.

Lòng Giản Dao dâng lên dự cảm chẳng lành. Cô nghe được tiếng xì xào loáng thoáng xung quanh.

"Chết người rồi! Nghe nói có người chết. Cảnh sát đến nhanh thật."

"Nghe nói cũng bị hung thủ trong vụ mấy hôm trước giết đấy."

"Mau thu dọn đồ đạc đi, khách sạn này ai dám ở nữa."

Phương Thanh cau mày khẽ trao đổi ánh mắt với Giản Dao. Sắc mặt Giản Dao trắng bệch như tờ giấy. Cô không nói gì cả, chỉ nhìn thẳng về phía trước.

Không khó tìm ra hiện trường vụ án mạng thứ hai. Giờ phút này, không ít người tụ tập ở khoảng sân nhỏ trong khu vực nhà riêng của Diêu gia. Bên trong đèn đuốc sáng trưng, người tò mò vây xem đông nghịt. Có tiếng khóc mơ hồ truyền đến.

Trước mắt họ là thi thể "bà Tư" của Diêu gia: Triệu Hà - người duy nhất để lại ấn tượng tốt cho Giản Dao hôm ấy. Mặt mũi cô ta trông rất nhân từ và hiền lành.

Nhóm cảnh sát hình sự vào phòng Triệu Hà. Dưới ánh đèn sáng lóa, Diêu Viễn Qua chỉ mặc bộ đồ ngủ, mặt xanh mét đứng ngây ra đó. Trên người ông ta còn dính vài vết máu. Bà vợ cả Minh Lan đứng bên cạnh vừa vịn tay chồng vừa che mặt. Những bà vợ bé khác của Diêu gia đều đứng ở cửa, sắc mặt ai cũng kinh hoàng.

Giản Dao vừa bước vào đã nhìn thấy vị trí Triệu Hà nằm cách cửa không xa. Trên lưng cô ta có một lỗ máu. Con dao găm nhuộm màu đỏ ghê người nằm chổng chơ bên cạnh. Một vũng máu còn mới lênh láng trên mặt đất.

"Xảy ra chuyện gì?" Phương Thanh kiểm tra Triệu Hà, thấy không còn hơi thở và mạch đập nữa mới gằn giọng hỏi.

"Chị... Chị Đồng xông đến giết cô ấy." Diêu Viễn Qua lắp bắp đáp.

"Bạc Cận Ngôn đâu?" Giản Dao vội hỏi.

"Giản Dao, anh ở đây." Nghe được một giọng nói vang lên từ phía sau, Giản Dao tức khắc quay đầu. Bạc Cận Ngôn len qua đám đông đi đến. Trán anh mồ hôi, trên áo sơ mi cũng dính một vết máu, nhưng đôi mắt vẫn trong veo, đen láy.

Giản Dao thấy lòng chột nhẹ nhõm. Cô có nhiều điều muốn hỏi, nhưng vừa thấy vết bầm trên cổ anh thì mọi lời nói đều nghẹn nơi cổ họng. Thế mà anh lại điềm tĩnh nắm chặt tay cô, khẽ khàng trấn an: "Bà Bạc đừng lo, anh không sao."

Lần nào anh cũng nói một câu như thế. Nhưng lúc này, Giản Dao không sao cười nổi.

"Phạm nhân chạy lên núi, hướng Tây Nam." Bạc Cận Ngôn thông báo với Phương Thanh vô cùng rõ ràng, súc tích. "Hung thủ rất thông thuộc đường đi lối lại, tôi không đuổi theo được."

Phương Thanh lập tức ra lệnh cho cấp dưới: "Đuổi theo!"

Đội cảnh sát hình sự bắt đầu hành động. Nhưng trời quá tối, dãy núi trập trùng phía sau như quái thú ngủ đông, đêm nay có bắt được người hay không vẫn là câu hỏi chưa có lời giải.

Những người còn lại ở hiện trường nhanh chóng bắt tay vào việc. Phương Thanh cùng hai cảnh sát hình sự có thâm niên ngồi xổm trên mặt đất tiếp tục kiểm tra thi thể. Nhân viên giám định vừa đến đã bắt đầu làm việc. Diêu Viễn Qua được mời qua một bên để ổn định cảm xúc chuẩn bị lấy lời khai. Những người khác của Diêu gia cũng ra khu vực bên ngoài dây cách ly để tiến hành thủ tục tương tự.

Triệu Hà nằm trên mặt đất, lãnh một nhát chí mạng đâm thẳng vào tim. Trong khoảng thời gian ngắn trước khi Bạc Cận Ngôn đuổi đến đây đã xảy ra chuyện gì thì chỉ có người trong cuộc mới biết.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nhìn về phía Diêu Viễn Qua.

Sắc mặt ông ta đã có chút hồng hào trở lại, dáng vẻ không còn kinh hồn bạt vía như trước nữa. Ông ta gật đầu với anh cảnh sát trước mặt, đôi mắt lộ ra vẻ đau xót và phẫn nộ.

"... Trời tối, không có đèn, không quen đường, lúc tôi đuổi đến sân của Diêu gia thì đã cách đối phương một khoảng rồi." Bạc Cận Ngôn nhấp một ngụm trà nóng.

Phương Thanh gật đầu: "Thấy rõ đối phương chạy vào phòng nào không?"

"Không thấy rõ. Lúc tôi đến thì đối phương đã ở trong phòng rồi."

Bạc Cận Ngôn nhớ lại hình ảnh khi đó. Đêm khuya thanh vắng, anh chạy đến bức tường bao quanh sân. Cây cối và phòng ốc đã che khuất tầm mắt của anh, còn chị Đồng thì không thấy tung tích đâu nữa. Anh gõ cửa liên hồi nhưng không có ai mở cửa, con chó mực thì cứ gan lì sủa inh ỏi. Lúc ấy, anh thật sự nhớ đến sự tồn tại của Phương Thanh. Đến khi anh tìm được cách tránh né con chó, trèo tường nhảy vào trong sân thì thấy có phòng sáng đèn, cũng có phòng tối đen.

Chắc chắn chị Đồng sẽ không trở về phòng của mình để ngồi chờ chết. Bạc Cận Ngôn chạy thẳng đến phòng riêng của Diêu Viễn Qua và phòng riêng của Minh Lan. Nếu chị Đồng chó cùng rút gậy quyết tâm báo thù, vậy người có khả năng bị hại nhất là ông bà chủ. Nào ngờ anh mới đến gần đã thấy cửa phòng Diêu Viễn Qua đang mở toang, bên trong tối thui. Anh thoáng run người, lại phát hiện bên trong không một bóng người.

Đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết của phụ nữ truyền đến từ phòng Triệu Hà. Bạc Cận Ngôn quay phắt đầu lại. Cánh cửa bật mở, một người lão đạo lao ra khỏi phòng, mặt mày và toàn thân đều là máu. Trông vóc người có thể đoán được chính là chị Đồng.

Bạc Cận Ngôn lập tức đuổi theo. Lúc chạy ngang qua cửa phòng, anh liếc nhìn vào trong. Cảnh tượng hết như nhóm cảnh sát đã thấy sau đó: Triệu Hà nằm trên mặt đất, Diêu Viên Qua mặt đỏ bừng đứng cạnh thi thể. Ông ta thấy Bạc Cận Ngôn thì tỏ ra vô cùng kinh hoàng. Bạc Cận Ngôn kiểm tra sơ qua cho Triệu Hà. Phát hiện nạn nhân đã không còn hơi thở, anh thấp giọng quát Diêu Viên Qua: "Lập tức gọi cảnh sát và cấp cứu." Nói xong, anh vội vã đuổi theo hướng chị Đồng tẩu thoát.

Bạc Cận Ngôn đuổi đến tận ngõ hẻm quanh co, nhưng chỉ kịp thấy bóng dáng chị Đồng đã lẫn khuất trong rừng cây đen đặc và biến mất. Anh chạy đến khu rừng, nhưng trước mắt là rất nhiều đường mòn lên núi, cô đại cao bằng người, làm sao có thể đuổi kịp đối phương?

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu lên, nhận định: "Chúng ta quay trở về vạch xuất phát, nhưng là một vạch xuất phát khác. Đó là tra rõ bí mật của bà ta. Như vậy, chúng ta sẽ biết được tại sao bà ta lại giết người."

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Trong phòng thẩm vấn, Diêu Viên Qua đã khôi phục phong độ trầm tĩnh thường ngày: "Khoảng hơn 11 giờ đêm, tôi đang trao đổi vài chuyện với Triệu Hà trong phòng thì chị Đồng bất ngờ xông vào. Triệu Hà hỏi chị ta có chuyện gì, nhưng chị ta nổi điên nhào về phía cô ấy."

Phương Thanh hỏi: "Khi ấy, ông có phản ứng gì?"

"Tôi sao?" Diêu Viên Qua đáp: "Tôi can ngăn nhưng chị Đồng không nghe. Chị ta quá khỏe, thoáng chốc đã đẩy Triệu Hà ngã xuống đất. Tôi định hô lớn gọi người đến giúp thì chị ta liền chộp lấy con dao đặt trên bàn. Sau đó, Tiểu Triệu đã bị... Chị ta giết cô ấy xong còn định quay sang giết tôi. Lúc ấy, tôi cực kỳ phẫn nộ, lao đến đánh nhau với chị ta. Vết thương này là bị chị ta chém phải." Ông ta đưa cánh tay lên, lộ ra vết thương sâu hoắm.

Phương Thanh gật đầu.

"Sau đó, hình như nghe thấy tiếng cậu cảnh sát kia chạy đến, chị ta liền bỏ chạy. Cả quá trình chính là vậy."

Phương Thanh nghĩ ngợi một lúc, hỏi tiếp: "Lúc bà ta đâm Triệu Hà, ông đứng ở đâu?"

Diêu Viên Qua suy nghĩ chốc lát. "Tôi không nhớ rõ, chắc ở bên cạnh, cách họ vài bước."

"Sau khi vào phòng, bà ta đã nói gì?"

Diêu Viên Qua hơi nhíu mày: "... Chị ta nói: 'Bọn mày sẽ không được chết từ từ, còn nói muốn giết sạch những người có tiền.'"

Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và mấy cảnh sát hình sự khác chăm chú theo dõi câu chuyện từ đầu đến cuối qua tấm kính sẫm màu. Một anh cảnh sát cười khẩy: "Vợ bé của mình bị người ta đâm ngay trước mặt, ông ta còn tránh xa mấy bước, chỉ bị thương một chút. Quả thật nhẫn tâm."

Tiếp theo, nhóm Minh Lan, Minh Nguyệt và hai người giúp việc khác trong viện lần lượt bị cảnh sát gọi lấy khẩu cung. Lời khai của họ đều thống nhất: Tối nay, Diêu Viên Qua đến phòng Triệu Hà. Họ đều định đi ngủ nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng hét thảm thiết mới chạy đến.

Cứ thế bận rộn đến khi trời sáng. Giản Dao đứng ở hành lang nhìn bình minh ló rạng nơi chân trời. Người dân tụ tập ở trước Sở Cảnh sát không ít. Có thể tưởng tượng được, sau hôm nay, vụ án này sẽ làm náo động cả thành phố cổ lẫn nữa. Một tội phạm giết người điên cuồng lẫn trốn trong dãy núi phía sau thành phố cổ, chuyện này sẽ khiến dân chúng khủng hoảng biết nhường nào? Nhưng rốt cuộc, kẻ giết người đáng sợ hơn hay lòng người kinh tởm hơn?

Bạc Cận Ngôn đẩy cánh cửa phía sau bước ra, áo sơ mi trắng tinh, đôi mắt sáng ngời, chỉ trừ vết bầm tím chói mắt trên cổ. Nhưng anh không để tâm đến nó. Dáng vẻ anh vẫn thản nhiên, tự phụ dù trên thân thể mang vết thương khiến người ta khiếp sợ.

"Bà Bạc không cần chột mắt chút sao?" Anh đùa. "Thiếu ngủ sẽ không tốt cho làn da mịn màng của em đâu. Phần còn lại là việc của cảnh sát rồi."

Giản Dao nhìn anh đầy lo lắng. "Em làm sao có tâm trạng đi ngủ cơ chứ? Anh mau đi khám bác sĩ đi."

Bạc Cận Ngôn xoa cổ mình, hỏi lại: "Trông ghê lắm hả?" Khuôn mặt anh ra vẻ dăm chiêu, bất chợt khẽ cười: "Có phải trông rất... nam tính không?"

"... Lập tức đi khám bác sĩ!"

Phòng y tế ở tầng một vô cùng yên tĩnh. Bác sĩ bôi thuốc lên cổ Bạc Cận Ngôn, dặn dò mấy ngày tới anh chỉ được ăn thức ăn dạng lỏng. Sau đó, bác sĩ

xử lý nốt vết thương trên cánh tay và bên hông cho anh rồi bước ra ngoài. Lúc này, mặt trời đã lên cao, chiếu rọi căn phòng sáng rực và ấm áp. Bạc Cận Ngón tựa vào đầu giường bệnh nhắm mắt dưỡng thần. Giản Dao ở bên cạnh nhẹ nhàng vuốt ve cổ anh, trong đôi mắt đong đầy xót xa. Anh mở mắt ra nhìn cô.

"Đau không?" Cô quan tâm hỏi anh. Nhìn anh vẫn điềm nhiên như không, nhưng mỗi lần nhìn vết thương đáng sợ kia, cô lại nhớ đến tiếng thờ phì phò đứt quãng toang điện thoại tối đó. Trái tim cô chợt nhói đau, từng cơn run sợ bất chợt ập đến.

"Hoi hoi." Anh đáp nhẹ tênh.

Giản Dao bỗng nổi giận, quay đầu không thèm để ý đến anh. Ban đầu, anh khá ngỡ ngàng, lát sau mới kéo nhẹ tay cô. Nhưng cô không thèm phản ứng. Sau đó, anh lại kéo lần nữa.

"Bà Bạc." Anh lí nhí gọi: "Em giận à?"

Còn phải hỏi sao? Giản Dao quay đầu trừng mắt nhìn anh; "Em đã nói bao nhiêu lần rồi, gặp nguy hiểm thì đừng xông lên phía trước. Anh cũng từng nói, việc cần đến thể lực thì giao cho cảnh sát, không cần thiên tài như mình ra tay còn gì. Nhưng sao lần nào anh cũng bất chấp tất cả mà đâm đầu vào nguy hiểm như vậy?"

Anh nhìn cô với đôi mắt sâu thẳm, im lặng một lát mới lên tiếng: "Lúc ấy, anh đoán bà ta có thể sẽ đi tiêu hủy hung khí và chứng cứ. Chờ nhóm cảnh sát đến thì không kịp nữa."

"Nhưng mà..." Cô không thốt nên lời.

Anh nhìn cô thật lâu, sau đó đưa tay vuốt tóc và ôm chặt cô vào lòng. Đợi tâm trạng cô bình phục, anh mới dịu dàng nói lý: "Giản Dao, anh cho rằng em phải tin tưởng vào năng lực ứng biến và khả năng phán đoán của anh chứ? Đều là đẳng cấp cao đây! Có lẽ trong quá trình phá án sẽ thường xuyên gặp nguy hiểm, nhưng chẳng phải lần nào anh cũng bình an vô sự trở về bên em sao? Đây là lời hứa của anh, cũng là sự tự tin của anh. Em hãy yên tâm. Sau này, anh sẽ không có chuyện gì đâu."

"Vâng." Giản Dao vui đùa vào ngực anh, nhỏ giọng đáp. Ngón tay anh vẫn vuốt ve nhẹ nhàng ở eo cô, mà còn theo nhịp điệu rất riêng nữa. Lát sau, cô không nhận được, cũng bật cười.

* * *

Cho đến giờ, vụ án đã có tiến triển rất lớn. Cảnh sát xác định kẻ tình nghi là Đồng Mẫn, 48 tuổi, giúp việc cho Diêu gia. Lãnh đạo thành phố nhanh chóng đến họp với đội cảnh sát hình sự trong phòng hội nghị, đề ý hỏi: "Giáo sư Bạc Cận Ngón đâu?"

Phương Thanh đáp: "Trong quá trình truy đuổi tội phạm, anh ấy bị thương nên đến phòng y tế rồi. Bị thương ngoài da thôi, không sao, không cần để ý."

Lãnh đạo Cục ngắt ra chốc lát mới gật đầu: "Vậy bắt đầu đi! Tiểu Phương, cậu báo cáo trước."

Phương Thanh đi lên bục, nhìn lướt qua căn phòng một lượt: "Bước đầu xác định kẻ tình nghi là Đồng Mẫn. Thời gian quá gấp, chúng tôi chỉ tra được một chút tài liệu liên quan trực tiếp đến nghi phạm. Theo sơ yếu lý lịch xin việc ở Diêu gia, bà ta vốn là người ở trần Thanh Thủy. Vì kẻ sinh nhai nên vào thành phố làm việc, đã ở đây được hơn ba năm. Trước mắt chúng tôi chưa liên lạc được với gia đình của đối phương. Số điện thoại cung cấp cũng không có thật. Chúng tôi đã cử người đến đó điều tra rồi."

Trên màn hình xuất hiện hình ảnh Đồng Mẫn. Tuy chưa đến năm mươi tuổi nhưng tóc bà ta gần như đã bạc trắng, mặt mày tiêu tụy, hốc hác vô cùng. Điểm gây ấn tượng trong bức ảnh là đôi mắt đặc biệt có thần, thông qua màn hình vẫn gây ra cảm giác như đôi mắt ấy đang nhìn chằm chằm người khác.

Mọi người bên dưới xì xào bàn tán. Lần đầu tiên họ gặp phải một kẻ sát nhân là phụ nữ lớn tuổi điên cuồng như vậy.

"Đã tìm được hung khí và áo khoác của Đồng Mẫn treo trong phòng bếp, cũng kiểm tra được máu của Phó Vĩ trên áo. Ngoài ra, dấu vân tay hung thủ để lại ở trường tiểu học lúc thay quần áo trùng khớp với vân tay của Đồng Mẫn. Đồng Mẫn chính là hung thủ giết Phó Vĩ, không còn nghi ngờ gì nữa. Hơn nữa, căn cứ theo tình huống trước mắt chúng tôi nắm được, bà ta cũng là kẻ tình nghi lớn nhất trong vụ Triệu Hà bị giết hại tại Diêu gia tối qua."

"Tại sao?" Lãnh đạo Cục thắc mắc: "Tại sao bà ta muốn giết người? Gây án thế nào?"

Trên màn hình hiện lên ảnh chụp hiện trường xảy ra vụ án của Phó Vĩ, bao gồm vết máu, dấu vân tay và thi thể.

Phương Thanh báo cáo: "Giáo sư Bạc đã giải thích qua về điểm này. Đồng Mẫn ở Diêu gia bị ngược đãi trong thời gian dài nên tinh thần không ổn định. Đồng thời, chúng tôi nghi ngờ, trước khi đến Diêu gia, bà ta từng chịu tổn thương tinh thần vì chuyện khác. Nếu không, tính cách của một người không thể thay đổi lớn đến vậy trong vòng ba năm."

Bà ta gặp Phó Vĩ khi quét dọn vệ sinh ở khách sạn. Có thứ gì đó trên người anh ta đã kích động người đàn bà này. Trước mắt, chúng tôi suy đoán là do tính cách háo sắc của nạn nhân. Tuy Đồng Mẫn bị tâm thần phân liệt nhưng là người rất thông minh. Bà ta đã vạch ra một kế hoạch hoàn chỉnh, giết chết Phó Vĩ bằng cách thức tàn nhẫn như vậy.

Sau đó, chúng tôi vào Diêu gia để điều tra dấu vân tay của kẻ tình nghi. Có lẽ bà ta bị chuyện này kinh động nên muốn đi lấy con dao hung khí ở phòng bếp. Bị giáo sư Bạc bắt gặp nên bà ta đã bỏ trốn."

"Tại sao bà ta muốn giết một người không liên quan là Triệu Hà?" Có người đặt câu hỏi.

"Theo lời khai của nhân chứng duy nhất có mặt tại hiện trường là Điều Viễn Qua, khi ấy, tinh thần Đồng Mẫn đã mất khống chế, cứ thế xông vào giết Triệu Hà."

Cả căn phòng lặng ngắt, có người khẽ thở dài.

"Phương Thanh, phải mau chóng bắt được Đồng Mẫn." Lãnh đạo Cục đồng dục ra lệnh: "Không thể để một kẻ sát nhân hàng loạt điên cuồng như vậy nhõn nhõ ngoài vòng pháp luật. Dân chúng nơi này làm sao có thể sống yên ổn được. Trong thời hạn ba ngày, phải bắt bằng được bà ta về quy án."

Sau khi cuộc họp kết thúc, tất cả cảnh sát hình sự rời khỏi phòng họp, về mặt ai cũng nặng nề. Xác định được kẻ tình nghi làm sáng tỏ vụ án khiến mọi người rất vui mừng. Nhưng muốn tìm kiếm một người nhỏ bé giữa ngọn núi bao la rậm rạp, còn là một tên tội phạm giết người bị bức vào đường cùng quả thực nói dễ hơn làm.

Phương Thanh quay về bàn làm việc của mình. Đúng lúc này, di động đột ngột đổ chuông. Anh cầm điện thoại lên xem, bất giác sửng sò. Không ngờ Kim Hiểu Triết đã lâu không liên lạc lại gọi đến. Nhưng hiện giờ anh đang dồn sức đối mặt với việc truy bắt tội phạm, biết nói gì với cô đây? Phương Thanh nghĩ ngợi chốc lát, không do dự nhét điện thoại vào túi áo. Để sau vậy!

Một cảnh sát hình sự bên cạnh đột nhiên kêu thảng thốt: "Số của tôi đâu rồi?"

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía này. Anh ta lục lọi trên bàn chốc lát, tức tối kêu lên: "Ai lấy mất rồi? Trước khi đi họp, tôi còn để trên bàn mà, sao tự nhiên không thấy đâu nữa? Cả quá trình điều tra đều ghi chép tỉ mỉ trong đó."

Phương Thanh hơi hoảng sợ: "Khi nãy chúng ta đi họp, bên ngoài và trong văn phòng còn những ai?"

Một cảnh sát hình sự nghĩ ngợi: "Ngoại trừ người của Điều gia thì còn có bố của Phó Vĩ."

Phương Thanh liền biên sắc: "Hiện tại, họ ở đâu?"

"Người Điều gia được đưa về rồi, còn bố của Phó Vĩ... Há, Phó Đại Phàm đâu rồi? Vừa nãy còn ở đây mà. Ông ta nói muốn hỏi chuyện chúng ta, sao đột nhiên không thấy đâu?"

"Nguy rồi, xảy ra chuyện rồi." Phương Thanh lạnh lùng ra lệnh: "Lập tức đến Điều gia!"

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn vừa lên tầng đã thấy Phương Thanh dẫn đội khảm cấp hành động. Biết được nguyên do, cô chủ động lên tiếng: "Để chúng tôi đi với các anh." Bạc Cận Ngôn cũng gật đầu đồng ý.

Lên xe cảnh sát, về mặt Giản Dao cứ căng thẳng suốt. Bạc Cận Ngôn quan sát sắc mặt cô, hỏi dò: "Em đang lo lắng cho người cha kia à?"

"Vâng." Giản Dao buồn bã đáp: "Ông ấy đã mất con trai rồi. Em hy vọng ông ấy không nhất thời kích động gây ra chuyện gì đáng tiếc."

"Nhớ đến bố em sao?"

Giản Dao tựa đầu lên vai anh, không nói lời nào. Bạc Cận Ngôn nhẹ vuốt tóc cô an ủi: "Nhưng mà em có anh ở đây rồi."

Giản Dao mỉm cười: "Anh đâu phải bố em."

"Ý anh là..." Ánh mắt anh trong veo, ngời sáng. "Sau này, anh sẽ là người cha tốt."

Giản Dao khẽ chớp mắt, lẳng lặng nhìn anh.

Quả nhiên, Điều gia đang rối như mớ bòng bong. Chưa bàn đến việc khách sạn tạm ngừng kinh doanh do vụ án này mang lại, mà khi nhóm Phương Thanh xông vào, nhân viên trong khách sạn đều đang hết sức luống cuống. Khu viện phía sau lại xảy ra chuyện rồi.

Hóa ra sau khi xem sổ ghi chép của anh chàng cảnh sát hình sự kia, Phó Đại Phàm như nổi điên lên. Ông đau đớn tột độ vì con trai mình xui xẻo gặp kẻ tâm thần kia nên chết thảm. Cứ thế suy nghĩ miên man, cuối cùng ông chú ý đến phần ghi chép thông tin về Điều gia.

Nếu không phải vì đám người bọn họ ngược đãi Đồng Mẫn thì bà ta đâu phải kim nén đến mức điên cuồng rồi đi giết người kia chứ? Nếu Diêu Viễn Qua không có nhiều vợ như vậy thì mấy ả đàn bà không được yêu thương kia sẽ trút giận lên đầu người giúp việc hay sao? Con trai ông sẽ bị liên lụy hay sao?

Đúng là tai bay vạ gió! Bắt được Đồng Mẫn thì có ích gì? Phó Đại Phàm là người có hiểu biết. Ông biết rõ rất nhiều bệnh nhân tâm thần bị bắt về đều không bị phán quyết, chỉ nhốt vào bệnh viện tâm thần thôi. Mối thù của con trai ông biết đòi ai đây?

Nếu không phải mấy kẻ giàu có này kiêu căng phách lối, khinh thường người khác... Nếu không phải bọn họ...

Phó Đại Phàm im lặng rời khỏi Sở Cảnh sát, bám đuôi chiếc xe chở người của Diêu gia. Đi đầu đoàn xe là chiếc Audi A6 đen bóng đến lóa mắt của Minh Lan. Ông khóc rầm rức trên xe taxi đến mức anh tài xế không dám lên tiếng khuyên nhủ. Tối trước cửa khách sạn Diêu gia, thấy mấy người kia đều vào trong, ông cầm con dao gọt trái cây mua mấy hôm trước bám đuôi theo họ.

Vì xảy ra án mạng mà giờ đây Diêu gia vô cùng nhốn nháo. Không ai để ý tới một người lạ mặt đi vào. Sau đó, ông gặp được đứa con trai độc nhất của Diêu Viễn Qua. Cậu bé năm tuổi mũm mĩm đang khóc ở góc sân, bên cạnh không có ai trông giữ. Hốt mất Phó Đại Phàm nóng lên.

Sân vườn Diêu gia hoa cỏ xanh tươi, hành lang gấp khúc quanh co uốn lượn. Tiếng khóc la, tiếng bước chân, tiếng cầu khẩn, tiếng gào rống hỗn loạn cả lên. Nhóm cảnh sát xông vào vườn, gạt mấy người phụ nữ Diêu gia qua một bên, chỉ cho Diêu Viễn Qua và Minh Nguyệt - mẹ ruột của đứa bé - được ở lại. Phó Đại Phàm cầm dao uy hiếp cậu bé bị ép tới góc vườn hoa. Mặt ông đỏ gay, tay nắm con dao cũng run run, không biết vì kích động hay sợ hãi. Ánh mắt ông vừa điên cuồng vừa trống rỗng.

"Thả con trai tôi ra!" Diêu Viễn Qua giận dữ gầm lên: "Tên điên! Con trai ông bị giết liên quan gì đến chúng tôi? Ông dám động vào con trai tôi xem!"

Minh Nguyệt ôm chặt lấy Diêu Viễn Qua, gào khóc: "Đừng nói nữa, anh đừng nói nữa! Ông à, có gì thì từ từ nói, ông thả con tôi ra, được không? Nó đủ là đứa trẻ năm tuổi mà thôi!"

Cậu bé khiếp sợ tột độ, trên mặt giàn ghụa nước mắt.

Giọng Phó Đại Phàm run run: "Không liên quan đến bọn mày à? Nếu không phải bọn mày... Nếu không phải bọn mày thì sao con trai tao lại bị vạ lây? Con nhà giàu thì hay lắm sao, động chút chuyện là bọn mày đã lo cuồng cuồng cả lên! Còn con trai tao thì sao? Nó chết rồi! Bọn mày đền con lại cho tao đi!"

Diêu Viễn Qua cực kỳ phẫn nộ, liên tục chửi rủa: "Đồ điên!" Minh Nguyệt khóc lóc ngã quỵ xuống đất. Hai người bị cảnh sát tiến lên ngăn lại.

Phương Thanh ra hiệu cho đồng nghiệp bên cạnh, sau đó từ từ tách khỏi nhóm người, đi vòng ra vách tường phía sau.

Giản Dao bước đến khuyên nhủ: "Chú Phó, chú Phó, chú nghe cháu nói, đừng kích động. Chú làm vậy là phạm tội. Chúng cháu nhất định sẽ bắt được hung thủ đã giết chết Phó Vi. Nhưng nếu cậu ấy ở trên trời có linh thiêng, chắc chắn không muốn bố vì báo thù cho mình mà phải chịu cảnh tù tội nữa đời còn lại đâu! Còn cô nữa, nếu chú vào tù rồi thì ai chăm sóc cho cô đây? Lẽ nào Phó Vi hy vọng bố mẹ mình tuổi già phải cô độc mỗi người một nơi, không người nương tựa sao? Nào, chú bỏ dao xuống trước đi! Chúng cháu biết chú chỉ kích động nhất thời, không sao đâu, chú bỏ dao xuống đi."

Lời này như đâm thẳng vào tim Phó Đại Phàm, khiến ông có chút sững sờ. Nào ngờ vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt u ám đến đáng sợ của Diêu Viễn Qua, ông bỗng cảm thấy một luồng khí nóng xộc thẳng lên não. Ông gào lên thất thanh: "Tôi mặc kệ! Đi tù thì đi tù. Con tôi chết rồi, mẹ Phó Vi cũng không sống nổi nữa. Để bà ấy chết cùng đi. Cả nhà chết chung với nhau, có thằng bé này chôn cùng nữa."

Giản Dao sốt ruột nhưng không biết làm thế nào. Bạc Cận Ngôn lạnh lùng lên tiếng: "Ông cho rằng như vậy là anh hùng sao? Như vậy là trả thù cho con trai à? Hung thủ giết con trai ông bây giờ đang lẫn trốn. Ông là một người đàn ông lại tìm một đứa bé năm tuổi để trả thù, hành động này có khác gì hung thủ? Ông vì muốn xoa dịu nỗi đau của mình mà biến đứa bé này trở thành Phó Vi thứ hai sao?"

Phó Đại Phàm chấn động, cánh tay mất sức gục xuống. Lúc này, Phương Thanh đã đứng trên vách tường phía sau ông ta.

Anh canh đúng thời cơ, lặng lẽ nhảy xuống đẩy Phó Đại Phàm ngã sòng soài trên mặt đất. Nhanh nhẹn khóa chặt tay ông ta ra sau, anh đoạt lấy con dao rồi còng tay ông ta lại. Hành động vô cùng dứt khoát, gọn ghẽ.

Phó Đại Phàm cao to nhưng không có cơ hội phản kháng nào đã nhanh chóng bị chế ngự. Giản Dao vội vàng ôm lấy đứa bé. Minh Nguyệt gào khóc nhào đến đón con mình. Phương Thanh kéo Phó Đại Phàm ấn vào tường, nhất thời không biết nên nói gì với ông, chỉ gằn giọng: "Theo tôi về Sở Cảnh sát."

Nước mắt Phó Đại Phàm rơi như mưa. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao im lặng đứng một bên.

Đúng lúc này, Diêu Viễn Qua đột ngột xông đến, nắm lấy cổ áo Phó Đại Phàm, đâm mạnh một cú vào mặt ông: "Mẹ kiếp, mày dám hại con tao! Mẹ kiếp, mày không muốn sống nữa phải không? Mày có tin còn chưa ra khỏi thành phố này thì tao đã giết chết thằng hèn như mày không? Dám đụng đến con tao. Cho mày chết. Dám đụng đến con tao!"

"Dừng tay!" Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh cùng quát lên nhưng không ngăn được cú đâm đầu tiên. Phó Đại Phàm bị đánh sặc máu mũi. Khi Diêu Viễn Qua vung cú đâm thứ hai, Phương Thanh bắt ngay lấy tay ông ta, gầm lên: "Diêu Viễn Qua, ông dám đánh người trước mặt cảnh sát à?"

Diêu Viễn Qua trừng mắt nhìn Phương Thanh đầy hống hách: "Cảnh sát? Ha ha ha, cảnh sát là cái thá gì?"

Minh Lan vội xông tới kéo tay ông ta. Trong cái nhìn chăm chăm của đội cảnh sát hình sự, Diêu Viễn Qua mới ý thức được mình vừa luống cuống, bèn im lặng quay đi.

Thảm kịch thứ ba suýt xảy ra rồi cuộc đã bị ngăn chặn, Nhóm cảnh sát giải Phó Đại Phàm về Sở. Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh liếc nhìn nhau, dường như thấy được điều gì đó lóe lên trong ánh mắt cả hai.

* * *

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao quay lại Sở Cảnh sát. Vì khách sạn bị đóng cửa nên phân Cục sắp xếp cho họ nghỉ ngơi ở nhà khách gần đó.

Phòng nghỉ ở nhà khách thiết kế đơn giản và lịch sự. Bạc Cận Ngôn chống hai tay trên giường suy nghĩ. Giản Dao sắp xếp hành lý của cả hai rồi khẽ thở dài. Chuyến du lịch đang yên lành sao lại trở thành như vậy? Đắm máu và thương cảm.

"Bất được Đồng Mẫn thì vụ án chắc sẽ kết thúc nhỉ?" Giản Dao thở dài. "Chúng ta có thể trở về Bắc Kinh rồi."

Bạc Cận Ngôn im lặng nhìn cô.

Giản Dao cúi đầu đứng trước cửa sổ: "Nhưng em luôn có cảm giác vụ án này có vài điểm khiến người ta khó chịu."

Bạc Cận Ngôn bật cười, đứng dậy ôm eo cô từ phía sau. Anh đặt cằm lên hóm vai êm ái của cô, cọ cọ theo thói quen: "Không hổ là... bà Bạc."

Giản Dao giật mình: "Ý anh là sao?"

Bạc Cận Ngôn và cô lặng lẽ nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ: "Lời nói của Đồng Mẫn đêm đó khiến anh cảm giác vụ án này còn có ẩn tình, không đơn giản chỉ là kẻ tâm thần giết người. Hướng chỉ vụ án tới qua có ba điểm khả nghi rất rõ ràng."

Giản Dao nghĩ ngợi một hồi: "Em chỉ nghĩ ra được một điểm."

Bạc Cận Ngôn mỉm cười.

Giản Dao cọ má vào gương mặt anh: "Dạy mãi không sửa, không được cười!"

Lúc này, có người gõ cửa. Giản Dao cất giọng: "Ai đấy?"

"Còn có thể là ai nữa? Nhất định là Phương Thanh đến tìm chúng ta bàn bạc về vụ án rồi."

Giản Dao mở cửa nhìn người đứng bên ngoài, lại lờm Bạc Cận Ngôn đang đứng phía sau. Quả đúng thế thật, anh sắp trở thành thầy bói Bạc rồi.

Phương Thanh vừa vào cửa đã đi thẳng vào vấn đề: "Có hai tình huống mới. Một là trên chuôi dao hôm qua giết chết Triệu Hà không lấy được bất cứ dấu vân tay nào. Hai là thẻ căn cước của Đồng Mẫn là giả."

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Type: Kim Ngân

Không lấy được bất kỳ dấu vân tay nào ư? Giản Dao thoáng giật mình.

Phương Thanh ngồi xuống, tự rót cho mình một cốc trà, uống cạn một hơi mới nói tiếp: "Cho dù lúc ấy Đồng Mẫn đeo găng, không để lại dấu vân tay thì dao gọt trái cây đặt trong phòng ít nhất phải có dấu vân tay của Triệu Hà chứ? Vậy mà không có gì cả, rất sạch sẽ. Chỉ có hai người có cơ hội lau đi dấu vân tay thôi."

"Đồng Mẫn... và Diêu Viễn Qua." Giản Dao thốt lên.

"Lúc anh ở phòng bếp gặp Đồng Mẫn, bà ta không hề mang găng tay." Bạc Cận Ngôn nhìn Giản Dao. "Khi này, chúng tôi vừa có ba điểm khả nghi."

Phương Thanh cũng nhìn anh.

Bạc Cận Ngôn vừa định cất lời thì mắt Phương Thanh đã tỏa sáng: "Thứ nhất, vị trí Triệu Hà ngã xuống không đúng. Theo lời khai của Diêu Viễn Qua, Đồng Mẫn... Tạm thời gọi bà ta là Đồng Mẫn đi. Bà ta vừa vào phòng đã chớp lấy dao gọt trái cây tấn công Triệu Hà. Nhưng Triệu Hà lại nằm chết gần

cửa, hơn nữa vị trí bị đâm là sau lưng, giống như bị sát hại mà không hề phòng bị.”

Về mặt Bạc Cận Ngôn thần nhiên: “Ừm.”

Giản Dao cười tiếp lời: “Thứ hai, lời khai của Diêu Viễn Qua có sơ hở, không có mở đầu cũng không có kết thúc. Lời trần thuật của ông ta bắt đầu từ một chi tiết vô cùng cụ thể, nhưng tổng kết lại mơ hồ không rõ. Rất có khả năng ông ta đang nói dối. Ông ta thuật lại lời của Đồng Mẫn cũng có chút quái lạ.”

Bạc Cận Ngôn nhìn cô với ánh mắt vừa tán thưởng vừa dịu dàng. Phương Thanh bỗng thấy hợp tác với hai người này thật sự hơi bức bối.

Thấy hai người họ không nói tiếp, Bạc Cận Ngôn mới cười nhạt: “Thứ ba, ở khu vực sân sau, chúng tôi từng chứng kiến Triệu Hà rất thông cảm cho Đồng Mẫn. Có thể xem đó là hơi âm tình người duy nhất mà bà ta có được khi sống ở Diêu gia. Tội đó, lúc chạy vào trong sân, tôi phát hiện cửa phòng Diêu Viễn Qua đang mở. Theo lời khai của mọi người, hôm ấy ông ta ngủ ở phòng của Triệu Hà. Ông ta yêu cầu gia phong nghiêm khắc, phải cùng nhau tắt đèn đóng cửa, nên cánh cửa kia không phải do ông ta mở. Những người khác cũng không dám, chắc chắn là do Đồng Mẫn làm. Sau khi trở về khu vực nhà riêng của Diêu gia, người đầu tiên bà ta tìm đến là Diêu Viễn Qua. Người bà ta muốn giết chính là ông ta. Bà Bạc, em nói rất đúng, Diêu Viễn Qua đã nói dối.”

“Nhưng tại sao ông ta...” Giản Dao trầm ngâm.

Phương Thanh tiếp tục nói: “Trên cán dao không có dấu vân tay, hiện trường có hai kẻ tình nghi, nhưng không thể chứng minh Diêu Viễn Qua là hung thủ. Theo tình huống trước mắt, Đồng Mẫn vẫn bị tình nghi lớn nhất.”

“Nếu hung thủ thật sự là Diêu Viễn Qua, vậy tại sao ông ta muốn giết vợ mình?” Ánh mắt Giản Dao lộ rõ thắc mắc, “Đêm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chỉ cần biết được bí mật của Đồng Mẫn thì có thể tìm ra bí mật gia đình đó đang cất giấu.” Bạc Cận Ngôn nói đầy thâm ý.

Ba người đều yên lặng trong chốc lát. Gió lay màn cửa phát pho, không gian xung quanh cũng yên tĩnh đến lạ, tựa như sự yên bình trước cơn sóng gió.

“Tôi lập tức cử người đi điều tra thân phận thật sự của Đồng Mẫn, truy rõ gốc gác của bà ta.” Phương Thanh hăng hái đứng dậy.

“Không, không cần phiền phức như thế.” Bạc Cận Ngôn cười nói: “Bà Bạc, mở máy tính lên. Bây giờ, chúng ta sẽ điều tra về bà ta.”

Phương Thanh và Giản Dao đều sùng sốt.

“Tra thế nào? Lẽ nào anh có thể lên Baidu tìm sao? Tôi cũng từng đôi chiếu hình ảnh của Đồng Mẫn rồi, không có tiền án.”

Bạc Cận Ngôn chấp tay sau lưng, bước lững thững trong phòng. Nụ cười của anh vẫn mang một chút kiêu căng, ngạo mạn, tỏ vẻ “những kẻ bình thường như các người làm sao hiểu được thế giới của thiên tài”.

“Đồng Mẫn đã bốn mươi tám tuổi. Vì sao một người đàn bà độc thân, thông minh như vậy lại giấu họ giấu tên, chịu đựng ngược đãi làm giúp việc lâu năm cho Diêu gia? Vì tiền ư? Như vậy vốn không cần thiết phải phạm tội giết người, mà Diêu Viễn Qua quản lý tiền bạc rất nghiêm ngặt, vì thế làm người giúp việc tuyệt đối không phải là cách tốt để kiếm chác từ Diêu gia. Chỉ bằng trực tiếp bắt cóc con trai của Diêu Viễn Qua đòi tiền chuộc còn hơn. Việc này không khó khăn gì cói bà ta cả. Nhưng bà ta không làm vậy.

Vì tình cảm sao? Diêu Viễn Qua chỉ để mắt đến những phụ nữ trẻ hai mươi, ba mươi tuổi. Đồng Mẫn hiển nhiên không phải sở thích của ông ta. Nếu là dây dưa tình cảm từ trước thì thứ nhất, tại sao Diêu Viễn Qua không hề phát giác ra? Thứ hai, bà ta hà tất phải ẩn mình ở Diêu gia lâu như vậy, trực tiếp ra tay luôn có phải hơn không?

Bà ta cam chịu ẩn nấp lâu đến thế tất nhiên là vì muốn điều tra rõ một việc nào đó. Một người đàn bà lớn tuổi có thể nhịn nhục như vậy, không phải vì tiền bạc hay tình cảm, vậy khả năng lớn nhất là vì cái gì?”

Ánh mắt Phương Thanh dần sâu hơn, Giản Dao lẩm bẩm: “Là vì...”

Bạc Cận Ngôn gật đầu: “Giống hệt việc Phó Đại Phàm suýt phạm tội giết người hôm qua. Là vì con cái.”

“Vậy chúng ta làm sao điều tra rõ thân phận của bà ta?” Phương Thanh trầm giọng hỏi.

Bạc Cận Ngôn cúi đầu mở máy tính lên. Anh đăng nhập vào hệ thống nội bộ của Bộ Công an, sau đó đưa máy cho Phương Thanh: “Bà ta thay tên đổi họ vì muốn che giấu thân phận, che mắt người của Diêu gia. Nếu người Diêu gia ngay cả đáng vẽ của bà ta cũng không nhận ra, vậy danh tính không cần phải thay đổi mấy. Người cô đơn đã mất đi quá nhiều luôn mong muốn có thể giữ được càng nhiều thứ thuộc về mình.

Cho nên, có lẽ bà ta không phải họ Đồng, nhưng trong tên rất có thể có một chữ Mẫn.

Nếu chấp niệm lớn nhất của bà ta là con cái, thì tất nhiên sẽ có gì đó để kỷ niệm và gửi gắm. “Đồng” rất có thể là họ của con bà ta, hoặc là một chữ trong tên của người con.

Ngày sinh trong thẻ căn cước của bà ta là ngày 12 tháng 8 năm 1967. Nếu thẻ này là giả thì năm có thể không đúng, nhưng ngày tháng rất có khả năng là

thật. Thậm chí năm sinh cũng có thể là thật luôn.

Trước đó tôi từng nói, bà ta thể hiện một chút kỹ xảo phản trình sát, hơn nữa còn rất thực dụng. Khả năng lớn là bà ta từng tiếp xúc với cảnh sát vì một vụ án nào đó. Ví dụ như nhân chứng, kẻ tình nghi, hoặc là...người nhà nạn nhân.

Hãy tìm tên những nạn nhân hoặc người mất tích có chữ “Đồng” trong hệ thống, và trong tên người mẹ của nạn nhân ấy có chữ “Mẫn”, sinh ngày 12 tháng 8. Người đó chính là Đồng Mẫn mà chúng ta từng thấy.”

Giản Dao há hốc, cuối cùng vẫn không thốt nên lời, chỉ nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của anh. Phương Thanh trầm mặc tìm kiếm thông tin qua màn hình. Mười ngón tay anh như múa trên bàn phím.

Bạc Cận Ngôn điềm nhiên nâng tách trà lên uống một hớp nhỏ. Lát sau, Phương Thanh ngẩng đầu: “Không tìm được nạn nhân phù hợp điều kiện mang họ Đồng hoặc trong tên có chữ Đồng.”

Giản Dao thoáng kinh ngạc, nhưng Bạc Cận Ngôn lại bình tĩnh nhìn Phương Thanh.

“Nhưng mà...” Về mặt Phương Thanh trở nên vô cùng nghiêm túc, xoay màn hình về phía vợ chồng họ. “Tôi tìm được cái này.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cúi đầu xem. Đó là hồ sơ một vụ án mất tích.

Tên họ: Đồng Sinh

Giới tính: Nữ

Ngày sinh: Ngày 5 tháng 4 năm 1987

Ngày mất tích: Tháng 9 – 10 năm 2010

Địa điểm mất tích: Không rõ.

Nguyên nhân mất tích: không rõ.

...

Tên họ: Tạ Mẫn

Ngày sinh: Ngày 12 tháng 8 năm 1967

Quan hệ với nạn nhân: mẹ ruột

“Tạ Mẫn, 48 tuổi, người Tương Đàm, Hồ Nam, trước đây là giáo viên tiểu học trong trấn.” Trong phòng họp, Phương Thanh lớn tiếng trình bày với nhóm cảnh sát hình sự. “Thông qua kiểm tra, bà ta chính là Đồng Mẫn mà chúng ta cần tìm. Năm 2005, chồng bà ta bị tai nạn lao động qua đời, con gái học đại học ở tỉnh A, bà ta sống một mình ở Hồ Nam. Năm 2010, sau khi con gái mất tích, bà ta thôi việc và không rõ tung tích.”

“Vụ án Đồng Sinh năm đó do cảnh sát tỉnh A phụ trách. Theo ghi chép vụ án chúng tôi tìm hiểu được, Đồng Sinh từng đến thành phố chúng ta du lịch. Sau đó có dấu vết cô ấy đã rời khỏi đây, đi thăm thú một nơi khác. Nhưng cảnh sát tỉnh A đến huyện đó tìm kiếm mãi mà không có kết quả nên chỉ xác định vụ án này là mất tích, đến nay chưa phá được.

Trước mất, tại sao Tạ Mẫn tìm đến Diêu Viễn Qua, Diêu gia có liên quan gì đến vụ án của Đồng Sinh không thì vẫn chưa rõ. Nhưng khi lòng bất Tạ Mẫn trên núi, chúng ta cần biết rõ tình huống này để có thể nắm bắt chính xác tâm lý của kẻ tình nghi.

Tiểu trương, cậu dẫn theo hai người cùng tôi âm thầm điều tra Diêu viễn Qua. Ông ta cũng là đối tượng tình nghi quan trọng trong vụ án Triệu Hà.”

Buổi trưa hôm ấy, không khí ở Diêu gia vô cùng lặng lẽ và bức bối. Người giúp việc đã dọn bữa trưa lên bàn. Vì trong nhà và khách sạn đều rối loạn nên món ăn được chuẩn bị gấp gáp và trình bày đơn giản, nhưng không ai buồn để ý.

Cuối cùng, mọi người vẫn đứng giờ ngồi vào bàn ăn mà chẳng nói gì. Sắc mặt mỗi người phụ nữ đều xám xịt. Chiếc ghế của Triệu Hà đặt ở cuối bàn đã bị dọn đi.

Minh lan cúi đầu chậm rãi gấp thức ăn. Hôm nay, ngay cả bà cũng không nói lời nào thì càng không cần nhắc đến những người phụ nữ khác phải nhìn sắc mặt của bà mà sống.

Trái lại, về mặt Diêu Viễn Qua rất bình tĩnh. Quần áo của ông ta vẫn chỉnh tề như vụ giết người tối qua chưa hề xảy ra. Ông ta ăn một bát cơm nhỏ rồi buông đũa, lên tiếng hỏi: “Đã báo với người nhà của Triệu Hà chưa?”

Minh Lan đáp: “Bảo rồi.”

Diêu Viễn Qua thân nhiên dặn dò: “Xử lý cho tốt, đừng để họ đến đây làm loạn.”

“Vâng.”

Minh Nguyệt cắn môi dưới, run giọng: “Tại sao chị Đồng muốn giết Triệu Hà? Bình thường, triệu Hà đối xử với bà ta tốt nhất. Bà ta điên rồi sao?”

“Đúng là điên rồi.” Diêu Viễn Qua hờ hững cắt lời. “Còn chưa nói em nữa, trông chừng con cho đảng hoàng. Tôi chỉ có một đứa con trai thôi, hôm nay suýt bị người ta hại rồi. sau này, nếu còn xảy ra lần nữa thì người làm mẹ như em cũng đừng mong sống yên ổn.”

Minh Nguyệt vâng dạ, không dám nói thêm lời nào.

“Phải đấy!” Trương Cúc Phương nhân cơ hội thêm mắm dặm muối. “Ngay cả con trai cũng không trông kỹ. Ninh Nguyệt, lần này cô sơ suất quá rồi. Trách nhiệm lớn như vậy, cô có gánh vác nổi không?”

“Em im đi!” Diêu Viễn Qua quát lớn. Mặt Trương Cúc Phương biến sắc, không dám dă động gì nữa. Dường như ông ta bị khơi lên lửa giận, lạnh lùng ra lệnh: “Sau này, không ai được nhắc đến chuyện của Triệu Hà, cả chuyện mưu hung thủ giết người kia nữa. Chớ má, một lũ chớ má!”

Ông ta mắng xong thì đứng dậy trở về phòng, để lại đám phụ nữ ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, sắc mặt u ám tái nhợt.

Thật ra có gì khác biệt đâu. Ai được yêu nhiều, ai được cung ít, ai lấy được nhiều tài sản, ai chỉ được chia ít của nả đều có gì khác biệt? Kể từ khi bước vào căn nhà này, họ có thể yêu hoặc hận ông ta, nhưng nhiều nhất vẫn là nỗi sợ hãi vô hình khi đối mặt với vẻ khắc nghiệt và lòng dạ ác độc của người đàn ông ấy.

Trời cao vời vọi, mây trắng bồng bênh, ánh mặt trời chói chang rọi xuống khu rừng rậm rạp. Không khí nóng bức đến mức khiến người ta khó có thể tỉnh táo. Đồng Mẫn, hoặc bây giờ nên gọi là Tạ Mẫn, vẫn mặc bộ quần áo lưu lại vết máu khô, trên khuôn mặt tiêu tụy lấm lem bùn đất. Một người đàn bà gần năm mươi tuổi cón sồng moi trần nhỏ yên bình, giờ phút này lại dựa vào gốc cây cổ thụ, mặt mũi thở hổn hển.

Bà ẩn núp trong rừng cây nhưng không biết có thể trốn chui trốn lủi được bao lâu? Bà ngẩng đầu nheo mắt nhìn ánh nắng chói lòa chiếu qua tán lá. Dưới sườn núi phía xa dường như lại có động tĩnh. Cảnh sát đã tìm được đến nơi này rồi sao?

Tạ Mẫn cắn răng nhìn một vũng nước nhỏ gần ao bùn bên cạnh. Bà cúi người uống vài hớp rồi đứng dậy lủi vào rừng sâu. Bà phải chạy, nhất định phải chạy, bởi vì bà không thể bị bắt bây giờ.

Bà nhớ đến người leo núi vừa gặp cách đây một tiếng. Đối phương không biết bà ta là tội phạm trốn chạy, còn tốt bụng đưa cho bà một bình nước. Lúc ấy, bà cũng hơi xúc động, hỏi mượn di động của đối phương một lát.

Bà nhớ đêm đó, người đàn ông kia đã nói: “Tôi là Bạc Cận Ngôn. Ý nguyện cả đời của tôi là vạch trần chân tướng, rửa oan cho người vô tội, bắt tội phạm phải quy án.” Bà bấm 110 muốn tìm anh ta, nhưng trong lúc chờ bên kia bắt máy thì lại cuống quýt cúp máy. Không được, bà phải tìm được con gái đã, sau đó mới có thể gọi cuộc điện thoại này.

Ánh nắng càng lúc càng chói mắt. Tạ Mẫn trốn sâu trong rừng, đầu óc hơi choáng váng. Những vũng máu đỏ lôm, những tiếng rên xiết, đôi mắt hoảng sợ của người chết như đang vờn quanh trong đầu bà. Thậm chí, bà cảm giác được hiện tại, mình đã vô cảm với những hình ảnh này. Chẳng qua, chúng không ngừng hiện lên trong đầu khiến tâm trạng bà trở nên trống trải, nhưng cũng mang đến khoái cảm tột độ.

Tạ Mẫn tròn to mắt, hốc mắt bà đau nhói từng cơn. Trước mặt bà hiện lên hình ảnh Bạc Cận Ngôn truy đuổi sát sao, bà chạy trốn trong đêm đen, căn phòng trống rỗng, căn phòng sáng đèn, nam nữ ôm nhau. Cuối cùng là hình ảnh Triệu Hà hấp hối trên mặt đất, nắm chặt tay bà, giọng nói yếu ớt miễn cưỡng lắm mới có thể nghe rõ: “Chị đi tìm trên núi...” Rồi tắt thở.

Nhưng cả dãy núi lớn trước mặt này, đi đâu mới tìm được Đồng Sinh của bà đây? Lòng Tạ Mẫn tựa như cánh đồng hoang sắp bị thiêu đốt đến tận trời, bà mờ mịt chạy thẳng một mạch vào rừng sâu thăm thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Type: Kim Ngân

Ánh nắng buổi chiều ấm áp, đường phố thưa thớt bóng người. Một nhân viên vệ sinh tụ tập dưới bóng cây tán gẫu. Một cô gái trẻ tuổi đi đến, lịch sự cười hỏi: “Xin lỗi, cho tôi hỏi một chút, chị Trương Tô Phân là người nào ạ?”

Một nhân viên vệ sinh nhìn cô, một người trong đó đứng đây: “Là tôi, có chuyện gì không?”

Giản Dao hơi khựng lại rồi cười nói: “Cháu chào cô! Chúng ta qua bên này nói chuyện được không? Trời hơi nóng, cháu mua cho mọi người vài chai nước nhé!”

Cô đi đến quầy hàng bên cạnh mua một túi nước lớn chia cho họ. Một bà chị này không biết ý định của cô là gì nên ai cũng có chút ngượng ngùng. Giản Dao tươi cười hiền hòa mời Trương Tô Phân qua nói chuyện. Cô đưa cho bà ta một chai nước, mở lời: “Cô ơi, cháu có chuyện muốn hỏi thăm một chút. Năm năm trước, có phải cô từng giúp việc cho Diêu gia không?”

Trương Tô Phân uống một hơi rồi hỏi: “Cô gái, cô hỏi chuyện này làm gì?”

“Không phải đã có hai người chết ở Diêu gia rồi sao? Cháu nghe cô giúp việc ở đây nói cô từng làm việc ở Diêu gia nên muốn tìm cô để hỏi vài chuyện.” Thật ra sơ yếu lý lịch của Trương Tô Phân và mấy người giúp việc kia được cảnh sát thu thập thông qua con đường không chính thống. Trước khi chưa có chứng cứ thì việc điều tra Diêu Viễn Qua vẫn phải tiến hành lặng lẽ, không thể kinh động bất cứ ai. Nếu vụ án của Đồng Sinh thật sự có liên quan đến ông ta, nếu người giúp việc hoặc người biết chuyện năm đó vừa khéo là đồng lõa hoặc có liên quan mật thiết đến Diêu Viễn Qua thì sao?

Trương Tô Phân hơi hiểu ra: “Cô là phóng viên à?”

Giản Dao chỉ cười, không xác nhận.

“Phải, tôi làm ở đó được khoảng một năm, sau đó thấy sự không làm nổi nữa.” Trương Tô Phân thừa nhận.

“Tại sao vậy?”

Bà ta trầm mặc giây lát. “Công việc đó thật không phải dành cho người mà. Tuy rằng bây giờ tôi quét rác không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng thoải mái hơn nhiều. Mấy người ở Diêu gia nào phải con người chứ!”

Giản Dao im lặng lắng nghe, sau đó dò hỏi: “Họ gạ gẫm người làm, sao mọi người không báo cảnh sát?”

“Có ích gì? Diêu gia có tiền có thế, lỡ như báo cảnh sát, sau đó họ trả thù thì sao? Dù gì cũng chỉ là chút thương tích nhỏ, chẳng có gì to tát.”

Giản Dao lấy một tấm hình ra, đưa cho bà ta xem: “Cô đã từng gặp cô gái này chưa?”

Trương Tô Phân nhìn kỹ rồi lắc đầu: “Chưa từng thấy.”

“Vậy...” Giản Dao đặt một câu hỏi còn táo bạo hơn: “Diêu Viễn Qua có từng đưa mấy cô gái trẻ về nhà không?”

“Không, người này hình như tôi chưa từng thấy bao giờ.”

Giản Dao quay người băng qua đường, trông thấy Bạc Cận Ngôn đứng một mình dưới mái hiên. Anh đeo kính râm, hai tay đút túi quần đang nhìn về phía cô. Dáng vẻ anh cao ráo toát lên vài phần tuấn tú, trong nét tuấn tú lại nổi bật khí chất lạnh lùng nổi bật, đẹp trai khác hẳn ngày thường.

Cô khẽ lắc đầu ra hiệu với anh. Họ và Phương Thanh chia làm hai nhóm nhỏ đi hỏi thăm những người có thể biết chuyện năm đó. Nhưng đến nay vẫn không thu hoạch được gì. Không có ai từng gặp qua Đồng Sinh cả.

Bạc Cận Ngôn ôm chặt vai cô, hai người rảo bước trở về.

Giản Dao quay sang nhìn anh, tấm tắc khen: “Em phát hiện anh đeo kính râm đẹp trai thật đấy.”

Bạc Cận Ngôn cười nhạt: “Đương nhiên rồi.”

Khéo môi Giản Dao cong cong. Cô ngẩng đầu nhìn anh, bị ánh nắng sau anh làm cho chói mắt. Bạc Cận Ngôn lập tức che mắt cho cô: “Em không mang kính râm à?”

“Em không có thói quen ấy.” Giản Dao vô tư trả lời: “Trước đây, ngày nào em cũng phơi nắng với Huân Nhiên và Giản Huyền mà chẳng hề hấn gì. Không sao đâu.”

Anh “chậc” một tiếng vu vơ. Cô bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm, anh đã tháo kính ra đeo lên cho cô.

“Anh làm gì vậy?” Cô cười rộ lên. Gương mặt tuấn tú khi không đeo kính của anh khiến người ta vui vẻ vô cùng.

“Phải bảo vệ đôi mắt anh yêu chứ!” Anh thần nhiên trả lời.

Giản Dao cũng lười từ chối. Công đã thấm mệt sau một ngày một đêm bận rộn, bèn ngả đầu tựa nhẹ vào vai anh.

Hai bên đường khu phố cổ san sát những cửa hàng nhỏ xinh. Giản Dao lững thững đi dạo, nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Bỗng ánh mắt cô bị thu hút bởi chiếc tủ nhỏ đặt trước cửa một cửa hàng bên đường. Trong tủ có rất nhiều trâm cài tóc bằng đồng thau. Đa số đều có hình dạng cánh hoa và cần ngọc vô cùng tinh xảo. Cô nhìn vài lần mới dời mắt, nhưng vẫn bị anh phát hiện. Anh dừng bước, hỏi với giọng khẳng định: “Em thích nó à?”

“Không cần đâu.” Cô kéo tay anh. “Còn phải tiếp tục điều tra nữa. với lại, em không có cơ hội dùng đến mà.”

“Hừm, trước giờ, việc điều tra của anh vốn không bị ảnh hưởng bởi mấy việc nhỏ nhặt này.” Anh kéo cô đến trước tủ trang sức. Chủ cửa hàng nhìn lướt qua họ nhưng không vội ra chào mời, để cho họ thoải mái lựa chọn.

Giản Dao ngắm nghía từng chiếc trâm cài rực rỡ hoa mắt. Đúng lúc này, một bàn tay vươn đến cầm chiếc trâm khắc hình cá chép và hoa hợp hoan tua rua màu hồng cánh sen đưa đến trước mặt cô. Giản Dao nhận lấy, cô thích cái này quá. Nó thật đẹp, còn khắc hình con cá nữa.

Anh nhìn nét mặt đã biết ý nghĩ của cô rồi, mỉm cười rút ví ra trả tiền.

Giản Dao cầm trâm cài mà không biết cất ở đâu. Lúc cô thi hành nhiệm vụ sẽ không mang bất cứ trang sức nào. Bạc Cận Ngôn vươn tay bỏ chiếc trâm vào túi quần mình, sau đó thì thầm vào tai cô: “Về nhà cài cho anh xem. Chắc, chỉ mới tưởng tượng đã thấy đẹp rồi.”

Chủ cửa hàng mỉm cười nhìn họ khiến gương mặt Giản Dao đỏ ửng. “Vâng.” Cô đáp lời anh. Người này xưa nay nói chuyện yêu đương chẳng bao giờ đề ý thời gian và địa điểm cả.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la với những đám mây bông bênh trắng xốp. Hành trình tra án nặng nề, đẫm máu, cực khổ và nhàm chán bỗng chốc trở nên sinh động, yên bình nhờ những chuyện vui nhỏ nhặt này đây.

Cùng lúc đó, Phương Thanh dẫn theo một cảnh sát hình sự lừng lững khắp ngõ ngách thành phố cổ, truy tìm manh mối của mấy năm trước.

Người đàn ông ngồi trước cửa khách sạn nhỏ neho mắt hút thuốc, ngắm nghía: “Lão Diêu à? Sau khi phát đạt rồi thì ít khi liên lạc với mấy người người bạn già như chúng tôi.”

“Triệu Hà đã theo ông ta từ năm năm trước sao?” Anh cảnh sát hỏi thăm. “Ông có nghe nói họ có kẻ thù nào không?”

“Không có. Bà Tư của ông ta thật sự bị giết hả? Chắc, thật là... Bởi vậy, đàn ông đừng quá tham lam. Cưới những năm bà cợ cơ đấy!”

“Không phải sáu sao?” Phương Thanh ở bên cạnh đột ngột xen lời. “Nghe nói mấy năm trước, ông ta từng đãi tiệc cưới một cô gái trẻ. Sau đó, cô ta bỏ trốn mà.”

Người đàn ông kia nhìn sang Phương Thanh: “Hắn ta là ai?”

Anh cảnh sát cười đáp: “Là đồng nghiệp ở Sở Cảnh sát của tôi. Lão Trương, ông còn nhớ chuyện cô gái kia không?” Hỏi xong, anh ta lại châm điếu thuốc mới cho ông.

Lão Trương neho mắt: “Cô gái kia... Đã sáu, bảy năm rồi. Dáng vẻ thanh tú, hiền lành, ít nói lắm. Lúc đó, ông ta mời mấy người chúng tôi đến uống rượu, còn dặn dò đừng nói cho ai biết. Chắc chắn, cả bàn phụ nữ xinh đẹp đều thuộc về ông ta. Không lâu sai thì chẳng thấy cô gái kia đâu nữa. Ai cũng đồn cô ta bỏ trốn rồi.”

“Sáu bảy năm trước ư?” Phương Thanh lại xen vào. “Không phải năm năm trước sao?”

Lão Trương suy nghĩ rồi lắc đầu: “Không phải.”

Anh cảnh sát hình sự nhanh chóng lấy hình Đồng Sinh ra đưa cho ông xem: “Là cô gái này sao?”

Lão Trương nhìn chốc lát rồi lắc đầu: “Không, cô gái kia không đẹp bằng. Cô này đẹp hơn nhiều.”

Phương Thanh và anh cảnh sát bốn mắt nhìn nhau, nhưng không nói gì. Không tìm được manh mối có giá trị nên hai người quyết định trở về Sở. Phương Thanh chợt nhớ ra điều gì đó, bèn quay lại cười hỏi Lão Trương: “Ông có thể miêu tả rõ một chút dáng vẻ của cô gái kia không?”

Lão Trương nhìn Phương Thanh rồi lấy điện thoại trong túi ra: “Ta làm gì? Lúc ấy tôi còn chụp ảnh lại cơ. Con người tôi không có ưu điểm gì, chỉ có trí nhớ là tốt. Chờ tôi tìm đã, xem thử còn không.”

Buổi tối, Phương Thanh ngồi một mình trong văn phòng, xem hồ sơ vụ án của Đồng Sinh để tìm thêm manh mối. Chiếc gạt tàn trên bàn đầy ắp đầu lọc. Lúc đó, cảnh sát tinh A đã điều tra vụ án rất cẩn thận. Có nhân chứng tận mắt nhìn thấy Đồng Sinh mua vé xe rời khỏi thành phố cổ này. Cảnh sát ở đây có hỗ trợ điều tra, nhưng về sau không liên quan gì nữa.

Anh cầm di động lên xem ảnh Lão Trương gửi cho mình. Đó là tấm ảnh chụp vội hôm đãi tiệc, tuy chỉ có góc mặt của cô dâu nhưng vẫn xó thể thấy rõ đây không phải Đồng Sinh.

Phương Thanh bỗng giật mình. Không phải Đồng Sinh thì cô ấy là ai? Suy nghĩ như dây leo cườn dài trong đầu anh, như thể có ma lực muốn kéo anh

đến nơi sâu hun hút. Anh bật máy tính lên. Đầu tiên, anh điều tra cơ sở dữ liệu về người mất tích, sàng lọc theo số tuổi và thời gian mất tích, bắt đầu so sánh từng người một.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua. Ngoài cửa sổ, trăng sao lấp lánh đầy trời, ánh đèn thấp sáng thành phố đã tối đi hơn nửa. Phương Thanh nhìn chăm chăm tấm ảnh trên màn hình. Đó là một cái tên xa lạ, một cô gái giống hệt như tấm ảnh trong di động của anh.

Tên họ: Đường Liên Liên

Ngày sinh: Ngày 16 tháng 9 năm 1984

Thời gian mất tích: Tháng 4-5 năm 2008

Địa điểm mất tích: Không rõ

Nguyên nhân mất tích: Không rõ

Bên dưới là hồ sơ vụ án khá chi tiết. Sau khi tốt nghiệp, Đường Liên Liên đi làm tại tỉnh S được mấy năm. Cha mẹ cô đã qua đời, cô sống một mình. Khi Đường Liên Liên mất tích, cảnh sát tỉnh S đã mở rộng điều tra. Cô ấy thôi việc đến thành phố cổ du lịch và ở lại đây một thời gian. Trong hồ sơ không nhắc đến Diêu Viễn Qua. Có nhân chứng và vật chứng chỉ rõ cô ấy mua một tấm vé tàu rời khỏi thành phố cổ đến huyện thành gần đó. Sau đó, cảnh sát không tìm được tung tích của cô ấy nữa.

Phương Thanh xem hồ sơ một lúc lâu, bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh cuộn cuộn trong lồng ngực, khó có thể bình ổn trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Type: Lê Huyền

Năm giờ sáng, trong văn phòng, Phương Thanh vừa thiếp đi không lâu đã choàng tỉnh. Anh bật dậy rửa mặt rồi ra hành lang làm một điều cho tỉnh táo. Ánh mây cuối trời hừng lên vài tia sáng đỏ, nhưng khí lạnh vẫn quấn quanh trong lồng ngực anh không sao xua đi được.

Anh bỗng rất muốn trò chuyện với ai đó, bèn ngậm điều thuốc, lấy điện thoại ra bấm số. Đầu bên kia đổ hồi lâu chuông mới có người bắt máy, giọng nói khàn khàn vẫn còn ngái ngủ truyền sang: “A lô?”

“Em đang làm gì vậy?” Lời vừa thốt ra anh mới phát hiện giọng mình quá đổi dịu dàng.

Kim Hiểu Triết dường như hơi sững sốt: “Gọi em có việc gì không?”

“Không có gì, chỉ là...” Nhớ em thôi!

“Hôm trước em gọi đến, lúc đó anh đang ở hiện trường không nghe máy được. Có gì không?” Giọng anh điềm nhiên như không.

“Thôi, không có gì đâu.” Kim Hiểu Triết dừng dừng đáp.

“À...”

“Không có gì thì em cúp máy đây.”

“Kim Hiểu Triết, anh...” Anh nhớ đến đơn xin điều động đang cất trong ngăn tủ.

“Về sau đừng gọi giờ này.” Cô lạnh lùng ngắt lời: “Tối qua em phải quay phim đến khuya, bốn giờ sáng mới ngủ, hôm nay tám giờ còn phải đi chụp hình. Anh có công việc, em cũng có công việc.” Sau đó, cô lập tức cúp máy.

Phương Thanh nhìn màn hình điện thoại tối đen trong chốc lát, muốn chửi thề nhưng lại không nổi mắng cô. Không khí sáng sớm lạnh lạnh, nhưng lòng anh lại nóng nực. Anh cầm điện thoại vừa buồn bực vừa quyến luyến hồi lâu mới bỏ lại vào túi quần.

Có hai người bước lên cầu thang, nét mặt bình thản ung dung, bóng dáng thấp thoáng trong màn sương sớm. Là Bạc Cận Ngôn và Giản Giao. Phương Thanh thông báo tin tức với họ đầu tiên.

Trước mặt ba người là bản báo cáo của năm vụ án mất tích.

Vụ đầu tiên năm 2008, người mất tích Đường Liên Liên, 24 tuổi, du lịch ở thành phố cổ, sau đó đến huyện thành khác thì mất tích.

Vụ thứ hai năm 2010, người mất tích Đồng Sinh, 23 tuổi, du lịch ở thành phố cổ, sau đó đến huyện thành khác thì mất tích.

Vụ thứ ba năm 2012, người mất tích Triệu Man Man. Vụ thứ tư năm 2014, người mất tích Chu Phương Lâm. Vụ thứ năm 2015, người mất tích Ninh Thiến Duệ.

Phương Thanh tổng hợp lại: “Đây là báo cáo tôi sàng lọc từ kho dữ liệu các vụ án mất tích. Cả năm nạn nhân đều là những cô gái trẻ, xinh xắn. Vụ án của họ đều có nhiều điểm chung như sau: Một, đều đến nơi này du lịch một mình. Hai, đều có nhân chứng tận mắt thấy họ mua vé xe tàu đến nơi khác. Ba, điều tra và xử lý những vụ án này là cảnh sát của nhiều tỉnh thành khác nhau, cho nên chúng không được xâu chuỗi lại với nhau. Nhưng hiện tại, ít nhất hai trong số đó rõ ràng có liên quan đến Điều gia. Tôi nghi ngờ đây là một vụ án liên hoàn. Nơi đây đang ẩn núp một tội phạm biến thái chuyên bắt cóc và sát hại các cô gái trẻ.”

Giản Dao khẽ cắn môi dưới, đáy lòng tuôn trào sự phẫn nộ và bất bình. Về mặt Bạc Cận Ngôn cũng trở nên trầm trọng. Đôi mắt anh đánh lại, như thể đang nhen nhóm ngọn lửa: “Cho tôi xem tất cả các tư liệu chi tiết.”

Phương Thanh in tài liệu cho hai người. Giản Dao đang xem tỉ mỉ từng dòng chữ thì Bạc Cận Ngôn ngồi cạnh cô đọc lướt qua cực nhanh. Anh cầm bút khoanh vùng vài chỗ trong tập tư liệu. Cô nhìn sang các nội dung được đánh dấu.

Tính cách hướng nội; bạn bè không nhiều; cha mẹ đều mất; cha bệnh qua đời, mẹ sống ở Hồ Nam; điều kiện kinh tế bình thường; gia cảnh túng thiếu. . .

Điểm cuối cùng bị anh khoanh trong ở cả năm bộ hồ sơ là bến xe hoặc bến tàu.

Bạc Cận Ngôn đưa ra đánh giá: “Những cô gái này đều trạc tuổi nhau; đáng vẻ, khí thế có nét tương đồng chứng tỏ sở thích của tên tội phạm rất ổn định. Tính cách họ đều hướng nội, không có nhiều bạn bè, kinh nghiệm xã hội hạn chế, quan hệ gia đình đơn giản, thậm chí cha mẹ đều mất nên dễ dàng bị tên tội phạm khống chế và không khiến cảnh sát chú ý. Điều kiện kinh tế gia đình không tốt, thuộc nhóm yếu thế, như vậy dễ dàng thỏa mãn tâm lý cường thế của kẻ gây án. Hơn nữa, cách “biến mất” của họ trong mỗi vụ án đều giống nhau. Khoảng cách thời gian mỗi vụ cũng có quy luật, có thể gộp lại để điều tra.”

“Nhưng mà...” Giản Dao thắc mắc: “Tại sao lần nào cũng có người chứng kiến họ rời thành phố cổ, làm thay đổi hướng điều tra của cảnh sát?”

Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh đưa mắt nhìn nhau.

Bến tàu Thương Lăng phía Tây thành phố cổ là thắng cảnh du lịch, cũng là bến tàu vận chuyển khách hàng. Hiện giờ sắp đến mùa đông khách nên dòng người qua lại ở đây khá nhộn nhịp.

Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và Phương Thanh đeo kính râm đứng quan sát từ xa. Mọi người ở đây đều trong trạng thái vội vã: vội thăm thú xung quanh, vội lên tàu, vội rời đi. . .

“Haiz.” Bạc Cận Ngôn thở dài. “Cách đi du lịch là khác với nước ngoài. Chen chúc ồn ào như vậy, hai người cho rằng tỷ lệ nhân chứng thấy thật sự rõ ràng khuôn mặt nạn nhân là bao nhiêu?”

Đầu óc Giản Dao chợt tỉnh ngộ: Ý anh là. . .

Phương Thanh khẽ nhếch môi cười: “Có hai nhân chứng trong vụ án đều là nhân viên bán vé trong trạm. Có điều bây giờ đã đổi người rồi, muốn tìm ra họ phải tốn chút thời gian.”

Bạc Cận Ngôn lập tức gằn giọng: “Rất biết lựa chọn nhân chứng. Lưu lượng người ở bến tàu quá lớn, chắc chắn lúc cảnh sát điều tra có thể tìm được nhân chứng xác thực.”

Ba người đến gần trạm bán vé quan sát trong chốc lát. Giản Dao phát hiện họ không khác bất cứ nhân viên bán vé nào ở khi du lịch, luôn ngồi sau khung cửa, cau có và không hề ngẩng đầu lên.

“làm thực nghiệm đi.” Bạc Cận Ngôn đề nghị.

Phương Thanh gật đầu: “Để tôi đi gọi một cảnh sát nữ đến đây.”

Giản Dao đoán được dụng ý của họ, nhưng hơi ngạc nhiên vì hai người này mới biết nhau vài ngày đã ăn ý đến vậy sao? Mối quan hệ với phái nam của Bạc Cận Ngôn trở nên tốt đẹp hơn từ khi nào thế? Chắc không phải vì chuyện kết hôn mà sức hút của anh với người xung quanh đột nhiên tăng lên đấy chứ? Bắt đầu. . . được mấy cảnh sát hình sự ư thích rồi sao?

“Chào anh, cho tôi mua vé tàu đến huyện Chu.”

“Hai mươi tệ.”

“Tiền... Ồi!”

Nghe thấy tiếng kêu khẽ, nhân viên bán hàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cô gái mặc áo thun màu xanh nhạt, đội mũ và đeo kính râm đang khom lưng

nhặt tiền trên mặt đất. Chiếc chuông gió nhỏ treo trên túi xách màu đỏ khẽ kêu vang.

Nhân viên bán vé lại cúi đầu.

Cô gái cảm vé lên tàu. Người trên đó khá đông, nhưng cô nàng đến sớm, ngồi ở vị trí gần mũi tàu, mãi mê ngắm cảnh đẹp hai bên. Người lái tàu thấp thoáng thấy được bóng dáng của cô qua lớp cửa kính.

Đến huyện Chu, cô gái kéo thấp vành mũ bước xuống tàu. Cô vẫn đeo kính trong lúc hỏi thăm nhân viên đường đi đến một khách sạn. Chiếc chuông gió trên túi lay động theo mỗi bước chân.

Một giờ sau.

Cốc cốc! Nghe thấy có người gõ cửa kính, nhân viên bán vé ngẩng đầu nhìn lên. Một tấm thẻ cảnh sát và khuôn mặt nghiêm túc của Phương Thanh xuất hiện trước mắt ông.

“Cho hỏi cô gái này có từng đến đây không?”

Cô gái với dáng người mảnh khảnh, tóc dài qua vai lúc này xuất hiện trong tầm ảnh. Nhân viên cố gắng nhớ lại: “Có, có! Khi này có đến, còn mua một vé tàu đến huyện Chu nữa.”

“Anh chắc không? Thấy rõ chứ?”

“Thấy rõ, đúng là cô ấy mà.”

Lên tàu, Phương Thanh đưa hình cho nhân viên trên tàu xem này xem một lượt. họ trầm ngâm nhớ lại rồi ồ lên: “Có, ngồi ở chỗ kia, còn rất xinh đẹp.”

“Các anh thấy rõ không? Chắc chắn là cô ấy hả?”

“Phải, chắc chắn không sai.”

Xế chiều, ba người Bạc Cận Ngôn và cô cảnh sát điều đến làm thực nghiệm ngồi ăn bún trong một cửa tiệm nhỏ gần bến tàu. Cô cảnh sát đã trả quần áo cho Giản Dao và mặc lại trang phục của mình. Họ phát hiện ra một vấn đề, nhưng điều này không hề khiến người ta vui vẻ mà chỉ cảm thấy bất lực.

“Cũng không thể trách mấy “nhân chứng” kia được.” Bạc Cận Ngôn thản nhiên giải thích. “Nếu muốn ghi nhớ thông tin về một người xa lạ, thông thường người ta sẽ chú ý thông qua chi tiết hoặc đặc trưng mấu chốt nào đó. Ví dụ như quần áo, túi xách, thậm chí trong trường hợp này là phụ kiện trang trí đặc biệt của Giản Dao. Chúng ta đã thấy trong các hồ sơ mất tích, “nhân chứng” nhận biết chính xác quần áo, trang sức, thậm chí là vóc dáng đặc trưng của nạn nhân. Huống chi, nếu có thể giúp được gì đó trong một vụ án hình sự qua trọng, người bình thường sẽ có cảm giác tồn tại và đóng góp rất lớn. Kiểu xu hướng tâm lý này khiến họ tin tưởng hơn vào trí nhớ vốn mơ hồ của mình, càng nghĩ càng rõ, càng đoán càng tin chắc.”

“Cũng không thể trách cảnh phá án năm đó.” Giản Dao giải thích. “Bởi thời gian và địa điểm xảy ra các vụ án đều khác nhau, không xâu chuỗi lại nên không phát hiện ra quy luật. Tội phạm cẩn thận, kỹ càng như vậy nên rất khó phát hiện được vấn đề bên trong.”

“Những cô gái mất tích này...” Cô cảnh sát xem lời: “Bây giờ đang ở đâu?”

Anh im lặng giây lát mới đáp: “Đối tượng hẳn chọn đều có nét chung, có thể thay thế được chứ không phải nhiều loại hình khác nhau. Khoảng cách thời gian các vụ án khá ổn định, đều trên một năm. Hơn nữa, thời gian gần đây, khoảng cách càng ngày càng ngắn lại. Thông thường, một món đồ chơi chơi cũ đã hỏng mới cần đến món đồ mới.”

Phương Thanh uống cốc bia, đánh giọng: “Tôi nhất định bắt được tên biến thái này, lời cổ hủ ra trước pháp luật.”

Tuy đã xác định được được thân phận của nạn nhân và mảnh khốe tên tội phạm sử dụng để tung hỏa mù với cảnh sát, thậm chí kẻ tình nghi đã hiện rõ trước mắt nhưng họ khó có thể tìm được chứng cứ sâu hơn.

Họ xem lại hồ sơ năm đó, liên lạc với cảnh sát hình sự trực tiếp điều tra khi ấy, dò la khắp thành phố cổ nhưng không tra được manh mối gì mới. Phương Thanh bế tắc ngồi trước bàn làm việc, Bạc Cận Ngôn bước đến chỗ anh cười nhạt.

Phương Thanh không hề ngẩng đầu lên: “Có chuyện gì không?”

Bạc Cận Ngôn thờ ơ cất lời: “Xem ra anh đã quên mất lời tôi nói rồi. Khi điều tra truyền thống bất lực thì tâm lý tội phạm phải dùng cảm bước ra.”

Phương Thanh ngẩng phát đầu lên: “Anh có cách hả?”

Bạc Cận Ngôn nhếch môi. “Tôi có lúc nào... mù mờ như anh không?”

Phương Thanh ghen hòng.

Phòng họp rộng lớn chỉ có Phương Thanh, Giản Dao và mấy cảnh sát hình sự chủ chốt. Bạc Cận ngôn mặc vest chỉnh chỉ đứng trước bảng trắng, một tay cầm bút, một tay bỏ túi quần. Những ngày qua, Bạc Cận Ngôn đã đưa ra vô số suy luận, nhưng đây là lần đầu tiên anh chính thức phát hiện báo cáo tóm

tất cho đội cảnh sát thành phố cổ.

“Có chứng cứ cho thấy, Diệu Viễn Qua có liên quan đến hai trong năm vụ án mất tích chúng ta đã tổng hợp lại. Nhưng không có chứng cứ tiếp chứng minh hẳn là tội phạm. Cho nên chúng ta không thể loại bỏ khả năng có tồn tại đối tượng khả nghi khác. Tạm thời gọi hẳn là A.

Ham muốn mãnh liệt nhất của A là “sưu tầm” những cô gái trẻ đẹp và yếu đuối. Điều này phản ánh dự cảm chiếm hữu tột độ và vị trí thống trị trong mối quan hệ nam nữ của hẳn. Thời kỳ thanh niên, hẳn cực kỳ thiếu tự tin trong quan hệ nam nữ. Điều này có liên quan đến hoàn cảnh trưởng thành và tuổi thơ của hẳn. Hẳn đến từ một gia đình không hòa hợp hoặc từng bị người khác phái ngược đãi.

Căn cứ vào vụ án mất tích đầu tiên năm 2008, hiện tại tuổi A ít nhất phải trên 30. Căn cứ vào thủ đoạn dụ bắt tinh vi, có thể suy đoán A và đồng lõa B của hẳn theo dõi và lựa chọn nạn nhân từ trước.

Đầu tiên, họ tìm kiếm mục tiêu ở đâu? Nạn nhân đều là du khách, nơi họ thường đi đều là điểm tham quan du lịch, thành cổ, quán bar, nhà hàng và khách sạn. Những địa điểm này nhất định phải cho A hoặc B có đầy đủ thời gian để quan sát nạn nhân, thậm chí có cơ hội trò chuyện với họ. Hơn nữa, A hoặc B thường xuyên xuất hiện ở đó mà không thu hút sự chú ý của người khác. Cho nên địa điểm này không thể ngẫu hứng đi dạo. Khách sạn nạn nhân ở cũng khác nhau. Cho nên, khả năng cao nhất chính là quán bar, quán cà phê hoặc nhà hàng, quán ăn. A hoặc B là khách quen ở nơi này, thậm chí là nhân viên làm việc ở đây.

Thứ hai, họ đã gây án như thế nào? Những cô gái này thích cách hướng nội nên sẽ không tới mấy nơi vắng vẻ xa xôi. Thành phố cổ nhiều người qua lại nên khả năng bắt cóc bạo hành thấp, lại dễ dàng để lộ dấu vết. Vì thế, địa điểm dụ bắt phải là những con đường nhỏ không ai chú ý. Hơn nữa, người dụ bắt là B chứ không phải A, B là phái nữ, có một chiếc xe riêng, vì họ không thể nào chắc chắn là nam sẽ bằng lòng lên xe của một người đàn ông mới quen mấy ngày. Nạn nhân là những cô gái sống nội tâm, B là phụ nữ sẽ dễ tiếp cận hơn.

Quan hệ của A và B vô cùng thân thiết. Họ là vợ chồng, tình nhân hoặc người thân. A có chỗ ở độc lập, thuận tiện cho việc xử lý nạn nhân. Thời gian nạn nhân mất tích là trước ngày mua vé xe, vé tàu một hoặc hai ngày, bởi vì thời gian càng cách xa thì càng dễ bị cảnh sát phát hiện sơ hở. Với điều kiện kinh tế của nạn nhân, họ đều ở khách sạn giá rẻ, quản lý lỏng lẻo, dù họ lảng lảng biến mất cũng không gây chú ý.

Thi thể nạn nhân đến nay chưa bị phát hiện, hoặc vẫn bị A giam giữ trong nhà, hoặc bị vứt bỏ ở nơi cố định. Nơi đó ít ai lui tới, có thể là một nơi riêng tư của A.”

Bạc Cận Ngôn nói xong, tất cả đều im lặng. Lát sau, một cảnh sát hình sự bật thốt: “Trời ạ, Diệu Viễn Qua trúng hết mấy điều trong này.” Anh ta lật tài liệu. “Năm nay ông ta 48 tuổi, năm bà vợ trong nhà hoàn toàn có thể là đồng lõa. Bà vợ cả Minh Lan đứng tên một quán bar, sở hữu một chiếc Audi đen.”

“Đúng vậy.” Bạc Cận Ngôn mỉm cười. “Tuy không thể loại trừ khả năng người khác gây án, nhưng có thể xem Diệu Viễn Qua và Minh Lan là đối tượng khat nghi số một.”

“Vậy chúng ta bắt tay từ đâu?” Một cảnh sát khác hỏi: “Bây giờ, chứng cứ không đầy đủ, không thể xin lệnh lục soát Diệu gia.”

“Điều tra Minh Lan.” Phương Thanh lạnh giọng: “Điều tra xe của bà ta.”

“Đúng vậy.” Bạc Cận Ngôn tán thành. “Đa phần du khách đến đây du lịch sẽ không vượt qua bốn hoặc năm ngày. Bắt đầu từ hai nạn nhân cuối cùng là Chu Phương lâm và Ninh Thiển Duệ, bởi thời gian càng gần, số lượng camera giám sát sẽ càng nhiều hơn, ghi chép cũng đầy đủ hơn. Từ ngày tháng trên vé xe và vé tàu, chúng ta tra được về trước ba đến sáu ngày. Điều tra hành tung chiếc xe của Minh Lan, nhất là những con đường vắng vẻ trong nội thành. Không có tội ác thật sự hoàn hảo, dấu vết sẽ để lại đâu đó. Hãy tìm hình ảnh bà ta tiếp xúc với nạn nhân của chúng ta.”

“Khối lượng công việc không nhỏ.” Một cảnh sát nói khẽ: “Chúng ta lập tức hành động thôi.” Phương Thanh gật đầu.

Lục này, Bạc Cận ngôn lại lên tiếng: “Các anh phí công làm mấy chuyện đó làm gì? Cứ giao cho người của tôi là được. Giản Dao, gọi điện cho An Nham. Gần đây, trong tất cả không có vụ án, cậu ta nhàn rồi cũng lảng phí, nên để cậu ta cống hiến rồi.”

Giản dao tóm tắt ngắn gọn mọi chuyện cho An Nham bởi giọng nói bên kia đầu dây còn lơ mơ chưa tỉnh ngủ, Giản Dao quá quen với việc này rồi, dân IT hầu như đều vậy cả.

“An Nham, hồ sơ vụ án đều gửi qua cho cậu.”

“Được.”

“Cận Ngôn hy vọng cậu tra ra...” Giản Dao truyền đạt yêu cầu,

“Ừ, được.”

“Có khó khăn gì không?” Giản Dao quan tâm.

“Không có.”

“À... Vậy khi nào có thể gửi kết quả cho chị?”

“Chưa biết được. Em làm xong sẽ gửi luôn cho vợ chồng chị.”

“Được, vất vả rồi. Không còn gì nữa, chị cúp máy đây.”

“Chị dâu, mua cho em bánh hoa đào ở thành phố cổ nhé, loại ngọt một chút ấy.” Cậu ta vội vàng nói trước khi điện thoại bị dập máy.

“Ồ, được.”

Cúp điện thoại, Giản Dao nhìn Bạc Cận Ngôn đối diện. Bây giờ, trong văn phòng chỉ có hai người họ. Anh vẫn lật xem hồ sơ, còn Giản Dao nằm nhoài trên bàn, ngắm nhìn anh. Cứ thế, anh suy luận từng bước, trong vài ba câu đã tìm ra con đường tắt đi đến chân tướng phía sau màn sương mù.

Tôi đã quen điều tra bằng đường tắt, cô phải làm quen với việc này, hơn nữa còn phải theo kịp.” Lúc mới làm việc cùng nhau, anh từng nói với cô bằng giọng điệu cực kỳ ngạo mạn. Đến giờ, kỷ ức đó vẫn còn nguyên vẹn trong cô.

“Khi điều tra truyền thống bất lực, tâm lý tội phạm phải dừng cảm bước ra.” Câu nói nhẹ nhàng của anh đã khiến cô nhiệt huyết sôi trào, cô rung rung nước mắt.

Dưới ánh đèn, cô có thể thấy rõ mái tóc đen mượt, áo sơ mi trắng tinh và gương mặt anh tuấn của anh. Đa số thời gian, anh đều bình tĩnh và lặng lẽ. Khi hai người ở riêng với nhau, anh sẽ nói mãi không ngừng, còn quá trình trăn án hoặc xem tài liệu, anh hiếm khi nói chuyện với cô. Nhưng cô cảm thấy, anh như vậy mới chính là Cận Ngôn tốt nhất trên đời.

“Sao cứ nhìn anh chăm chú vậy?” Anh vẫn cúi đầu, hỏi cô bằng giọng điệu trầm ấm.

“Không có gì.”

Ấy vậy mà anh lại đặt hồ sơ xuống, nhìn cô chăm chú hồi lâu, Tiếp đó, anh đột nhiên kẻ đến hôn lên đôi môi cô.

“Lúc anh làm việc, đừng nhìn anh bằng ánh mắt đắm đuối như vậy. Anh có thể cảm nhận được, cả người sẽ nhộn nhạo, sức phán đoán sẽ bị ảnh hưởng.”

Lát sau, Giản Dao mới hiểu hàm ý của từ “cả người nhộn nhạo”, mặt cô lập tức nóng bừng. Anh uống ngay một ngụm trà lạnh, sau đó quay lưng về phía cô, đứng trước cửa sổ xem hồ sơ.

Chập tối, An Nham gửi kết quả đến. Nhóm cảnh sát hình sự và Phương Thanh xem xong đều mừng như điên, cảm xúc vui sướng và phấn khởi tràn đầy lồng ngực. Họ vừa muốn cười một trận sáng khoái vừa muốn nằng chừ thật to.

“Lập tức xin lệnh lục soát!” Phương Thanh quát: “Đến Điều gia!”

Mấy hình ảnh An Nham gửi đến đều chụp được biển số xe của Minh Lan rất rõ nét. Trên con phố thưa người, sườn mặt bà ta hiện ra bên cửa sổ xe, cười nói với nạn nhân thứ tư Chu Phương Lâm. Camera ở ngã tư cũng chụp được hình ảnh nạn nhân thứ năm Ninh Thiên Duệ ngồi ở ghế lái phụ trong xe bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Type: Lê Huyền

Lúc cánh cửa Điều gia bị đẩy ra, bà Ba Trương Cúc Phương nhìn họ với ánh mắt khó hiểu. Phương Thanh chỉ nhìn thoáng qua cô ta rồi dẫn đội đi thẳng vào trong. Nhóm cảnh sát hình sự mặc đồng phục đen, bước chân rầm rầm khiến người trong sân đều tròn tròn mắt.

“Làm gì thế?”

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn thấy Minh Lan với vẻ mặt phức tạp đứng trước cửa phòng, sau đó bóng dáng bà ta biến mất sau cánh cửa.

Nhóm cảnh sát nhanh chóng khống chế người trong căn viện. Khi đến phòng Điều Viễn Qua, họ phát hiện bên trong không một bóng người, lật tung mọi góc ngách cũng không thu hoạch được gì.

“Xảy ra chuyện gì?” Phương Thanh thấp giọng hỏi.

Một nhân viên điều tra khẽ đáp: “Không đúng, người của chúng ta vẫn luôn theo dõi bên ngoài, Điều Viễn Qua không hề ra khỏi cửa, sao lại không thấy

đâu chứ?”

Đứng trước cửa phòng của Minh Lan, Phương Thanh thoáng tao đổi ánh mắt với Bạc Cận Ngôn rồi ra lệnh: “Đi tìm bà ta nói chuyện thử.”

“Tại sao các người tự tiện xông vào nhà tôi?” Minh Lan ngồi trên chiếc giường Tatami cạnh cửa sổ chất vấn. Giống như đã dự đoán từ trước, thái độ của bà ta vô cùng bình tĩnh.

Phương Thanh đáp lại: “Đây là lệnh lục soát. Bà Minh Lan, chúng tôi có chứng cứ nghi ngờ bà có liên quan đến vụ án mất tích năm 2014 và 2015 của Chu Phương Lâm và Ninh Thiên Duệ.”

Một Minh Lan khẽ run lên, nhưng sắc mặt bà ta vẫn lạnh lùng. “Tôi không hiểu các người nói gì, cũng không biết hai người kia là ai.”

“Điều Viễn Qua đâu?” Phương Thanh gắng hỏi.

Minh Lan im thin thít, mười ngón tay được chăm sóc kỹ lưỡng đan vào nhau thật chặt. Nhưng bà ta còn đường lui nào khác sao? Không có.

“Mấy cô gái kia đang ở đâu?” Phương Thanh quát.

Minh Lan nhìn ra ngoài cửa sổ cười băng quơ: “Tôi đã nói là không biết. Họ không liên quan gì đến chúng tôi, với Viễn Qua, với Điều gia cả. Các người muốn làm loạn đến khi nào?”

“Bắt bà ta lại trước.” Phương Thanh ra lệnh.

Anh ta và Bạc Cận Ngôn đi ra khỏi phòng. Nhóm cảnh sát hình sự chạy đến lác đầu với họ, ý bảo không tìm được. Mấy bà vợ của Điều Viễn Qua và người giúp việc đứng tập trung một chỗ cách đó không xa. Dưới sắc trời u ám, mỗi người họ đều mang vẻ mặt khác nhau.

Minh Nguyệt sắc mặt tối sầm ôm chặt con trai không nói lời nào. Khi Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh lia mắt qua, cô ta như bị điện giật, lập tức quay đầu né tránh.

Sắc mặt của Trương Cúc Phương và Trần Mai thì trắng bệch. Trương Cúc Phương đứng khoanh tay, lăm lăm mắng chửi nhưng không dám công khai chống cự. Trần Mai quan sát từng hành động của nhóm cảnh sát hình sự như đang suy nghĩ điều gì.

“Xem ra...” Bạc Cận Ngôn cất lời: “...Chỉ có Minh Lan, Minh Nguyệt và Triệu Hà đã biết chuyện này thôi. Trương Cúc Phương và Trần Mai không biết gì cả.”

Phương Thanh hừ lạnh: “Trái lại, ông ta rất biết khống chế mấy người phụ nữ này. Anh cho rằng bọn họ giấu mấy cô gái kia ở đâu?”

“Ông ta tin tưởng nhất là Minh Lan.” Bạc Cận Ngôn thờ ơ trả lời.

Nhìn theo tầm mắt anh, Phương Thanh thấy chiếc Audi màu đen của Minh Lan đang đỗ ở bãi cỏ phía sau phòng bà ra. Cạnh đó là căn phòng nhỏ im lìm. Nhóm cảnh sát hình sự cạy khóa cửa, từ xa chỉ thấy bên trong chất đầy đồ đạc lộn xộn, lỉnh tinh.

“Muốn đánh cuộc xem có cô gái nào còn sống hay không?” Phương Thanh chợt đề nghị.

Bạc Cận Ngôn thốt lên lời khẳng định phủ phàng: “Anh rất lương thiện, nhưng không một ai còn sống đâu.”

Phương Thanh im bật. Hai người đi đến căn phòng nhỏ. Mấy người cảnh sát đang dọn dẹp đồ đạc lộn xộn xung quanh nhưng không phát hiện điều gì khác thường. Phương Thanh tinh mắt thấy được một chiếc tủ lớn ở góc phòng bị di dời, để lộ sàn nhà trải thảm lông. Anh ngồi xổm xuống lật thảm lên, dưới đó là một tấm ván có thể di chuyển bị khóa chặt.

“Nơi này!” Anh quát khẽ, tất cả cảnh sát hình sự đều vây đến.

Không lâu sau, tấm ván bị đập vỡ, nhóm cảnh sát thi nhau nhảy xuống. Lúc này, Bạc Cận Ngôn quay đầu, thấy Minh Lan bị áp giải đứng phía sau đám đông. Bước chân bà ta hơi lảo đảo, sắc mặt xám ngoét, khó coi hơn cả người chết. Anh lạnh lùng nhìn bà ta rồi chui xuống hầm.

Trên tường treo mấy ngọn đèn mờ tối. Căn cứ theo tình trạng vách tường mà suy đoán, tầng hầm này được đào từ rất nhiều năm trước rồi.

“Căn viện Điều gia là nhà cổ thời Minh Thanh.” Phương Thanh giải thích. “Căn hầm và lối đi này có thể xây từ thời đó.”

Họ đi hết cầu thang, băng qua một đoạn đường ngắn tới tận đến một căn phòng vuông vức, rộng rãi, thông thoáng. Vách tường được trát xi măng, đơn sơ nhưng sạch sẽ. Căn phòng rộng khoảng 30 mét vuông, kê một chiếc bàn, hai chiếc ghế, tủ quần áo đơn giản và một chiếc tủ lạnh để vài chai bia. Ngoài ra không còn gì khác nữa.

Vách tường trong cùng có một cánh cửa sắt, nhóm cảnh sát lập tức xông đến đập sập cánh cửa kia. Bên trong là căn phòng nhỏ đặt một chiếc giường khá đẹp. Họ cũng nhìn thấy vài sợi dây xích được móc chắc chắn vào vách tường. Cả căn phòng trống rỗng, không một bóng người.

Phương Thanh đến bên cửa sổ, xem xét hồi lâu thì nhặt được một sợi tóc dài màu đen, không biết do ai để lại.

Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt đứng trong phòng nhìn khắp xung quanh.

“Đẫn bà ta vào.” Phương Thanh nghiêm giọng quát lớn.

“Bà còn gì để nói?” Phương Thanh lạnh giọng trả lời: “Căn hầm này dùng để làm gì?”

Nào ngờ tận đến lúc này, Minh Lan vẫn chống cự: “Tôi có gì để nói chứ” Căn phòng này tôi thường dùng để nghỉ ngơi. Tôi mời mấy cô gái kia đến chơi, nhưng họ đều rời đi cả rồi, làm sao tôi biết họ đi đâu?”

Bên cạnh có người cảnh sát quát lên: “Bà còn nói láo!”

Sắc mặt Phương Thanh thoáng thay đổi. Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn cầm bình luminol trong tay nhân viên giám định phun vào góc dây xích và mép giường. Cả nhóm cảnh sát đều im lặng. Khuôn mặt Minh Lan trở nên tái mét.

Tắt đèn đi, nơi đó phát ra huỳnh quang màu xanh loang lổ, không tài nào che dấu được.

“Người đâu rồi?” Bạc Cận Ngôn bình thản chất vấn. “Vậy sao máu của họ lại ở đây?”

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn đứng cuối lối đi dưới tầng hầm. Họ không ngờ rằng, sau căn phòng giam nhỏ kia còn có một con đường dài hơn hai mươi mét đi thẳng về phía trước chắc đã ra khỏi phạm vi căn điện của Diêu gia. Có lẽ đây là nơi tị nạn hoặc thoát hiểm của chủ nhân căn nhà thời Minh Thanh này.

Hiện tại, cánh cửa sổ trên đỉnh đầu họ loáng thoáng truyền tiếng người và xe hơi. Trên cửa đóng đầy bụi nhưng có dấu tay rất mới. Xem ra, có người mới từ nơi này rời đi không lâu.

“Diêu Viễn Qua không thể biết tin chúng ta đến truy bắt hắn được.” Phương Thanh cảm thấy khó hiểu. “Tại sao ông ta lại đột ngột rời đi?”

“Tạ Mẫn.” Bạc Cận Ngôn đưa ra đáp án.

Phương Thanh gật gù.

“Hôm Triệu Hà chết, chắc chắn trước đó đã xảy ra chuyện gì đó nên Diêu Viễn Qua mới giết cô ta để diệt khẩu. Nói không chừng, người của Diêu gia luôn âm thầm điều tra về Tạ Mẫn đã biết được chân tướng, nên Diêu Viễn Qua quyết định giết bà ta để diệt khẩu.”

Đúng lúc này, một cảnh sát hình sự vội vàng chạy đến: “Đội trưởng, Minh Lan, bà ta, bà ta...”

“Làm sao?”

“Bà ta tự sát rồi.”

“Chuyện này là sao?” Phương Thanh lập tức biến sắc. “Không phải đã bảo các cậu trông chừng bà ta sao?”

“Bọn em vẫn trông chừng, nhưng có lẽ sau khi chúng ta vào cửa, bà ta giấu thuốc độc trong nội y. Khi này bà ta và mấy người phụ nữ và mấy người phụ nữ kia bị áp giải lên xe, bà ta nhân cơ hội uống thuốc độc tự sát, chết ngay tại chỗ.”

Giản Dao ở lại Sở Cảnh sát, không đi cùng Bạc Cận Ngôn đến Diêu gia. Một là vì hiện trường điều tra không cần quá nhiều; hai là cô ở lại tiện phối hợp xử lý chuyện khác. Nhưng cô đã dặn dò Bạc Cận Ngôn nhất định phải chú ý an toàn, không thể manh động.

Ngược lại, Bạc Cận Ngôn thản nhiên đáp: “Có người xông pha lẫn xả như Phương Thanh ở đây, còn cần anh lãng phí sức lực hay sao?” Phương Thanh đứng ở bên cạnh lờ mắt nhìn anh. Giản Dao nghĩ, chắc không có chuyện gì đâu.

Các tư liệu hiện trường được chuyển về Sở liên tục, Giản Dao nhìn hình ảnh căn phòng giam và ánh sáng huỳnh quang giám định vết máu mà trong lòng không khỏi thổn thức. Bất chợt, một cảnh sát đến gọi cô: “Cô Giản, có người gọi đến Sở Cảnh Sát tìm giáo sư Bạc. Nhưng giờ giáo sư Bạc đang ở dưới tầng hầm, điện thoại không gọi được.”

“Để tôi nghe giúp.” Giản Dao rào bước.

Trong văn phòng người qua kẻ lại tất cả đều bận rộn làm việc hăng say. Giản Dao cảm ông nghe, bắt máy: “A lô?”

Đầu bên kia im lìm, chỉ có tiếng hít thở khẽ. Giản Dao thoáng sửng sốt, mơ hồ cảm thấy có chút khác thường, lại có dự cảm khó tả. Thế nên cô nhẹ giọng, kiên nhẫn nói: “Tôi là vợ của giáo sư Bạc, cũng là đồng nghiệp của anh ấy. Giờ điện thoại anh ấy bị mất sóng, không liên lạc được, có chuyện gì cứ nói với tôi.”

Đối phương im lặng một lúc lâu mới cất lời: “Cô là... bà Bạc ở chung phòng với cậu ta?”

Giọng nói này quen quen, Giản Dao ngẩn người giây lát mới kịp nhớ ra. Trong lòng cô xao động không ngừng, cố gắng đáp giọng với giọng bình thản: “Đúng vậy, là tôi. Chị là...” Đồng thời ra hiệu định vị cuộc gọi với anh cảnh sát bên cạnh.

“Tôi... Cậu ta bảo cậu ta nhất định sẽ bắt tội phải đền tội.”

“Đúng vậy.” Giáo Dao khẳng định chắc chắn. Cùng lúc đó, cảnh sát hình sự bên cạnh ra ám hiệu cho cô, gọi đến chính là số của Tạ Mẫn. Bà ta mở điện thoại rồi.

Tạ Mẫn thờ hồn hên, giọng nói phút chốc ngẹn ngào: “Tôi tìm được rồi... Tìm được Đồng Sinh của tôi rồi.” Bà ta vừa khóc vừa cười: “Là tôi nghe nhầm. Hóa ra không phải là “núi” mà là “tam”(1)...”

(1) Trong tiếng Trung, từ “núi” có âm đọc gần giống từ “tam”.

(2)

Cúp điện thoại, Tạ Mẫn ngẩng đầu nhìn ngọn núi và Tam Thanh Quan trước mặt. Sương chiều giăng kín dãy núi âm u, hương khói trong miếu yên tĩnh lượn lờ. Giờ khắc này, bà ta đứng trong khu rừng vắng lặng phía sau Tam Thanh Quan. Tạ Mẫn nhớ Diêu Viễn Qua và Minh Lan từng lên đây rất nhiều lần, cả rừng cây này do chính họ quyên trồng.

Tạ Mẫn lau khô những giọt nước mắt ướt đầm trên khuôn mặt. Dưới chân bà ta là một bãi đất vàng bị đào xới, lấp đất sâu bên dưới dần lộ ra dưới ánh sáng mặt trời. Hai tay bà đã đầm đìa máu tươi do bới đất.

“Mây đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Một giọng nói vang lên từ phía sau lưng bà.

Tạ Mẫn quay đầu nhìn đối phương. Bình thường, người đàn ông kia luôn ra vẻ đạo mạo ung dung, giờ đây lại biểu lộ sắc mặt u ám, hung tợn tột cùng.

“Mây...” Tạ Mẫn đưa tay định tóm lấy gã.

Thế nhưng gã đã nắm chắc bả vai bà, đâm vào bụng bà một dao rồi rút ra.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Type: Thanh Thu

Tạ Mẫn có thể tìm được mảnh đất này là do tình cờ, cũng do may mắn. Bà trốn chui trốn lủi trên núi hai ngày, nếu không nhờ tư duy nhạy bén và nghị lực bền bỉ thì bà đã sớm bị cảnh sát bắt rồi. Nhưng bà biết, đó cũng là chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Nếu trước đó không tìm được Đồng Sinh, cảnh sát không có chứng cứ định tội Diêu Viễn Qua thì có lẽ sau này sẽ không còn cơ hội nữa. Bà liều chết cũng phải tìm bằng được con gái.

Xế chiều hôm nay, bà vô tình đi đến gần núi Tam Thanh. Không biết điều gì mách bảo hay do trùng hợp, bà nhìn thấy ba chữ “Tam Thanh Quan” liền bắt chột bùng tình. Sau đó bà trèo lên sau núi không ngừng tìm kiếm. Một lúc sau, bà nhìn thấy khoảnh đất phủ ít lá rụng hơn so với những chỗ khác trên sườn núi.

Những năm qua, vì tìm Đồng Sinh, bà đã trải qua đủ mọi chuyện, cũng xem không ít phim phóng sự điều tra. Nhiều người khi vứt xác ở nơi hoang dã sẽ đào đất lên rồi lấp lại. Vì vậy, khoảnh đất ấy sẽ có màu sắc tươi mới hơn, cũng bằng phẳng hơn xung quanh, để lại dấu vết bị người ta chôn lấp.

Bà quỳ xuống, khẽ chạm vào nền đất bằng đôi tay phòng rộp chai sạn, chông chéo thương tích. Sau đó, bà dùng một nhánh cây to ra sức đào bới cho đến khi xương trắng lộ ra.

Tạ Mẫn thờ hồn hên, cố gắng tránh thoát khỏi sự vây hãm của Diêu Viễn Qua. Nhưng sức lực bà lớn cỡ nào cũng không thể bằng một gã đàn ông lòng dạ độc ác và thể lực cường tráng. Gã ấn bà vào thân cây, cười khoái trá rồi tiếp tục đâm từng dao vào bụng bà.

Bà cất lên tiếng kêu đau đớn, run rẩy chụp được cánh tay gã: “Bộ xương nào... là Đồng Sinh? Là con gái Đồng Sinh của tôi?”

Diêu Viễn Qua thoáng sững sốt, sau đó nở một nụ cười khiến Tạ Mẫn run sợ.

“Ai biết được, nhiều đứa con gái như vậy...”

“Aaaa!” Tạ Mẫn rú lên đau đớn. Âm thanh kia đã không còn giống người nữa mà như tiếng tru của dã thú, ngược lại làm Diêu Viễn Qua kinh hoàng. Gã lạnh lùng nhìn bà, vừa định đâm một nhát cuối cùng kết liễu bà thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ sườn núi cách đó không xa. Diêu Viễn Qua nhanh chóng hiểu ra, vội bịt miệng Tạ Mẫn lại, gần giọng: “Câm miệng, chút nữa tao sẽ xử mày.” Gã dùng chân hất đất và lá cây lấp lại cái hố kia nhưng không che chắn được bao nhiêu. Gã lập tức kéo Tạ Mẫn trốn vào sơn động dưới vách đá bên cạnh.

Sau khi nhận được điện thoại của Tạ Mẫn, cảnh sát kỹ thuật lập tức định vị được bà đang ở phía sườn bên này của núi Tam Thanh. Nhưng bà nói xong liền tắt luôn di động nên họ không cách nào tra được vị trí chính xác. Giản Dao và hai người cảnh sát hình sự từ từ tìm kiếm dọc theo sườn núi. Hiện có bảy, tám nhóm cảnh sát cũng chia nhau lùng sục quanh khu vực đó. Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh ở Điều gia nhận được tin, vội chạy đến núi Tam Thanh.

Ba người Giản Dao sắp vượt qua sườn núi bên này, xung quanh im ắng, không có gì khác thường. Có điều, cô đi được mấy bước bỗng dừng lại. Tán cây đan cài rậm rạp, không thể nhìn rõ mặt đất bên dưới. Nhưng khi ngẩng đầu lên, cô bỗng thấy ở phía đối diện chính là Tam Thanh Quan nằm trên một đường thẳng với sườn núi này. Phía dưới sườn núi vô cùng trống trải. Cô dám chắc một người đứng ở dưới kia có thể thấy được chính điện Tam Thanh Quan một cách rõ ràng.

Giản Dao giật mình, một trực giác khác thường xông thẳng lên đầu cô. Sườn núi bên này hướng thẳng về phía chính điện của thần linh.

“Đi xuống xem thử.” Cô nói với hai cảnh sát hình sự đi cùng.

Ba người trượt xuống dưới, vừa được vài bước bỗng sững sờ. Trên mặt đất có dấu vết bị người ta đào bới. Hai cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, lập tức rút súng. Họ thấp thoáng thấy những khúc xương trắng qua nhánh cây và bùn đất. Trong lòng Giản Dao bỗng trĩu nặng con thịnh nộ.

Đúng lúc này, một sức mạnh tập kích từ phía sau cô. Lưng Giản Dao chợt lạnh, cô không kịp quay người đã bị đối phương ghi chặt. Một con dao găm đâm máu kẻ sát cô.

“Chó chết... Chó chết...” Diêu Viễn Qua chửi rủa, hơi thở ghé tòm phả vào mặt cô.

Hai cảnh sát hình sự quay người thấy cảnh tượng kinh hoàng phía sau, giật dử quát lên: “Thả cô ấy ra! Diêu Viễn Qua, ông đã bị bao vây, không trốn thoát được đâu.”

Giản Dao đứng yên không nhúc nhích, cúi đầu nhìn bước chân rối loạn của Diêu Viễn Qua. Hiển nhiên nội tâm của gã cũng đang hoang mang, bất ổn vô cùng. Nhưng lực cánh tay của gã vẫn cực kỳ mạnh mẽ. Giản Dao bị siết cổ sắp không thở nổi nhưng không dám lộn xộn. Nếu không cẩn thận, cô sẽ mất mạng ngay dưới lưỡi dao đâm máu.

“Thả tao đi!” Diêu Viễn Qua quát tháo: “Nếu không tao sẽ giết nó, thêm một đứa cũng không có gì.”

Hai cảnh sát hình sự vẫn nhắm súng thẳng vào gã. Một cảnh sát nhanh chóng báo cáo tình hình qua bộ đàm.

Khóe mắt Giản Dao thoáng nhìn sang son động phía sau, hình như có một người bất động nằm đó không rõ sống chết. Cô từ từ thò ra, chậm rãi nói: “Diêu Viễn Qua, ông nghe tôi nói. Cho dù hiện tại ông uy hiếp tôi và tạm thời trốn thoát, nhưng cuối cùng sẽ không thể chạy mãi được. Tương lai, mỗi người ông có thể liên lạc đều bị chúng tôi nghe lén. Ông quá quen với cuộc sống phú quý, tiện nghi. Nhưng sau này, ông chỉ có thể trốn chui trốn lủi, không thể liên lạc với gia đình, sống như những kẻ nghèo hèn mà ông luôn khinh bỉ. Họ sẽ đánh ông, mắng ông như cách ông đã từng đối xử với họ vậy. Ông chỉ có con đường cùng mà thôi. Thả tôi ra, đến Sở Cảnh sát thành thật tự thú. Như vậy, mấy bà vợ của ông, đứa con trai duy nhất của ông có lẽ còn có cuộc sống khá hơn một chút. Ông hiểu ý tôi không?”

Diêu Viễn Qua gào to: “Mày im miệng! Sao tao phải quan tâm đến bọn nó nữa chứ? Kệ xác chúng!”

“Làm sao mặc kệ được?” Giản Dao nói nhẹ nhàng. “Đó là mái nhà duy nhất của ông. Gia đình ông đã vất vả và xây dựng sau này sẽ tan đàn xẻ nghé. Lẽ nào ông cam tâm gánh danh tội phạm đào tẩu, cuối cùng để mặc tất cả đều tiêu tùng sao?”

Diêu Viễn Qua thờ hồng hộc, không nói lời nào.

Bất chợt, từ nơi xa truyền đến rất nhiều tiếng bước chân. Diêu Viễn Qua kinh hãi, con dao găm càng kẻ sát cổ Giản Dao hơn. Giản Dao cảm giác được cổ mình hơi đau nhói. Cô biết không thể đợi thêm được nữa. Khi này, cô thừa dịp nói chuyện đã kịp quan sát địa hình xung quanh. Bùn đất dưới chân hai người nhão nhoét, nhưng vách đá bên cạnh đồ sộ, chắc chắn, ở dưới còn có một son động. Nếu cô trốn vào đó thì có thể tránh được làn đạn của nhóm cảnh sát và lưỡi dao của Diêu Viễn Qua.

Có lẽ do đã gặp quá nhiều sóng gió nên Giản Dao chẳng hề kinh sợ. Ngược lại, cô tập trung toàn bộ lực chú ý, giữ sức chờ đợi.

Nhóm cảnh sát đã báo cáo rõ ràng tình hình ở đây. Bạc Cận Ngôn đi như bay trên sườn núi, từ xa liền thấy Diêu Viễn Qua đang uy hiếp Giản Dao trước cửa son động. Lòng anh trĩu nặng, khóe môi mím chặt. Anh chưa từng thấy kẻ tình nghi nào vừa ngu xuẩn vừa đáng ghét như vậy. Gã cho rằng với chút năng lực nửa mùa của mình mà có thể uy hiếp được bà Bạc sao? Vậy thì heo mẹ đã biết leo cây rồi.

Khoảng cách càng lúc càng gần, ánh mắt Bạc Cận Ngôn và Giản Dao giao nhau. Ánh mắt cô vừa trầm tĩnh vừa kiên định, như thể sự xuất hiện của anh đã tiếp thêm sức mạnh cho cô. Giờ phút này, Bạc Cận Ngôn thấy cô tạm thời vẫn an toàn, lòng cũng nhẹ nhõm hơn đôi chút. Hơn nữa, trong tình cảm nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, cô vẫn thông minh và dũng cảm như vậy khiến anh càng yêu cô hơn. Sau đó, anh nhìn sang Diêu Viễn Qua, ánh mắt trở nên lạnh lùng, sắc bén.

Bạc Cận Ngôn đứng cách họ mấy mét, không lên tiếng cũng chẳng hành động. Giản Dao nhìn về phía bên phải, nhẹ nhàng gật đầu với anh.

Anh chớp mắt với cô rồi đột nhiên thay đổi sắc mặt, phần nộ hét lên: “Diêu Viễn Qua, thả vợ tôi ra! Ông còn muốn khiến bao nhiêu người vô tội bị thương nữa?”

Không ngờ lời nói này lại khiến Diêu Viễn Qua hưng phấn hơn. Gã không nhận ra Bạc Cận Ngôn, chỉ cười lạnh: “Vợ mày hả? Ha ha, vợ của cảnh sát, ha ha...”

Không ai biết Bạc Cận Ngôn muốn làm gì, tại sao lại kích động gã sát nhân như thế. Cảnh sát hình sự gần đấy vẫn im lặng chĩa súng về phía Diêu Viễn Qua. Giản Dao nhìn về phía Bạc Cận Ngôn, các ngón tay khẽ cử động.

Phương Thanh đứng sau lưng Bạc Cận Ngôn, nói với âm lượng chỉ hai người nghe được: “Tôi sẽ cứu cô ấy.”

Bạc Cận Ngôn như không nghe thấy, Phương Thanh quay người rời đi. Giáo sư Bạc bước lên tiếp tục mắng: “Ông là tên cảm thú, đồ súc sinh. Đã nuôi nhiều phụ nữ như vậy rồi mà còn muốn giết hại các cô gái trẻ tuổi vô tội khác. Ông có còn là con người hay không?”

Anh lại tiến lên một bước, kéo gần khoảng cách nhưng vẫn giữ nguyên góc độ tiện cho người phía sau nhắm bắn.

Diêu Viễn Qua cười gằn.

Gương mặt Bạc Cận Ngôn vì kích động mà đỏ bừng, anh cất cao giọng: “Bà vợ Minh Lan của ông còn muốn gánh tội thay cho ông, nói tắt cả đầu do bà ta giết. Để phụ nữ gánh tội thay mình, ông có còn là đàn ông hay không? Nếu ông còn lương tâm thì mau thả vợ tôi ra, trở về nhận hết tội đi.”

Sắc mặt Diêu Viễn Qua khẽ thay đổi chứng tỏ nội tâm gã đã lung lay, mắt nhìn chằm chằm vào Bạc Cận Ngôn như để xác định. Ngay lúc này, Giản Dao chụp lấy khớp tay gã vặn sang một bên. Diêu Viễn Qua đau điếng, thanh dao găm roi xuống. Giản Dao nhân cơ hội thoát khỏi sự khống chế của gã.

“Đùng đoàng!” Tiếng đạn xé khoảng không bay vút đến từ xa. Giản Dao cảm nhận được lỗi tai mình ừ đi, vừa ngẩng đầu đã thấy gương mặt Diêu Viễn Qua hiện lên vẻ khó tin. Gã cúi đầu nhìn lỗ máu ghê rợn trước ngực mình.

Mọi chuyện xảy ra cực nhanh, một thanh dao găm cắm vào tim, đâm xuyên qua lồng ngực gã. Toàn thân Tạ Mẫn máu me đầm đìa, hơi thở dồn dập, không biết đã lao đến từ khi nào.

“Tao...” Diêu Viễn Qua chỉ kịp thốt ra một từ rồi ngã vật ra. Đồng thời, Tạ Mẫn cũng gục xuống hấp hối.

Giản Dao vừa ngã xuống theo quán tính đã được một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy. Cô rơi vào cái ôm quen thuộc kia, tâm tình hoàn toàn thả lỏng, đưa tay ôm lấy eo anh. Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn cô với ánh mắt sáng lấp lánh. Cô lập tức hiểu được, tuy anh luôn thể hiện vẻ điềm nhiên bình tĩnh rất hoàn hảo, nhưng thật ra trong lòng anh vô cùng lo lắng. Cô định trấn an đôi câu thì anh đã cúi đầu, in một nụ hôn ấm áp lên trán cô.

Trái tim vẫn đập cuồng loạn trong lồng ngực, Giản Dao thăm thì trấn an anh: “Ông Bạc à, em không sao.”

“Dĩ nhiên.” Anh khẽ khàng đáp lại: “Có anh ở đây mà.”

Phương Thanh vút cây súng bắn tia xuống đất. Đồng nghiệp đi sau lưng anh lẩm bẩm: “Anh nổ súng chưa bao giờ trượt, phát súng kia lẽ ra sẽ khiến gã đau đớn đến mười mấy giờ sau mới chết.”

Phương Thanh cười khẩy: “Nói nhầm gì thế? Tôi vốn định bắn vào cổ tay gã, thất thủ nên bắn trượt thôi.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cúi đầu nhìn Diêu Viễn Qua đã tắt thở nằm trên mặt đất và Tạ Mẫn ngồi thờ đốc cạnh đó. Nhóm cảnh sát hình sự nhắm súng vào bà ta, từ từ tiến đến gần.

“Con ơi...” Chẳng ngờ bà ta lại bật khóc nức nở, đột ngột bật dậy lao đầu vào vách đá. Một lần nữa bà ta ngã xuống đất, máu chảy đầm đìa.

Bạc Cận Ngôn xông đến đỡ bà ta dậy: “Tạ Mẫn, Tạ Mẫn!”

Tạ Mẫn hé mắt, nhìn anh nở nụ cười: “Tôi... Không thể gắng gượng thêm... Dù chỉ một ngày...”

Mấy cảnh sát hình sự xung quanh đều im lặng.

Bạc Cận Ngôn nhìn bà ta chăm chăm, lặng lẽ gật đầu: “Phải, tôi biết.”

Giản Dao bỗng thấy lòng buồn vô hạn vì câu “tôi biết” của anh.

Bàn tay Tạ Mẫn nhuộm đầy máu tươi, bà nắm chặt tay anh: “Cầu xin anh... Bạc Cận Ngôn... Anh nói anh sẽ rửa sạch những nỗi oan tình... Hãy tìm ra xương cốt của con tôi... Chôn nó cùng với tôi...”

“Được.” Bạc Cận Ngôn hứa. “Bà Tạ Mẫn, tôi xin hứa với bà.”

Lát sau, Bạc Cận Ngôn đứng dậy. Nhóm cảnh sát hình sự vây xung quanh kiểm tra Tạ Mẫn đã không còn hơi thở. Phương Thanh đứng sau lưng họ không nhúc nhích.

Bạc Cận Ngôn quay người ôm chặt bà vai Giản Dao. Hai người nắm tay nhau đi ra khỏi vòng phong tỏa, ngẩng đầu thì thấy trời đã tối. Một vì sao đang lóe sáng cuối chân trời, ánh sáng êm dịu và trang nghiêm, dường như đang ngắm nhìn cả thế gian vắng lặng.

Chương 18

Type: Thanh Thu

Có người đang cười trong bóng tối, một tiếng cười khe khẽ, the thé, kiêu căng lại tức giận. Giản Dao cau mày nắm chặt drap giường.

Gã tiến đến gần, đến gần hơn. Gã vươn tay vuốt ve mái tóc dài của cô như vỗ về thú cưng, sau đó thì thầm như tình nhân âu yếm: “Làn da đẹp thế này, em yên tâm, dù có dùng roi tôi cũng sẽ không làm tím lưng của em bị thương đâu. Thật đẹp!”

Giản Dao mở choàng mắt nhìn trần nhà cũ kỹ của nhà khách. Hóa ra trời đã sáng rồi. Người đầm đìa mồ hôi, cô ngồi trên giường chốc lát mới đứng dậy rửa mặt. Khi tỉnh táo hẳn cô mới phát hiện Bạc Cận Ngôn không có ở trong phòng. Anh lại một mình chạy đi đâu rồi.

Cô gọi điện thoại cho anh: “Alo, anh đang ở đâu?”

“Anh ở chỗ Phương Thanh.” Giọng anh vô tư và ôn hòa. “Có vài việc phải giải quyết. Em ngủ có ngon không?”

“Rất ngon.”

“Đến đây đi, họ mua bữa sáng thịnh soạn lắm. Còn đặc biệt mua cho anh một phần bánh nướng tôm nữa. Chắc muốn bày tỏ lòng khâm phục và cảm ơn anh đấy. Nhưng mà chuyện này không cần thiết.”

Giản Dao không nhịn được cười: “Vậy anh có ăn phần bánh kia không?”

Bạc Cận Ngôn ngập ngừng: “... Ăn hết rồi.”

Giản Dao cười khẽ, nhưng hàng mày nặng nề của cô nhanh chóng chau lại. Cô bắt giác im lặng. Bạc Cận Ngôn nhạy cảm phát hiện ra sự khác thường. Anh dịu dàng hỏi nhỏ: “Em sao vậy?”

“Cận Ngôn, em muốn ở riêng với anh một lúc.”

Anh im lặng chốc lát, nói: “Anh sẽ tới chỗ em ngay.”

“Vâng.”

Ánh nắng mai ảm áp rọi xuống con phố sạch sẽ yên tĩnh không một bóng người. Giản Dao đứng đợi dưới tán cây một lát đã thấy Bạc Cận Ngôn bước ra khỏi Sở Cảnh sát phía đối diện. Anh hiếm khi không mặc vest, vậy mà hôm nay anh chỉ mặc chiếc áo thun màu xanh đậm và quần kaki đen, làm nổi bật màu tóc đen nhánh và làn da trắng, trông rất đẹp trai, bắt mắt. Dĩ nhiên, đây là thành quả cải tạo sau đám cưới của Giản Dao với người đàn ông vốn là “fán trung thành” của đồ vest này.

Anh bước đến nắm chặt tay cô: “Để anh đoán thử, em lại nằm mơ à?”

“Vâng.” Thành thật, Giản Dao không cần che giấu vẻ yếu đuối trước mặt anh.

Anh choàng tay ôm vai cô thật chặt. Hai người đi men theo bờ sông.

Thật ra, Giản Dao rất hiếm khi mơ thấy tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi hay những ngày bị hấn giam cầm. Gã đàn ông như ma quỷ kia giờ đây đã biến thành một đồng xương trắng rồi. Bạc Cận Ngôn từng khen ngợi cô bởi so với đa số mọi người bà Bạc đã điều chỉnh trạng thái vô cùng tốt. Nhưng khi thấy ánh mắt điên cuồng của Diêu Viễn Qua hôm qua giống hệt với tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi hoặc mấy gã sát thủ biến thái khác, trong lòng cô không khỏi buốt lạnh từng cơn.

Có lẽ, đối với cảnh sát, có một số vết thương cả đời này cũng không sao phai mờ được.

Hai người đi dạo men theo con sông yên bình một lát mới tìm đến một quán ăn sáng. Dạ dày nóng lên khiến cả người cảm thấy ảm áp. Bạc Cận Ngôn không an ủi hay khuyên giải cô nhiều. Là một chuyên gia tâm lý học, anh biết rõ điều vợ mình cần nhất lúc này là sự yên tĩnh và có người bên cạnh. Những cảm xúc u ám dấy lên trong lòng sẽ mau chóng tiêu tan dưới ánh sáng kiên định của chính bản thân cô thôi.

Quả nhiên, một lát sau, người phụ nữ bên cạnh anh vô thức thả lỏng, có vẻ đã khôi phục được vẻ phấn chấn và sức sống thường ngày. Thậm chí, cô còn uống sạch một bát canh nóng khiến gương mặt thoáng chốc ửng hồng.

“Sở Cảnh sát đang bận gì thế?” Giản Dao hỏi thăm.

“Có vài tình huống mới.” Ánh mắt Bạc Cận Ngôn đầy thâm ý. “Minh Nguyệt điên rồi.”

Giản Dao hơi kinh ngạc.

“Ban đầu, cô ta một mực im lặng khi bị thẩm vấn. Sau đó cô ta bật cười, lời nói cũng không mạch lạc. Hỏi cái gì cô ta cũng kêu không biết. Đã tìm bác sĩ đến, nhưng tình huống không mấy lạc quan.”

Giản Dao không sao miêu tả được cảm giác trong lòng mình lúc này, cô khẽ thở dài.

“Ngoài ra...” Bạc Cận Ngôn nói tiếp: “Hài cốt Đồng Sinh vẫn chưa tìm thấy. Vết máu trong căn hầm kia đã quá lâu, qua nhiều lần chùi rửa nên tình trạng lẫn lộn nghiêm trọng ảnh hưởng không nhỏ đến việc giám định. Chúng ta không lấy được ADN của cô ấy hay tìm được đoạn phim Minh Lan dự bắt cô ấy. Cho nên, theo lý thì Đồng Sinh rất cuộc có bị họ bắt cóc hay không, trước mắt vẫn chưa thể kết luận.”

“Nhưng... Chắc chắn là họ.” Giản Dao khẳng định.

Sắc mặt Bạc Cận Ngôn trở nên khó coi: “Triệu Hà đã chết, Minh Lan tự sát, người biết chuyện duy nhất là Minh Nguyệt đã phát điên. Trong vụ án của Đồng Sinh, người Điều gia bị tình lớn nhất, nhưng không có chứng cứ mang tính quyết định nên không thể nào kết án. Theo lẽ thường thì có hai khả năng. Một, Đồng Sinh là cô gái trẻ trung, xinh đẹp nhất trong mấy người kia. Đối với Điều Viễn Qua, cô ấy có ý nghĩa đặc biệt hơn nên hài cốt bị giấu ở nơi khác. Hai, kẻ bắt cóc Đồng Sinh là người khác.”

Giản Dao cắn môi, không nói lời nào, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh Tạ Mẫn trước khi chết. Tuy Tạ Mẫn là hung thủ giết người tàn bạo, nhưng cũng là một người mẹ cực kỳ đáng thương. Chẳng lẽ nguyện vọng duy nhất trước khi chết của bà ấy không thể thực hiện được sao? Trừ phi Minh Nguyệt có thể tinh táo nói ra nơi chôn xác, nếu không, vụ án của Đồng Sinh vĩnh viễn sẽ là án treo.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn cất lời quả quyết: “Anh sẽ tìm được Đồng Sinh.”

Giọng nói của anh nhẹ nhàng nhưng kiên định. Đó là lời hứa với một tội phạm trước khi chết. Một thời gian sau, dưới sự kiên trì của Bạc Cận Ngôn, cuối cùng cảnh sát cũng tìm được hài cốt của Đồng Sinh ở một địa điểm khác bí mật hơn trên núi và hợp táng với Tạ Mẫn. Song đây là chuyện của sau này.

Giản Dao cất lời: “Em còn một nghi vấn. Dù rằng Tạ Mẫn bị áp lực tinh thần lâu dài, nhưng rốt cuộc Phó Vĩ đã làm gì kích thích khiến bà ấy phải giết anh ta? Vì ngoại trừ háo sắc, dường như Phó Vĩ không hề liên quan gì đến vụ việc này cả.”

Bạc Cận Ngôn cười nhạt.

“Trên đời này, có rất nhiều việc tưởng chừng không liên quan nhưng thực chất lại có mối liên hệ với nhau, dù là nhỏ nhất. Nàng thơ trong thế giới tâm lý tội phạm của anh à, còn nhớ lần đầu tiên chúng ta lên vào Điều gia, anh đã nói những suy nghĩ của mình cho một mình em nghe không?”

Giản Dao nghĩ ngợi một chút liền nhớ ra. Ngày đó, hai người bàn bạc với Phương Thanh, giả vờ “đi nhầm” vào Điều gia. Kết quả, họ gặp phải con chó canh cửa rất hung tợn, cũng là lần đầu tiên gặp được Triệu Hà và Tạ Mẫn.

Mặt Giản Dao đỏ ửng, gật đầu lặp lại: “Đúng vậy. Khi ấy, anh nói: “Xưa này, anh không bao giờ nói với ai những ý nghĩ chưa được xác định. Nhưng em là ngoại lệ, bởi vì anh đã xem em là một phần thân thể của mình.”

Cô nhìn anh với đôi mắt long lanh. Bạc Cận Ngôn cũng chăm chú ngắm nhìn cô. Trong chớp mắt, tâm trạng anh trở nên hưng phấn và thư thái đến lạ. Ừm, anh nghĩ mình lại thấy cả người rạo rực rồi, nhưng gương mặt vẫn giữ nét cười nhẹ nhàng: “Anh rất vui khi em nhớ rõ từng câu chữ trong lời bày tỏ ấy. Nhưng trong quá trình điều tra vụ án, chúng ta tốt nhất nên chuyển tâm thì hơn.”

Giản Dao tức muốn chết: “... Cuối cùng anh có nói hay không?”

Lúc này Bạc Cận Ngôn mới nhếch môi, ánh mắt dần chuyển lạnh: “Điều anh muốn nói đến chính là: “Trong nội dung biên bản kia còn có một vài sự việc rất nhỏ, dùng cách thức bí ẩn nào đó để che đậy mối liên hệ phát sinh. Anh cảm giác như sự thật bị cái chết và thời gian che giấu kia đang cười nhạo mình.””

“Đội trưởng, có manh mối mới!” Một nhân viên điều tra chạy đến trước mặt Phương Thanh.

Đang sức đầu mẻ trán vì chuyện Minh Nguyệt phát điên và những chứng cứ quan trọng lấy được từ căn hầm của Điều gia, Phương Thanh đành giọng: “Nói!”

“Lúc trước, không phải có người nhắc đến hồi đại học, Phó Vĩ từng quen một người bạn gái qua mạng hay sao? Sau đó, cô gái ấy bỗng cắt đứt liên lạc nên cả hai chia tay. Tài khoản QQ đã bị xóa nên không tìm được cô gái kia trên QQ của Phó Vĩ, vì vậy cần thời gian tìm kiếm. Về sau bạn điều tra nên chúng ta cũng không chú ý đến chi tiết này.”

Phương Thanh ngược mắt nhìn cậu ta.

“Hôm nay, cảnh sát Bắc Kinh gửi tin đến, điều tra được cô bạn gái trên mạng kia là ai rồi.”

“Là Đồng Sinh!” Bạc Cận Ngôn kết luận.

Giản Dao và anh ngồi ở con đê bên sông, đáy lòng xao động như sóng gợn.

“Sao anh biết?”

Bạc Cận Ngôn nhìn ra xa: “Trong lời khai của những người bạn đại học của Phó Vĩ có nhắc đến việc anh ta từng quen một cô bạn gái trên mạng, sau đó mất liên lạc. Tài liệu điều tra về Phó Vĩ không có gì bất thường, ngoại trừ điểm này.”

“Vậy thì sao?”

“Trong lời khai của lễ tân khách sạn Điều gia có nói, Phó Vĩ từng bắt chuyện với cô ấy, hơn nữa còn cho số QQ. Khi đó, có một nhân viên và bác gái tạp vụ ở bên cạnh nghe thấy. Hai ngày trước, anh đi hỏi mấy nhân viên trong khách sạn, phát hiện người phụ trách quét dọn hôm ấy chính là Tạ Mẫn.”

Lòng Giản Dao chợt dậy sóng. Cuối cùng, cô đã biết rõ chân tướng ngọn ngành, nhưng không biết nên nhẹ nhõm hay bi thương.

Tạ Mẫn luôn ẩn núp trong Điều gia âm thầm điều tra, lại vô tình nghe được số QQ của Phó Vĩ. Bà ta nhất định biết số QQ của người bạn trai mà con gái mình yêu qua mạng trước khi mất tích. Ngay trong đêm đó, bà ta mặc đồng phục khách sạn, đứng chờ Phó Vĩ trong con mưa to. Anh ta nhận ra bà ta, ngạc nhiên dừng lại, nhưng vì mới uống rượu từ quán bar về nên loạn choạng chống tay vào tường và để lại dấu vết.

Đêm đó, Tạ Mẫn có chút vấn Phó Vĩ về chuyện của Đồng Sinh hay không thì họ không biết. Nhưng kết quả cuối cùng là chính tay bà đã giết chết tên con trai có lẽ từng đùa bỡn tình cảm của con gái mình.

Còn chuyện vì sao Tạ Mẫn tìm được Điều gia, mấy năm qua bà ta đã điều tra ra bao nhiêu manh mối hay tại sao đến giờ mới ra tay thì họ không tài nào biết được.

“Chúng ta đi chèo thuyền thôi.” Giản Dao đứng dậy đề nghị.

Bạc Cận Ngôn nhìn theo tầm mắt cô. Mấy chiếc thuyền độc mộc nhàn nhã trôi xuôi dòng trên mặt sông phản chiếu ánh nắng lấp lánh. Anh vốn định nói chuyện này thật vô vị, nhưng thấy khuôn mặt bình tĩnh và dịu dàng của cô, nhớ lại câu nói “Em muốn ở riêng với anh” trong điện thoại, anh đành im lặng lấy một tờ tiền trong ví ra.

Con thuyền nhỏ trôi êm đềm trên sông. Khí hậu nơi này mát mẻ và thư thái, thỉnh thoảng có vài làn gió nhẹ hây hây thổi bay làn tóc họ. Người cầm lái đứng ở mũi thuyền nhẹ nhàng khua mái chèo. Hai người ngồi đối diện nhau trong khoang thuyền. Giản Dao lặng lẽ ngắm nhìn dáng vẻ của Bạc Cận Ngôn. Một tay anh chống lên khung cửa sổ, đôi mắt phản chiếu nước sông xanh biếc, không biết anh đang đắm chiều suy nghĩ hay đang cảm thấy nhàm chán nữa đây.

Họ đã ở lại thành phố cổ này khá lâu rồi. Vụ án sắp kết thúc, ngày mai nên về Bắc Kinh thôi. Mấy năm gần đây, những vụ án họ trải qua dường như càng ngày càng đậm máu và tàn bạo, nhưng họ vẫn luôn tiến về phía trước, không chùn chân mỗi gỏi vì bất cứ điều gì. Vụ án ở thành phố cổ này tựa hồ như con thuyền dần chèo xa bờ, càng lúc càng cách xa họ.

“Cận Ngôn!” Giản Dao khẽ gọi tên anh. “Anh còn nhớ một việc quan trọng khác từng diễn ra trên thuyền như lúc này không?”

Bạc Cận Ngôn ngẫm nghĩ: “Em muốn nói đến...”

Giản Dao mỉm cười.

Nào ngờ sắc mặt anh trở nên lạnh tanh: “Lúc còn theo học ở trường Maryland, anh đi tàu với FBI đuổi bắt một tên sát thủ liên hoàn, kết quả chỉ tìm được một chiếc thuyền đắm. Sát thủ và nạn nhân cuối cùng bị bắt cóc đều gặp tai nạn, thi thể không tìm được. Đây chính là vụ án treo duy nhất trong sự nghiệp của anh đến tận bây giờ.”

Giản Dao cầm nín. Rõ ràng cô không định nói đến vụ án mà. Tại sao trong khung cảnh trời trong nắng ấm, êm đềm thơ mộng thế này mà anh vẫn có thể liên tưởng đến án mạng chứ?

Nào ngờ, anh lại tiết lộ thêm: “Nạn nhân kia là người yêu duy nhất đời này của Phó Tử Ngộ, cũng là vị hôn thê của cậu ấy: Hàn Vũ Mông.”

Giản Dao ngây người. Là vụ án đó sao?

Về mặt anh vẫn nghiêm túc. Giản Dao nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, hai người lặng lẽ nhìn nhau chốc lát. Anh liếc nhìn người cầm chèo ở mũi thuyền rồi thả mành treo xuống, ôm cô hôn thắm thiết. Hai người đều mỉm cười, nhắm mắt tận hưởng nụ hôn quân quýt.

Nụ hôn ngọt ngào vừa dứt, Bạc Cận Ngôn bất giác khựng lại. Anh chợt nhớ ra điều gì đó, có chút phiền muộn nói: “Ồ, lúc này, em muốn nói là...” Giản Dao kéo cổ áo anh, tiếp tục hôn anh như muốn vỗ về, tỏ vẻ “Anh chẳng tính gì cả”. Đúng vậy, em muốn nhắc đến nụ hôn đầu của chúng ta đấy!

Hai năm trước, cô thầm thích anh nhưng anh hoàn toàn không quan tâm. Đến khi cô ủ rũ chuẩn bị từ bỏ thì anh lại đột nhiên được khai sáng, bắt đầu ráo riết theo đuổi cô. Nói theo Phó Từ Ngộ thì: Hôm đó, đầu Cận Ngôn bị anh đập thủng một lỗ, khiến loại hormone đáng quý ào ạt tuôn trào.

Nụ hôn đầu họ trao nhau trên con thuyền ở Thập Sát Hải Bắc Kinh, đến giờ Giản Dao vẫn còn nhớ. Đêm ấy, vẻ mặt anh đặc ý như đứa trẻ ăn được kẹo, hỏi cô: “Lẽ nào em không thích anh hôn em sao?”

Sau đó, họ hôn nhau cả đêm, hôn đến mức đôi môi cả hai đều sưng đỏ.

Tâm tư của anh quá lớn, tưởng như gần như gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời. Nó chứa đựng vô vàn vụ án, vô số nạn nhân và biết bao nhiêu điều cần làm sáng tỏ. Nhưng không sao, em sẽ luôn ở nơi bình yên nhất để bầu bạn cùng anh, vậy là đủ rồi.

Cùng lúc đó, người bạn thân Phó Từ Ngộ của họ đang ngồi một mình trong căn nhà ở Bắc Kinh, ngắm ánh dương rạng ngời khi bình minh ló dạng.

“Hắt xì!” Anh xoa mũi. Là ai đang nghĩ đến anh, hay đang chửi anh vậy nhỉ?

Bên cạnh anh chỉ có Bạc Cận Ngôn mới chơi trò trẻ con như vậy. Chắc chắn mấy hôm trước Bạc ba tuổi bị anh cười nhạo, bây giờ đang kiện cáo với Giản Dao đấy mà.

Cười giấu một lát, anh bỗng cảm thấy bản thân hơi cô đơn. Hình như đã hơn một năm nay anh không yêu đương gì rồi. Lúc còn trẻ thì có thể vui đùa một chút, nhưng bây giờ đã sắp ba mươi, dần dần, anh không còn tâm trạng dạo chơi chốn nhân gian nữa.

Trên trời vô số áng mây, mặt đất muôn ngàn tia sáng, có ai đang dõi theo anh đây? Vũ Mông, cô gái bé nhỏ của anh, nơi đại dương sâu thẳm, em có lạnh không? Còn anh, anh lại thấy nhớ em rồi.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao rời đi, vụ án Diêu gia kết thúc. Thành phố cổ trở lại về yên bình vốn có. Sở Cảnh sát đã khôi phục bầu không khí nhân văn, khoan thai thường ngày. Đội cảnh sát hình sự lại quay về trạng thái rồi rảnh, cùng lắm chỉ giúp công an bắt trộm cướp và truy quét tệ nạn thôi. Trời cao vời vợi, ngày rộng tháng dài, tiếp theo lại là một quãng thời gian an nhàn.

Trưa hôm ấy, Phương Thanh vẫn ngồi trong văn phòng xem tập tổng hợp các phân cảnh của cô nữ chính nào đó. Bên cạnh anh có người cười trêu: “Đội trưởng, anh cũng hâm mộ diễn viên này à? Chắc chắn, Kim Hiểu Triết đúng là vừa xinh đẹp vừa có khí chất.”

Phương Thanh không buồn giải thích. Nói cũng chẳng ai hiểu. Bọn họ thì hiểu thế quái nào được.

Xem cả buổi trưa, tâm trạng anh vẫn kích động và hoang mang như trước. Thừa dịp còn mấy phút nữa mới đến giờ làm việc, anh chạy ra ban công hút thuốc.

“Đội trưởng, có thư gửi cho anh.” Một cậu cảnh sát hình sự chạy đến.

Phương Thanh vừa ngậm điếu thuốc vừa xé phong bì lấy thư ra xem. Lát sau, anh cẩn thận cất lá thư đi, ngẩng đầu nhìn ánh nắng và những áng mây ở nơi xa. Ngay người một lúc lâu, anh gọi điện thoại cho người phụ nữ kia.

“A lô?”

“Chuyện gì?” Giọng cô hồ hững. Anh không biết được cảm xúc của cô khi nhận cuộc gọi của anh là vui vẻ hay chán ghét nữa.

“Em nói xem... Nếu anh đến Bắc Kinh làm việc thì sao?” Phương Thanh hỏi dò.

Kim Hiểu Triết im lặng một lát mới cất tiếng hỏi: “Anh nghĩ kỹ rồi hả?”

Phương Thanh nắm chặt công hàm phê chuẩn trong tay, máu lưu manh lại nổi lên. Anh chậm rãi đáp: “Vậy thì chưa, còn đang nghĩ thôi.”

Hai người đều lặng thinh. Đầu dây bên kia có tiếng nhạc và tiếng người, có lẽ cô đang tham gia hoạt động quan trọng gì đó.

“Em có người bạn mở công ty, cần Đội trưởng đội bảo vệ. Mấy ngày trước họ nhờ em tìm người hộ. Nếu anh muốn thì có thể thử xem sao. Có điều em không bảo đảm anh phỏng vấn sẽ được ngay đâu. Bao ăn bao ở, lương tháng mười nghìn.” Kim Hiểu Triết thờ ơ thông báo.

Phương Thanh ngạc nhiên giây lát, đột nhiên cười đáp: “Đừng có mơ, ông đây cóc thèm làm Đội trưởng đội bảo vệ đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ngoại truyện Tạ Mẫn

Tiếng kêu thê lương của nai trắng

Type: Thanh Thư

Nhớ khi đó, con bé mới ba tuổi, đáng người nho nhỏ, cánh tay múp múp, đôi mắt đen lay lay. Ai gặp con bé cũng khen: “Cô bé này xinh quá, lớn lên nhất định là người đẹp cho xem”

Khi ấy, tôi luôn cảm thấy vui mừng và tự hào. Đồng Sinh thừa hưởng ưu điểm của tôi và bố nó. Trong mắt tôi, ngay từ nhỏ, nó đã được hưởng vẻ đẹp mà ông trời ưu ái rồi. Huống chi con bé còn ngoan ngoãn đáng yêu như vậy.

Con bé luôn muốn mẹ bế, luôn bám chân mẹ không chịu buông tay, việc này làm bố nó ghen tị chết đi được. Nhưng có cách nào đâu, con bé là một linh hồn khác tách ra từ tôi, là cốt nhục của tôi mà.

Tôi làm giáo viên dạy Toán ở trường tiểu học trong trấn, bố nó là một công nhân bình thường. Thu nhập của chúng tôi không cao nhưng gia đình luôn hạnh phúc. Mỗi khi hè đến, bố nó thường dẫn con bé ra suối bơi. Đến độ đông sang thì cả nhà quây quần trước lò sưởi, tôi kể chuyện cho con bé nghe. Cuộc sống chúng tôi yên vui thế đấy, mỗi phút mỗi giây đều như được trời cao ban ân. Bảo bối Đồng Sinh xuất hiện khiến cuộc sống bình thường của chúng tôi trở nên thật kỳ diệu.

Con bé lớn lên từng ngày, vẫn xinh xắn như trước nhưng bắt đầu có chút nổi loạn. Nó không còn muốn chia sẻ tâm sự với mẹ nữa.

Có con gái xinh đẹp luôn là chuyện phiền phức. Thời cấp hai, ngày nào tôi cũng bắt gặp không ít nam sinh theo đuổi con bé. Thấy con bé dành dụm số tiền thừa từ bữa sáng để lên mua son môi, tôi rất tức giận. Khi ấy, bố nó luôn cười khuyên tôi: “Thôi đi, thôi đi, con gái lớn là vậy. Em không thể cứ trông chừng nó suốt cả ngày.” Nhưng tôi kiên quyết không nghe, trách mắng con bé hết lần này đến lần khác. Tôi không cho nó qua lại với mấy nam sinh kia, còn vứt hết mấy cây son rẻ tiền nó mua nữa.

Khi ấy, con bé cũng biết phản kháng rồi, khóc lóc đóng sầm cửa lại, không nói gì với tôi suốt mấy ngày. Tôi cũng ra vẻ không để ý đến nó. Cha hiền mẹ nghiêm, nề nếp gia đình cần tuân theo vì muốn tốt cho nó sau này. Nhưng có lẽ khoảng cách giữa Đồng Sinh và tôi cũng bắt đầu nảy sinh từ đó. Lên cấp ba, Đồng Sinh dần trở nên hướng nội. Dù tôi vẫn phát hiện thư tình của mấy nam sinh trong cặp sách, nhưng trước khi tôi chất vấn thì con bé đã thờ ơ lên tiếng: “Mẹ, mẹ không cần để ý đến họ. Một lũ con trai trẻ ranh thôi.” Tôi nhất thời không biết nên nói thế nào cho phải.

Tôi nghĩ nhất định nó đã có bạn trai, nhưng tôi chưa từng gặp nam sinh kia, cũng không tìm được chứng cứ. Còn con bé thì luôn im lặng, ăn cơm cũng đeo tai nghe nghe nhạc hoặc ôn bài. Tựa như nó sống trong thế giới của riêng mình, tôi và bố nó không thể nào hòa nhập được. Tôi có chút buồn bã, nhưng dù sao nó cũng lớn rồi. Bản tính nó vẫn như ban đầu, vừa lương thiện vừa lạ quạn. Bây giờ nó có chút nổi loạn, nhưng trưởng thành sẽ tốt thôi.

Điểm số của Đồng Sinh luôn ở mức trung bình, thế mà thi tốt nghiệp phổ thông lại rất khá, còn đỗ đại học chính quy. Tôi và bố nó hết sức vui mừng, Đồng Sinh cũng cao hứng: “Bố mẹ, chờ sau này con kiếm được nhiều tiền sẽ cho bố mẹ cuộc sống thật tốt.”

Bố nó vội hưởng ứng: “Được, được.” Còn tôi chỉ cười xòa: “Mẹ không cần con kiếm nhiều tiền, chỉ cần con sống thật tốt, khỏe mạnh bình an là được rồi.”

“Thôi đi...” Đồng Sinh dẫu môi, dường như hơi ngán ngẫm với căn bệnh giáo điều của tôi.

Nhưng cuối cùng, con bé vẫn vui vẻ ăn cơm, sau đó còn lôi kéo chúng tôi tán gẫu, như thể quay trở về những ngày cả nhà thân mật khăng khít xưa kia. Đồng Sinh của tôi rất cuộc đã trưởng thành rồi.

Sau khi lên đại học, Đồng Sinh như chú chim sổ lồng, rất ít khi về nhà nhưng thường xuyên gọi điện thoại thăm hỏi bố mẹ. Tôi biết, với vẻ xinh đẹp, cười mở của con bé, ở đại học chắc chắn sẽ như cá gặp nước, có rất nhiều người yêu thích và theo đuổi. Tôi thường dặn dò qua điện thoại: “Bây giờ, con lớn rồi, nếu quả thật muốn có bạn trai thì quan trọng nhất là phải xem nhân phẩm, phải đối xử tốt với con, điều kiện gia đình kha khá, đáng về bình thường cũng không sao...”

Những lúc như thế, con bé luôn ngắt lời tôi: “Mẹ, con có chừng mực mà”, song nhất quyết không chịu nói rõ.

Thế rồi biến cố đột ngột xảy ra. Bố của Đồng Sinh mất mạng do công nhân thao tác sai gây ra sự cố trong khâu sản xuất. Thế nhưng gia cảnh người nọ cũng nghèo khó, nên cuối cùng chúng tôi chỉ nhận được khoản tiền bồi thường ít ỏi.

Đồng Sinh ngồi xe suốt đêm về nhà, ôm thi thê bỏ khóc nức nở. Tôi òa khóc. Nhưng khóc xong, tôi vẫn phải đi rửa rau nấu cơm, bởi tôi không thể để con gái đói bụng. Đồng Sinh nhìn đáng về tôi khóc đến mức thở không ra hơi, bèn ôm chặt tôi bảo: “Mẹ, mẹ đừng đau lòng, con nhất định sẽ chăm sóc mẹ thật tốt. Mẹ, bố ở trên trời đang nhìn chúng ta đấy.”

Đồng Sinh đã trở nên hiểu chuyện chỉ trong một đêm. Mỗi lần được nghỉ, con bé luôn về nhà với tôi, đi chợ mua thức ăn, nấu cơm và quét dọn nhà cửa. Gần như mỗi ngày, nó đều gọi điện về nhà. Tôi dần biết được, ngoại trừ học hành ra, nó còn đi làm thêm. Bắt đầu từ năm hai, con bé đã không cần gia đình gửi tiền học phí và sinh hoạt phí nữa. Nỗi đau mất chồng của tôi cũng dần nguôi ngoai. Tôi rất lo lắng cho con, thường khuyên: “Đồng Sinh, đừng ham làm thêm quá, trong nhà vẫn còn chút tiền mà. Con hãy trao đổi nhiều với bạn học, sau này sẽ giúp ích cho công việc của con hơn.”

Con bé không buồn để tâm: “Con biết mình đang làm gì. Họ đều có bố mẹ giúp đỡ tìm việc. Con không giống với họ, phải tự mình cố gắng, mẹ à.”

Nghe vậy, tôi đành im lặng, chỉ cảm thấy vừa đau khổ vừa bất lực. Là người làm cha làm mẹ, chúng tôi không có bản lĩnh gì cả, chúng tôi có đứa con gái xinh xắn, ngoan ngoãn như thế nhưng lại không cách nào cho nó một cuộc sống đầy đủ và một tương lai rực rỡ.

Có một mùa hè, tôi được nghỉ nên đến thành phố thăm nó. Con bé rất vui, thu xếp để tôi ở trong căn phòng mà nó cùng một người bạn thuê chung. Khoảng thời gian ấy, mẹ con tôi quả thật vô cùng vui vẻ. Ban ngày, con bé đi học, đi làm và trở về nhà khi sầm uất và đẹp đẽ nơi phố xá đông vui.

Khi đó, Đồng Sinh nói: “Mẹ, chờ con tốt nghiệp sẽ thuê căn phòng thế này. Mỗi lần được, mẹ lại đến đây ở với con.”

Tôi mỉm cười đồng ý.

Có lần, tôi đang lau nhà, vừa ngẩng đầu liền bất gặp con bé ngồi trong phòng, đeo tai nghe cười tươi tắn trước màn hình máy tính. Đó là một nụ cười rất khó tả. Tôi chợt thấy bốn chôn trong lòng, đợi con bé không chú ý thì nhìn lên phía sau nó.

Tôi nhìn thấy một số QQ, ảnh đại diện là một chàng trai. Lịch sử trò chuyện của hai người rất dài. Tin nhắn mới nhất đối phương gửi đến là: “Dáng em đẹp quá, anh sẽ chịu trách nhiệm với em.”

Tôi không biết hình dung cảm giác của mình khi ấy thế nào, làm chuyện gì cũng thấy lòng dạ hoang mang. Đến tối, nhìn Đồng Sinh an lành ngủ trên giường, tôi bước ra ban công nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao, bỗng nhiên trong lòng thông suốt. Con cái đã lớn, nó cần có cuộc sống của riêng mình. Bố nó nói đúng, tốt nhất tôi đừng xen vào nữa.

Đứa con gái này của tôi, từ sâu thẳm nội tâm nó khát khao tìm được tình yêu và một nơi nương tựa. Mà điểm tựa ấy, người làm mẹ như tôi không thể nào thay thế được.

Có điều, tôi vẫn không nhịn được mà nói bóng gió với con bé về tâm lý đề phòng đàn ông và ý thức bảo vệ bản thân. Đồng Sinh áp úng, không muốn nói nhiều với tôi nên tôi đành thôi.

Nếu biết chuyến du lịch lần nó sẽ xảy ra chuyện, tôi tuyệt đối sẽ không để nó đi.

Mấy năm qua, con bé sống quá cực khổ. Vì vậy, khi nó nói muốn ra ngoài chơi một chuyến, tôi lập tức đồng ý, còn gửi tiền thưởng tháng này của mình cho con. Tôi cho rằng con bé đi chơi với bạn, nào ngờ nó đã quen độc lập, cũng không có bạn bè tâm sự nên tự đi du lịch một mình.

Đến ngày thứ năm sau khi Đồng Sinh mất tích, sau khi tan lớp, tôi gọi điện thoại cho cảnh sát nhưng vẫn nhận được câu trả lời như cũ: “Chúng tôi đang điều tra. Chị Tạ, chị nghĩ lại xem, con chị có khả năng đi nơi khác chơi nhưng không nói cho chị biết không? Hoặc là điện thoại không có sóng, trên người hết tiền?”

“Không, không đâu.” Tôi gần như gào lên: “Nó nhất định sẽ gọi điện thoại cho tôi, không bao giờ biến mất đột ngột như vậy. Nhất định con bé đã xảy ra chuyện. Các cậu nhất định phải tìm được con bé, hãy tìm ra con bé.”

Thế nhưng họ vẫn không tìm được. Cảnh sát nói có chứng cứ cho thấy con bé ở lại một thành phố cổ vài ngày, sau đó đến huyện thành gần đó rồi mất tích. Có người từng gặp con bé, nhưng không một ai nhìn thấy nó đã đi đâu.

Đồng Sinh của tôi tựa như giọt mưa rơi xuống đất, cứ thế bốc hơi khỏi nhân gian, chẳng còn lại gì. Nhưng nó lại chính là nguồn nước duy nhất của đời tôi.

Tôi xin thôi việc, bán nhà, mang theo tất cả tiền bạc dành dụm được bắt đầu hành trình tìm con. Tôi đã tìm hết mỗi góc ngách của huyện thành kia, nhưng chẳng có chút dấu vết nào của con bé. Tại sao lại không thu được bất kỳ tin tức nào cả? Tôi ở đó một năm, tiền cũng tiêu gần hết.

Một hôm, nhìn bản thân trong gương ở phòng trọ, tôi bỗng sợ hãi đến mức như vừa thoát khỏi cơn mộng. Đây là tôi sao? Trước kia làm cô giáo, ngoại trừ thời gian lên lớp thì đa phần tôi chỉ ru rú trong nhà. Sinh nhật năm ngoái, Đồng Sinh còn khen tôi hết lời. Nó bảo mẹ vừa trẻ vừa đẹp, da lại trắng, giống như chị gái con vậy. Tuy rằng lời khen khoa trương, tôi đã có vài sợi tóc bạc rồi, nhưng khác hoàn toàn đáng vẻ trong gương hiện giờ.

Da dẻ tôi ngăm đen, mái tóc hoa râm, ngón tay vừa thô vừa bẩn. Trước đây, tôi giặt gà còn không nổi, phải nhờ cậy bố của Đồng Sinh. Bây giờ, một tay tôi có thể nhấc cả bao tải chỉ để đổi một bữa cơm trưa, ăn no xong lại tiếp tục đi tìm Đồng Sinh.

Đêm đó, tôi có chút khó chịu. Tôi nghĩ, nếu tìm được Đồng Sinh rồi, con bé không nhận ra mẹ thì phải làm sao?

Tôi cũng từng cung cấp số QQ kia cho cảnh sát. Nhưng cảnh sát nói cho tôi biết, họ đã điều tra rồi. Khi Đồng Sinh mất tích, chàng trai kia đang học trên lớp, có chứng cứ ngoại phạm rõ ràng, không liên quan gì đến vụ án này. Tôi muốn xin cách thức liên lạc với chàng trai này nhưng lại bị cảnh sát từ chối.

Tôi biết mình phải tìm một công việc, nếu không sẽ không thể tiếp tục tìm kiếm con gái nữa. Tình cờ, tôi được một chị làm công chung bày đường đi nước bước: “Muốn kiếm nhiều tiền thì có thể đến Diêu gia. Nhà họ trả lương cao, nhưng... công việc không phải dành cho con người đâu.”

“Tôi bảo này, người Diêu gia không phải người mà, một người đàn ông cưới năm bà vợ.” Ông anh khác chen lời. “Nghe nói dạo trước, ông chủ nhà còn thích một nữ sinh đại học, muốn cưới làm vợ bé đấy. Sau đó cô bé kia biến mất, nghe nói đã bỏ trốn rồi.”

Ban đầu, tôi không để ý lắm, sau này càng nghĩ càng thấy bất thường. Tôi gắng hỏi ông anh kia về đáng về, tuổi tác cô gái kia. Nhưng anh ta cũng không biết gì nhiều.

Tôi đứng trước cổng Diêu gia, cẩn thận suy nghĩ từng chi tiết: Đồng Sinh mất tích, đến huyện Lâm nhưng không tìm được manh mối nào; cô sinh viên mấy năm trước suýt làm vợ bé người ta đã bỏ trốn; người đàn ông gần năm mươi tuổi có gia tài bạc triệu, cưới năm bà vợ còn chưa thỏa mãn...

Bề ngoài, rõ ràng họ không có bất cứ liên quan nào đến Đồng Sinh. Nhưng dường như, có một dự cảm mãnh liệt nào đó xui khiến tôi gõ cửa bước vào Diêu gia.

Trong tuần, có ba ngày ông ta ngủ ở phòng bà cả Minh Lan. Họ chưa bao giờ nhắc đến cái tên “Đồng Sinh”.

Phòng ông ta và Minh Lan chỉ có một người giúp việc lâu năm được phép bước vào. Những người như tôi bị cấm bén mảng đến đó.

Mỗi khi gặp một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi nào đó, ông ta đều nhìn chằm chằm, rõ ràng tuổi tác đã có thể làm cha họ mà vẫn trâu già thích gặm cỏ non.

Triệu Hà không giống với họ. Cô ấy luôn trầm mặc, buồn bã và chưa bao giờ đánh tôi. Có lần, tôi làm như vô tình nói với cô ấy: “Nghe nói trước kia, ông Diêu còn định cưới một cô bé sinh viên. Sau đó cô ấy biến mất hả bà?” Khi đó, vẻ mặt của Triệu Hà vô cùng kỳ lạ. Nhưng cô ấy chỉ quay đầu không đáp, cũng không hề nhìn tôi.

Lòng tôi như bị búa tạ nện thật mạnh. Suýt nữa tôi đã không nhận được mà truy vấn cô ấy, gia đình này liệu có liên quan gì đến Đồng Sinh của tôi không? Nhưng nhìn cả căn viện vắng lặng quanh hiu, cuối cùng tôi vẫn nhẫn nại. Diêu gia vừa có tiền vừa có thế, trong tay tôi lại không có chứng cứ nào. Vì vậy, tôi phải nhẫn nại, nhẫn nại đến ngày không thể nhận được nữa mới thôi.

Mỗi ngày, tôi đều tự nói với mình rất nhiều lần: Tôi nhất định sẽ tìm được Đồng Sinh. Tôi nghĩ tôi đang từng bước tới gần chân tướng hơn rồi.

Sau này, tôi hiểu ra, không có chứng cứ cũng không sao. Chỉ cần xác định được bọn họ đã hại chết Đồng Sinh, tôi sẽ không do dự mà giết chết Diêu Viễn Qua, giết chết tất cả bọn họ. Thì đã sao? Mạng của họ quý giá, vậy mạng của Đồng Sinh thì rẻ rúng lắm sao?

Dần dần, tôi đã quen với việc chờ đợi, quen bị người Diêu gia đánh chửi, quen với cuộc sống như vậy. Tôi không còn sống như một con người nữa. Tôi tồn tại như một cái bóng lặng lẽ trong căn viện này nhờ vào sự nghi ngờ và căm hận giấu trong tim.

Trời đất to lớn, nơi nào cũng không tìm được Đồng Sinh. Tôi đã không còn chỗ để đi nữa rồi.

Vào một buổi sáng mưa phùn, tôi đang quét dọn ở quây lễ tân thì nghe thấy giọng của một chàng trai trẻ.

“Chào cô, cho tôi một căn phòng có giường lớn.” Chàng trai cười nói với cô lễ tân.

Tôi vẫn cúi đầu, tiếp tục công việc của mình. Bây giờ, tôi chỉ thích công việc quét dọn lặp đi lặp lại như máy móc thế này. Nhìn mặt đất từ từ sạch sẽ, bỗng có một khoái cảm kỳ dị cuộn trào trong lòng tôi.

“Cô là sinh viên làm thêm ở đây à?” Chàng trai kia ân cần hỏi han.

Cô lễ tân cười bảo không phải.

“Trông cô giống sinh viên ghê! Số QQ của tôi là 5643XXX321, kết bạn nhé!”

Tay tôi khựng lại, ngẩng đầu nhìn rõ khuôn mặt của cậu ta. Cậu ta cũng phát hiện tôi đang quan sát mình, nhưng chỉ liếc nhìn rồi thản nhiên dời mắt.

Đêm đó, tôi ngồi thật lâu trong căn phòng chật hẹp và tối tăm của người giúp việc, nhìn cơn mưa tí tách rơi ngoài cửa sổ. Ngọn gió thổi xào xạc làm lay động tấm drap trên giường, như thể có ai đó đang bầu bạn với tôi. Tôi bỗng thông suốt: Tất cả đều là vận mệnh an bài, mọi thứ đều tuần hoàn lặp lại, khiến tôi tuyệt vọng lại cho tôi hy vọng.

Đồng Sinh, mẹ biết là con đã đến. Con đang nói với mẹ, đừng chờ nữa, hãy ra tay đi!

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19-2

TỪ TIỀN MẠN(*)

(*) Từ tiền mạn: Là tên một bài thơ của một nhà văn, họa sĩ Mộc Tâm, không rõ thời gian sáng tác.

Type: Thùy Miên

Sáng sớm, ánh nắng rực rỡ và ấm áp ngập tràn thành phố, gió mát quần quýt trên những mái hiên. An Nham chạy xe đạp trên con đường rợp bóng cây yên tĩnh. Cậu đeo tai nghe, đi giày thể thao, sau lưng khoác ba lô máy tính màu đen hết như sinh viên đại học. Hôm nay thời tiết khá đẹp nên mọi hành động của cậu trông nhanh nhẹn hơn hẳn thường ngày. Khi cậu dừng xe đi vào tòa nhà Bộ Công an, anh bảo vệ còn tò mò hỏi: “Hôm nay, tâm trạng cậu tốt quá nhỉ?”

Lúc này, An Nham mới phát hiện khóa môi mình vẫn còn thấp thoáng nụ cười cong cong in trên cửa kính. Cậu lập tức mím môi khôi phục vẻ mặt bình thản, lạnh lùng.

Anh bảo vệ cảm nín. Lại ra về thăm trầm rồi!

An Nham đẩy cửa văn phòng ra. Bây giờ vẫn còn sớm, trong phòng không một bóng người. Cậu bật máy tính chơi game, tiện tay hack luôn nick của mấy tay game thủ khó chịu trong đó.

Cánh cửa bị đẩy ra lần nữa khiến con gió lạnh bất chợt ủa vào. Người đàn ông cao ráo, lạnh nhạt đưa tay giữ cửa, một cô gái nhỏ bé duyên dáng bước vào phòng, cất tiếng hỏi: “Ồ, An Nham đến rồi à?”

An Nham mất tập trung trong tích tắc, nhân vật trong game đã bị người ta giết chết. Cậu ngẩng đầu nhìn họ, gật lấy lệ: “Ừm.”

Hừm. Mấy ngày nay, một mình cậu trông coi văn phòng vô cùng nhàm chán, Bạc Cận Ngôn không có ở đây, cũng chẳng có vụ án nào mới. Thậm chí cậu đã đột nhập vào hệ thống của Bộ Công an ba, bốn lần để giết thời gian rồi. Haiz, cuộc sống thật buồn tẻ.

Dù dán mắt vào màn hình nhưng khóa mắt An Nham vẫn thỉnh thoảng liếc sang nhìn họ. Bạc Cận Ngôn treo vest lên giá, xắn tay áo đi pha cà phê.

An Nham gọi với theo: “Pha cho em một cốc luôn.”

Bạc Cận Ngôn dừng dừng trả lời: “Tôi chỉ pha cho Giản Dao thôi. Cậu không có tay à?”

Giản Dao ngồi xuống, lập tức cất lời: “Cận Ngôn, anh cũng pha cho cậu ấy một cốc đi, tiện tay mà.”

Bạc Cận Ngôn im lặng. An Nham nhếch môi cười đắc ý.

Giản Dao đặt một hộp bánh hoa đào trước mặt cậu, cười hỏi: “Sao cậu thích ăn ngọt như vậy?”

An Nham lấy một miếng bánh trong hộp cho ngay vào miệng: “Cảm ơn chị dâu.”

Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh cười khinh thường: “Chỉ trẻ con mới thích đồ ngọt.”

An Nham lườm anh rồi cất luôn hộp bánh vào ngăn tủ của mình.

Chuông báo giờ làm việc bắt đầu vang lên. Hương cà phê thấm đượm cả căn phòng, ánh nắng chiếu qua ô cửa sổ thành từng mảng sáng ấm áp. Đó là một ngày đẹp đẽ và yên bình. Không có vụ án mới nên Bạc Cận Ngôn dành thời gian xem lại hồ sơ, Giản Dao viết báo cáo phân tích vụ án ở thành phố cô, còn An Nham thống kê số liệu tội phạm mới nhất năm nay.

Sau khi Bạc Cận Ngôn về nước và phá được hàng loạt các vụ án lớn, cấp trên đặc biệt thành lập Tổ chuyên án của Phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm thuộc Bộ Công an hồi đầu năm nay. Giản Dao và An Nham được xem như cấp dưới của anh, thân phận tạm thời là cảnh sát hình sự. Bình thường họ sẽ phối hợp với Cục Cảnh sát thành phố trong quá trình điều tra phá án. Sau vụ án tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi, tính cả vụ ở thành phố cô thì họ đã phá được ba vụ rồi.

“Đúng rồi, tuần trước Cục trưởng Nghiêm bảo sẽ điều một cảnh sát hình sự nữa cho tổ chúng ta. À, là người từ tỉnh khác đến.” An Nham lên tiếng.

“Có lý lịch không?” Bạc Cận Ngôn hỏi.

“Vẫn chưa gửi đến.”

Bạc Cận Ngôn “hừ” một tiếng: “Tôi không cần mấy kẻ tầm thường.”

An Nham và Giản Dao không để ý đến anh. Lát sau, anh lại tự lầm bầm: “Nhưng đúng là trong tay tôi không có cảnh sát hình sự thực thụ nào cả.”

An Nham buồn bực nói: “Chị dâu, bảo anh ấy im đi.”

Giản Dao nhất trí: “Im lặng!”

Cùng lúc đó, Phương Thanh kéo hành lý rời khỏi ga tàu hỏa Bắc Kinh. Anh thầm mừng ánh mặt trời ban trưa chói chang nhức mắt. Mới tháng Năm mà thành phố quý quái này đã nóng đến thế rồi. Thời tiết tệ hại như vậy thật không thể so với thành phố cổ bốn mùa xanh tươi êm dịu. Bất chợt, anh thấy mũi có phần khó chịu, liền hắt hơi một cái.

Hừm, ai đang chửi sau lưng anh đấy?

Phương Thanh kéo hành lý chen chúc lên tuyến xe buýt chạy qua Bộ Công an.

Buổi tối, Bạc Cận Ngôn đi ăn với người bạn chí cốt Phó Từ Ngộ.

Phó Từ Ngộ lái chiếc Cherokee lao vun vút trên con đường hướng đến Bộ Công an. Anh thắc mắc là tại sao Bạc Cận Ngôn về rồi mà anh vẫn phải giúp cậu ta lái xe đi rửa chứ? Hiện tại, ngoại trừ Giản Dao, không phải Bạc Cận Ngôn còn có thêm một chân sai vặt là An Nham sao? Cuối tuần trước, anh còn thấy cậu ta ăn chực ở nhà họ cơ mà? Tại sao công việc rửa xe vất vả này cuối cùng vẫn về tay anh? Nếu Bạc Cận Ngôn đã có thêm bạn mới, chẳng phải anh nên được “thăng chức” thành bạn VIP sao?

Dù tức giận như vậy nhưng hôm qua, khi nhận được điện thoại Bạc Cận Ngôn thông báo sắp về, Phó Từ Ngộ vẫn hết sức tử tế đi rửa xe giúp anh, thậm chí còn tự bỏ tiền túi thay hai tấm thảm mới trên xe cho anh nữa chứ!

Từ xa, Phó Từ Ngộ đã nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đứng trước cửa nhà hàng. Hai tay cậu ta bỏ trong túi quần, dáng vẻ lạnh lùng, nổi bật. Anh nhìn cậu ta chốc lát, bỗng bật cười. Có lẽ Bạc Cận Ngôn nói đúng. Anh đúng là bao đồng, tính cách thật “gà mái mẹ”. Nhất định là do anh quá giàu lòng trắc ẩn, lại không có chỗ ban phát tình thương nên mới dồn hết sang cho cậu ta.

Hai người ngồi xuống, gọi một món cá, một món rau và một đĩa thịt ba chỉ xào như cũ. Đương nhiên, thịt là của Phó Từ Ngộ.

Lát sau, Phó Từ Ngộ mới hỏi thăm: “Giản Dao đâu rồi, sao không đi ăn cùng?”

Bạc Cận Ngôn làm như không nghe thấy, cầm cúi nhặt xương cá.

Phó Từ Ngộ nhấn mạnh: “Hỏi cậu đấy. Vợ cậu đâu rồi?”

Lúc này, Bạc Cận Ngôn mới buông đũa. Anh uống một ngụm trà, hờ hững đáp: “Cô ấy đi họp mặt đồng hương rồi.”

“Đồng hương?” Phó Từ Ngộ chợt hiểu ra, nhất định không bỏ qua cơ hội trêu anh. “Anh chàng thanh mai trúc mã gì đó của cô ấy cũng có mặt hả?”

“Hừ...” Bạc Cận Ngôn khinh thường. “Nếu độ dài của đời người tính là một trăm tuổi, vậy tôi mới là thanh mai trúc mã với Giản Dao. Tên kia chỉ là một trong số những người đồng hương hồi bé của cô ấy thôi.”

Giản Dao bước xuống xe, nhìn thấy Lý Huân Nhiên đứng cạnh một người đàn ông lạ mặt trước cửa hàng.

“Hiên Nhiên!” Giản Dao đi đến, cất tiếng gọi anh. Hai người họ cùng quay lại, nở nụ cười với cô.

“Dao Dao, giới thiệu với em...” Lý Huân Nhiên vỗ vai người đàn ông bên cạnh. “Đây cũng là người thành phố Đồng chúng ta, luật sư Lạc Lang. Lúc nhỏ, anh ấy còn dẫn chúng ta đi câu cá đấy, em nhớ không?”

Giản Dao nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt. Anh ta khoảng hơn ba mươi tuổi, mặt mũi đoan chính, mặc bộ vest cắt may tinh tế, cả người toát lên vẻ lịch sự, phong độ.

Lạc Lang nhìn cô mỉm cười: “Chào em, Giản Dao.”

Hồi bé, họ từng đi câu cá với nhau sao? Giản Dao thực sự không nhớ nổi chuyện đó. Nhưng cô cũng mỉm cười bắt tay anh ta: “Chào anh, luật sư Lạc.”

“Xưng hô thế này xa lạ quá!” Lạc Lang mỉm cười. “Đều quen biết nhau cả, em cứ gọi anh là anh Lạc như Huân Nhiên thôi.”

Lý Huân Nhiên cười rộ. Giản Dao cúi mở đáp: “Vâng, anh Lạc.”

Ba người đi vào nhà hàng, mấy người đồng hương khác cũng đã đến. Trong bữa tiệc, mọi người tán gẫu khá rôm rả, chủ yếu xoay quanh chuyện phong thủy thành phố Đồng và công việc ở Bắc Kinh. Hiện tại, Lý Huân Nhiên đã chuyển công tác đến Bắc Kinh, nhưng ở một Sở Cảnh sát khác. Anh và Giản Dao thường xuyên gặp mặt, ăn uống, chuyện trò. Cô cảm thấy giữ liên lạc như vậy là tốt, tình cảm sẽ không dần phai nhạt.

Lạc Lang là luật sư nên được mọi người chú ý và hỏi thăm nhiều. Có người cười nói: “Anh Lạc, anh là luật sư. Sau này, nếu bọn em gặp phải rắc rối có dính đến luật pháp, có thể nhờ anh tư vấn không?”

Lạc Lang thoải mái cười đáp: “Không thành vấn đề. Tôi sẽ tư vấn miễn phí cho đồng hương.”

Tất cả đều vui vẻ phấn khởi, hồ hào muốn mời anh ta một ly. Lạc Lang không hề câu nệ, thoải mái uống cạn. Giản Dao ngồi bên cạnh cảm thấy người đàn ông này vừa thẳng thắn vừa thân thiện, rất dễ chiếm được cảm tình của người khác.

Đường như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh ta quay sang khẽ hỏi: “Sao vậy? Không uống được thì đừng miễn cưỡng, để anh uống thay em.”

Giản Dao chợt thấy âm lòng: “Không cần đâu.” Cô nhắc ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Lý Huân Nhiên cười to: “Anh Lạc, anh đừng coi thường cô ấy. Từ lượng cô ấy còn mạnh hơn em nữa đấy.”

Giản Dao đặt ly xuống, bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên ẩn chứa nét cười của Lạc Lang. Cô cũng thoải mái tươi cười: “Anh Lạc, em cũng có một vấn đề, mượn cơ hội hôm nay nhờ anh tư vấn có được không?”

“Em cứ nói.” Lạc Lang rót thêm rượu cho cô.

“Bọn em gặp phải một vụ án, một người đàn ông cưới năm bà vợ. Dĩ nhiên ông ta chỉ đăng ký kết hôn với một người, nhưng bốn người còn lại đều sống chung dưới một mái nhà với hai vợ chồng họ, giống như thời cổ đại vậy. Tình huống như thế, luật pháp có làm gì được ông ta không?”

Người khác tình cờ nghe được cũng hứng thú nhìn sang.

Lạc Lang suy nghĩ chốc lát mới trả lời: “Mặc dù ông ta chỉ đăng ký kết hôn với người vợ cả, không có quan hệ hôn thú với những người khác nhưng nếu sống chung với họ như vợ chồng thì cũng coi như phạm tội trùng hôn. Kiểu cưới vợ bé biến tướng này đã vi phạm chế độ một vợ một chồng. Có điều bây giờ, tội trùng hôn ở nước ta thuộc diện “không tố không xử”. Nói cách khác, trừ khi người trong cuộc đệ đơn lên tòa, bằng không, tòa án thường sẽ không chủ động can thiệp những chuyện thế này.”

Giản Dao và mọi người đều ồ lên.

Lạc Lang nhắc ly rượu. “Mọi người đều ở Bắc Kinh, nên quan tâm lẫn nhau nhiều hơn. Xưa nay, anh luôn bội phục cảnh sát, không ngờ cô bé thường theo đuổi anh và Huân Nhiên ngày xưa giờ đã trở thành cảnh sát hình sự tài ba rồi. Anh mời em một ly nhé! Thật ra, nói theo một góc độ nào đó, nghề luật sư cũng có cùng lý tưởng với cảnh sát, đều theo đuổi chính nghĩa và chân lý. Nếu đã gọi anh một tiếng anh thì sau này có chuyện gì liên quan đến vấn đề luật pháp, em có thể hỏi anh bất cứ lúc nào. Anh nhất định sẽ dốc hết sức giúp em.”

Mọi người nghe được đều hào hứng bảo Giản Dao cạn ly với anh ta. Giản Dao vừa cảm động vừa ngượng ngùng. Dù sao cũng không quen thân cho lắm, cô không muốn tự dung nợ ơn nghĩa người ta. Tuy vậy, cô vẫn gật đầu đứng dậy, cười mở nói: “Anh Lạc quả là người hào sảng, vậy em xin cảm ơn trước. Sau này, nếu anh có việc gì cần giúp đỡ, vợ chồng em nhất định sẽ dốc lòng.”

Lạc Lang mỉm cười uống cạn ly rượu.

Buổi họp mặt kết thúc, một chiếc Cherokee màu đen đã sớm yên lặng chờ đợi trước cửa nhà hàng. Giản Dao tạm biệt mọi người rồi lên xe. Từ xa, họ chỉ thấy cửa kính xe hạ xuống, để lộ gương mặt người đàn ông lạnh lùng, tuấn tú bên trong. Anh khẽ gật đầu với Lý Huân Nhiên xem như lời chào hỏi, lại liếc sang mấy người khác rồi nâng cửa kính, lái xe rời đi.

Lạc Lang đứng sống vai Lý Huân Nhiên khẽ hỏi: “Đó là chồng em ấy à?”

“Vâng.” Lý Huân Nhiên thoáng cười, không quên giới thiệu: “Chuyên gia điều tra, giáo sư tâm lý tội phạm nổi tiếng, là một nhân vật rất cừ khôi.”

Lạc Lang im lặng chốc lát, khẽ hỏi: “Cậu không theo đuổi được em ấy sao?”

Lý Huân Nhiên đứng lặng, lát sau mới bật cười: “Anh nói gì vậy?”

Lạc Lang chỉ cười xòa, vỗ vai Lý Huân Nhiên rồi quay người lên xe.

Gió đêm mát mẻ thổi xào xạc trong thành phố rực rỡ ánh đèn. Lạc Lang lái chiếc Cayenne màu đen dừng lại ở giao lộ không người dưới cầu vượt. Anh mở cửa xe, châm một điếu thuốc.

Ven đường, có mấy người qua lại tò mò liếc nhìn gương mặt tĩnh lặng của người đàn ông trong xe. Lạc Lang không để ý, chỉ chăm chú nhìn khung cảnh trước mắt, tựa như thông qua nơi ấy nhìn về phương xa nào đó.

Lát sau, anh dụi điếu thuốc, mở di động ra xem tấm ảnh mọi người chụp chung khi nãy. Giản Dao đứng chính giữa, xinh đẹp, thanh tú như trong tranh, còn anh đứng cạnh cô cũng tươi cười rạng rỡ.

Anh lại mở ví lấy ra một tấm ảnh đã ố vàng trong ngăn nhỏ. Đó là ảnh thời thơ ấu của Giản Dao. Cô vẫn xinh đẹp hết như bây giờ, buộc tóc đuôi ngựa, đôi mắt to tròn, nụ cười rực rỡ ngọt ngào. Lạc Lang mỉm cười ngắm nhìn một lát, sau đó anh nhét bức ảnh lại vào ví rồi lái xe rời đi.

Trong màn đêm yên tĩnh như thế, Giản Dao ngồi ở ghế lái phụ lướt di động. Bạc Cận Ngôn tập trung lái xe. Trong xe đang bật một giai điệu du dương, trầm bổng nào đó, anh khẽ ngâm nga theo, thế nhưng âm thanh rất khẽ. Anh không cho phép bất cứ ai nghe được tiếng hát của mình. Cho dù họ đã kết hôn, anh vẫn nhất quyết không chịu hát cho cô nghe. Giản Dao lướt di động rất chăm chú, thấy ảnh đám cưới của người bạn thời đại học đăng trên

tường. Cô vừa bình luận chúc mừng đã có người bạn khác nhảy vào hỏi: “Giản Dao, nghe nói cậu kết hôn rồi, sao chưa tổ chức hôn lễ?”

Giản Dao gửi qua một khuôn mặt cười: “Khi nào có thời gian mình sẽ tổ chức.”

Nhưng mà lễ cưới của người ta trang trí đẹp thật. Sân khấu màu xanh lam mơ mộng, cả hội trường kết đầy hoa tươi và lá xanh, có mấy đứa bé đáng yêu cầm giỏ hoa nữa. Lúc chú rể ôm cô dâu, vẻ hạnh phúc trên khuôn mặt họ như thể lan tỏa khắp xung quanh. Tất cả bạn bè, người thân có mặt đều cười tươi rạng rỡ, chúc phúc cho đôi trẻ.

Bạc Cận Ngôn bất chợt lên tiếng: “Em đang xem gì vậy?”

“Không có gì.”

Họ đang dừng đèn đỏ ở ngã tư. Anh nghiêng người đến xem, thấy rõ màn hình di động của cô.

“Hóa ra là... Đám cưới.” Bạc Cận Ngôn nhìn cô đầy thâm ý rồi tiếp tục lái xe.

Giản Dao thoáng sùng sốt: “Ý anh là sao?”

Cô khẽ đẩy cánh tay anh. Nhưng mặc cô quấy rầy thế nào, anh chỉ mỉm cười không nói. Bày đặt làm ra vẻ bí ẩn gì chứ! Cả thế giới đều nhìn ra được anh đang âm thầm đắc ý, cất giấu bí mật về hôn lễ của chúng ta đấy!

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Type: Thùy Miên

Có lần, Giản Dao hỏi Bạc Cận Ngôn: “Sao anh kiên quyết muốn Phó Từ Ngộ làm pháp y? Tuy rằng anh ấy là một bác sĩ ngoại khoa giỏi, nhưng dẫu sao cũng không phải pháp y chuyên nghiệp. Trong Sở có rất nhiều pháp y dày dặn kinh nghiệm cơ mà?”

Bạc Cận Ngôn nhướn mày: “Anh không quen họ.”

Giản Dao hết nói nổi. “... Anh ngang ngành quá rồi.”

Không ngờ Bạc Cận Ngôn lại trầm ngâm đáp: “Trước đây anh cho rằng, với sự tự tin và lạc quan của Phó Từ Ngộ, thời gian sẽ làm phai mờ tất cả. Nhưng sự thật chứng minh, trong lòng cậu ấy có một hố đen không thể thoát ra. Cậu ấy phải can đảm đối mặt hết thảy, nếu không sẽ mãi mãi không thể tìm được hạnh phúc. Trong tâm lý học, đây gọi là liệu pháp giảm nhạy cảm.”

Giản Dao im lặng, sau đó cô giả nhập phe “áp bức” buộc Phó Từ Ngộ làm pháp y cho tổ.

Đối với chuyện này, Phó Từ Ngộ chỉ thốt lên một câu với vẻ đau thương không thể tin được: “Phụ nữ kết hôn quả nhiên trở nên trọng sắc khinh bạn rồi.”

Anh không hề muốn làm pháp y. Điều anh muốn là con người có khả năng sống sót chứ không phải bắt lực nhìn người đã chết. Đời này, anh thật sự không bao giờ muốn làm công việc đó!

Có điều, so với việc kháng cự tiêu cực của Phó Từ Ngộ, điều khiến tổ chuyên án lo lắng hơn là vị cảnh sát hình sự mới được điều đến kia rốt cuộc có “chất lượng” thế nào.

Sáng sớm hôm nay, Bạc Cận Ngôn đến họp ở văn phòng Cục trưởng. Trò chuyện đôi câu, Cục trưởng mới mỉm cười hỏi han: “Cận Ngôn, cậu có hài lòng với người được điều đến không?”

Bạc Cận Ngôn nghiêm túc trả lời: “Xem qua sơ yếu lý lịch không thấy có khiếm khuyết gì, nhưng phải bắt tay vào công việc mới có thể kết luận được.”

“Ha ha...” Cục trưởng cười khan. Quả thật, ông không hề thích tán gẫu với Bạc Cận Ngôn chút nào, vì anh luôn khiến người đối diện cảm thấy “cụt hứng” khi nói chuyện. Thật ra, Bạc Cận Ngôn cũng có cảm giác như vậy. Hai người nói chuyện qua loa khách sáo vài câu, sau đó anh đứng dậy cáo từ, Cục trưởng tươi cười tiễn khách.

Ra khỏi văn phòng, Bạc Cận Ngôn bất chợt bị một bóng người trong văn phòng cảnh sát hình sự thu hút. Ồ, chẳng phải đây là...

“Phương Thanh?” Bạc Cận Ngôn sai bước đến, có chút ngạc nhiên: “Sao anh lại ở đây?”

Phương Thanh đang tán gẫu với đồng nghiệp mới, ngẩng đầu thấy Bạc Cận Ngôn liền cười hỏi: “Giáo sư Bạc, sao tôi lại không thể ở đây?”

Đồng nghiệp bên cạnh chen lời: “Giáo sư Bạc, Tiểu Phuong mới thăng chức, được điều đến đây nhờ vào những chiến công xuất sắc mà cậu ấy lập được.”

Phuong Thanh chấp tay với người nọ: “Quá khen rồi.”

Anh quay sang nhìn về mặt đầm chiêu của Bạc Cận Ngôn, ngạc nhiên hỏi: “Anh đến đây có việc à?”

Bạc Cận Ngôn lẩm bẩm “Tôi đổi ý rồi” chẳng ăn nhập gì với câu hỏi. Sau đó, anh quay người sai bước về phía văn phòng Cục trưởng như một con gió.

Đề nghị của Bạc Cận Ngôn khiến Cục trưởng cảm thấy bất ngờ: “Cậu muốn Phuong Thanh vào tổ à? Tại sao? Cậu phải biết người tôi bố trí cho cậu có thâm niên hơn cậu ta rất nhiều, chiến công cũng hiển hách hơn.”

Bạc Cận Ngôn kiên định gật đầu. “Tôi muốn Phuong Thanh. Tôi đã từng hợp tác với anh ta, là một người có thể dùng.”

“Ồ, sao nói vậy? Là vụ án ở thành phố cổ à?”

Bạc Cận Ngôn đánh giá. “Suy nghĩ nhạy bén, can đảm can trọng, ý chí kiên định. Một khi xác định được phương hướng điều tra, anh ta sẽ bất chấp mọi khó khăn mà tiến về phía trước. Anh ta không bảo thủ mà vô cùng linh hoạt, thậm chí có thể đột phá quy tắc của cảnh sát để đạt được mục đích. Tính cách vừa thiện lương vừa kiên cường, hơn nữa còn rất bản lĩnh. Sau này, mọi việc cần giải quyết bằng vũ lực đều có thể giao cho anh ta. Tôi có thể nêu một ví dụ, tuy rằng chưa chắc ông đã hiểu được. Trên người anh ta có khí chất của anh hùng cổ đại Trung Quốc, điều này có lẽ liên quan đến hoàn cảnh trưởng thành và gia đình của anh ta. Người này tôi nhất định phải có.”

Bạc Cận Ngôn đi ra khỏi văn phòng Cục trưởng, nhìn Phuong Thanh đầy thâm ý rồi quay người bỏ đi. Điều này khiến Phuong Thanh thấy bất an lạ lùng. Hừm, gã giáo sư tính tình quái gở này không phải sắp giờ trò quái quỷ gì đây chứ?

Dự cảm của Phuong Thanh quả không sai. Lát sau, Cục trưởng đã gọi anh vào.

“Tổ chuyên án?” Phuong Thanh tròn tròn mắt.

“Đúng vậy.” Cục trưởng tươi cười. “Giáo sư Bạc chỉ đích danh cậu đây. Mấy cảnh sát hình sự khác có ao ước cũng không được đâu.”

Cục trưởng ngỡ Phuong Thanh sẽ vui mừng ra mặt, nào ngờ tên này chẳng thêm suy nghĩ đã cự tuyệt luôn: “Không đi!”

Cục trưởng ngạc nhiên: “Tại sao?”

Tại sao? Lòng anh xoắn lại, câu hỏi này thật khó trả lời. Dù sao việc một người đàn ông chạy từ thành phố cổ xa xôi đến Bắc Kinh vì một người phụ nữ chẳng phải chuyện vinh quang gì.

Lần này, anh nộp đơn điều chuyển công tác vì Kim Hiểu Triết. Anh đã xin vào đội cảnh sát làm nhiệm vụ càn quét tệ nạn xã hội khá nhàn nhả. Dù có lúc càn hành động khẩn cấp, ngày nghỉ đêm làm, nhưng đa số thời gian đều có thể tan ca đúng giờ. Như vậy, anh có thể thường xuyên đi tìm Kim Hiểu Triết. Mẹ nó, nếu không ai lại ăn no rồi việc, không ở thành phố cổ ung dung thoải mái mà chạy đến Bắc Kinh quái quỷ này làm gì?

Nhưng đến tổ chuyên án thì lại khác. Họ phải phụ trách những vụ án hung ác nhất, khó nhằn nhất, một nhọc hơn bất cứ ai. Tuy đề nghị này khiến lòng Phuong Thanh nhộn nhạo nhưng anh thật sự không muốn mất vợ lần nữa. Đã có kinh nghiệm xương máu rồi, thế nên anh khẳng khái cự tuyệt.

“Cục trưởng, tôi không đi. Tôi muốn ở lại tổ càn quét tệ nạn.” Phuong Thanh nở nụ cười đặc biệt kiên định và thành khẩn. “Từ lúc sinh ra đến nay, chí hướng của tôi là quét sạch tệ nạn trong xã hội!”

Đầu óc Cục trưởng trở nên mụ mẫm vì những thông tin khó tiêu hóa này, sau đó nét mặt ông lập tức sa sầm: “Đi chết đi! Phuong Thanh, tôi nói cậu biết, Cục Công an thành phố đã coi trọng cậu lâu như vậy, thế mà cậu dám xin đến tổ tệ nạn hả? Mặc dù tôi không biết cậu định giờ trò quỷ gì, nhưng cậu là một trong những cảnh sát hình sự xuất sắc nhất của tỉnh, thật cho rằng chúng tôi sẽ để cậu vào những tổ kia sao? Mơ đi!”

Lần đầu tiên cả tổ chuyên án đi ăn liên hoan trong một bầu không khí vô cùng quái gở.

Bữa tiệc này do Giản Dao cô ý tập hợp mọi người. Cô cho rằng, nếu có đồng nghiệp mới thì nên tăng cường giao lưu, thắt chặt tình đoàn kết mới phải. Mà còn nghe nói, khụ khụ, người nào đó bị Bạc Cận Ngôn “cưỡng ép” đến đây.

An Nham tỏ vẻ không sao cả, miếng ăn ngon là được. Còn Phó Từ Ngộ thì dờ dẩn mơ hồ. Họ liên hoan thì cứ liên hoan, tại sao phải lôi kéo một người ngoài như anh tham gia làm gì? Nhưng Giản Dao khéo léo thuyết phục anh, nào là mọi người lâu lắm không tụ họp với nhau, nào là anh cũng quen với An Nham, đâu phải người ngoài. Rồi người mới đến cũng cùng chí hướng với chúng ta nữa chứ. Con người Phó Từ Ngộ hay cả nể, cuối cùng đã nhận lời.

Về phần Phuong Thanh...

Tuy khá khó chịu vì Bạc Cận Ngôn “cưỡng ép” nhưng từ tận đáy lòng, anh quả thật cũng hơi bị nội dung công việc của tổ chuyên án hấp dẫn. Hơn nữa, dù cá tính ngang bướng nhưng anh vẫn là người lời đời khéo léo. Nếu đã bị điều đến đây thì anh nên gắng sức làm tốt công việc. Về phần Kim Hiểu Triết... Đành vất óc nghĩ đủ cách theo đuổi chứ biết làm sao!

Cho nên, khi mọi người ngồi trong quán lẩu, bầu không khí thật sự khó diễn tả thành lời. Sắc mặt Bạc Cận Ngôn và An Nham vẫn lạnh nhạt như thường. Giản Dao nhiệt tình lo tiếp đãi gọi món. Trái lại Phó Từ Ngộ và Phương Thanh nói cười hết sức tự nhiên.

“Xưng hô với anh thế nào nhỉ?” Phương Thanh lịch sự hỏi.

Phó Từ Ngộ nhiệt tình chia tay: “Tôi tên Phó Từ Ngộ, là bác sĩ.”

Phương Thanh bưng tỉnh: “Hóa ra anh là pháp y trong tổ.”

Phó Từ Ngộ vội đính chính: “Không phải.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười ngẩng đầu: “Sắp rồi.”

Phó Từ Ngộ tức tởm: “Cậu cút đi!”

An Nham “hừ” một tiếng khinh thường. “Trẻ con! Chị dâu, gọi cho em đĩa khoai lang chiên, bảo họ làm ngọt một chút.”

“Ừ, được.”

Bàn lẩu nhanh chóng được dọn lên. Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và Phó Từ Ngộ đều là người ăn uống từ tốn. Ví dụ như việc ăn cá, Bạc Cận Ngôn luôn giữ dáng vẻ ung dung thong thả, mặc dù lần nào anh cũng có thể ăn hết một con.

Nhưng sự góp mặt của An Nham và Phương Thanh đã khiến tiết tấu êm đềm ấy bị phá vỡ nghiêm trọng rồi. Phương Thanh làm cảnh sát hình sự lâu năm, quen kiểu hành xử quyết đoán táo bạo, việc ăn uống cũng không ngoại lệ. Lại thêm hôm nay không có ai uống rượu cùng nên anh chỉ vui đầu gấp thức ăn liên tục. Thức ăn vừa gấp đã đầy bát loáng cái liền hết sạch. An Nham nhìn mà sốt ruột. Mấy món cậu ấy muốn ăn đều bị Phương Thanh gấp hết. Thế là thiên tài IT không được ăn uống đẳng hoàng mấy ngày nay bắt đầu tấn công dồn dập. Cả nồi lẩu to đùng chỉ nhìn thấy hai đôi đũa của họ gấp qua gấp lại.

Bạc Cận Ngôn từ đang tập trung gỡ xương cá, vừa ngẩng đầu lên đã sa sầm mặt: “Hai miếng cá tôi vừa bỏ vào đâu rồi?”

Không ai đáp lời anh. Đừng nói hai miếng cá, cả hai đĩa cá cũng không biết đã vào bụng ai nữa kìa. Phó Từ Ngộ nén cười, thong dong gấp cái thảo không ai thèm động tới trong nồi. Giản Dao vỗ vai Bạc Cận Ngôn an ủi: “Em gọi cho anh đĩa khác nhé?”

“Không.” Bạc Cận Ngôn lạnh lùng ra lệnh. “Gọi riêng cho anh một nồi.”

“...”

Buổi liên hoan kết thúc, đến cuối cùng, ai nấy đều no căng cả bụng. Chiến trường được dọn dẹp sạch sẽ, mọi người ngồi nghỉ ngơi tiêu com một lát. Giản Dao khẽ sờ bụng mình, thầm nghĩ: Sau này cả tổ hay ăn chung với nhau, nếu lúc nào cũng như vậy, cô không béo phì mới lạ đấy.

Phó Từ Ngộ gọi một ấm trà. Mọi người từ từ thưởng thức, trò chuyện vu vơ.

Bạc Cận Ngôn hỏi Phương Thanh: “Tại sao anh muốn đến Bắc Kinh?”

Phương Thanh cười trừ: “Việc cá nhân.”

Phó Từ Ngộ nghiêm túc đánh giá: “Nghe bảo Phương Thanh là cảnh sát hình sự lâu năm, đảm nhiệm chức tổ phó của các cậu. Như vậy rất tốt, chức năng của tổ mới hoàn chỉnh.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Đúng vậy.”

Phương Thanh cười nhạt, còn An Nham và Giản Dao đều mừng từ tận đáy lòng.

“Ngày mai là cuối tuần. Phương Thanh, anh cứ nghỉ ngơi cho tốt, sáng thứ Hai đến văn phòng làm việc nhé.” Giản Dao nhiệt tình: “Ồ Bắc Kinh, có gì cần giúp đỡ cứ gọi điện cho bọn tôi bất cứ lúc nào.”

Phương Thanh vui vẻ gật đầu, không khách sáo nói: “Cảm ơn.”

Đột nhiên, An Nham rút mấy tấm vé trong ví ra đặt lên bàn. “Tổ trưởng và chị dâu mời ăn lẩu rồi, em mời cái khác.”

“Đây là gì thế?” Giản Dao cầm một tờ lên xem thử.

“Vé vào cổng Lễ hội Anime Blueberry quốc tế ở Bắc Kinh.”

Bạc Cận Ngôn “à” một tiếng nhặt thếch.

Phó Từ Ngô ho khan. “Khụ khụ... Tiểu An, cái này hay đấy! Nhưng cậu biết mà, người đàn ông độc thân u buồn như tôi không đi được đâu. Mà tôi không mấy hứng thú với anime.”

An Nham nhìn về phía Giản Dao, Giản Dao lại nhìn Bạc Cận Ngôn. Khóe môi anh vừa nhếch lên, chưa kịp cất lời thì An Nham đột ngột lên tiếng: “Trong lễ hội Anime có rất nhiều khung cảnh lãng mạn và thú vị, thích hợp cho các cặp tình nhân đến tận hưởng cùng nhau. Nếu không thì cuối tuần anh chị định hẹn hò ở đâu? Phòng chứa xác hay nhà tù?”

Vấn đề này đâm trúng tim đen. Bạc Cận Ngôn chưa kịp nói gì, Giản Dao đã cầm lấy hai tấm vé bỏ vào túi: “Cảm ơn An Nham, vợ chồng chị sẽ đi.” Cô còn nhấn mạnh: “Nhất định sẽ đi!”

Bạc Cận Ngôn bị Giản Dao bóp chặt tay dưới bàn, còn bầu nhẹ bằng móng tay. Cuối cùng, anh đành im lặng khuất phục.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Phương Thanh. Anh lấy thuốc lá ra vờ vè, từ chối qua loa: “Cảm ơn, tôi không đi, có việc mất rồi.”

Lễ hội Anime gì chứ? Đúng là trẻ con hết biết. Nghe nói cuối tuần này, tân ảnh hậu Kim Hiểu Triết sẽ quay phim ở ngoại ô. Anh muốn đến phim trường thăm cô.

Buổi liên hoan đầu tiên của tổ chuyên án kết thúc trong không khí vui vẻ, đầm ấm. Mọi người giải tán khi thành phố đã sáng rực ánh đèn. An Nham đi nhờ xe Bạc Cận Ngôn về nhà. Phương Thanh ngồi xe buýt một mình đi tham quan Bắc Kinh. Cuối cùng chỉ còn lại Phó Từ Ngô lái xe men theo con đường vành đai đèn đỏ leo lét về nhà.

Có điều, cuối tuần nhàn nhã lại kết thúc như vậy thì thật nhàm chán. Anh quay xe chạy về phía con phố mua sắm. Con phố này cách nhà anh không xa, rất đông đúc và náo nhiệt. Anh đỗ xe, thong thả dạo bước trên lối đi bộ đèn treo rực rỡ.

Có lẽ anh nên suy nghĩ lại về đề nghị của Bạc Cận Ngôn, đổi nghề làm pháp y nhỉ? Ý tưởng hoang đường hiện lên trong đầu khiến anh bất giác bật cười.

Từng cửa hàng lấp lánh sáng rực trải ra trước mắt. Anh nhìn khung cảnh xung quanh. Thế gian muôn màu muôn vẻ như thế, dường như chẳng điều gì có thể thu hút được ánh mắt anh. Cuộc đời là thế sao? Tất cả chỉ là những điều nhạt nhòa khi đã trải qua đủ buồn đau và mất mát. Vui vẻ là khi không phải nếm trải một nỗi bi thương nào nữa. Đời này, hẳn anh sẽ không còn biết đến cảm giác hạnh phúc tốt cùng.

Phó Từ Ngô cười tự giễu. Có lẽ anh đã sống quá yên bình, hạnh phúc rồi, mới có thể trở nên nhạy cảm và suy nghĩ miên man như vậy.

Lòng anh chợt cảm thấy ấm áp khi đứng trước một cửa hàng bán quần áo nữ. Đây là thương hiệu Hàn Vũ Mông thích nhất, phong cách vừa thời thượng vừa trang nhã. Ánh mắt Phó Từ Ngô lướt qua bộ trang phục xinh đẹp, cuối cùng dừng ở người phụ nữ trước phòng thử đồ.

Người đó đưa lưng về phía anh, mặc một chiếc váy màu xanh biển, tóc đen buông xõa như thác đổ, làn da trắng ngần như tuyết, vòng eo thon thả, đường cong duyên dáng. Phó Từ Ngô như trở về rất nhiều năm trước, anh cũng đứng phía sau ngấm Hàn Vũ Mông thử quần áo trước gương như vậy. Cũng là vóc dáng xinh đẹp, mái tóc óng mượt và làn da mịn màng như vậy. Nhưng khi đó, Vũ Mông thích màu đỏ yêu kiều hơn.

Không biết tại sao, Phó Từ Ngô nhìn đến thất thần. lát sau, cô gái kia quay người cúi đầu tiếp tục chọn quần áo trên giá. Phó Từ Ngô vẫn nhìn cô ấy chăm chú như thể có một tia sáng trắng bùng nổ thành vô số vệt sáng đỏ ập vào anh trong đêm tối. Đầu óc anh trở nên trống rỗng. Trong đôi mắt chỉ còn hình ảnh sùn mặt đẹp đẽ và quen thuộc của cô gái kia.

Cô gái ấy không phát hiện có người đang dõi theo mình từ ngoài cửa. Phó Từ Ngô đứng đó thật lâu, sau đó đưa tay lên ôm mặt, nước mắt lặng lẽ chảy qua kẽ tay.

Là em sao, Vũ Mông? Rốt cuộc, em đã trở lại rồi? Em có biết anh đã chờ bao lâu không? Lâu đến nỗi anh cho rằng cuộc đời này, mình sẽ không bao giờ chờ được đến ngày kỳ tích xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Type: Thùy Miên

“Rầm! Rầm! Rầm!” Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

“Ai vậy?” Giản Dao mở cửa, thấy vẻ mặt Phó Từ Ngô tái nhợt nhưng mắt lại đỏ hoe. Điều này làm cô giật mình. Ai có thể khiến người vốn ôn hòa, nhã

nhận phải roi lệ thể kia?

Phó Từ Ngô gật đầu chào Giản Dao rồi nghiêng người né tránh ánh mắt của cô. Anh đi thẳng vào nhà. “Cận Ngôn đâu?”

Giản Dao vội đáp: “Trong thư phòng.”

Phó Từ Ngô đẩy cửa vào, Bạc Cận Ngôn đang cúi đầu xem sách. Phó Từ Ngô giật phăng cuốn sách của anh vứt sang một bên. Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn bạn mình với ánh mắt khó hiểu.

Giọng Phó Từ Ngô vẫn còn run run: “Tôi... Nhìn thấy cô ấy rồi...”

“À?”

“Joe... Vũ Mông, Hàn Vũ Mông.”

Bạc Cận Ngôn biến sắc, trao đổi ánh mắt với Giản Dao.

“Cậu chắc chắn nhìn thấy rõ không?” Anh gặng hỏi.

“Chắc chắn!” Phó Từ Ngô gật đầu quả quyết. “Tôi thấy rõ vô cùng. Trán, mắt, mũi đều giống hệt cô ấy... Ngay cả nốt ruồi nhỏ trên cổ cũng y như đúc. Trừ phi trên đời này có hai người giống nhau đến từng milimét.” Giọng anh nghe vô cùng đau khổ.

Bạc Cận Ngôn khẽ vỗ tay ý bảo anh ngồi xuống. Sau đó, anh lấy chai nước bên cạnh đưa cho bạn mình. Phó Từ Ngô vịn nắp chai, uống ực một hơi rồi gục đầu nhìn chằm chằm sàn nhà bằng đôi mắt đỏ bừng. Dưới sự “huấn luyện” của Giản Dao, Bạc Cận Ngôn đã tiến bộ vượt bậc trong phương diện quan tâm bạn bè.

Tuy nhiên, đừng nói là Giản Dao mà ngay cả Bạc Cận Ngôn cũng chưa từng thấy dáng vẻ Phó Từ Ngô thế này bao giờ. Cô chỉ biết im lặng ngồi bên cạnh anh.

“Cậu thấy ở đâu? Hiện giờ cô ấy đang ở chỗ nào?” Bạc Cận Ngôn từ tốn hỏi.

Phó Từ Ngô lắc đầu. “Tôi thấy cô ấy ở con phố mua sắm. Lúc đó... Tôi quá kinh ngạc, còn tưởng mình bị ảo giác. Khi tôi bước vào thì cô ấy đã biến mất rồi.” Anh luôn tay vào tóc mình, tỏ vẻ bất lực. “Nhưng tôi đã hỏi nhân viên cửa hàng, quả thật có một cô gái như vậy đến mua đồ.”

Bạc Cận Ngôn suy nghĩ chốc lát rồi nhìn sang Giản Dao: “Em báo cho An Nham gom tất cả dữ liệu của camera giám sát trên con đường đó, tìm kiếm tung tích cô gái ấy.”

Giản Dao lập tức đứng dậy rồi đi. Bạc Cận Ngôn cố gắng trấn an người bạn thân đang suy sụp: “Tôi sẽ nhờ bộ phận liên quan hỗ trợ, dốc hết sức tìm kiếm. Một khi phát hiện tung tích của cô ấy sẽ báo ngay cho cậu. Nhưng Kris à, tôi phải nói thật, trong tình huống năm đó, cơ hội sống sót của cô ấy vô cùng mong manh. Cậu hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt, có lẽ... Thật sự chỉ là dáng vẻ giống nhau thôi.”

Phó Từ Ngô im lặng hồi lâu mới khẽ khàng “ừ” một tiếng.

Lát sau, tâm trạng của anh cuối cùng đã ổn định hơn, quyết định tự mình lái xe về. Nhưng Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều biết, người đàn ông này tối nay chắc chắn sẽ trằn trọc cả đêm. E rằng không chỉ đêm nay, với tính tình của Phó Từ Ngô, chỉ sợ một khoảng thời gian dài sau này, anh cũng chưa thể thoát khỏi tình trạng đó.

Đêm khuya, Bạc Cận Ngôn ôm Giản Dao tựa vào ghế dài, ngắm bầu trời lấp lánh ánh sao.

“Người kia có phải Hàn Vũ Mông không?” Giản Dao hỏi dò.

“Không biết.”

Đôi mắt Bạc Cận Ngôn sâu thăm thẳm. Nếu là nhầm lẫn thì còn đơn giản. Nhưng nếu thật sự là Hàn Vũ Mông mất tích đã lâu thì sao? Năm đó, cô ấy thoát hiểm thế nào? Làm sao trốn thoát khỏi tay tên sát nhân biến thái? Những năm qua, cô ấy đã ở đâu? Tại sao không đi tìm Từ Ngô? Bây giờ sao lại đột ngột xuất hiện?

Một luồng khí lạnh bất chợt len lỏi trong lòng, nhưng khuôn ngực anh vẫn ấm áp vì được đôi bàn tay của Giản Dao ôm chặt. Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn cô.

“Chúng ta thật may mắn...” Cô khẽ khàng. “... Vì không bị chia cách.”

Bạc Cận Ngôn cảm giác trái tim mình khẽ nhói đau. Đó là kiểu đau râm ran mà ngọt ngào vô tận. Anh cúi đầu hôn lên trán cô, cười khẳng định: “Việc này còn phải nói sao? Dĩ nhiên chúng ta sẽ không chia lìa. Làm sao anh có thể cho phép tình cảnh đó xảy ra chứ? Mặt trời sao có thể rời xa bầu trời của mình được?”

Giản Dao không nhịn được cười rộ, rồi ngủ thiếp đi trong lòng anh. Bạc Cận Ngôn nhẹ nhàng bế cô về giường, cảm giác như đang ôm một chú mèo lông mềm mại. Hành động đơn giản như vậy lại khiến Bạc Cận Ngôn rung động ngọt ngào. Anh phát hiện trong đầu mình nảy sinh những ý nghĩ buồn cười

chưa từng có, ví dụ như mong sao khoảng thời gian đẹp đẽ này trôi qua thật chậm, và ngày càng kéo dài ra như không có điểm dừng...

Sáng sớm hôm sau, Bạc Cận Ngôn đi tìm các tổ đội có liên quan hỗ trợ, lục soát hết tất cả những nơi cô gái kia từng xuất hiện. Nhưng kết quả không như mong đợi. An Nham đã tập hợp tất cả camera giám sát trong khu vực đó nhưng đều không quay được mặt đối phương, chỉ có bóng dáng mờ mờ nơi đầu đường cuối ngõ.

Cửa hàng bán quần áo kia cũng bị nhân viên giám định kiểm tra toàn diện. Nhưng họ không lấy được bất cứ dấu vân tay nào phù hợp với nạn nhân mất tích Hàn Vũ Mông.

“Lúc đó, cô ấy có mang găng tay không?”

Nhân viên cửa hàng nhớ lại. “Hình như không. Thời tiết này mà mang găng tay không phải kỳ cục lắm sao?” Nhờ màn truy hỏi dồn dập của Phó Từ Ngô hôm ấy mà người nhân viên này có ấn tượng rất sâu sắc với cô gái kia. Hơn nữa, người đó còn chắc chắn cô gái kia giống hệt Hàn Vũ Mông trong ảnh.

Dáng vẻ giống hệt nhưng dấu vân tay lại khác. Đây quả là điều nực cười với bất cứ người điều tra nào. Bận tối mất gần hai ngày, Bạc Cận Ngôn không hề tiết lộ tiến độ điều tra cho Phó Từ Ngô biết, càng không dẫn cậu ta đến hiện trường để tránh gây nên tâm trạng bất ổn cho bạn mình. Khi nào có tiến triển rõ rệt Bạc Cận Ngôn mới thông báo cho cậu ta biết.

Phó Từ Ngô đã bình tĩnh trở lại, có lẽ anh đang nhẫn nại chờ đợi. Đến chiều Chủ nhật, lễ hội Anime mà An Nham giới thiệu diễn ra, tung tích cô gái kia vẫn mờ mịt bất định. Cứ hao phí sức lực như vậy cũng không phải cách. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao quyết định đến tham gia lễ hội để thư giãn đầu óc một chút.

Vừa ra đến cửa, Giản Dao đã nhận được cuộc gọi từ Lạc Lang.

“Giản Dao, lần trước em gửi tập tin qua nhờ anh có vấn đề về pháp luật ấy, anh đã trả lời mail cho em rồi.” Cho dù chỉ nói chuyện qua điện thoại nhưng Giản Dao vẫn có thể cảm nhận được ý cười ôn hòa và chân thật trong giọng nói của anh ta.

“Dạ, cảm ơn anh, anh Lạc. Lại làm phiền anh rồi. Tối em sẽ xem ạ!”

“Đừng khách sáo.” Lạc Lang cười hỏi thăm “Chuẩn bị ra ngoài à?”

“Vâng, ra ngoài đi dạo với chồng em.”

“Được, cuối tuần vui vẻ. Sau này có vấn đề gì cần cố vấn thì cứ tìm anh.”

Cúp điện thoại, Giản Dao chợt thấy ấm áp trong lòng. Cục Cảnh sát cũng có luật sư cố vấn, nhưng phải làm theo quy trình phối hợp giữa các bộ phận, có đôi khi phải đợi những mấy ngày. Cho nên gần đây, khi chính lý lại hồ sơ giấy tờ hay trong lúc học gặp phải vấn đề gì không hiểu, chỉ cần không liên quan đến nguyên tắc giữ bí mật thì Giản Dao sẽ gửi mail hỏi Lạc Lang. Anh ta luôn kiên nhẫn giải đáp, trợ giúp không ít cho công việc trong tổ. Thường xuyên qua lại như thế nên hai người cũng trở nên thân thiết hơn.

Dĩ nhiên, để tỏ lòng biết ơn, Giản Dao mua tặng anh ta một đồng sách liên quan đến phương diện điều tra mà anh ta thích đọc. Lạc Lang cũng vui vẻ nhận lấy.

Bạc Cận Ngôn không hề để tâm đến việc này, nhưng Giản Dao lại chủ động lên tiếng: “Anh xem đi, đồng hương của em có thể hỗ trợ pháp luật cho chúng ta, đúng là chuyện tốt. Tổ chuyên án của chúng ta có bốn thành viên chính thức, cộng thêm nửa pháp y đang bị lôi kéo và nửa luật sư giúp sức từ xa. Như vậy mới thật sự là hoàn chỉnh, đầy đủ chức năng.”

“Vợ à, chúng ta có thể đi hẹn hò chưa?” Bạc Cận Ngôn mỉm cười.

Giản Dao ngẩng đầu, thấy anh đã thay bộ vest bằng áo thun polo và quần kaki, giảm đi vài phần nghiêm túc lạnh lùng, thêm vào một chút ôn hòa tươi trẻ. Nhưng đôi mắt anh vẫn trong veo, sáng ngời. Bây giờ anh không giống một chuyên gia tâm lý tội phạm nữa mà chỉ là cậu thanh niên trí thức nho nhã và lịch thiệp thôi.

Đây là kết quả huấn luyện mấy năm qua của cô. Nếu không, người đàn ông này vốn chỉ thích ở nhà và cuồng đồ vest, ngay cả leo núi cũng cảm thấy mặc áo sơ mi và giày da mới tốt.

Giản Dao không nhịn được cười. Cô bỏ đi động vào túi xách, khoác cánh tay anh: “Đi thôi, ông Bạc!”

Hai người lái xe đến công viên Anime nổi tiếng ở ngoại ô. Cửa kính để mở, làn gió mát rượi và tiếng nhạc êm dịu trong xe như làm nền cho cuộc trò chuyện của họ. Giản Dao không nghe thấy âm báo tin nhắn của chiếc di động nằm trong túi xách. Màn hình điện thoại sáng lên rồi tối đi. Đó là tin nhắn được gửi đến từ một dãy số lạ.

“Tuyệt đối đừng đến lễ hội Anime.”

Công viên Anime nằm ở phía Tây, chiếm cứ cả một khu đất rộng. Tòa nhà triển lãm chính có mái vòm hình vòng cung cao ráo và thông thoáng như bò câu trắng đang xòe cánh. Các tòa nhà cao thấp xung quanh mọc lên san sát. Phía xa là sắc xanh biếc trải dài của ruộng đồng và rừng cây bát ngát.

Có không ít xe đỗ bên ngoài tòa nhà, lượng khách tham gia lễ hội cũng khá đông. An Nham nói lễ hội này sẽ diễn ra liên tục trong vài ngày. Giản Dao chưa bao giờ tham gia mấy hoạt động kiểu này. Cô hứng khởi kéo tay Bạc Cận Ngôn men theo con đường nhỏ màu trắng đi vào tòa nhà triển lãm. Trên đường, hai người gặp không ít học sinh và cosplayer*. Họ hóa trang thành chiến binh cầm búa mặc áo giáp; Bunny Girl tai hồng, tiểu thư cổ trang mặc váy trắng tung bay trong gió...

*Cosplayer xuất phát từ từ gốc “cosplay” là một từ tiếng Anh do người Nhật sáng tạo ra, kết hợp giữa “costume” (trang phục) và “role play” (hóa thân) chỉ việc ăn mặc, hóa trang, hành động... giống những nhân vật trong manga, anime, game... mà mình hâm mộ. Những người đó được gọi là cosplayer.

“Hội đại học, em có từng hóa trang giống họ không?” Bạc Cận Ngôn hứng thú hỏi.

“Dĩ nhiên là không rồi. Ngại chết được.”

Mắt Bạc Cận Ngôn đong đầy nét cười: “Em thật ngoan.”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn anh: “Anh khen em hay đang tiếc nuôi vậy hả?”

“Đây là lời yêu thương của anh mà.”

Giản Dao nheo mắt, không phản bác được.

Bước vào trong tòa nhà, họ lại được mở rộng tầm mắt. Nào là mô hình chiến cơ vũ trụ cỡ nhỏ, trò chơi thực tế ảo kỳ lạ, biểu diễn ca múa đậm chất cổ đại... Giản Dao nắm tay Bạc Cận Ngôn hết sờ cái này đến ngắm cái kia. Ban đầu, anh chỉ thờ ơ đi theo cô. Nhưng dần dần anh cũng dấy lên chút hứng thú, thậm chí còn thử chơi game nữa. Kết quả, hai người bị một cậu nhóc học cấp hai “giết chết” trong game, rất mất mặt nhưng cảm giác cũng mới lạ vô cùng.

Khí chất lạnh lùng và vóc dáng cao ráo của Bạc Cận Ngôn khác biệt hoàn toàn với những người xung quanh. Giản Dao còn nghe thấy tiếng mấy cô gái thì thầm bàn tán khi đi ngang qua: “Đẹp trai quá!”, “Trông giống Hắc quân gia* ghê...”

*Hắc quân gia tên gốc là Kuroshitsuji, là một tác phẩm nổi tiếng của tác giả Toboso Yana. Nhân vật quân gia Sebastian Michaelis quen thuộc với độc giả trong hình ảnh một người đàn ông lịch lãm, bí ẩn, luôn mặc vest đen, là nguồn cảm hứng được rất nhiều cosplayer yêu thích và lựa chọn hóa thân.

Giản Dao liếc nhìn anh. Mắt anh vẫn nhìn thẳng, hình như hoàn toàn không nghe thấy những lời vừa rồi. Song càng đi dạo lâu trong khu lễ hội, Giản Dao càng phát hiện ra... Khụ khụ, hình như hơi nhiều nữ cosplayer mặc đồ hở hang thì phải! Đa phần họ diện trang phục kiểu lộ nửa ngực, váy xẻ tà cao hoặc váy ngắn khoe chân dài miên man và vẽ mắt to ngây thơ. Cứ đi một đoạn sẽ bắt gặp vài người như vậy. Không ít các chàng trai tỏ vẻ thích thú, vây quanh mấy cô nàng xin chụp ảnh chung.

Người phía trước đang chụp ảnh nên Bạc Cận Ngôn và Giản Dao lịch sự dừng lại chờ. Cô quay sang dò hỏi anh: “Này, anh có muốn chụp hình với mấy cô gái đó không?”

Bạc Cận Ngôn tỏ vẻ khinh khỉnh: “Em hy vọng anh giống mấy đứa con trai ngốc nghếch, tầm thường kia, hào hứng xin được chụp ảnh với mấy cô gái mặc đồ thiếu vải à?”

Giản Dao lấp bắp: “... Em chỉ nói đùa thôi mà.”

Hơn hai tiếng đồng hồ sau, họ ra khỏi tòa nhà triển lãm, ngồi nghỉ ngơi trong một quán cà phê ngoài trời.

“Em có hài lòng với buổi hẹn hò hôm nay không?” Bạc Cận Ngôn lấy ý kiến theo đúng trình tự.

Giản Dao mỉm cười: “Cho điểm tuyệt đối.”

Anh mỉm cười tự đắc, không nói thêm gì nữa.

“Anh đang suy nghĩ chuyện của Tử Ngộ à?”

“Ừ.”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng và hàng cây nơi xa xa, khe thở dài. Đôi khi, sự thật giống như tất cả những gì chúng ta nhìn thấy, hiện rõ trước mắt mà xa xôi vời vợi.

Ánh mắt cô chợt bị hai cosplayer đứng trong góc khuất gần đó thu hút. Xung quanh họ không có ai, hai người đứng đó vô cùng nổi bật.

Giản Dao thừa nhận, hiểu biết của mình về lĩnh vực này hết sức nông cạn. Cô từng cảm thấy nhóm người này ăn mặc thật kỳ dị qua những bản tin trên tivi. Nhưng hôm nay, được gặp không ít cosplayer hóa thân thành nhân vật trong game hoặc anime cực kỳ sống động, cô bỗng thay đổi cách nhìn. Từ mỹ nữ cổ trang lộng lẫy khiến cả không gian toát lên vẻ hoài cổ u buồn đến quái vật Predator cúi đầu trầm mặc như thể các khu lễ hội ồn ào, náo nhiệt này chính là chiến trường hoang vu của chính nó... đều khiến Giản Dao nảy sinh sự kính nể với những người này. Hai cậu trai trước mắt cô cũng vậy.

Một người nghiêng mặt về phía họ, cúi đầu, tóc bạc bay bay, trường bào trên người cũng mang một màu bạc trắng. Người còn lại có mái tóc dài mềm

mượt hơn cả Giản Dao, một chấm đỏ giữa mi tâm làm nổi bật vẻ thanh tú và phong nhã. Bộ trang phục đen tuyền bao bọc thân hình cao gầy, rắn rỏi. Cậu ta quỳ xuống trước mặt cậu trai áo bạc, từ từ ngẩng đầu, một giọt nước mắt âm thầm rơi xuống.

Cả hai đều có khí chất trác tuyệt và gương mặt đẹp như tranh vẽ. Họ chỉ lẳng lặng nhìn nhau mà không gian xung quanh đã nhuộm màu thương cảm.

Giản Dao nhìn đến ngân ngơ, họ đang làm gì thế?

Thình lình, chàng trai áo đen lộ ra vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ và đau khổ. Cậu ta đưa tay che ngực, một dòng máu tươi chảy xuống khoe môi. Ngón tay cậu ta run rẩy chỉ vào người trước mặt, dường như không tin nổi: “Ngươi... Ngươi...”

Về mặt chàng trai áo bạc vô cùng dữ tợn.

Chàng trai áo đen ngã xuống đất vẫn gắng gượng với tay về phía người kia, vừa thở hồng hộc đau đớn vừa cố nắm lấy giày của đối phương: “Sao ngươi có thể...”

Chàng trai áo bạc đá một cú vào ngực cậu ta, cả gương mặt toát lên sự hiểm độc.

Xung quanh không ai nhìn thấy nhưng Giản Dao đã theo dõi từ đầu đến cuối nên hết sức kinh ngạc. Cô đứng vụt dậy, Bạc Cận Ngôn cũng quay đầu lại.

Đúng lúc này, chàng trai áo đen đột nhiên ngẩng đầu cười to. Cậu bật dậy khỏi mặt đất, là lưỡi liềm sạch “máu” nơi khoe miệng. Vẻ mặt hung ác của chàng trai áo bạc cũng biến mất, thay vào đó là nụ cười nhàn nhạt. Hai người sóng vai tiến vào khu lễ hội.

Giản Dao thở phào, không nhìn được cười mình thần hồn nát thần tính.

“Không có gì, là em nhạy cảm quá thôi.”

Uống xong cà phê, hai người đứng dậy rời khỏi công viên. Dọc đường, họ đi ngang qua vài một tòa nhà treo đầy những biển hiệu “Studio Anime XX”, “Công ty truyện tranh XX”, “Câu lạc bộ Anime XX”... Đại khái có rất nhiều doanh nghiệp hoạt động trong lĩnh vực này đều tập trung ở đây.

Mọi thứ không có gì khác thường. Họ băng qua khu vực này là có thể ra đến bãi đỗ xe. Nhưng đi đến cuối dãy, xung quanh chỉ còn lác đác vài người, Bạc Cận Ngôn bỗng dừng bước, ngẩng đầu nhìn ra xa.

“Sao vậy anh?”

“Sao cậu ta lại ở chỗ này?” Bạc Cận Ngôn lẩm bẩm, sải bước đi tới. Giản Dao cũng thấy được bóng dáng thấp thoáng ở góc tường, vội đi theo sát anh.

Lúc này đã là đầu giờ chiều, ánh nắng vàng rực rỡ trải dài trên sườn núi xanh biếc thấp thoáng xa xa. Đuổi theo không bao lâu, Bạc Cận Ngôn đã chặn được bóng dáng quen thuộc kia ở góc tường. Phó Tử Ngộ quay đầu thấy hai người liền thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, anh lập tức ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhưng chỉ thấy những con đường vắng tanh không một bóng người. Anh thở dài một cái.

Bạc Cận Ngôn nhìn xoáy vào Phó Tử Ngộ. “Là cô ấy à?”

Lòng Giản Dao căng thẳng.

Về mặt Phó Tử Ngộ vừa hiền muộn vừa kích động. “Phải! Tôi đi dạo trên phố thì gặp được cô ấy. Cô ấy bắt xe, tôi vội lái xe đuổi theo đến đây. Nhưng vừa đến gần công viên Anime này thì mất dấu...”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Type: Lê Huyền

Lúc chết, anh vô cùng đẹp đẽ mà u buồn, hết như khát vọng mà anh luôn hướng đến. Anh là chàng trai đẹp nhất tôi từng gặp. Mái tóc anh đen dài. Mềm mượt hơn cả con gái. Nghe nói, mỗi ngày anh đều chăm sóc rất tỉ mỉ. Làn da anh trắng ngần và mềm mại. Tôi từng chạm vào nó, quả thật mịn màng như tơ lụa.

Đẹp nhất là đôi mắt anh, long lanh như nước hồ thu, dù là người khô khan như tôi chỉ nhìn thấy một lần mà lòng không tránh khỏi vương vấn. Có điều, anh quá đẹp và kiêu ngạo, vì vậy không thể hòa nhập với những người xung quanh. Không ai thích anh, ngoại trừ đàn ông hoặc đàn bà muốn lên giường với anh. Song, anh không bao giờ để bất cứ ai chạm vào mình.

Máu tươi tuôn ra từ lồng ngực gầy gò của anh, như thể nhuộm đỏ một đại dương, như thể khắc ghi tội lỗi và ác độc đời này của chúng tôi.

Dục vọng là tội, hòa theo là ác.

Anh đã nói thế.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời xanh bát ngát, dưới sân khấu lác đác bóng người. Họ nhìn gương mặt trang điểm đậm của tôi, không ngừng giờ điện thoại lên chụp ảnh. Tôi vác dao trên vai, nhìn sân khấu bằng xi măng như đang quan sát chiến trường thay chông chát. Tôi nhìn thê từ ở đối diện, mắt ngọc mảy ngài, bộ váy đỏ che lấp thân thể mềm mại trắng ngần. Nàng then thùng bước đến, nâng lên ly rượu đoàn tụ đưa tôi.

Tôi cười sáng khoái như thể một vị tướng quân thật sự. Dù trong thực tế có thể ép chúng tôi từ bỏ ước mơ, nhưng tôi vẫn thật lòng thích thể giới mơ mộng này.

Tôi nhận chén rượu giao bôi với nàng, một hơi cạn sạch. Tiếp theo, tôi sẽ ôm chặt eo nàng và tiết mục không thu hút được mấy khán giả này sẽ kết thúc. Thế nhưng, tôi không cử động được. Con dao kịch liệt ập đến từ ngực và bụng, từng mạch máu như muốn nổ tung. Tôi nghe thấy tiếng thở dốc của mình lẫn trong tiếng chụp ảnh vang lên tanh tách của khán giả bên dưới. Tôi đưa tay ôm lấy cổ họng, muốn điên cuồng mà nôn ra.

Tôi ngẩng đầu, nhìn gương mặt tái nhợt của nàng. Nàng chống tay vịn lấy mép bàn, ánh mắt hoảng loạn và đau đớn.

“Trong nước...” Tôi chỉ kịp kêu thào bằng chất giọng khản đặc rồi ngã quỵ xuống đất.

Nàng cũng ngã xuống. Sau đó, ý thức tôi dần trở nên mơ hồ. Trong mộng lung, dường như tôi nghe thấy tiếng khán giả vỗ tay. Tôi thật sự muốn gào lên: Lũ ngu ngốc, đây không phải là diễn. Là thật! Là thật! Chúng tôi thật sự bị độc chết, chết trên sân khấu mà chúng tôi hằng mơ ước, trút hơi thở trong vở kịch cuối cùng trước khi già từ nghiệp diễn viên. Không, phải nói là già từ cuộc đời này.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng bạn bè hoảng hốt đằng sau cách gà và tiếng ồn ào náo động khán giả. Tiếp theo nữa..., thì chẳng còn gì cả.

Nhóm Bạc Cận Ngôn đang tìm kiếm trong dãy nhà thấp bé phía bên kia thì nghe thấy tiếng huyền ảo ở sân khấu cách đó không xa.

“Bên kia xảy ra chuyện gì thế?” Giản Dao ngẩng đầu nhìn sang.

Phó Từ Ngô chạy qua đó trước tiên. Vào lúc này, bất kỳ thứ việc con con gió thổi cỏ lay nào cũng đều khiến anh kinh hãi. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cũng chạy theo. Họ không ngờ lại gặp án mạng ở chỗ này. Hơn nữa, nạn nhân còn có hai người.

Bầu trời đã tắt nắng, khách tham quan cũng về gần hết. Bên cạnh sân khấu dã chiến ở ngoài tòa triển lãm vẫn thu hút không ít người. Mấy cosplayer cô trang mặt mày tái mét kinh hãi đứng cạnh thi thể. Khán giả xôn xao bàn tán, nhìn chằm chằm hai người đang nằm trên mặt đất nhưng không dám đến gần.

Phó Từ Ngô lao đến kiểm tra hơi thở và mạch đập của hai người kia rồi lắc đầu với Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn chỉ kịp nói ngắn gọn với Giản Dao: “Báo cảnh sát!” Rồi ngồi xổm bên cạnh thi thể xem xét. Anh nói với ba cosplayer bên cạnh: “Đứng yên đó, không được chạm vào bất cứ vật gì.”

Khán giả lại ò lên lần nữa.

Một nữ cosplayer bật khóc: “Họ chết rồi sao?”

Một chàng trai khác xen vào: “Anh chị là ai?”

Giản Dao báo cảnh sát xong, lấy thẻ ngành ra cho họ xem rồi chất vấn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Chàng trai thứ ba run rẩy đáp: “Chúng tôi sinh hoạt chung câu lạc bộ... Vừa rồi, họ đang biểu diễn thì bỗng nhiên... thành ra như vậy.”

Giản Dao tìm được một cuộn dây gần đó tạm thời lấy làm dây phong tỏa bao vây sân khấu nhỏ. Khán giả xung quanh vây xem mỗi lúc một đông, vô cùng nhốn nháo lộn xộn. Thói quen trong nghề nghiệp hoàn toàn lấn át mọi suy tư trong đầu, Phó Từ Ngô tạm gác chuyện Hàn Vũ Mông qua một bên. Anh cẩn thận xem xét thi thể, kẻ cung cấp thông tin cho Bạc Cận Ngôn: “Theo kiểm tra sơ bộ, nghi ngờ là trúng độc xyanua. Hai người chết ngay tức khắc.”

Bạc Cận Ngôn đứng dậy, ánh mắt dừng lại trên mặt ba cosplayer kia rồi đảo qua đám người đang vây xem.

Lúc này, Phương Thanh – tổ phó tổ chuyên án tâm lý tội phạm danh tiếng, hiện hách trong ngành cảnh sát đang thăm thú phim trường ở ngoại ô. Tuy nhiên, tình hình có vẻ khó khăn hơn so với những gì anh dự tính.

Anh cố ý không mặc chiếc áo jacket thường ngày. Kim Hiểu Triết từng nói không thích chiếc áo này lắm vì trong nó khá già nua. Hôm qua, anh còn mua hẳn một chiếc áo thun mới ở trung tâm mua sắm và đi cắt tóc. Sáng nay, tự ngắm mình trong gương, anh cảm thấy phấn chấn vô cùng. Ra khỏi nhà, anh mua một bó hoa baby rồi ngồi xe buýt và tàu điện ngầm đến phim trường nơi có người anh yêu.

Không ngờ ở đây lại có nhiều bảo vệ canh giữ bên ngoài, người không phận sự không được đến gần.

Đúng vậy, ngoài trừ anh ra, ngoài dây cách ly còn có cả trăm fan hâm mộ. Đa phần là các cô gái trẻ, cũng có mấy chàng trai. Họ gào tên Kim Hiểu Triết,

căng thẳng ròn, cảm giác hoa trông ngóng nhìn về phía khu vực đang quay phim. Hễ có chút động tĩnh nào là y như rằng cả đám người lại hò hét cuồng nhiệt.

Vóc dáng Phương Thanh cao ráo hơn hẳn người khác, thành ra nổi bật giữa đám đông. Có vài cô gái nhìn anh cười trộm, còn mạng bạo khen anh đẹp trai nữa. Cũng có mấy cô bắt chuyện với anh: “Chú à, chú cũng là fan của chị Hiểu Triết sao?”

Phương Thanh nhìn cô nàng, khẽ hừ lạnh, trong lòng lẩm bẩm: So tôi với các cô cậu sao? Tôi còn đóng dấu chủ quyền với Kim Hiểu Triết của các người rồi đấy!

Ban đầu, anh định núp phía sau chỗ quay phim chờ Kim Hiểu Triết kết thúc công việc thì đột ngột xuất hiện, cho cô một sự bất ngờ, bây giờ xem ra nhiệm vụ bất khả thi rồi.

Anh từng nghĩ đến việc lôi thẻ ngành ra hù dọa đám bảo vệ kia rồi xông vào. Nhưng Kim Hiểu Triết rất ghét kiểu bá đạo này nên anh có phần không dám. Cuối cùng, anh đành một tay cầm bó hoa, một tay hút thuốc lá, tìm chỗ thoáng mát kiên nhẫn chờ cơ hội.

Vợ anh đúng là nổi như cồn!

Vừa phiền muộn vừa buồn cười, anh ngẩng đầu nhìn camera và vài bóng người thấp thoáng trên khoảng đất trống. Chỉ thế thôi cũng đủ khiến lòng anh âm ỉ và thỏa mãn.

Suy nghĩ một hồi, anh bèn lật giấy bút viết một lời nhắn, sau đó kẹp trong bó hoa. Anh lén lút tìm một cậu bảo vệ trong mặt mũi thật thà đáng hoàng, nài nỉ kết hợp quá rồi, cuối cùng hồi lộ câu ta trăm tẽ đề nhờ đặt bó hoa trong xe bảo mẫu của Kim Hiểu Triết.

Cậu bảo vệ từ chối lấy lệ rồi cũng nhận lấy.

Vừa lên xe buýt trở về nội thành, Phương Thanh đã nhận được điện thoại của Gian Dao. “Được, tôi lập tức đến ngay.” Cúp điện thoại, anh quay đầu chỉ thấy đám đông lúc nhúc và nhà cửa nhấp nhô, không còn thấy địa điểm quay phim của cô nữa.

Tổ quay phim kết thúc công việc khi sắc trời khá nhá nhem tối. Cả nhóm người kéo nhau về xe bảo mẫu. Trợ lý “ò” lên kinh ngạc: “Sao ở đây lại có một bó hoa baby thế này?”

Quản lý cười nói: “Chắc fan cuồng nào lén đặt ở đây rồi. Biết Nhiên Nhiên của chúng ta thích hoa baby nhất mà.”

“Ở đây còn có tờ giấy này.” Người trợ lý reo lên.

“Vứt đi. Trông xấu tẽ.” Quản lý ra vẻ ghét bỏ.

Một bàn tay trắng ngần như ngọc nhận lấy tờ giấy rồi cẩn thận nhét vào túi áo.

Thành viên tổ chuyên án và đội cảnh sát hình sự thành phố nhanh chóng có mặt tại hiện trường.

“Cơ bản đã xem xét sơ bộ tình huống vụ án.” Một nhân viên chịu trách nhiệm điều tra hiện trường báo cáo: “Hai người chết tên là Lục Quý và Dung Hiểu Phong. Họ và Hứa Sênh, Trương Học Nhiễm và Văn Hiểu Hoa đều tốt nghiệp Đại Học Nam Hoa và là thành viên của câu lạc bộ Anime. Lục Quý và Dung Hiểu Phong uống nước bị hạ độc lấy từ bình nước suối trong studio của họ. Chuyện xảy ra quá đột ngột, Lục Quý và Dung Hiểu Phong đang biểu diễn trên sân khấu, uống nước xong thì chết ngay tức khắc.”

“Studio của họ ở đâu?” Phương Thanh đặt câu hỏi.

“Năm ở góc phía Bắc của công viên Anime.”

“Lập tức phong tỏa nơi đó.” Phương Thanh ra lệnh.

“Rõ!”

“Dấu vân tay thì sao?”

“Chung rượu là đạo cụ thường dùng khi biểu diễn. Pháp y đã điều tra sơ bộ, trên đó chỉ có dấu vân tay của người chết. Dấu vân tay ở những nơi khác cần phải khảo sát toàn diện hơn.”

“Lập tức cắt móng tay của cả ba người kia và hai nạn nhân đi kiểm tra.”

“Rõ!”

Cảnh sát tại hiện trường làm việc ráo riết mạch lạc. Những người vây xem cũng đều giải tán.

An Nham đang tập hợp các camera giám sát xem có máy nào quay được cả quá trình vụ án xảy ra hay không. Phương Thanh đi đến bên cạnh Bạc Cận Ngôn hỏi ý: “Anh thấy thế nào?”

“Là người quen gây án.” Bạc Cận Ngôn hồ hững đáp.

Phương Thanh gật gù. “Hung thủ nắm rõ tình huống trong studio, nằm lòng thói quen làm việc của họ, thậm chí là trình tự biểu diễn.”

“Bây giờ điều tôi đang nghĩ là...” Bạc Cận Ngôn nêu lên nghi ngờ. “... Tính định hướng của vụ án này đã rõ ràng như thế, hoặc hung thủ vô cùng ngu ngốc, hoặc vô cùng tự tin có thể thoát được phạm vi điều tra của chúng ta.”

Phương Thanh thoáng giật mình. Anh ngẩng đầu nhìn theo tầm mắt của Bạc Cận Ngôn, thấy Hứa Sênh, Tường Học Nhiễm và Văn Hiểu Hoa được chia ra để lấy lời khai. Ba người đều đã tẩy trang. Hứa Sênh là một cô gái cao ráo, mảnh khảnh, tướng mạo bình thường, trong có vẻ hơi rụt rè và chậm chạp. Lúc trước, cô ta cosplay nhân vật nữ pháp sư. Tường Học Nhiễm đeo kính gọng vàng, dáng dấp lịch sự, bình tĩnh nhất nhóm. Vừa rồi, cậu ta cosplay nhân vật công tử cổ đại. Văn Hiểu Hoa da dẻ ngăm đen, dáng người thấp bé. Trông cậu ta bối rối hoảng loạn nhất đám, đang trả lời câu hỏi của cảnh sát với gương mặt đỏ bừng.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn để ý đến Giản Dao đang đưa lưng về phía anh, đứng bất động cách đó không xa. Anh đi đến bên cô, quan tâm hỏi: “Sao thế?”

Giản Dao buông điện thoại xuống, tim đập dữ dội. Lúc này, cô cuống cuống gọi điện thoại cho cảnh sát, chưa kịp mở xem tin nhắn chưa đọc.

Cô đưa di động cho anh với vẻ mặt nghiêm trọng. Bạc Cận Ngôn nhận lấy, lẳng lặng xem xong rồi ngẩng đầu nhìn cô. Giản Dao khẽ lắc đầu, ý bảo mình cũng không biết ai gửi đến.

Bạc Cận Ngôn quay người ném điện thoại cho An Nham. “Điều tra đi.”

An Nham xem được tin nhắn cũng sửng sốt. Phương Thanh tò mò nhìn qua rồi ngẩng đầu phát hiện vợ chồng Bạc Cận Ngôn.

Tuyệt đối không được đến lễ hội Anime ư? Đây là cảnh cáo hay thị uy?

Giản Dao lên tiếng: “Cận Ngôn, em rất hoang mang, tất cả chuyện này...”

“Không cần lo.” Anh nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô trấn an. “Đằng sau tất cả những điểm khả nghi đều có nguyên nhân rõ ràng và xác thực. Cho dù chúng ẩn sau vô lớp nguy trang, chỉ cần chúng ta kiên nhẫn lần theo manh mối thì sẽ từng bước vạch trần chân tướng.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Type: Lê Huyền

Đây là một studio có diện tích không lớn, nhưng được bày trí ắt hẳn, giản dị. Vách tường được sơn màu vàng nhạt, trần nhà màu trắng nổi bật với những hình vẽ sao và cá. Vật dụng không nhiều, bao gồm chiếc kệ sách treo tường được thiết kế từ những tấm gỗ hình chữ nhật với cách chế tác độc đáo, một chiếc bàn vuông màu gỗ thô và vài chiếc ghế màu sắc tươi sáng. Phòng không trải thảm nhưng được lót ván gỗ rẻ tiền. Cảm giác cả căn phòng thật hài hòa và dễ chịu.

Có điều hiện tại, studio khá bừa bộn. Đồ tạp nham và đồ cụ chất đống ở một góc, không hề được sắp đặt ngay ngắn. Trên bàn bừa bãi sách bút, giấy tờ và hộp cơm. Sau nhà cũng xin màu, hiển nhiên đã lâu không dọn dẹp.

Bạc Cận Ngôn quét nhẹ ngón tay trên bề cửa sổ, thấy bụi đóng một lớp dày.

Nhóm nhân viên điều tra bận rộn trong phòng. Phương Thanh cúi đầu quan sát khung cửa và khóa cửa. Giản Dao giống Bạc Cận Ngôn, cẩn thận quan sát từng góc ngách của căn phòng.

Hứa Sênh, Tường Học Nhiễm và Văn Hiểu Hoa đứng bên ngoài phòng cùng một cảnh sát hình sự. Sắc mặt họ đờ đẫn, đáng vẻ mệt mỏi và trầm mặc.

“Đây là gì?” Giản Dao chỉ vào dấu vết nhợt nhạt trên tường. Nơi đó có vài chỗ màu sắc rõ ràng trông mới và sạch hơn xung quanh.

“Ảnh treo tường.” Bạc Cận Ngôn cho đáp án. “Hỏi họ xem ảnh đâu rồi?”

“Lần trước quét dọn đều vứt hết rồi.” Tường Học Nhiễm trả lời, Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa bên cạnh đều im lặng.

Giản Dao nhìn sắc mặt bình tĩnh đến kỳ lạ của cậu ta, hỏi tiếp: “Là những ảnh gì?”

Tường Học Nhiễm hơi miễn cưỡng nhếch môi đáp: “Ảnh hoạt động, ảnh phong cảnh...Đều là thứ vớ vẩn thôi.”

“VẬY... Có thể cũng cấp file ảnh cho chúng tôi không?”

Tường Học Nhiễm ngập ngừng: “Chắc là được.” Rồi nhìn sang Hứa Sinh và Văn Hiểu Hoa. “Lát nữa, chúng ta tìm thử xem”

“Cám ơn.” Cô chợt hỏi hai người còn lại. “Hai người thì sao? Cũng cảm thấy những tấm ảnh đó đều vô vấn hả?” Hứa Sinh cúi mặt, lát sau, lát sau mới gật đầu. Văn Hiểu Hoa mặt đỏ bừng nói như một cái máy: “Vâng.”

Giản Dao đi vào phòng. Lúc ngang qua Phương Thanh, cô thấy anh đắm chiều tựa vào khung cửa.

“Có phát hiện gì sao?” Giản Dao hỏi nhỏ.

Phương Thanh cười trừ: “Không có phát hiện gì cả.” Sau đó anh ha giọng: “Theo lời khai của ba người kia, chỉ có năm người họ có chìa khóa. Tôi không phát hiện bất cứ dấu vết băng dán, vết cắt hoặc mảnh khóa gì trên cửa sổ cả. Nói cách khác, trừ phi tôi nhìn đến hoa mắt, nếu không có khả năng có người thứ sáu có ý đột nhập hoặc vào đường hầm lên vào đây hạ độc.”

Giản Dao chớp mắt cảm khái: “Làm tốt lắm.”

Phương Thanh lườm cô: “Giọng điệu hai vợ chồng cô sao y hệt nhau thế?”

“... Vậy sao?”

Bất chợt, cô thấy Bạc Cận Ngôn lấy ra một vật trang trí từ trong đồng hồ tạp. Đó là một hòa thượng làm bằng sứ trông rất đáng yêu và rực rỡ. Giản Dao từng thấy nó trong cửa hàng nào đó trước đây, bán giá hơn hai trăm tệ. Có lẽ lúc trước bị vứt lung tung nên bề ngoài nó vừa bẩn vừa trầy xước rất nhiều.

Bạc Cận Ngôn đặt vật trang trí xuống, khẽ nói với cô: “Nơi này không có gì thú vị cả.”

Giản Dao đồng ý: “Đúng vậy.”

“Điều thú vị duy nhất là phạm vi đối tượng khả nghi của chúng ta dường như càng ngày càng thu hẹp và rõ ràng rồi.”

Giản Dao chống cằm, dáng điệu suy tư chốc lát: “Em nhớ trong vụ án ở thành phố cổ, anh đã nói: Quan sát một vài sự việc nhỏ nhặt, được liên kết với nhau bằng cách thức bí ẩn. Bây giờ cũng giống vậy. Sự thật đã bị cái chết và thời gian che giấu, đang nở nụ cười chế giễu chúng ta.”

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Bạc Cận Ngôn nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, khẽ thốt lên: “Em không ngừng tiếp thu từ anh, càng lúc càng trở nên giống anh rồi.”

Giọng nói trầm ấm khiến trái tim Giản Dao bỗng lổn nhổn. Cô vội quay mặt đi, tỏ ra thờ ơ trước sự trêu chọc vu vơ của anh.

Bằng chứng ngoại phạm của ba người nhanh chóng điều tra rõ ràng.

Hôm qua, Văn Hiểu Hoa tự tay mua nước ở cửa hàng tiện lợi gần đó. Các loại nước khác của cửa hàng đều được kiểm tra, không có gì khác thường. Cả ngày hôm qua, ba người họ đều bận rộn với công tác chuẩn bị, ra vào studio liên tục nên ai cũng có khả năng hạ độc. Ngoài ra, phòng thí nghiệm đã phát hiện ra các bình nước còn lại đều bị tiêm xyanua. Vị trí của studio nằm ở nơi khá vắng vẻ trong công viên, ở cửa không có camera.

Lúc ra khỏi hiện trường, Giản Dao nhìn thấy nhóm Tường Học Nhiễm đang bước lên xe cảnh sát. Bây giờ, trời tối đen, sắc mặt họ đều hiện lên vẻ âm ỉ, tối tăm dưới ánh đèn đường. Họ không nói chuyện cũng không nhìn nhau, dường như mỗi người đều mang một tâm sự riêng.

Bạc Cận Ngôn đứng trước studio nhìn vườn hoa nhỏ bị đào bới lộn xộn, nham nhở. Thấp thoáng có mấy đóa hoa cúc héo úa lẫn trong đất đá, mơ hồ vẫn còn có thể thấy được vẻ đẹp tràn đầy sức sống ngày trước. Anh nhặt một đóa hoa từ dưới đất lên, ngắm nghĩ hồi lâu rồi không nói gì.

“An Nham không tìm được Vũ Mông trong camera giám sát.” Phó Từ Ngộ ngồi đối diện Bạc Cận Ngôn, dáng điệu vừa ủ rũ vừa không cam lòng.

Lúc này đã hơn mười giờ tối. Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn anh, khuyên nhủ: “Cậu về trước đi. Tôi sẽ trông chừng thay cậu.”

“Tôi muốn ở đây.” Phó Từ Ngộ cương quyết.

Bạc Cận Ngôn không quên bồi thêm một câu: “Nếu cậu sớm gia nhập đội cảnh sát thì bây giờ có thể danh chính ngôn thuận ở đây rồi.”

Phó Từ Ngộ cũng bật cười: “Này, cậu thôi cái trò thừa nước đục thả câu đi.”

Hai người yên lặng chốc lát. Bạc Cận Ngôn lại giục: “Về nghỉ đi. Nếu cô ấy không muốn gặp, cho dù cậu khổ sở chờ đợi cũng vô ích. Nếu cô ấy muốn gặp thì nhất định sẽ xuất hiện thôi.”

Phó Từ Ngộ liếc anh: “Càng lúc cậu càng giống cao thủ tình trường dày dặn kinh nghiệm nhỉ?”

Bạc Cận Ngôn nhếch miệng: “Có chuyện gì mà tôi không phải cao thủ chứ?”

Cuối cùng, Phó Từ Ngô cũng đứng dậy ra về. Bạc Cận Ngôn không yên tâm, vẫn dặn dò: “Đừng tự mình đi tìm cô ấy. Đừng suốt ngày tới nơi cô ấy từng xuất hiện. Chăm sóc tốt cho mình đi.”

Phó Từ Ngô cười xòa. “Tôi sẽ cố hết sức.”

Sau khi Phó Từ Ngô rời đi không lâu, Giản Dao bước vào hỏi nhỏ: “Từ Ngô đi rồi hả anh?”

“Ừ.” Anh gật đầu xác nhận.

Cô ngồi xuống, thở dài: “Cô gái kia rốt cuộc muốn gì đây?”

Bạc Cận ngôn không đáp mà hỏi ngược lại: “Cô ấy xuất hiện trước mặt Từ Ngô hai lần, nhưng không bị bất cứ camera nào quay được. Em có hiểu việc này có ý nghĩa gì không?”

Giản Dao sững sốt.

Anh lẳng lặng nói tiếp: “Có nghĩa ‘cô ấy’ là cao thủ phản trình sát.”

Giản Dao im lặng lúc lâu mới lên tiếng: “Anh nói xem, tin nhắn kia có phải cô ấy gửi cho em không? Nhưng tại sao cô ấy không gửi cho Từ Ngô mà lại là em?”

“Bà Bạc!” Bạc Cận Ngôn hồ hững cất lời: “Từ trước đến nay, nhà chúng ta điều tra vụ án không dựa vào suy đoán.”

Giản Dao tròn mắt nhìn anh, chuyển sang chuyện khác. “Phương Thanh đã tách riêng ba người họ ra rồi. Hơn nữa chúng ta từng nói bóng gió cho họ kết quả điều tra không thể nào có người thứ sáu bước vào hiện trường. Bây giờ chúng ta làm gì tiếp theo?”

Bạc Cận Ngôn đứng dậy: “Cứ bỏ mặc họ thêm chút nữa.”

Giản Dao bật cười. “Phương Thanh cũng có ý đó. Không ngờ ai người lại ăn ý đến vậy.”

“Nếu không, sao anh lại chọn anh ta cơ chứ?”

“Anh đi đâu vậy?”

Bạc Cận Ngôn cầm áo khoác, để lại một câu: “Anh đi xuống dưới tản bộ một chút.”

Giản Dao nhìn theo gò má anh. Thật hiếm khi Bạc Cận Ngôn muốn đi dạo một mình.

“Em cũng đi nữa.” Cô đuổi theo.

Tổ chuyên án tâm lý tội phạm tuy là một bộ phận của Bộ Công an nhưng bình thường vẫn làm việc cùng với đội cảnh sát hình sự của Cục Cảnh sát thành phố. Như vậy sẽ tiện cho họ trong việc điều tra và tiếp cận với cốt lõi vụ án hơn.

Khuôn viên Cục Cảnh sát có một sân thể thao. Hôm nay, sương đêm giăng kín, bao phủ bầu trời xám xịt. Ánh đèn xuyên màn sương mờ mịt, soi sáng con đường nhựa yên tĩnh, vắng vẻ. Bạc Cận Ngôn chậm rãi đi phía trước, Giản Dao theo sát phía sau. Cô nghĩ có lẽ anh đang lo lắng chuyện của Phó Từ Ngô. Nếu không, còn chuyện gì có thể khiến anh u sầu như vậy?

Lòng Bạc Cận Ngôn như bị sương mù bao phủ, vừa lạnh lẽo quanh quẩn vừa ảm đạm thê lương.

Lát sau, Giản Dao chạy đến vịn lấy lưng anh: “Cận Ngôn, cõng em đi!”

Thấy cô làm nũng với mình, lòng anh chợt ấm lại. Anh khom người xuống để cô trèo lên, sau đó cõng cô tiếp tục đi về phía trước. Cô vui mặt trên tấm lưng rắn rỏi của anh, mỉm cười ngọt ngào. Khóe môi của Bạc Cận Ngôn cũng khẽ cong.

“Em nặng hơn rồi đấy.” Anh thản nhiên nhận xét.

Giản Dao kinh ngạc: “Anh... xúc cảm nhạy như vậy cơ à?” Gần đây, đúng là cô có béo lên một chút, có lẽ vì suốt ngày đi ăn chung với mọi người đây mà.

“Xúc cảm của anh vốn nhạy mà.”

Giản Dao khẽ “hừm” một tiếng rồi gục trên lưng anh, không nói thêm gì nữa.

Thình thoảng có người chạy bộ ngang qua họ. Bạc Cận Ngôn vẫn điềm nhiên nhìn thẳng, Giản Dao lại có chút ngượng ngùng: “Thả em xuống đi.”

“Anh còn muốn cõng thêm lát nữa.”

“Ừm...”

Đi thêm một đoạn, anh đột nhiên đưa ngón cái nhẹ nhàng mon trón bắp đùi cô. Cảm giác râm ran như vô ý lướt qua vừa như cố ý quyến rũ khiến cô bối rối.

“Đừng mà!” Giản Dao đỏ bừng mặt.

“Bỗng dưng anh muốn thế!” Anh đáp khẽ.

Sương mù phủ vào mặt họ hơi thở ẩm ướt, lạnh lạnh. Hai người đứng yên lặng chốc lát, Giản Dao mới đề nghị: “Này, để em thử công anh nhé?”

Đề nghị này khá thú vị. Bạc Cận ngôn lập tức đặt cô xuống. Giản Dao hăm hở xoa tay, cúi người trước mặt anh. Bạc Cận Ngôn không khách sáo nhào lên, nhưng chân không tài nào nhấc lên khỏi mặt đất.

“Hự...” Giản Dao nghiêng răng, lê chân tiến lên vài bước.

“Ồ!” Bạc Cận Ngôn tán dương. “Không nhìn ra vợ anh “man” đến vậy.”

Giản Dao bị chọc cười: “Đây cũng là từ lóng đang hot trên mạng anh học được từ An Nham hả?”

“Đúng vậy.”

Lại đi thêm vài bước, Giản Dao thật sự không kiên trì được nữa. Cô vừa định hát anh xuống bãi cỏ phía trước, nào ngờ anh không chịu buông tay. Cô lao đảo, bị anh thuận thế kéo xuống ngã sõng soài trên bãi cỏ. Anh vẫn ôm chặt cô.

“Anh làm gì vậy?”

Trong bóng đêm tối tăm, anh nhìn cô với đôi mắt lấp lánh như sao: “Thấy bãi cỏ, anh chợt muốn ôm em... yêu đương.”

Giản Dao á khẩu. Đối mặt với quý ngài Bạc lý lẽ hùng hồn này, cô quả thật không thốt nên lời. Hai người cứ thế nằm bất động trên bãi cỏ ẩm ướt. Giản Dao nhào người gối đầu lên ngực anh.

“Anh đừng lo.” Cô thì thầm vào tai anh: “Từ Ngộ là người tốt. Bất kể kết quả điều tra lần này thế nào, anh ấy nhất định sẽ được hạnh phúc.”

“Ừ, anh cũng cho là thế.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Type: Lê Huyền

“Câu lạc bộ Anime Nguyệt Ảnh được thành lập hai năm trước.” Phương Thanh chậm rãi tổng kết thông tin. “Thật ra họ không đăng ký chính thức. Đây chỉ là một câu lạc bộ tự phát của mấy sinh viên yêu thích cosplay, nhưng khá có tiếng tăm trong giới.”

Trong phòng họp, nhóm cảnh sát hình sự đều cúi đầu ghi chép.

“Theo dõi ba đối tượng cho biết, thành viên nòng cốt của câu lạc bộ chỉ có năm người.”

Một cảnh sát hình sự góp lời: “Chúng ta đã tìm hiểu hoàn cảnh khái quát của năm người họ. Họ đều là sinh viên Đại học Nam Hoa. Trương Học Nhiễm và nạn nhân nữ Dung Hiểu Phòng tốt nghiệp năm ngoái, đã đi làm được gần một năm. Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa và nạn nhân Lục Quý tốt nghiệp năm nay. Điều kiện kinh tế gia đình bình thường, không đủ khả năng tiếp tục theo đuổi sở thích cosplay của họ sau khi tốt nghiệp. Studio này đang đối mặt với nguy cơ bị giải tán.”

“Vụ án lần này có khi nào liên quan đến việc họ sắp giải tán không?” Một nữ cảnh sát đặt ra nghi vấn.

Đồng nghiệp khác nêu lên quan điểm: “Tôi cho rằng không phải. Rất nhiều sinh viên hay theo đuổi hứng thú cá nhân, nhưng đều từ bỏ sau khi tốt nghiệp. Bước vào xã hội họ sẽ trở nên thực tế hơn. Cũng không thể vì chuyện này mà giết người được, đúng không? Hồi đi học, tôi còn tham gia ban nhạc nữa đấy. Vậy mà giờ, ngay cả một bài đơn giản cũng không chơi nổi.”

Mấy cảnh sát khác cười ồ lên, trêu chọc: “Lão Trương, không ngờ anh cũng từng mơ mộng như vậy đấy.”

“Ha ha, còn nghệ sĩ hơn cả chúng ta.”

Phương Thanh cười xòa: “Trên thực tế, chuyện ước mơ bị “chết yểu” cũng không lạ lắm gì.”

Lời này của anh khiến mọi người im lặng. Ngay cả An Nham đang cúi gằm mặt cũng ngẩng đầu lên nhìn.

Một cảnh sát hình sự lâu năm thở dài. “Họ chỉ là mấy đứa trẻ, học đại học theo đuổi ước mơ và sở thích của mình là chuyện rất bình thường, có ai ngờ sẽ đánh mất cả sinh mạng chứ?”

Phương Thanh tiếp tục cập nhật quá trình điều tra: Vụ án đã xảy ra hơn tám tiếng. Kết quả điều tra sơ bộ trước mắt gồm: Năm người đều là sinh viên theo học cùng một trường đại học, gia cảnh trung bình, không có động cơ giết người rõ ràng cũng không có bằng chứng ngoại phạm. Trong móng tay của nạn nhân hay đối tượng khả nghi không có thuốc độc còn sót lại. Ngoài ra, họ đều khẳng định không đưa chìa khóa cho người ngoài làm thêm một chìa để đột nhập.”

Mọi người đều im lặng. Một vụ án tưởng chừng đơn giản lại đang rơi vào cục diện bế tắc.

“Vụ án này cần phải đào sâu hơn.” Phương Thanh nhấn mạnh. “Nhưng hiện giờ có thể khẳng định, ba người họ đang che giấu bí mật nào đó với chúng ta.”

Điều này không ai nghi ngờ cả.

Một cảnh sát hình sự phân tích: “Nếu thật sự đam mê cosplay, vậy sao thời gian trước, họ lại đột nhiên vứt hết tất cả ảnh kỷ niệm của câu lạc bộ? Đúng là lạ lùng. Hơn nữa, phản ứng của ba người họ cũng không bình thường trước cái chết của bạn mình. Ngoại trừ kính sợ, họ dường như đang trốn tránh điều gì đó.”

Mọi người giải tán. Phương Thanh và An Nham cùng rời khỏi phòng họp. Từ đằng xa họ thấy có người ồn ào khóc lóc ở hành lang.

“Là gia đình của Lục Quý và Văn Hiểu Hoa. Gia đình của những người còn lại đều ở tỉnh khác nên chưa đến kịp.” Một đồng nghiệp tóm tắt lại tình huống.

“Đã bảo nó đừng chơi mấy thứ quỷ quái này mà, lo học hành, lo tìm việc làm mà nó không nghe!” Bố của Lục Quý ngồi trong hành lang khóc tức tưởi. Ông mặc chiếc áo sơ mi khá cũ, bên trong là áo thun màu trắng mà người già Bắc Kinh thường mặc, vừa nhìn đã biết gia cảnh không dư dả. Mẹ của Lục Quý ngồi bên cạnh ông khóc thất thanh.

“Bây giờ hết rồi, chấm dứt rồi, con trai của tôi!” Ông Lục gào lên: “Cái nhà này cũng hết rồi! Lục Quý, con chơi mấy thứ đó làm gì? Tôi hận mình đã không ngăn cản nó! Con à, nếu con lo học hành cho giỏi rồi tìm công việc ổn định thì bây giờ, bố mẹ đâu cần phải chịu cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh này!”

Bố mẹ Văn Hiểu Hoa khá yên lặng, ăn mặc trông cũng tươm tất hơn. Có lẽ đang ở Cục Cảnh sát nên cả hai đều có chút căng thẳng. Họ giữ chặt một người cảnh sát hỏi liên hồi: “Khi nào Hiểu Hoa của chúng tôi có thể ra về? Bạn học nó chết thì liên quan gì tới nó? Mau thả con tôi ra đi!”

Anh cảnh sát định an ủi hai vợ chồng, nào ngờ ông Lục ngồi bên cạnh nghe thấy bèn lao đến nắm cổ áo ông Văn: “Con trai tao chết rồi, sao con mày vẫn còn sống? Hạ độc, họ nói là hạ độc đấy. Có phải con mày làm không? Mẹ kiếp tại sao con tao chết mà con mày vẫn còn sống sờ sờ ra đó?”

Ông Văn mặt đỏ gất gay gắt, vùng vẫy hét lên: “Ông điên à? Con trai ông chết thì liên quan gì đến chúng tôi?”

Bà Văn nhào đến giúp chồng. Bà Lục thấy thế càng khóc thảm thiết hơn. Cảnh sát vội đến khuyên can. Cả nhóm người rối loạn âm ỉ trong hành lang Cục Cảnh sát.

Phương Thanh và An Nham lặng lẽ theo dõi.

“Gia đình hai người đều suy sụp rồi. Cậu nói xem, điều gì mới là đáng buồn nhất?”

An Nham thoáng giật mình. Phương Thanh nói xong liền quay người đi vào phòng thẩm vấn.

An Nham rảo bước đuổi theo: “Tổ trưởng và chị Giản Dao đâu rồi?”

“Họ đi điều tra bí mật rồi.”

“Vậy chúng ta thì sao?”

Phương Thanh nhếch môi cười: “Chúng ta gặp ba đối tượng khả nghi may mắn sống sót chứ sao.”

Lúc đó, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đang lái xe đến Đại Học Nam Hoa. Giản Dao nghi ngờ hỏi: “Việc thẩm vấn đối tượng khả nghi quan trọng vậy, anh không tham gia mà chạy đi điều tra bối cảnh nghi phạm à?”

Bạc Cận ngôn dừng dừng đáp: “Chuyện đó giao cho Phương Thanh là được. Anh ta làm rất tốt.”

Giản Dao cười: “Không ngờ anh rất biết dùng người, còn có năng lực lãnh đạo cơ đấy.”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô đỉnh chính: “Anh không có hứng thú làm lãnh đạo. Anh chỉ điều phối những việc đơn giản và nhằm chán mình không thích sang cho người nào thích nó, hợp với nó mà thôi. Ví dụ như giữa anh và em. . .”

“Đủ rồi.” Giản Dao ngắt lời anh rồi gắng hỏi tiếp: “Sao anh có hứng thú điều tra bối cảnh nghi phạm thế?”

Khỏe môi Bạc Cận Ngôn khề cong lên: “Bởi vì trong vụ án này, tìm hiểu nỗi đau ẩn giấu bên trong quan trọng hơn cứ tập trung vào cái chết ở trước mắt.”

Ký túc xá sinh viên Đại Học Nam Hoa.

Cảnh sát điều tra đang hỏi thăm bạn học của Lục Quý trong phòng nạn nhân. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao vừa đi đã thấy ngay chiếc giường lộn xộn của cậu ta. Đứng là kiểu phòng ký túc xá nam điển hình.

Giản dao tỉ mỉ quan sát một vòng: Trên tường dán mỗi tờ giấy thời khóa biểu viết bằng chữ viết tay như gà bới. Màn ngủ chống muỗi đã thủng lỗ chỗ nhưng không được vá lại. Sách vở chất đống trên mặt bàn và dưới gầm bàn. Trong tủ quần áo treo vài bộ đồ thể thao và vài chiếc áo phong loại máy chụp tẹ một cái. Còn có mấy bộ đồ bẩn nhét trong ngăn tủ.

Nhìn chốc lát, Bạc Cận Ngôn hỏi: “Xem xong chưa?”

Giản Dao gật đầu: “Xem xong rồi.”

Hai người cùng rời khỏi phòng ký túc xá.

Căn phòng thứ hai họ đến khảo sát của Hứa Sênh. Vì là nữ nên phòng cô ta trông gọn gàng hơn. Chiếc giường vô cùng đơn giản với màn ngủ chống muỗi loại thường. Bức tường trống hoác không có thứ gì rất phù hợp với vẻ khép kín, ít nói của cô ta. Kệ sách ngăn nắp chỉnh tề xếp cạnh một bộ máy vi tính rẻ tiền. Quần áo treo trong tủ đa phần là màu đen, xám, trắng. Giày sandal đã mòn một dây quai đặt dưới gầm bàn, trông có vẻ vẫn còn sử dụng.

Ngoài ra, Hứa Sênh còn đặt hai lọ thuốc. Dựa theo điều tra lúc trước, sức khỏe cô ta khá yếu, bị suyễn bẩm sinh nên luôn mang theo thuốc bên người. Điều này cũng không có gì khác thường.

“Đúng như anh đã nghĩ.”

Giản Dao gật đầu đồng ý.

Tiếp đến là phòng ký túc xá của Văn Hiểu Hoa. Giường cậu ta cũng khá bừa bộn, tuy thua kém Hứa Sênh nhưng vẫn hơn Lục Quý một chút. Trên tường dán chỉ chút thời khóa biểu, tấm hình quảng cáo lễ hội Anime và tờ poster ngôi sao đại diện cho nhãn hàng thể thao.

Trên giá có vài quyển sách ôn thi thạc sỹ và sách dạy về sự thành công. Bàn hơi lộn xộn nhưng khá sạch sẽ, một đôi giày thể thao đặt dưới gầm bàn. Tủ quần áo đa phần là áo phong trắng, áo thun in hình hoạt hình và quần đùi.

Sau khi rời khỏi Đại học Nam Hoa, hai người lần lượt đến phòng thuê của Trương Học Nhiễm và Dung Hiểu Phong.

Dung Hiểu Phong thuê chung với một bạn học nữ. Cô ấy ở phòng nhỏ, màn ngủ chống muỗi màu hồng phấn, trên tường là những hình chụp cô ấy cosplay. Trong phòng khá bẩn và bừa bộn. Quần áo bẩn ném trong góc phòng còn chưa giặt. Tủ quần áo màu trắng kem, bên trong treo mấy bộ quần áo có vẻ là hàng chợ giá rẻ, nhưng rất sành điệu và lòe loẹt.

Bạc Cận Ngôn chú ý đến ngoài ban công căn hộ còn trồng vài chậu cây xanh. Anh hỏi cô gái cùng phòng: “Mấy cây này là ai trồng?”

Sau khi biết Dung Hiểu Phong đã chết, cô gái kia bàng hoàng, lắp bắp trả lời: “À... Là em trồng ạ!”

“Dung Hiểu Phong không trồng mấy chậu cây này sao?”

“Không... Cậu ấy không trồng. Cậu ấy... Cậu ấy không có kiên nhẫn làm mấy việc này, chỉ thích nghe nhạc và cosplay thôi.”

Trương Học Nhiễm có điều kiện kinh tế khá hơn, sống một mình trong căn phòng cũ kỹ thuộc khu chung cư xây dựng từ thập niên 90. Khu chung cư này nằm ở vị trí tương đối hẻo lánh, hai bên hành lang dài đều là phòng ở. Căn phòng của cậu ta khá ngăn nắp, màu sắc thiên về gam lạnh, không có nhiều vật dụng trang trí. Đây là một căn phòng đi thuê đúng nghĩa, không sửa sang hay thay đổi gì nhiều. Có vài chiếc áo sơ mi và quần tây đắt tiền treo trong tủ, tông màu chủ đạo là đen, trắng và xám. Trên giá xếp vài quyển bí quyết tồn tại nơi công sở và sách tài chính, kinh tế.

Rời khỏi phòng Trương Học Nhiễm, Bạc Cận Ngôn quay sang hỏi Giản Dao: “Đã xem kỹ chưa?”

“Xem kỹ rồi.”

“Anh đã biết họ che giấu bí mật gì rồi. Cả ba người đều đang nói dối.” Bạc Cận Ngôn khẳng định.

“Em nghĩ, em cũng đoán ra được.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Đóa hoa tâm lý tội phạm càng lúc càng nở rộ trước mắt anh rồi.”

Trong phòng thẩm vấn chỉ bật một ngọn đèn trắng vừa yên tĩnh vừa chói mắt.

Người đầu tiên bước vào là Văn Hiểu Hoa. Ăn hồng phải chọn quả mềm, đây cũng là bí quyết từ trước đến giờ của Phương Thanh.

Bây giờ, Văn Hiểu Hoa đã bình tĩnh hơn chiều hôm qua. Nhưng Phương Thanh thấy rõ, đối với chàng trai tính cách hèn yếu này, sự bình tĩnh như tờ giấy mỏng manh, đâm vào sẽ rách.

“Cậu tham gia câu lạc bộ Nguyệt Ảnh từ khi nào?” Phương Thanh thông thả hỏi.

“Năm trước... Khoảng nửa năm trước.”

“Khi ấy câu lạc bộ có mấy người?”

“Ba, không hai thôi. Chỉ có Dung Hiểu Phong và Trương Học Nhiễm.”

“Trách nhiệm chủ yếu của cậu ở câu lạc bộ là gì?”

“Tôi... Tôi chịu trách nhiệm cosplay kiểu nhân vật Shota (1) và một chút chuyện vặt vãnh.”

(1) Chỉ các nhân vật nam có tính cách và ngoại hình giống bé trai.

Phương Thanh khẽ nhíu mày: “Sho... ta?”

An Nham ngồi bên cạnh nhỏ giọng giải thích vài câu với anh. Hàng mày Phương Thanh giãn ra, anh khẽ gật đầu.

“Trước khi vụ án xảy ra một ngày, cậu mua nước ở cửa hàng tiện lợi. Trên đường về có ai nhìn thấy cậu không?”

Văn Hiểu Hoa hơi căng thẳng: “Tôi... Tôi không chú ý.”

“Cậu có ghé qua đầu đó trên đường không?”

“Không.”

Dần dần, anh hỏi đến những câu hỏi nhạy cảm hơn. Phương Thanh nhíu mày nhìn xoáy vào cậu ta: “Thật sự không còn ai khác có chìa khóa studio của các cô cậu sao?”

“Chắc chắn không có.”

“Nhưng thuốc độc hòa tan trong nước.” An Nham thần nhiên cắt lời: “Ngoại trừ hai nạn nhân, chỉ có ba người các cậu tiếp xúc với chai nước thôi.”

Văn Hiểu Hoa thoáng chốc luống cuống: “Tôi không biết. Dù sao cũng không phải tôi, không phải tôi làm. Tôi hạ độc chết họ làm gì chứ? Tôi... Tôi... Tôi thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy...”

Phương Thanh ngắt lời cậu ta: “Vậy cậu nghĩ ai hạ độc?” Giọng nói lạnh nhạt của anh khiến Văn Hiểu Hoa càng run sợ hơn.

“Tôi... không biết.”

“Nhất định là có người làm.” Phương Thanh gằn giọng: “Nếu không, chất độc có thể tự chảy vào chai nước suối à? Văn Hiểu Hoa, cậu phải nghĩ cho kỹ. Chất độc bị tiêm vào tất cả các chai nước. Đến nước này, nếu cậu còn che giấu, ai biết nạn nhân kế tiếp có phải cậu hay không?”

Văn Hiểu Hoa rùng mình, trầm mặc hồi lâu mới ngẩng đầu thốt lên: “Trương Học Nhiễm.”

Phương Thanh và An Nham đều không nói lời nào. Thế nhưng Văn Hiểu Hoa dường như đã mất kiên nhẫn, lắp bắp nói: “Trương Học Nhiễm là tên máu lạnh nhất trong số chúng tôi. Nếu... Nếu quả thật có người hạ độc, thì chỉ có thể là anh ta.”

“Tại sao cậu lại nghi ngờ Trương Học Nhiễm? Động cơ giết người của cậu ta là gì?” Phương Thanh chậm rãi đào sâu vấn đề.

Văn Hiểu Hoa thoáng sùng sốt, cúi đầu nhỏ giọng: “Tôi không biết. Các anh ép tôi chỉ ra một người mà.”

Phương Thanh và An Nham liếc nhìn nhau.

“Câu hỏi cuối cùng.” Phương Thanh lấy thứ gì đó từ trong ngăn tủ ra, chính là tiểu hòa thượng mà Bạc Cận Ngôn phát hiện ở studio. Bức tượng bằng sứ đã được lau chùi sạch sẽ. “Vật trang trí này là ai mua?”

Văn Hiểu Hoa cắn môi: “Tôi không nhớ rõ, có thể là... Lục Quý.”

Người thứ hai bị thẩm vấn là Hứa Sênh. Cô gái này vẫn hết như lúc đầu, dè dặt và thoáng lộ vẻ căng thẳng. Phương Thanh đặt ra bất cứ câu hỏi nào cũng chỉ nhận được một câu trả lời vô cùng ngắn gọn từ cô ta.

“Cô tham gia vào câu lạc bộ Nguyệt Ảnh từ khi nào?”

“Khoảng đầu tháng Tám năm ngoái?”

“Khi ấy câu lạc bộ có mấy người?”

“Ba.”

“Là những người nào?”

“Dung Hiểu Phong, Tưởng Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa.”

“Hôm xảy ra vụ án, cô đã làm gì?”

“Tôi chịu trách nhiệm sắp xếp đạo cụ. Nhân vật tôi cosplay là một nữ sát thủ anime, cần hóa trang và chuẩn bị các đạo cụ cần thiết.”

“Có chuyên viên hóa trang không?”

“Không có. Chúng tôi không có tiền mời thợ trang điểm, đều tự mình làm.”

“Cô có chú ý ai chạm vào mấy chai nước không? Trong khi studio chỉ có năm người nhóm cô thôi.”

Hứa Sênh cắn môi đáp: “Tôi không chú ý. Nước là Văn Hiểu Hoa mua.”

“Ồ!” Phương Thanh truy hỏi: “Cho nên cô nghi ngờ là Văn Hiểu Hoa làm?”

Hứa Sênh lắc đầu: “Tôi không nghi ngờ cậu ấy. Cậu ấy không có lý do giết chúng tôi.”

Phương Thanh lặp lại câu hỏi lúc nãy: “Vậy cô nghĩ ai hạ độc? Nhất định có người làm. Lẽ nào chất độc tự chảy vào chai nước suối?”

“... Tôi không biết.”

“Chất độc bị tiêm vào tất cả các chai nước.” An Nham cắt lời: “Cô đừng che giấu nữa. Nhờ đâu nạn nhân kế tiếp mà hung thủ nhắm đến chính là cô thì sao?”

Sắc mặt Hứa Sênh trắng bệch. Cô ta im lặng hồi lâu mới khẽ giọng: “... Tưởng Học Nhiễm.”

“Tại sao?” Phương Thanh bám ngay vào câu trả lời này.

“Còn người anh ta khá ích kỷ, cũng rất lạnh lùng, tàn nhẫn.”

“Tại sao cậu ta muốn giết người?”

Hứa Sênh im lặng trong chốc lát: “Tôi không biết, nhưng không thể nào là Văn Hiểu Hoa và tôi.”

Cuối cùng, Phương Thanh lại lấy vật trang trí kia ra: “Món đồ này là của ai?”

Hứa Sênh nhìn nó chằm chằm, nhưng không có nói gì.

“Hơn hai trăm tệ một cái, cũng khá đắt đấy.”

“Là Văn Hiểu Hoa.” Hứa Sênh đáp.

So với Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh, Tưởng Học Nhiễm rất tinh táo và bình tĩnh.

“Câu lạc bộ do cậu sáng lập à?” Phương Thanh đặt câu hỏi.

Tưởng Học Nhiễm ngập ngừng chốc lát mới nói: “Vâng, tôi và Hiểu Phong cùng nhau sáng lập. Không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy.”

“Hôm xảy ra vụ án, cậu đã làm gì?”

“Còn làm gì nữa? Đó là lễ hội Anime quy mô lớn nhất năm nay. Mọi thành viên câu lạc bộ đều bận rộn chuẩn bị biểu diễn. Nước là do Văn Hiểu Hoa mua, tôi không hề chạm đến.”

“Nghe câu lạc bộ của cậu sắp giải tán rồi hả?”

Tường Học Nhiễm thờ dãi: “Đúng vậy, sếp! Anh cũng biết đấy, chúng tôi đã tốt nghiệp rồi, đều phải đi làm. Máy hoạt động ở câu lạc bộ cosplay hồi đại học còn chơi cho vui được. Đến khi đi làm rồi thì ai còn tinh lực tham gia nữa. Vừa phí tiền vừa không có thu nhập.”

“Có người nào bất đồng với ý kiến không?” An Nham thân nhiên hỏi.

“Không có, tất cả đồng đều đồng ý. Chúng tôi đều phải kiếm sống, đều phải ăn cơm.”

“Cậu cho rằng ai là người hạ độc?” Phương Thanh làm bộ ám hiệu băng quơ. “Các cậu đều khẳng định chỉ có năm người trong nhóm có chìa khóa. Vậy thì chỉ có ba người các cậu có thể tiêm độc vào chai nước suối thôi.”

Phương Thanh và An Nham khá bất ngờ trước phản ứng của Tường Học Nhiễm. Trong khi hai người trước do dự đấu tranh nội tâm thì Tường Học Nhiễm lại đáp trả không chút chần chừ: “Là Hứa Sênh.”

Phương Thanh hỏi dò: “Tại sao?”

Tường Học Nhiễm cười nhạt: “Ai biết được. Cô ta luôn quái gở, không biết đang nghĩ gì. Văn Hiểu Hoa thì không có gan đó. Nếu không phải người khác thì chỉ có thể là cô ta thôi.”

Phương Thanh nâng cốc trà lên uống một ngụm, không nói lời nào. An Nham cũng cúi đầu đánh máy. Tường Học Nhiễm nhìn hai người, mặt từ từ đỏ lên: “Hai anh nghi ngờ tôi?”

“Không phải chúng tôi nghi ngờ cậu.” Phương Thanh thờ ơ đáp: “Là nhóm cậu có người nghi ngờ cậu.”

Tường Học Nhiễm giận tái mặt nhưng cậu vẫn cười lạnh: “Tôi sao? Tôi ăn no rồi việc à? Tại sao tôi phải giết họ? Thật là ngậm máu phun người. Nhất định là Hứa Sênh, không thể sai được. Chỉ có cô ta mới có thể ra tay. Còn nữa...” Hình như cậu ta nhớ ra gì đó. “Cho dù không phải Hứa Sênh, các người có nghi ngờ Lục Quý và Dung Hiểu Phong không? Họ tự hạ độc muốn hại chết mọi người, để tất cả ôm nhau chết chung, hoặc là muốn giả họa chúng tôi thì sao? Trong phim trinh thám không phải đều diễn ra như vậy hay sao? Tóm lại không phải tôi. Tôi có điên đâu mà đi giết người.”

Phương Thanh không phản ứng gì trước sự kích động của cậu ta. Anh ta lấy vật trang trí kia ra: “Ai mua cái này?”

Ánh mắt Tường Học Nhiễm thoáng ngây ra, sau đó cậu ta luống cuống cúi đầu: Có lẽ là... Dung Hiểu Phong.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Type: Kim Ngân

Ra khỏi phòng thẩm vấn, cả người Phương Thanh râm ran cảm xúc hưng phấn và chấn động. Theo bản năng, anh rất muốn tìm người trò chuyện. Một mình anh tựa vào vách tường trong hành lang châm một điếu thuốc, sau đó lấy di động ra.

Một ngày đã trôi qua kể từ hôm anh đến phim trường tặng hoa cho cô ấy. Nhưng đến giờ, di động vẫn không có tin nhắn hay cuộc gọi mà anh chờ đợi. Phương Thanh hơi bực trong lòng. Hút thuốc xong, anh đứng dậy bước ra khỏi hành lang.

Anh phải tranh thủ đi điều tra vụ án này thôi.

Phương Thanh dẫn đội đến công viên Anime lần nữa. Bởi vì xảy ra vụ án hạ độc giết người nên lễ hội phải kết thúc sớm. Vẫn còn không ít người đang thu dọn đồ đạc, tháo dỡ gian hàng. Nghe đâu ban tổ chức sẽ chọn ngày khác để tổ chức lại lần nữa.

Trước kia, Phương Thanh chưa từng đến những nơi như thế này. Xung quanh đều là thiếu niên thiếu nữ thanh xuân phơi phới, ăn mặc kỳ dị phóng khoáng. Trông họ rạng rỡ, cá tính như không buồn đoái hoài đến thứ gì khác ngoài việc thể hiện cái tôi với thế giới bên ngoài.

Nhưng khiến Phương Thanh và những cảnh sát hình sự khác thật sự xúc động chính là cảnh tượng phía sau sân khấu. Những thiếu niên kia cời bỏ bộ tóc giả, trang sức và bộ đồ diễn để khoác lên mình những chiếc áo phông giá rẻ. Họ ngồi trên ghế nhựa, thậm chí là dưới đất, chưa kịp tẩy trang đã vội ăn ngấu nghiến hộp cơm chẳng mấy ngon lành.

Đây là một quần thể đầy sự mâu thuẫn. Khi biểu diễn, họ được mọi người dõi mắt ngắm nhìn, hoàn toàn buông thả theo cá tính của mình, dường như không hề biết sợ hãi là gì. Song, khi trở lại cuộc sống hiện thực, họ cũng chỉ là những con người bình thường đang vất vả mưu sinh, sống mờ nhạt giữa xã hội xô bồ.

Hôm nay, anh đến đây nhằm mục đích điều tra sâu hơn, đồng thời xác minh suy đoán của Bạc Cận Ngôn. Phương Thanh hỏi thăm một chàng trai cao to có vẻ lạnh lùng ở gian triển lãm gần câu lạc bộ Nguyệt Ảnh.

“Cậu biết mấy người trong câu lạc bộ Nguyệt Ảnh không?”

Chàng trai đang đứng trước gương cời chiếc áo giáp nặng nề ra. “Từng gặp vài lần, không thân cho lắm.”

“Họ có tổng cộng mấy người?”

“Không chú ý lắm, chừng bốn năm người gì đó.”

“Hôm xảy ra vụ án, các cô cậu có thấy điều gì khác thường không?”

Chàng trai lắc đầu: “Không có. Chúng tôi đều bận biểu diễn, không ai rảnh chú ý đến họ cả.”

Phương Thanh đắm chiêu nhìn cậu ta. “Bình thường, giữa các câu lạc bộ có hay giao lưu với nhau không?”

“Không nhiều.” Cậu ta cời áo giáp xong, đang vốc nước ở bồn rửa mặt. “Mọi người có hoạt động thì tham gia. Câu lạc bộ của họ gần đây tham gia rất ít nên không quen thân với mấy nhóm chúng tôi. Hơn nữa, các câu lạc bộ thường xuyên có người gia nhập và rút lui mà.”

Lúc này, có người đứng ngoài cửa gọi cậu ta: “Đi thôi, xe buýt sắp đến rồi, lát nữa hết chuyến bây giờ.”

Cậu ta khiêng trang phục nặng nề trên vai, hỏi Phương Thanh: “Sếp, tôi có thể đi chưa?”

Phương Thanh gật đầu: “Đi đi, cảm ơn cậu.”

Mấy thanh niên này đều sống khá kham khổ. Anh nhớ năm đó, mọi việc đều được ông bố cảnh sát của mình sắp xếp cả rồi, anh cứ thi thẳng vào Đại học Công an mà không hề nghĩ ngợi nhiều. Nghĩ lại thì dường như bản thân chẳng hề có ước mơ gì cả.

Cùng thời điểm ấy, An Nham mặc đồng phục cảnh sát đứng bên ngoài studio câu lạc bộ Nguyệt Ảnh quan sát địa hình. Gần đó không có camera giám sát, camera ở xa hơn cũng không ghi lại được manh mối gì. Cậu ta quyết định đến hiện trường xem có bỏ sót manh mối nào không.

Giữa trưa, ánh mặt trời gay gắt chiếu trên đỉnh đầu khiến người ta hoa mắt. An Nham đứng một lát thì nghe được một giọng nữ rất êm tai vang lên từ phía sau: “Chú cảnh sát ơi!”

An Nham quay đầu lại, lòng thoáng ngẩn ngơ. Cô gái tóc đen da trắng, cao hơn 1m65, mặc áo thun trắng đơn giản và quần short màu đen, đôi chân dài trắng nõn mang đôi boot ngắn khá bắt mắt. Cô nàng chưa tẩy trang, mi dài cong vút, môi đỏ phơn phớt. Nhưng dù có rửa đi lớp trang điểm thì chắc chắn vẫn là một mỹ nhân mất to, môi hồng, mũi cao thanh tú.

Cô gái thấy dáng vẻ của An Nham cũng thoáng ngẩn ngơ, lập tức thay đổi xưng hô: “Anh... cảnh sát!”

An Nham lạnh nhạt nhìn cô nàng. “Có chuyện gì không?”

“Anh chịu trách nhiệm điều tra vụ án của câu lạc bộ Nguyệt Ảnh sao?” Cô gái rụt rè hỏi.

“Phải, cô là ai? Có chuyện gì không?”

Cô gái vén vài sợi tóc lòa xòa ra sau tai, khề lên tiếng: “Em tên Cố Băng Băng, là thành viên của câu lạc bộ Anime video Thần Diệu. Em muốn hỏi thăm kết quả điều tra thế nào rồi?”

An Nham tiến lên một bước: “Sao cô lại quan tâm đến chuyện này?”

Cố Băng Băng lùi về sau một bước theo phản xạ: “Bởi vì...” Cô nàng dường như không biết phải giải thích thế nào, ngược mắt nhìn thẳng vào An Nham bằng đôi mắt tựa mặt hồ phản chiếu bầu trời đêm lấp lánh ánh sao.

An Nham dời mắt đi. Đúng lúc này, con đường nhỏ phía sau hai người truyền đến tiếng xôn xao. Hình như có vài người đang đi đến, An Nham nghe tiếng kêu to: “Đại thần Bán Nguyệt, là đại thần Bán Nguyệt kia! Đây, nếu mình đến xin chữ ký và chụp ảnh cùng thì cô ấy có đồng ý không nhỉ?”

An Nham để ý thấy mặt Cố Băng Băng phớt đỏ.

“Ừm... Nói sau vậy, em đi trước đây.” Cố Băng Băng quay người bỏ đi.

An Nham nhanh tay lẹ mắt nắm lấy cánh tay cô gái. Hai người nhìn nhau. Cố Băng Băng gọi ý: “Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện đi.”

Sau đó, hai người len qua mấy con đường nhỏ, đến khoảng sân trống trải không người. Dĩ nhiên, vừa rồi An Nham đã tranh thủ lấy đi động điều tra tất cả thông tin chuẩn xác về vị “Đại thần Bán nguyệt” này: Cố Băng Băng, 21 tuổi, sinh viên năm ba ngành Vật Lý ở Đại học Dân sinh trung Quốc. Hoa

khôi của ngành, biệt danh Cổ Bán Nguyệt, là cosplayer và ca sĩ nhạc cổ phong nổi danh. Tuy tuổi còn trẻ nhưng cô đã tung hoành trong giới nhiều năm, thuộc hàng lão làng. Weibo những ba trăm nghìn fan, vẫn còn độc thân.

Cổ Bàng Bàng đứng sát bậc thang bên sân, bối rối lên tiếng: “thật xin lỗi, vừa rồi là fan của em. Em ngại phải giao lưu trực tiếp với họ.”

“Ừ.”

Cổ Bàng Bàng ngược mắt nhìn An Nham: “Anh thật sự là cảnh sát điều tra vụ án này sao? Trông anh vẫn còn trẻ quá!”

An Nham yên lặng chốc lát rồi lấy thẻ ngành ra đưa cho cô xem. Cổ Bàng Bàng nhìn kỹ: An Nham, 25 tuổi, Tổ chuyên án tâm lý tội phạm Bộ Công an.

Cô “ồ” một tiếng rồi trả thẻ lại cho cậu ta. Một cơn gió thổi qua, Cổ Bàng Bàng thoáng rung mình. Đôi chân dài trắng trẻo khẽ run rẩy.

An Nham dời mắt đi. “Tại sao cô lại muốn tìm tôi?”

Cổ Bàng Bàng khẽ cắn môi: “Sếp An, em...”

An Nham nghe thấy cô gọi thế mắt đã sáng rực.

“Hôm nay, em mới biết trong câu lạc bộ Nguyệt Ảnh có người chết. Sau đó chợt nhớ đến tối hôm kia, hình như em đã thấy được hung thủ. Vậy nên em lập tức đi tìm cảnh sát. Một ngày trước khi vụ án xảy ra, em tham gia hoạt động đến tối muộn. Lúc đi ngang qua studio của họ, em thấy một người đi vào trong nhưng không bật đèn.”

Phút chốc, An Nham tròn to mắt: “Là ai?”

“Tuy rằng người nọ đội mũ, em chỉ thấy sườn mặt nhưng có lẽ chính là người trong câu lạc bộ của họ.” Cổ Bàng Bàng thuật lại.

“Là ai?” An Nham nhìn cô chằm chằm. “Lục Quý, Dung Hiểu Phong, Trương Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa, hay là Hứa Sinh?”

Cổ Bàng Bàng yên lặng chốc lát mới dè dặt nói: “Sếp An, anh không biết sao? Câu lạc bộ của họ ban đầu có sáu người cơ.”

“Trong câu lạc bộ Nguyệt Ảnh có người thứ sáu.” Bạc Cận Ngôn khẳng định.

Trên đường lái chiếc xe Cherokee chạy nhanh về sở Cảnh sát, về mặt Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều nghiêm túc, nặng nề.

Giản Dao liệt kê: “Hiện trường có bốn điểm khả nghi. Một, phong cách trang trí của studio vô cùng tươm tất ảm cúng, đẹp đẽ tỉ mỉ, đậm chất cá nhân. Chắc chắn khi thành lập studio, có người đã hết lòng hết dạ làm những việc này. Nhưng chúng ta đã đến chỗ ở của năm người họ và tìm hiểu đặc điểm tính cách thì không một ai có thẩm mỹ và thói quen đó. Hai, một người tỉ mỉ bài trí căn phòng như vậy tuyệt đối sẽ không để nó bừa bộn.”

Bạc Cận Ngôn ngắt lời: “Đúng vậy, giống như em đó. Nếu là em, dù câu lạc bộ sắp giải tán, em cũng sẽ không để studio lộn xộn như bãi rác.”

Giản Dao mỉm cười: “Cảm ơn ông Bạc đã khen ngợi. Đúng vậy, hiện tại studio không ai dọn dẹp, đồ đạc vứt lung tung, rất bừa bộn và nhếch nhác. Tình huống thực tế ở hiện trường và nội thất trang trí ban đầu khác hẳn nhau, hoàn toàn là hai phong cách.”

“Phong cách của người thứ sáu đã bị họ che giấu đi.” Bạc Cận Ngôn kết luận.

Lời nói nhạy bén của anh khiến Giản Dao rung động, có phân tích tiếp: “Ba, ảnh treo tường đều bị vứt bỏ, Điều này không hợp lý. Cho dù câu lạc bộ sắp giải tán cũng không ai nỡ vứt bỏ những kỷ ức họ từng rất yêu quý và trân trọng. Đây là chuyện thường tình của con người. Bọn họ chỉ muốn che giấu gì đó.”

“Bốn...” Bạc Cận Ngôn chậm rãi tiếp lời. “Những đóa hoa trong vườn bị xúc mang đi đều không phải loại rẻ tiền, hơn nữa còn phải chăm sóc rất cẩn thận. Chính là hoa của “hắn” trồng.”

Giản Dao yên lặng chốc lát. “Hung thủ chính là “hắn” sao?”

“Bây giờ còn chưa thể kết luận. Nhưng ít nhất, “hắn” cũng là một trong số những đối tượng khả nghi. Cho dù trong studio ẩn chứa nhiều bí mật bị che giấu, nhưng vết tích về sự tồn tại của một người không thể dễ dàng xóa đi như vậy. Tin rằng Phương Thanh và An Nham đi điều tra xung quanh hiện trường cũng sẽ nhanh chóng kiểm chứng được sự tồn tại của người này.”

“Nhưng mà...” Giản Dao chần chừ. “Vì sao họ thà bị tình nghi là hung thủ giết người cũng hông chịu tiết lộ sự hiện diện của người này?”

“Đúng vậy.” Bạc Cận Ngôn cười nhạt. “tại sao lại như thế? Còn chuyện gì quan trọng hơn việc bị tình nghi giết người chứ?”

Lòng Giản Dao chấn động.

Bạc Cận Ngôn khẽ nhếch khóe môi. “Anh nghĩ, chỉ cần điều tra rõ chuyện này thì có thể biết hung thủ là ai rồi.”

Gần đến Sở Cảnh sát, Giản Dao cúi đầu nhìn đồng hồ. Đã ba mươi mấy giờ họ chưa chọn mặt rồi.

“Anh có mệt không?”

“Một chút.”

Giản Dao mỉm cười: “Thật là... Lúc điều tra vụ án, tinh thần anh hưng phấn nhất. Lát nữa về Sở, anh tranh thủ ngủ một chút đi. Phải biết yêu quý thân thể mình chứ!”

“Được.” Anh nhìn cô, chu đáo kéo tấm che nắng xuống cho cô. “Em cũng ngủ một lát đi.”

Giản Dao quả thật không gắng gượng được nữa. Cô vâng lời nhắm mắt lại, điều chỉnh lưng ghế cho thoải mái rồi co cuộn người vùi sâu vào giấc ngủ. Trong xe nhanh chóng vang lên tiếng hít thở khe khẽ, đều đặn.

Bạc Cận Ngôn lái xe một lúc rồi liếc mắt nhìn di động. Bởi vì đột ngột xảy ra vụ án giết người cosplay nên chuyện của Hàn Vũ Mông tạm thời bị gác lại. Hai ngày nay, Phó Từ Ngộ không hề gọi điện hay nhắn tin cho anh. Hiện tại, Từ Ngộ đang cần anh, anh nên quan tâm đến cậu ấy nhiều hơn.

Và cả...

Anh nghiêng đầu nhìn người phụ nữ đang mệt mỏi ngủ thiếp đi bên cạnh. Mái tóc dài mượt ngày thường có chút rối, môi cô khẽ mím chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng ửng hồng. Bạc Cận Ngôn không nhìn được, vươn tay vuốt lại mái tóc kia. Cô khẽ cựa người.

Anh sắp chuẩn bị xong rồi. Dự vụ án này kết thúc, anh sẽ tổ chức một hôn lễ bất ngờ và lãng mạn nhất cho cô. Nghĩ đến đây, anh tự mỉm cười thỏa mãn.

Vì không có chứng cứ nên Tường Học Nhiễm, Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đều được thả ra. Hứa Sênh trở về phòng ký túc xá của mình, Văn Hiểu Hoa được bố mẹ dẫn đi, Tường Học Nhiễm thì quay lại căn phòng thuê. Nhưng Cục Cảnh sát vẫn phái vài nhóm người trông chừng họ 24/7, vừa giám sát vừa bảo vệ.

Ngoài ra, nơi ở của họ đều bị lắp camera gần đó cũng bị kiểm soát tập trung. Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa không có ý kiến gì, riêng Tường Học Nhiễm lại vô cùng khó chịu. Cậu ta hỏi người cảnh sát đưa mình về nhà: “Tại sao phải lắp camera? Nghỉ ngơi tôi à?”

Người cảnh sát đáp: “Đừng nghĩ nhiều, cũng vì bảo vệ cậu thôi.”

Tường Học Nhiễm cười khẩy bước vào nhà, đóng sầm cửa lại.

Vốn đang yên đang lành, tự dưng bị hai tên cảnh sát ở dưới tầng giám sát, còn bị theo dõi gắt gao qua camera nữa. Tường Học Nhiễm ngồi trên sofa, xem mấy chương trình nhảm chán trên tivi.

Lát sau, cậu ta tắt tivi, đi đến chiếc bàn lắp camera theo dõi. Sau đó, một đồ vật rơi xuống, màn hình camera tối đen, chỉ có thể nghe thấy tiếng Tường Học Nhiễm đi qua đi lại.

“Chết tiệt!” Một cảnh sát mắng mỗ.

Người cảnh sát khác gọi điện đến: “Tường Học Nhiễm, đã xảy ra chuyện gì thế?”

Cậu ta ung dung đáp: “Sếp, tôi không thích bị người ta theo dõi từng li từng tí như vậy. Tấm lòng của mấy anh tôi xin nhận. Dù sao hai anh vẫn nghe được tiếng động mà. Tôi ngủ đây.” Nói xong, cậu ta cúp ngay điện thoại.

Hai người cảnh sát không thể nói gì thêm. Tuy mang danh nghĩa “hỗ trợ điều tra” và “bảo vệ” nhưng dù sao, cài đặt máy nghe lén và camera trong nhà người ta vẫn phải được người ta đồng ý, nếu không cũng chẳng thể cưỡng ép được.

Thế nên hai người đành đóng tai nghe ngóng. May mà sau đó, mọi thứ đều bình thường: phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, tiếng Tường Học Nhiễm đi lại, tiếng đóng cửa... Có lẽ cậu ta đã về phòng ngủ rồi.

Hai người cảnh sát phải thay phiên nhau, một người trực, một người ngủ trên xe để theo dõi cậu ta.

Phương Thanh tới thay ca lúc đêm khuya, hỏi họ: “Có động tĩnh gì không?”

“Không có. Thằng nhãi này đã che camera rồi.”

Phương Thanh nhìn sang màn hình, mắng một tiếng: “Phiền phức!” Rồi lập tức gọi điện cho Tường Học Nhiễm. Tên nhãi này nhất quyết ngó lơ. Anh tiếp tục gọi đến khi có người nhắc máy mới thôi.

Tường Học Nhiễm cáu gắt: “Các anh đang xâm phạm quyền riêng tư của tôi đấy. Sếp à, tôi nghĩ mình chỉ hỗ trợ điều tra chứ không phải đối tượng khả

nghe. các anh không thể đối với tôi như vậy được. Nếu còn tiếp tục làm phiền nữa, tôi sẽ đi khiếu nại đấy.” Sau đó, cậu ta lập tức cúp điện thoại.

Phuong Thanh bực bội chửi thề nhưng cũng đành bó tay hết cách. Thiết bị nghe lén không phát ra động tĩnh gì nữa, xem chừng Tường Học Nhiễm đã ngủ thật rồi.

Hơn hai giờ sáng, một cảnh sát hình sự khác đã ngủ thiếp đi. Phuong Thanh đeo tai nghe ngắm trời sao lấp lánh, nghĩ đến vụ án, cũng nghĩ về Kim Hiểu Triết. Đột nhiên, từ tai nghe truyền đến tiếng thờ dốc rất nhỏ.

“Hừ..hừ..”

Phuong Thanh hoảng hốt, lập tức lay người đồng nghiệp tỉnh dậy. Bỗng một tiếng kêu vô cùng thảm thiết của Tường Học Nhiễm dội vào tai nghe. Sau đó là tiếng thứ hai, thứ ba rồi thứ tư.. Cậu ta không ngừng gào thét như đang phải chịu đựng chuyện gì đó cực kỳ đau đớn.

Phuong Thanh giật tai nghe ra, lao xuống xe như tên bắn. Người đồng nghiệp không tài nào theo kịp được anh. Anh nhảy phốc qua rào chắn ngoài khu chung cư, lao lên tầng, một lần sai chân bước qua bốn, năm bậc thang, chớp mắt đã đến tầng của Tường Học Nhiễm.

Suốt cả quãng đường, rất nhiều suy đoán lướt qua trong đầu anh. Không đúng, Tường Học Nhiễm khóa cửa nhà. Nếu có người đột nhập thì họ nhất định sẽ nghe thấy tiếng động. Đối phương chắc chắn có chìa khóa rồi.

Hành lang này rất dài, anh vừa ló đầu khỏi cầu thang đã thấy cửa nhà Tường Học Nhiễm mở toang. Ở cuối dãy hàng lang chọt lóe lên một bóng dáng, là nam. Phuong Thanh nhìn thoáng qua cửa nhà Tường Học Nhiễm, thấy máu chảy lênh láng trên đất, người nằm bất động, anh nghiêng răng lao tới đuổi theo.

Người đồng nghiệp chạy đến cửa nhà Tường Học Nhiễm, thấy cảnh tượng trước mắt thì vô cùng kinh hãi. Anh ta tuyệt đối không ngờ sẽ phải đối diện với cảnh máu me thế này. Trong nhà rất ngăn nắp, không hề có dấu vết đánh nhau. Tường học Nhiễm trợn trừng mắt nằm giữa vũng máu. Cậu ta mặc bộ đồ cổ trang màu trắng được may rất tinh xảo, trên đầu đội mái tóc giả màu đen thật dài, thậm chí còn trang điểm tí mĩ xinh đẹp, môi đỏ rực rỡ, giữa mi tâm là nốt ruồi son, nhưng lại mang đến cảm giác hỗn tạp kỳ lạ.

Người cảnh sát đã nhìn quen dáng vẻ lịch sự, lạnh lùng của cậu ta lúc thường ngày và hình ảnh vị công tử cổ đại phóng khoáng hào hoa khi cosplay. Nhưng bộ dạng hóa trang hiện tại khiến người ta cảm thấy kỳ dị vô cùng.

Lòng ngực Tường Học Nhiễm bị cắm một cây dao ngay tim. Máu tươi trào ra nhuộm đỏ áo lụa. trên người còn có vài lỗ máu khác chứng tỏ cậu ta bị đâm rất nhiều nhát. Người cảnh sát chạy đến kiểm tra mạch đập và hơi thở của cậu ta. Từ vọng rồi.

Lòng anh ta thoáng run sợ. Vụ giết người chỉ mới xảy ra mấy phút trước. Trang phục cổ trang, tóc giả và trang điểm nhất định phải chuẩn bị trước khi chết. Là hung thủ thừa dịp nạn nhân ngủ say mà hóa trang cho cậu ta hay do Tường Học Nhiễm tự mình làm?

Gã điên! Thật đúng là gã điên!

Phuong Thanh truy đuổi gắt gao. Màn đêm đặc quánh, con đường lặng ngắt không một bóng người, thậm chí cả bóng một chiếc xe. Đối phương đội mũ, đeo một túi lớn, cầm đầu chạy mãi miết. Dần dần, khoảng cách không ngừng bị rút ngắn. Phuong Thanh nhìn đường nét thân hình người nọ, trong lòng chấn động.

“Đứng lại, cảnh sát đây!” Anh quát to.

Đối phương vô cùng tinh táo và cố chấp, rẽ cua chạy ra sau dãy nhà. Bên kia thấp thoáng ánh đèn sáng sủa và tiếng người ồn ào. Đầu Phuong Thanh chọt vang lên tiếng “không ổn”, anh lập tức tăng tốc xông thẳng tới. Chạy đến cuối con đường rộng rãi thông thoáng, anh nhìn thấy một dãy hàng quán mở khuya, giờ này mà vẫn còn rất nhiều người ăn uống nhậu nhẹt. Đảo mắt một vòng chỉ thấy người với người, Phuong Thanh thăm mắng, ánh mắt quét nhanh như chớp. Người nọ chắc chắn chưa chạy được xa, nhưng anh tìm khắp nơi mà không thấy bóng dáng đối phương đâu cả.

Bây giờ, Phuong Thanh chú ý thấy bên phải con đường phía trước có nhà vệ sinh công cộng, tắt đèn tối thui, không ai ra vào. Anh lập tức chạy ngay vào nhà vệ sinh nam. Không có ai cả. Anh kiểm tra từng buồng một, đều không có bóng người. Phuong Thanh chạy đến cửa nhà vệ sinh nữ, hô to: “Có ai trong đó không?”

Không ai đáp lời. Anh xông thẳng vào, vẫn là vườn không nhà trống.

Phuong Thanh đứng trước cửa nhà vệ sinh công cộng, ngẩng đầu nhìn quanh. Một người đàn ông Bắc Kinh vạm vỡ trong bộ quần áo rộng thùng thình đang ăn đồ nướng, cậu nhân viên phục vụ bận tới mắt tới mũi, người phụ nữ đang lôi kéo một người đàn ông.. nhưng bóng dáng của gã kia đã hoàn toàn biến mất.

Phuong Thanh không từ bỏ ý định, tiếp tục chạy thêm một đoạn nữa nhưng chẳng thấy gì. Hắn tựa như bốc hơi không để lại dấu vết. Anh thở hồng hộc, đứng dưới trời khuya, tức tối chửi thề.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

Type: Kim Ngân

Trời còn chưa sáng. Giản Dao nằm trên sô pha trong phòng nghỉ ở Sở Cảnh sát bỗng choàng tỉnh. Ngon đèn trên bàn lan tỏa vàng sáng nhạt nhòa trong căn phòng mờ tối. Cô ngẩng ngực chốc lát mới quay đầu nhìn Bạc Cận Ngôn đang tựa vào chiếc sô pha khác ngủ say. Cô rón rén đứng dậy đi rửa mặt. Khi trở về thấy anh vẫn bất động. Dù sô pha chật hẹp, dáng ngủ của anh vẫn thẳng tắp, tay dài chân dài không biết để ở đâu, lộ ra khỏi tấm chăn.

Giản Dao mỉm cười kéo chăn đắp lại ngay ngắn cho anh.

“Đúng là cô vợ nhỏ...” Có tiếng nói thì thầm.

Giản Dao khẽ hỏi: “Anh dậy rồi à?”

Anh đưa tay kéo cô vào lòng. Hai người ôm nhau nằm trên sô pha.

“Chật chết đi được.” Cô than phiền.

“Theo lý thuyết, chắc chắn không hề chật.” Anh điềm nhiên phân tích. “Bởi vì em nằm trên người anh trong trạng chồng lên nhau, chúng ta luôn như vậy mà.”

Giản Dao bật cười: “Anh thôi đi.”

Anh cũng cười, vùi mặt vào mái tóc dài của cô, dường như vẫn còn buồn ngủ.

Cô vươn tay ôm lấy gương mặt anh, ngón tay mon trón theo từng đường nét khối ngũ tuần tú. Khi đầu ngón tay rê đến hàng mày lười mác và phần xương mày cứng, trong lòng cô lại trào dâng sự ái mộ và tình yêu thương với người đàn ông này. Dường như, tình cảm ấy mỗi ngày lại sâu đậm hơn một chút.

Anh vẫn bất động như thể không phát hiện, lại tựa hồ đang cảm nhận, lát sau mới hôn nhẹ lên đầu ngón tay cô.

“Anh yêu em.” Anh nói với giọng trầm thì rất dịu dàng.

“Em cũng yêu anh.” Cô vùi đầu vào lồng ngực anh.

“Cộc, cộc, cộc...” Có người gõ cửa.

Anh kéo cô đứng dậy, sửa sang lại áo sơ mi, sau đó anh đi rửa mặt, còn cô thì ra mở cửa.

Đêm hôm khuya khoắt, trong văn phòng chỉ bật ngọn đèn nhỏ leo lét, An nham về mặt ảm đạm đứng bên ngoài thông báo: “Tường Học Nhiễm chết rồi.”

Giản Dao hoảng hốt. Bạc Cận Ngôn đi đến từ phía sau cô, lạnh lùng cất giọng: “Không phải đã phái người bảo vệ rồi sao?”

“Hung thủ có chìa khóa, tự mở cửa đi vào nhà. Camera bị Tường Học Nhiễm cố ý che lại, lúc phát hiện thì đã muộn. Phương Thanh lập tức chạy đuổi theo nhưng không bắt được.”

Bạc Cận Ngôn nhíu mày: “Ngay cả Phương Thanh cũng không bắt được à?”

Lúc bước vào căn phòng thuê của Tường Học Nhiễm, Giản Dao cảm thấy hơi khó chịu. Người nào nhìn thấy nạn nhân bị hóa trang thành như vậy cũng đều thấy không thoải mái. Hung thủ giống như đang dùng cái chết của nạn nhân để biểu đạt, phát tiết điều gì đó.

Quá trình tử vong của Tường Học Nhiễm đã được điều tra rõ. Trong phòng ngủ của cậu ta có hộ thuốc an thần, cũng điều tra được nửa năm gần đây, cậu ta có thói quen uống thuốc ngủ. Hung thủ không chỉ có chìa khóa nhà mà còn biết thói quen của cậu ta, cho nên mới lên vào lúc 2 giờ sáng.

Chuyện che camera giám sát quả thật là do Tường Học Nhiễm làm. Nếu không, Phương Thanh đã kịp thời đến cứu cậu ta và bắt hung thủ rồi.

Lúc cậu ta bị thẩm vấn, cảnh sát từng đến nhà kiểm tra nhưng không hề phát hiện bộ trang phục lụa trắng của phái nữ mà cậu ta đang mặc. Vì vậy, trang phục, tóc giả và dao găm đều là do hung thủ mang đến. Sau khi vào phòng ngủ, hắn thay trang phục cho Tường Học Nhiễm rồi trang điểm và đội tóc giả lên. Từ một chàng trai nhả nhặn, gầy gò biến thành một cô gái. Cuối cùng, hắn đâm từng nhát dao giết chết Tường Học Nhiễm, để cậu ta vĩnh viễn lưu lại trong bộ dạng này.

Tiếng kêu thảm thiết trong máy nghe trộm nhóm Phuong Thanh nghe được chính là tiếng của Tường Học Nhiễm khi bị giết chết lúc đang say ngủ.

“Có thể xác định đối tượng khả nghi không?” Bạc Cận Ngôn cất tiếng hỏi.

“Xác định được rồi.” An Nham vừa nói vừa lấy ra một bức tranh vẽ tay. “Đây là dáng vẻ kẻ khả nghi bị nhân chứng Cố Bằng Bằng nhìn thấy. Hắn đã bước vào studio đêm trước ngày xảy ra vụ án hạ độc. Cô ấy vẽ khá giỏi nên tự mình phác họa lại. Cô ấy cũng xác định người này là một trong những người sáng lập studio năm đó, chính là thành viên thứ sáu Kha Thiên.”

Phuong Thanh gật đầu. “Vẽ khá lắm! Tôi qua, tuy tôi chỉ thấy được bóng lưng nhưng hình dáng rõ ràng là cùng một người. Hơn nữa, trong quá trình điều tra sâu, chúng ta đã tìm hiểu và biết được sự tồn tại của Kha Thiên. Chỉ là nửa năm gần đây, hắn không tham gia hoạt động của câu lạc bộ nữa. Hơn nữa, số lượng lưu động trong giới này khá lớn nên lúc trước không ai nhắc đến hắn.”

“Em đã tập trung được đoạn ghi hình của các camera giám sát gần nhà Tường Học Nhiễm. Lúc Phuong Thanh đuổi bắt, Kha Thiên vội vàng chạy trốn nên bị hai camera quay được.” An Nham báo cáo. “Có thể xác định một trăm phần trăm hung thủ chính là hắn ta.”

Bạc Cận Ngôn chỉ cười nhàn nhạt, chăm chú nhìn thi thể trước mắt như đang suy nghĩ điều gì. Giản Dao nhận lấy bức họa và tư liệu từ tay họ, vừa thấy dáng vẻ Kha Thiên, cô liền chấn động.

Một chàng trai cao khoảng 1m78, tóc ngắn, tướng mạo tao nhã, đôi mắt hẹp dài, sóng mũi dọc dừa, miệng nhỏ tuấn tú. Phải nói rằng, họa sĩ nhân chứng kia vẽ tương đối sinh động. Kha Thiên có đôi mắt rất ưu tú. Chỉ qua bức họa mà dường như người xem có thể cảm nhận được dòng suối u buồn nơi đáy mắt cậu ta.

Năm nay, cậu ta 23 tuổi, cũng tốt nghiệp Đại học Nam Hoa hồi năm ngoái, là người đồng sáng lập câu lạc bộ Anime Nguyệt Ảnh với Tường Học Nhiễm và Dung Hiểu Phong. Vừa rồi, Phuong Thanh đã nhắc đến vấn đề “điều tra sâu” bởi nhóm cảnh sát tìm được một vài người lâu năm trong giới biết chút ít thông tin. Họ đều đã tốt nghiệp và đi làm cả rồi, qua lời khai của họ, nhân vật Kha Thiên này mới được nhắc đến. Bất kể nhóm Tường học Nhiễm che giấu thế nào, với năng lực điều tra tỉ mỉ của cảnh sát, tìm ra Kha Thiên là chuyện sớm muộn mà thôi.

Trong tư liệu có vài tấm hình là Cố Bằng Bằng cung cấp. Năm đó, cô ấy tham gia cuộc thi cosplay với Kha Thiên nên còn giữ lại một vài bức ảnh kỷ niệm. Bất cứ người nào nhìn những tấm ảnh này chắc hẳn đều phải trầm trồ.

Kha Thiên trong ảnh mặc bộ đồ cổ trang đỏ hoặc trắng, tóc dài đen nhánh buông rũ như tơ lụa, giữ mi tâm chấm một nốt ruồi son. Cậu ta mỉm cười ngây thơ, mắt trong như làn nước thu, bàn tay trắng nõn như ngọc thạch. Nếu nói những cosplayer đã gặp trước đó đều đẹp đến mức khiến người ta phải nhìn không chớp mắt, vậy thì nét đẹp và khí chất của Kha Thiên đủ để khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng phải thảng thốt lặng im.

“Bằng Bằng nói cuộc thi cosplay năm đó cô ấy đạt giải nhất, còn Kha Thiên đạt giải nhì.” An Nham thuật lại lời của nhân chứng.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều không chú ý, chỉ có Phuong Thanh liếc nhìn cậu ta.

“Những tư liệu sau khi tốt nghiệp thì không có nữa.” Giản Dao đặt vấn đề: “Cậu ta đã đi đâu? Làm việc gì? Tại sao rời khỏi câu lạc bộ, bây giờ lại quay về?”

An Nham lắc đầu: “Cố bằng Bằng cũng không nghe thấy tin tức gì của cậu ta nữa. Hơn nữa năm trước cậu ta bỗng dưng biến mất.”

“Đến lúc nên mời hai người kia quay lại nói chuyện lần nữa rồi.” Bạc Cận Ngôn hồ hững lên tiếng. “Câu lạc bộ này rốt cuộc cất giấu bí mật gì đây?”

Trong phòng thẩm vấn, biết được Tường Học Nhiễm đã chết, sắc mặt Hứa Sênh trở nên tái nhợt.

“Ai đã giết Tường Học Nhiễm?” Tâm trạng cô ta rối cuộc cũng có chút kích động. “Anh ta chết thế nào? Văn Hiểu Hoa, là Văn Hiểu Hoa! Nhưng... Sao có thể là cậu ta...” Hứa Sênh lẩm bẩm.

Phuong Thanh đặt trước mặt cô ta ảnh chụp hiện trường tử vong Tường Học Nhiễm. Sắc mặt Hứa Sênh bỗng chốc biến đổi, trở nên khó coi khôn tả, xám ngoét như người chết vậy.

“Tại sao...” Phuong Thanh chậm rãi cất lời: “... Cô cậu đều không nghi ngờ Kha Thiên?”

Cái tên này tựa như viên đạn nổ bùng bên tai Hứa Sênh. Cô ta thảng thốt trong cảm lặng, như muốn đưa tay chạm vào đồng ảnh kia nhưng lại không dám. Phuong Thanh thấy ngón tay cô ta run rẩy, cả người tựa như sắp ngã khỏi ghế.

“Sợ cậu ta vậy à?” Phuong Thanh thân nhiên hỏi: “Có nhân chứng nhìn thấy cậu ta đi vào studio của cô cậu để hạ độc trong đêm trước ngày xảy ra vụ án đây. Cậu ta là một trong những người sáng lập nên câu lạc bộ, chắc chắn có chìa khóa, đúng không? Tại sao cô không nói? Tôi qua, cậu ta đã giết chết Tường Học Nhiễm, suýt nữa bị chúng tôi bắt được.”

Hứa Sênh thỉnh thoảng đưa tay lên gạt hết đồng ảnh đó xuống đất. Cô ta khóc nức nở, bả vai run rẩy kịch liệt: “Không, không thể nào! Làm sao có thể... không thể nào đâu...”

Tâm trạng cô ta hoàn toàn sụp đổ. Phuong Thanh lặng thinh.

Trong phòng thẩm vấn khác cũng tiến hành hết như vậy. Giản Dao đưa hình ảnh cái chết của Tường Học Nhiễm đến trước mặt Văn Hiểu Hoa. Phản ứng của cậu ta còn tệ hơn cả Hứa Sinh, cả người cứng đờ, sau đó ngã phịch khỏi ghế.

“Tại sao lại như vậy...Sao có thể như vậy được...” Mặt cậu ta trắng bệch, cả người run rẩy kịch liệt. Bạc Cận Ngôn phải đỡ cậu ta dậy.

“Kha Thiên thường cosplay tạo hình này, đúng không?” Bạc Cận Ngôn từ từ hỏi: “Trước khi bị giết, Tường Học Nhiễm đã được thay sang bộ đồ này.”

Văn Hiểu Hoa tròn trừng mắt: “Anh... Anh... Anh nói giết Học Nhiễm chính là... là Kha...Kha Thiên?”

“Có nhân chứng tận mắt nhìn thấy...” Giản Dao bổ sung: “Người hạ độc cũng là cậu ta.”

Cả khuôn mặt Văn Hiểu Hoa hoàn toàn không còn huyết sắc. “Không...Không thể nào... Nhất định là nhầm rồi. Là người khác, là người khác!”

Bạc Cận Ngôn rướn người về phía trước, nhìn cậu ta chăm chăm, khóe môi nhếch lên một nụ cười khinh miệt. “Văn Hiểu Hoa, Kha Thiên chỉ mất tích nửa năm, tại sao tất cả các cô cậu đều che giấu chuyện cậu ta từng là thành viên của câu lạc bộ? Tại sao còn khẳng định hơn cả cảnh sát, hung thủ không phải là cậu ta?”

Văn Hiểu Hoa không đáp được. Cậu ta cúi gằm đầu, tránh né ánh mắt của Bạc Cận Ngôn.

“Các người đã làm gì cậu ta?” Anh gằn từng câu từng chữ.

Nước mắt Văn Hiểu Hoa rơi xuống như mưa. “Tôi không biết, tôi không biết gì cả! Không phải tôi! Tôi chỉ là...Tôi muốn về nhà. Tôi muốn về nhà!” Cậu ta gào lên.

Thấy tình thần cậu ta sắp sụp đổ, bdn liếc sang Giản Dao. Cô bèn tiến lên, nhẹ nhàng vỗ vai cậu ta: “Hiểu Hoa, nói ra hết đi. Đã chết ba người rồi. Nói không chừng, mục tiêu kế tiếp của Kha Thiên chính là cậu đấy. Cậu không nói ra, chúng tôi không thể nào giúp cậu được. mạng sống quan trọng hay che giấu sự thật mới quan trọng đây? Cho dù phải đối mặt với chuyện khó khăn cỡ nào thì vẫn tốt hơn là tự tìm cái chết, đúng không?”

Hai tay Văn Hiểu Hoa bùng kín mặt, nước mắt ướt đầm kẽ ngón tay: “Nhưng mà...Nhưng mà không thể nào là cậu ta được! Tôi biết rồi, tôi biết rồi...” Cậu ta kinh hoàng ngẩng đầu lên. “Là cậu ta sống lại! Là ma, là ma đấy! Cậu ta biến thành ác quỷ đến giết chúng tôi trả thù. Nửa năm trước, chúng tôi đã tự tay chôn cậu ta rồi...”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đồng thời sùng sốt.

Dưới sự nỗ lực của tổ chuyên án, vụ án giết người liên hoàn xảy ra tại công viên Anime đã từng bước đến gần chân tướng. Mà cùng lúc đó, ở góc khuất khác của thành phố, cũng có người đang bày mưu tính kế, có người đang rình mò ẩn nấp trong đêm.

Hàn Vũ mộng ngồi trước cửa sổ, nhìn thành phố xa lạ này. Cô mặc chiếc váy xanh biển mùa hôm ấy, tóc búi hờ, tư thái nhã nhặn, ung dung. gương mặt cô tĩnh lặng như thể bất kỳ gợn sóng nào cũng không thể khiến cảm xúc cô lay động.

“Cô nhìn thấy hấn rồi sao?” Một giọng nói vang lên cách đó không xa.

“Thấy rồi.”

“Muốn gặp hấn không?”

“Sao cũng được.” Cô cười nhạt.

“Cô có thể giết hấn sao?”

“Có thể.”

“Sẽ không luyến tiếc đấy chứ?”

“Dĩ nhiên là không.”

Người nọ khẽ cười, lại hỏi: “Nguyên vọng của cô là gì?”

Hàn Vũ Mộng nhìn ra ngoài cửa sổ, yên lặng chốc lát mới đáp: “Nguyên vọng lớn nhất của tôi đương nhiên là vĩnh viễn ở bên người đàn ông tôi yêu, người hùng của tôi.”

Gã đàn ông lại bật cười: “Tốt. Bây giờ, bọn họ đang bị một nhân vật nhỏ dắt mũi, chúng ta không cần phải gấp gáp lộ diện. Nhưng mà trêu chọc thế cũng đủ rồi. Đã đến lúc cô và Phó Từ Ngộ nên gặp gỡ nhau, Đi đi!”

Hàn Vũ Mộng đứng dậy, đeo túi bước ra khỏi phòng.

Lúc đi ngang qua gã đàn ông kia, hắn bắt lấy cánh tay cô. “Hắn ta nhất định sẽ chạm vào cô, đúng không? Cô thừa biết điều này sẽ khiến tôi không vui chút nào đâu.”

Hàn Vũ Mông rút tay lại, giọng khiêu khích: “Chẳng phải anh thích cảm giác này hay sao?”

“Ha ha ha...” Hắn cười to.

Phó Từ Ngộ không hề nghe lời Bạc Cận Ngôn. Anh tìm đến những nơi Hàn Vũ Mông từng xuất hiện, tìm kiếm từng góc ngách, mong có thể lần ra được tung tởm của cô, nhưng hai ngày qua chẳng thu hoạch được gì. Anh luôn tự giam mình trong thế giới mờ mịt, cảm thấy những ngọt ngào xa xưa thật mơ hồ. Thật ra, có rất nhiều chi tiết anh không còn nhớ rõ nữa. Anh ngỡ ngàng trước những câu chuyện đã trải dài qua từng năm tháng, lại tựa hồ như một cái chớp mắt khi người ta tỉnh lại giữa cơn mơ.

Khi cô một lần nữa xuất hiện trước mắt anh, anh lại mờ mịt như thể đang đối diện với một người phụ nữ xa lạ. Nỗi đau dường như vẫn âm ỉ trong lòng mỗi khi anh nhớ đến cô.

Còn yêu cô không? Anh không biết, Hoài niệm đã trở thành thói quen của anh rồi.

Không còn yêu nữa sao? Nhưng mỗi một câu tường thuật lại vụ bắt cóc của cô trong các bản tin thời sự vẫn còn hằn sâu trong lòng anh. Vô số đêm, anh tưởng tượng đến nỗi đau cô từng phải chịu đựng. Hình ảnh cái chết của cô, cả đời này anh không thể nào quên được.

Cô thiện lương, nhiệt tình và vĩ đại. Đúng vậy, nếu trong đời Phó Từ Ngộ có người phụ nữ nào được hình dung bằng hai chữ “vĩ đại” thì đó chỉ có thể là cô. Tuổi còn trẻ như vậy, cô đã tham gia hoạt động tình nguyện tại Châu Phi. Cô hận không thể lấy hết tất cả những gì mình có để giúp đỡ những người dân chạy nạn. Đến phút cuối cuộc đời, cô vẫn lựa chọn hy sinh bản thân để cứu những người may mắn sống sót...

Phó Từ Ngộ dám chắc người mình nhìn thấy chính là Hàn Vũ Mông. Nhưng đã tám năm trôi qua, vì sao cô lại đột ngột trở về? Cô có còn là cô gái rạng rỡ ngày nào luôn khiến linh hồn anh phải nhung nhớ?

Nửa đêm, những tòa nhà trong thành phố thật lạnh lẽo và yên tĩnh. Lúc chỉ có một mình, vẻ mặt Phó Từ Ngộ luôn luôn lạnh nhạt, cô đơn, khác hẳn nét vui tươi như khi ở bên bạn bè. Anh nhập mặt khẩu, cánh cửa mở ra. Anh thấy đèn trong phòng sáng bừng, có một người đang ngồi trước cửa sổ.

Cô quay đầu nhìn anh rồi chậm rãi đứng lên. Đó là ánh mắt mà cả đời này Phó Từ Ngộ không sao quên được. Giọng nói của cô vẫn êm ái, dịu dàng như thuở ban đầu: “Từ Ngộ, em trở về rồi. Không ngờ mặt khẩu nhà anh vẫn là ngày sinh của em, nên em trực tiếp vào phòng.”

Đồ trong tay Phó Từ Ngộ rơi xuống. Rõ ràng dưới chân là đất bằng nhưng anh lại loạng choạng như thể đã phải trải qua cả kiếp người mới có thể được đứng trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Type: Kim Ngân

Văn Hiểu Hoa nhớ lại lần đầu tiên đến câu lạc bộ Anime Nguyệt Ảnh hai năm trước. Ngày đó, cậu ta nhìn thấy một chàng trai vô cùng tuấn tú đang cắt giấy thủ công dùng để trang trí sân khấu. Văn Hiểu Hoa cảm thấy hơi khấn trương, tự giới thiệu bản thân: “Hi, tôi là Văn Hiểu Hoa, là người đã đăng ký mấy hôm trước.”

Kha Thiên ngừng đầu, lập tức bỏ đồ trong tay xuống, vui mừng chào đón: “Hiểu Hoa, chào cậu, hoan nghênh đã đến đây. Cậu có thể tham gia vào câu lạc bộ của chúng tôi thật tốt quá!”

Giọng điệu của Kha Thiên vô cùng khiêm nhường, nụ cười hết sức ôn hòa, rạng rỡ. Văn Hiểu Hoa chưa từng gặp một ai khiêm nhường như cậu ấy. Sau này mới biết được, cậu ấy đối xử với tất cả mọi người đều như vậy.

Tuy là lão làng của câu lạc bộ nhưng Kha Thiên khác hẳn Dung Hiểu Phong và Trương Học Nhiễm. Cậu ấy luôn quan tâm đến mọi người, có việc gì cũng xung phong làm trước tiên. Cậu ấy luôn cố gắng lấy lòng mọi người, hy vọng tất cả đều thích mình.

Có lẽ bản tính của Kha Thiên vốn là như thế. Nhưng không biết tại sao, dần dần, ngay cả Văn Hiểu Hoa vốn thật thà cũng cảm thấy phiền, cư xử với Kha Thiên không còn khách sáo nữa. Việc gì không làm xong họ đều đẩy cho cậu ấy làm. Cho dù nhận được lợi ích gì từ Kha Thiên họ cũng chỉ bằng ơn cảm ơn, đôi khi còn lười nói lời xin lỗi.

Kha Thiên không phải hoàn toàn không để ý đến thái độ của mọi người. Văn Hiểu Hoa thường xuyên bắt gặp dáng vẻ cô đơn của cậu ấy. Cậu ấy luôn thận trọng, tí mỉ như vậy, nhưng dường như chẳng nhận được tình bạn chân thành từ bất cứ ai.

Có lẽ nhân tính vốn ti tiện, cậu hèn mọn, kết quả bị bọn họ khinh rẻ. Văn Hiểu Hoa nghe được ai đó nói cậu ấy là cô nhi, bố mẹ mất sớm, được ông nội nuôi lớn. Có lẽ vì vậy nên chàng trai tuấn tú, cô đơn này mới hình thành tính cách như thế.

Năm ngoái, Kha Thiên tốt nghiệp đại học, mọi người bắt đầu phát hiện tính cách yếu đuối, hèn mọn của cậu ấy càng lúc càng biểu hiện rõ rệt. Kha Thiên không đi làm, không phải không tìm được việc mà là không muốn tìm. Cả ngày, cậu ấy ru rú ở studio, mê muội trong thế giới huyền ảo kia.

Ai cũng phải thừa nhận cậu ấy là cosplayer giỏi nhất họ từng gặp. Nhưng chuyện này đâu thể nuôi sống bản thân? Nhìn Kha Thiên lún sâu như thế, mọi người càng coi thường cậu ấy hơn, tuy rằng họ ở chung một câu lạc bộ.

Có lần, Văn Hiểu Hoa tốt bụng khuyên nhủ: “A Thiên, hay là cậu đi tìm việc làm đi. Tiếp tục như vậy không phải cách hay đâu.” Cậu ấy không có nhiều tiền, còn dốc hết tiền thưởng, tiền sinh hoạt để mua mấy món đồ tình xảo đắt đỏ kia, bản thân thì ngày ngày ăn mì gói.

Lúc đó, Kha Thiên đã nói thế nào nhỉ? Cậu ấy đang loay hoay với đồng hoa cỏ ở cửa, chỉ ngẩng đầu nhìn Văn Hiểu Hoa cười, nụ cười kia rạng ngời như gió mát trăng thanh: “Không đâu, Hiểu Hoa! Bây giờ, tiền thưởng ở các cuộc thi cosplay và mấy hoạt động càng lúc càng cao. Chỉ cần chúng ta cố gắng, nhất định sẽ có thể sống tốt. Đây là ước mơ và sở thích của tôi, tôi muốn sống vì nó. Lẽ nào mọi người đi làm theo thói thường, trở thành nô dịch cho đồng tiền để mua nhà mua xe, còn tôi không thể có ước mơ hay sao? Chỉ cần được làm điều mình thích, tạm thời sống nghèo một chút thì có sao đâu?”

Khi ấy, Văn Hiểu Hoa nghe xong quả thật cảm động, nhưng khi kể lại cho Trường Học Nhiễm thì cậu ta chỉ cười khinh bỉ: “Đồ khủng! Cậu không thấy Kha Thiên bị cuồng quá sao? Chẳng thực tế gì cả. Tháng trước, nó còn vay tiền Lục Quý đây. Tháng này không biết chừng sẽ đến lượt cậu cho xem.”

Văn Hiểu Hoa cảm thấy Trường Học Nhiễm nói có lý, trong lòng càng xem thường Kha Thiên hơn. Thế nhưng câu nói kia của cậu ấy luôn lóe vờn trong đầu cậu ta: “Lẽ nào mọi người đi làm theo thói thường, trở thành nô dịch cho đồng tiền để mua nhà mua xe, còn tôi thì không thể có ước mơ sao? Chỉ cần mình thích, tạm thời sống nghèo khổ một chút thì có sao đâu?”

Đúng vậy, có sao đâu! Nhưng có lẽ ngay cả bản thân Kha Thiên cũng không nghĩ đến, cuối cùng cậu ấy lại bỏ mạng vì một món tiền từ trên trời rơi xuống.

Ánh nắng sáng ngời như thể soi sáng tất cả sự tăm tối của thế gian. Mấy chiếc xe cảnh sát dừng ở mảnh đất hoang cách công viên Anime không xa. Có đại rậm rạp, nước bắn lên lảng và mùi hôi thối gắt mũi.

Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đều khóc đỏ cả mắt. Dù sao họ vẫn là những thanh niên mới tốt nghiệp không lâu. Hai người chỉ ra và xác nhận hiện trường. Đó là một gốc cây cổ thụ, dưới tàng cây quả thật vẫn còn vết bùn đất mới lấp. Cảnh sát bắt đầu đào bới, nhóm Bạc Cận Ngôn đứng vây quanh bên ngoài.

Người căng thẳng nhất chính là Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa. Họ thật sự muốn biết, lẽ nào người bị chôn dưới kia đã biến mất rồi sao?

“Tại sao lại như vậy?” An Nham thắc mắc: “Tại sao Kha Thiên đối xử tốt với họ, nhưng họ lại luôn khinh thường cậu ta?”

“Cậu ta sống quá khúm núm.” Phương Thanh lý giải. “Quá để ý cách nhìn của người khác nên mới bị coi thường.”

Giản Dao và An Nham đều gật đầu đồng ý.

Bạc Cận Ngôn tỏ thái độ khinh thường. “Là bọn họ không đủ lương thiện, khinh rẻ ý tốt của cậu ta. Đây không phải lỗi của cậu ta, là lỗi của họ. “Đương nhiên từ “bọn họ” là chỉ những thành viên còn lại trong câu lạc bộ kia.

“Chẳng phải đa số mọi người vẫn đang hành xử như vậy sao?” Giản Dao thở dài.

“Cho dù đa số đều làm vậy thì sai trái vẫn cứ là sai trái.” Bạc Cận Ngôn thờ ơ đáp.

Tất cả đều im lặng.

Lát sau, Phương Thanh mới buông một câu. “Trên đời này không chỉ tội ác khủng khiếp thật sự mới là tội ác. Những điều xấu xa vặt vãnh vẫn thường diễn ra hằng ngày. Có lẽ đó cũng là một phần bản tính của con người.”

Bạc Cận Ngôn liếc Phương Thanh. “Thình thoảng, anh cũng sâu sắc đấy.”

Phương Thanh cười xòa. “Cảm ơn đã khen.”

Chiếc xẻng từng chút từng chút đào sâu xuống, bới tung lớp đất mới bên trên, dần dần lộ ra đầu mối bị che lấp. Một góc quần áo nhuộm máu khô cứng màu nâu sẫm, một chiếc giày không còn nhìn rõ được màu sắc ban đầu và một chiếc móng tay dần hiện ra...

Về mặt nhóm Bạc Cận Ngôn trở nên nghiêm trọng, còn mặt Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh trắng bệch. Văn Hiểu Hoa nước mắt giàn giụa. Hứa Sênh đưa tay che kín mặt.

Đúng vậy, họ quay về đêm hôm đó, một lần nữa chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng vẫn trốn tránh bấy lâu.

Mấy tháng trước, họ bỗng nhận được điện thoại của Kha Thiên, giọng cậu ấy kích động vô cùng: “Studio của chúng ta không cần giải tán đâu. Tôi nhận được một khoản tiền, một khoản tiền rất lớn để làm vốn khởi nghiệp cho chúng ta.”

Nghe đến chữ “tiền”, trong lòng tất cả bọn họ đều khó tránh khỏi xao động. Lần đầu tiên mọi người có mặt đầy đủ khi Kha Thiên kêu gọi tập hợp.

“Hai triệu, chúng ta nhận được hai triệu.” Kha Thiên ngồi trên ghế, nở nụ cười vừa vui sướng vừa ngại ngùng.

“Lấy đâu ra thế?” Tường Học Nhiễm cười hỏi.

Kha Thiên dè dặt nhìn sắc mặt Tường Học Nhiễm. “Tôi... Lúc trước tôi gửi rất nhiều tư liệu và clip biểu diễn của studio chúng ta cho mấy nhà đầu tư xem. Tôi còn viết báo cáo nghiên cứu khá thi nữa. Rốt cuộc cũng nhận được hồi âm. Một nhà đầu tư thiên thần* đã cho chúng ta hai triệu tệ để làm vốn khởi nghiệp. Chúng ta được toàn quyền sử dụng. Chỉ cần chúng ta chính thức thành lập một studio, đạt được nhiều giải thưởng hơn, nói không chừng họ sẽ đầu tư thêm nữa, giúp Nguyệt Anh trở thành công ty Anime có sức ảnh hưởng lớn nhất trong nước.”

*Nhà đầu tư thiên thần (Angel Investor) là thuật ngữ dùng để chỉ những cá nhân giàu có, có khả năng cấp vốn cho một doanh nghiệp thành lập trong khoảng thời gian đầu, và thông thường để đổi lại, họ sẽ có quyền sở hữu một phần công ty đó.

Tất cả đều sững sờ, không nghĩ rằng một người thấp kém như Kha Thiên lại làm được chuyện lớn như vậy. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, họ phải thừa nhận chỉ mình cậu ấy mới có thể làm được. Kha Thiên rất thông minh, mỗi môn học ở trường đều đạt điểm xuất sắc. Nhiều ngày qua, cậu ấy ru rú trong studio không biết nghiên cứu tài liệu gì, một mình bắt xe buýt ra ngoài rất nhiều lần nhưng không biết đi đâu. Cũng chỉ có cậu ấy mới biết viết và đọc thư bằng tiếng Anh, hiểu được thuật ngữ “nhà đầu tư thiên thần”, “báo cáo nghiên cứu khá thi” gì đó.

Nhưng lòng người vốn hẹp hòi và quý quyết. Đây vốn là một chuyện đáng mừng, nhưng nếu do một người luôn bị họ quát tháo như Kha Thiên hoàn thành lại khiến họ không hề thoải mái.

Vậy mà Kha Thiên dường như không để ý đến điều đó. Thấy mọi người đều trầm mặc, Kha Thiên bèn trình bày tỉ mỉ kế hoạch của mình, cố gắng thuyết phục họ: “...Có số tiền này rồi, ít nhất trong vòng hai năm, chúng ta không phải lo tính kế mưu sinh hay vội vã tìm việc làm. Tôi có thể lên kế hoạch ngắn hạn cho studio. Chúng ta sẽ tham gia những cuộc thi lớn trong nước, thậm chí là nước ngoài. Chỉ cần có danh tiếng thì sẽ nhận được lời mời hợp tác, đầu tư. Chúng ta có thể mua được trang phục và trang bị tốt hơn, cũng xó thể đầu tư xây dựng Website và Fanpage chính thức. Hiểu Phong, Lục Quý có thể giữ cương vị ngôi sao cosplay rồi...”

Rốt cuộc mọi người cũng bật cười thành tiếng, không khí như thể bị cậu ấy hâm nóng.

Lúc này, Tường Học Nhiễm truy hỏi: “Vị thế, số tiền kia là tiền chung của tất cả chúng ta?”

Kha Thiên do dự một chút mới đáp: “Đúng vậy!”

“Chúng ta phải suy nghĩ kỹ lại đã.” Tường Học Nhiễm chốt lại.

“...Được.”

Kha Thiên thuê một phòng trọ của nhà dân ở gần studio. Đêm hôm đó, tất cả cùng rời khỏi studio, ngoại trừ Kha Thiên.

Lục Quý ngáp ngừng: “Mọi người thấy thế nào? Tôi cảm thấy đề nghị của Kha Thiên rất hay. Chỉ là nếu không tìm việc làm suốt ngày đến studio, tôi sợ gia đình không đồng ý.”

Dung Hiểu Phong bày tỏ suy nghĩ: “Không phải không cần đi làm, làm thêm bán thời gian cũng được mà. Những hai triệu đấy, có thể mua trang phục xịn, cũng có thể thuê studio tốt hơn. Không phải chúng ta đều được chia ít tiền chi tiêu sao?”

Cô ta vừa nói thế, tất cả đều cười rộ.

Hứa Sênh chần chừ: “Nếu chỉ coi công việc ở studio là làm thêm, đến khi chia tiền, chỉ sợ Kha Thiên sẽ không đồng ý.”

Mọi người đều sững sờ.

Văn Hiểu Hoa hỏi ý: “Anh Tường, anh nói xem?”

“Phải đấy, Học Nhiễm, cậu nói xem.” Tất cả đều nhìn Tường Học Nhiễm.

Nãy giờ, Tường Học Nhiễm đều lặng thinh, giờ mới cười khẩy: “Nó đang nằm mơ mà các cậu cũng mơ theo à? Hai triệu là số tiền lớn thật đấy. Nó lừa ai được khoản đó đúng là may mắn ba đời. Chắc hẳn đối phương không rõ hiện trạng giới cosplay trong nước, hoặc chỉ là người lăm tiền đầu tư chơi mà thôi. Con trai của nhà tài phiệt nào đó không phải cũng đầu tư vào cả một đội nhóm game để giải trí đấy sao? Các cậu cho rằng có thể lâu dài à?”

Tất cả đều im lặng.

“Anh Tường, ý của anh là... việc này không khả thi?” Lục Quý hỏi dò: “Vậy phải làm sao?”

“Tôi tham gia câu lạc bộ, một là vì có hứng thú, hai là có thể gia tăng kinh nghiệm xã hội thực tế, sau này dễ tìm việc làm hơn. Nhưng tôi không có ý định dựa vào việc này để kiếm miếng cơm. Hai triệu đủ cho sáu người chúng ta tiêu trong bao lâu? Bây giờ, tiền thuê nhà một năm ở Bắc Kinh đã lên đến mấy chục nghìn rồi. Khoan hãy nói đến việc mua trang bị, thành lập công ty gì đó. Những chuyện nó nói dễ làm lắm sao? Mọi người cho rằng mọi việc đều có thể thuận buồm xuôi gió như vậy? Tham gia cuộc thi, không giành được tiền thưởng thì sao đây? Không tạo được danh tiếng thì thế nào? Đến lúc đó, nhà đầu tư không rót tiền vào nữa, hai triệu kia tiêu xài hết thì phải làm sao? Đến khi ấy, chúng ta không có kinh nghiệm làm việc, lãng phí thời gian mấy năm thì ai còn chịu tuyển chúng ta? Một người anh em làm về nhân sự bảo với tôi, người đã tốt nghiệp vài năm mà không có kinh nghiệm làm việc chính là điều tối kỵ khi xin việc, còn khó khăn hơn những sinh viên mới ra trường nữa. Các cậu định đánh cược tương lai của mình vào Kha Thiên sao?”

Trên con đường tối mịt, mọi người lặng ngắt như tờ.

Sau đó, Dung Hiểu Phong lên tiếng: “Nhưng tôi thích cosplay. Đây có lẽ là cơ hội duy nhất để chúng ta thực hiện ước mơ đấy!”

Môi Văn Hiểu Hoa cũng mấp máy.

Tường Học nghiêm lại thuyết phục: “Đừng tin những lời nói đó. Cái gì mà phải thử mới biết, cả đời người không thể chỉ sống thực dụng, qua loa tạm bợ mà phải theo đuổi ước mơ và vươn xa hơn nữa. Nhưng người có chí hướng cao cả nào mà chẳng phải sống khổ sở bần cùng? Chi bằng cố gắng hòa nhập với xã hội, từng bước vững chắc mới có thể đặt chân lên tầng lớp cao hơn. Còn nữa, Kha Thiên vốn không cha không mẹ, chỉ một thân một mình nó đói chẳng sao, tất nhiên sẽ nhẹ nhàng rồi. Nhưng chúng ta thì sao? Chúng ta làm cái này, bố mẹ sẽ đồng ý chắc?”

Lời này đánh trúng nỗi lo toan của mọi người.

Sẽ không đồng ý, không có bậc cha mẹ nào đồng ý cả. Đây là đáp án không cần nghĩ cũng biết.

“Vậy chúng ta để một mình Kha Thiên làm sao?” Lục Quý hỏi.

Tường Học Nghiêm không trả lời thẳng mà đăm chiêu nhìn mọi người: “Số tiền kia dùng tư liệu từ studio của chúng ta, là cố gắng của tất cả mọi người mới xin được, đúng không?”

“Ừ.”

“Phải đấy!”

“Nó cũng đã nói số tiền kia thuộc về mọi người, đúng không?”

“Phải.”

“Đúng.”

“Ý của anh là...” Mắt Hứa Sênh sáng rực.

“Nếu đã là tiền của mọi người, số đông lại không đồng ý khởi nghiệp, vậy thì phải chia ra thôi.” Tường Học Nghiêm đề nghị: “Nó làm kế hoạch thì chia cho nó nhiều một chút, bốn trăm nghìn. Phần còn lại là của chúng ta, mỗi người ba trăm hai, các cậu thấy thế nào?”

Mọi người trân trối nhìn nhau, không ai lên tiếng đồng ý, cũng không ai phản bác lời nào. Đối với những sinh viên gia cảnh bình thường sắp tốt nghiệp này, đây là một khoản tiền không hề nhỏ. Thậm chí với nó, họ sẽ không phải gánh chịu áp lực đồng tiền trong một thời gian dài trước mắt.

“Nếu cậu ta không đồng ý thì sao?” Dung Hiểu Phong dè dặt hỏi: “Con người cậu ta vốn quái gở khó dò mà.”

Tường Học Nghiêm gằn giọng: “Tiền của mọi người, vnos có quyền gì không đồng ý? Để hai ngày nữa đi. Lục Quý, tôi và cậu sẽ đến nói chuyện với nó để lấy tiền về.”

Mặt trời dần lên cao, hồ cũng đào ngày càng sâu. Phương Thanh ngồi xổm bên cạnh hồ, đôi mày từ từ cau chặt. Ngoại trừ những vật linh tinh phát hiện khi này, họ chưa tìm được thêm gì nữa.

Văn Hiểu Hoa nói đứt quãng: “Hôm đó, chúng tôi không đào sâu như vậy... Đã từng bị đào rồi, cậu ta không còn ở đây nữa. Thật sự biến mất rồi.”

Mắt Hứa Sênh tái nhợt. Cô ta cắn răng chạy đến bên cạnh hồ xem thật kỹ, môi run run.

Bạc Cận Ngôn lộ ra cười vô cùng lạnh nhạt. “Ồ, bắt đầu có chuyện vui rồi đây.”

Giản Dao hỏi hai người họ: “Đêm đó, cô cậu khẳng định cậu ta đã chết rồi sao?”

“Đã chết rồi...” Văn Hiểu Hoa òa khóc. “Lúc đến nhà cậu ta, chúng tôi thấy người nằm trên mặt đất, máu chảy lênh láng, mắt trợn to, không còn thở nữa, thân thể cũng đã lạnh...”

Sắc mặt Hứa Sênh trắng bệch như ma quỷ. Cô ta nhìn Giản Dao: “Bọn tôi chắc chắn cậu ta chết rồi. Đã như vậy, sao còn sống lại được chứ?”

Nếu ai từng tận mắt thấy được thi thể sẽ biết lời này của họ không hề bịa đặt. Người chết và người sống hoàn toàn khác nhau. Lần đầu tiên chúng tôi nhìn thấy người bạn ngày xưa và giấc mộng đẹp để bị chúng tôi nhấn chìm giết chết.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Type: Thùy Miên

Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh còn nhớ rất rõ cảnh tượng đêm đó. Làm sao họ có thể quên được? Mỗi hình ảnh đều như nét bút phác họa nên bức tranh chân thực và tinh vi, khắc sâu vào tâm trí họ.

Hơn mười hai giờ, họ nhận được điện thoại của Lục Quý: “Lập tức đến nhà Kha Thiển.”

Văn Hiểu Hoa không rõ chuyện gì xảy ra, gãi đầu ngơ ngác hỏi: “Mụn thể này à? Hai người đã nói với cậu ta thế nào?”

“Đừng hỏi nhiều nữa. Mau đến đây đi!” Giọng Lục Quý nghe rất lạ.

Sau đó, mọi người đều tập trung lại. Cả đám vừa vào nhà đã bị dọa sợ hoảng hồn. Máu tươi lênh láng trên mặt đất. Kha Thiển đội tóc giả màu đen, mặc áo lụa trắng, trang điểm thành nhân vật nữ mà cậu ấy thích cosplay nhất. Một con dao cắm sâu nơi ngực trái cậu ấy, máu chảy tràn ra. Kha Thiển nằm trong vũng máu, mắt trợn trừng, đã không còn hơi thở.

Máu vẫn còn chảy, chảy không ngừng. Văn Hiểu Hoa không biết một người có thể chảy nhiều máu đến vậy.

“Xảy ra chuyện gì?” Dung Hiểu Phong hét âm lên: “Hai cậu giết cậu ta rồi sao? Giết cậu ta rồi sao?”

Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đều không thốt nên lời. Tường Học Nhiễm mặt đầy vết thương ngồi đó, đồ đạc trong nhà ngổn ngang lộn xộn. Lục Quý đứng vịn vào cạnh cửa, khuôn mặt không còn sắc máu.

“Là ngoài ý muốn thôi.” Giọng Tường Học Nhiễm hơi run. “Nó đột nhiên trở mặt, không chịu đưa tiền cho bọn tôi. Sau đó nó lao đến đánh bọn tôi.”

“Tôi không muốn giết cậu ta, tôi không muốn...” Lục Quý run rẩy. “Cả đám đánh nhau loạn xạ, tôi mới cầm lấy con dao gọt hoa quả trên bàn dọa cậu ta. Nhưng cậu ta phản kháng quá kịch liệt. Một khi liên quan đến tiền, người ta thật sự trở nên hung tợn hơn bao giờ hết. Cậu ta còn bảo bọn tôi cút đi, nói muốn kiện bọn tôi. Tôi tức quá...”

Tất cả đều im lặng, căn phòng như chìm vào khoảng không quá dị.

“Gọi xe cấp cứu chưa?” Văn Hiểu Hoa nơm nớp lo sợ hỏi.

“Đã tắt thở, tim cũng ngừng đập.” Tường Học Nhiễm khẽ nói: “Bọn tôi vừa kiểm tra rồi. Nếu gọi xe cấp cứu, chẳng ta có thoát được liên quan không?”

Mặt mũi ai nấy đều xám ngoét như tro.

Dung Hiểu Phong bỗng quát lên: “Chúng ta gì chứ? Người là cậu giết, liên quan gì đến chúng tôi. Cậu kéo chúng tôi vào làm gì? Tại sao cậu lại gọi chúng tôi đến đây?”

Hứa Sênh mấp máy môi. Lục Quý vẫn lặng thinh.

Tường Học Nhiễm phần nộ quát tháo: “Nói cái quái gì thế? Đến gặp nó lấy tiền là chuyện cả đám đã bàn bạc quyết định mà. Nó không muốn cũng không được, không phải các người đều đồng ý sao? Hiểu Phong, không phải cô trông chờ lấy được số tiền này để đi du lịch nước ngoài với bạn trai à? Bây giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, không phải trách nhiệm của riêng hai người bọn tôi, cũng liên quan đến các người nữa. Cô thử báo cảnh sát đi, xem các người có dính dáng đến chuyện này không? Cảnh sát sẽ tin các người vô tội à?”

Dung Hiểu Phong sợ ngây người, ứ ớ không thốt nên lời. Hứa Sênh ngồi im thin thít. Văn Hiểu Hoa sợ mất hết hồn vía: “Chúng ta... sẽ ngồi tù sao?”

Không gian tĩnh lặng đến đáng sợ. Không ai trả lời câu hỏi của Văn Hiểu Hoa. Lát sau, Tường Học Nhiễm thì thào đáp: “Đương nhiên. Nếu báo cảnh sát, chúng ta sẽ ngồi tù. Nếu không báo...” Cậu ta nhìn Lục Quý, vẻ mặt Lục Quý càng trở nên méo mó. Lục Quý nén giọng trầm trầm như đang tự thôi miên chính mình: “Kha Thiển nó... không có bạn bè gì khác, lại sống một mình, tốt nghiệp hơn nửa năm không hề đi làm...”

Tường Học Nhiễm nói rõ kế hoạch: “Chúng ta cùng nhau chôn nó. Nó mất tích cũng không ai biết. Chúng ta chia nhau số tiền đó, mỗi người bốn trăm nghìn.”

Khuya hôm đó, mặt trăng sáng ngời lơ lửng trên bầu trời tối đen thăm thẳm. Năm thanh niên sắp bước chân vào xã hội trốn tránh tầm mắt mọi người, đưa thi thể đến thẳng bãi đất hoang.

Tuy Kha Thiên gầy nhưng vóc dáng cao ráo, thi thể của cậu ấy rất nặng. Mới đầu, Văn Hiểu Hoa còn tưởng mình có thể nghe thấy tiếng máu nhỏ tí tách trong túi dệt. Dần dần, máu không còn nhỏ nữa.

Đêm đó, Văn Hiểu Hoa không dám khóc lóc yếu đuối như mọi khi. Cậu ta dờ dẫm nhìn ngọn cây xa xa và vầng trăng trên bầu trời. Trước kia, cậu ta từng xem trên tivi, nói thân thể sau khi chết sẽ trở nên lạnh cứng. Khoảnh khắc ấy, cậu ta thực sự cảm nhận được thân thể Kha Thiên lạnh dần. Chẳng trai mỗi ngày trong studio dè dặt nhìn sắc mặt mọi người, mua bữa sáng cho họ, lau dọn bàn làm việc cho họ, người duy nhất dầm mưa đi mua thuốc khi cậu ta ngã bệnh, người nở nụ cười rạng rỡ với cậu ta đã chết thật rồi. Người cậu ấy không còn chút hơi ấm nào cả.

Hố đã đào xong, họ chôn Kha Thiên xuống. Mắt cậu ấy đã khép lại, không biết là ai vuốt hay tự nhắm. Khi đó, trong đầu Văn Hiểu Hoa chợt nảy sinh ý nghĩ quái gở, cậu ấy chết như vậy cũng tốt. Áo trắng tóc dài, trang điểm tinh tế, ngực nhuộm máu tươi, thời gian mãi ngưng đọng ở dáng vẻ xinh đẹp mà cậu ấy thích nhất. Kha Thiên không hợp với xã hội này. Cậu ấy quá ngây thơ và yếu đuối. Cậu ấy không giống với bọn họ, tin tưởng vào ước mơ và kiên trì với nó. Thật ra, Kha Thiên can đảm và tài hoa hơn bọn họ nhiều, đề rồi chỉ vì hai triệu tệ mà phải chết trong tay những kẻ tầm thường và hèn nhát như bọn họ.

Nhưng bây giờ, Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh nhìn chiếc hố trống rỗng kia, không dám tin vào mắt mình. Thi thể đâu rồi? Cậu ấy đâu rồi?

Nhóm cảnh sát đến điều tra địa điểm thứ hai là nhà trọ của Kha Thiên. Đó là một căn phòng nhỏ của nhà nông gần đó. Cậu ấy mất tích lâu như vậy nhưng chủ nhà không hề phát hiện ra.

“Bởi vì nửa năm trước, cậu ấy đã nộp đủ hai năm tiền thuê nhà và tiền điện nước rồi.” Chủ nhà cho hay. “Căn phòng đó khá xập xệ, bình thường tôi không mấy khi đến xem.”

Căn phòng đó nằm ở góc thôn, nhìn từ bên ngoài quả thật vừa cũ kỹ vừa lụp xụp. Nhưng bên trong phòng lại mang đến cảm giác khác hẳn.

Giấy dán tường màu vàng nhạt, trần nhà treo một ngọn đèn giấy, tuy rẻ tiền nhưng rất phù hợp với phong cách của căn phòng. Sô pha và bàn bằng gỗ đã cũ. Giản Dao biết rất nhiều người thích sưu tầm những vật này ở chợ đồ cũ. Trong phòng không có giường, chỉ mắc một chiếc võng làm chỗ ngủ, trên đó đặt một chiếc gối Minions. Phòng ở bị bao phủ bởi lớp bụi mỏng, nhưng vết máu đã bị lau chùi sạch sẽ.

“Là phong cách của cậu ta.” Bạc Cận Ngôn khẽ giọng kết luận.

Điều này khiến Giản Dao có chút hoang hốt khó hiểu. Cô chợt phát hiện, trước đây mình không hề hiểu rõ Bạc Cận Ngôn. Cô biết anh thông minh, kiêu hãnh, kiên định. Anh không vì bất cứ kẻ hung ác nào mà sợ hãi hay thỏa hiệp. Thậm chí anh còn hưng phấn và đắc ý khi được đối đầu nữa chứ.

Nhưng đối với một số tội phạm, ví dụ như Tạ Mẫn trong vụ án ở thành phố cổ hay như Kha Thiên bây giờ, anh lại mơ hồ thể hiện một cảm xúc sâu lắng khó tả. Là đồng tình ư? Nhưng anh không bao giờ mềm lòng vì điều đó. Là thấu hiểu sao? Nhưng anh đã nói cho dù có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ nhường nào cũng không thể giết người.

Là nhìn nhận. Trong đầu Giản Dao bỗng hiện lên từ này. Là một kiểu nhìn nhận rất bình tĩnh, từ bi và lý trí. Sẽ không vì bất cứ điều gì mà thay đổi, nhưng sẽ không có thái độ khinh thường và thành kiến. Anh nhìn nhận những tội phạm cùng đường này giống như nhìn nhận bất cứ loại người nào khác.

Giản Dao ngẩng đầu nhìn anh, nhìn sườn mặt anh tuấn và nghiêm túc, đôi mắt trong veo và sắc bén. Vì vậy, cô yêu anh nhiều hơn tất cả những cảnh tượng nửa đời này cô từng được thấy.

Nhân viên điều tra hiện trường nhanh chóng báo cáo kết quả: “Theo biểu hiện của phản ứng luminol, hiện trường để lại vết máu rất lớn. Qua kiểm nghiệm xác định đều thuộc về Kha Thiên. Một người chảy nhiều máu như vậy, theo lý không thể nào còn sống.”

Chập tối, thành viên tổ chuyên án tùy tiện ăn gì đó tại quán thức ăn nhanh gần Sở Cảnh sát. Lúc gọi món, Bạc Cận Ngôn gọi điện thoại cho Phó Từ Ngộ rủ anh ấy tới ăn chung. Nhưng chuông điện thoại vừa reo đã chuyển vào hộp thư thoại, giọng nói thoải mái của Phó Từ Ngộ vang lên: “Hello, nếu nghe thấy hộp thư thoại này chứng tỏ tôi đang ngủ hoặc đang nghỉ phép, không tiện nghe điện thoại của bạn. Gọi lại sau nhé!”

Bạc Cận Ngôn khẽ cười, đặt điện thoại xuống.

Phương Thanh châm một điếu thuốc, tựa vào cửa chậm rãi hút. Anh nhìn An Nham đang gọi coca, tò mò hỏi: “Hai người không hút thuốc sao?”

Bạc Cận Ngôn chỉ liếc nhìn anh, không buồn trả lời.

An Nham cười nói: “Em không thích mùi thuốc lá.”

Phương Thanh nheo mắt cười, tiếp tục phì phèo điều thuốc. Hút xong anh mới đi vào phòng riêng. Giản Dao ngồi thấy mùi khói trên người anh, nhưng không còn chán ghét như trước nữa.

“Anh thấy thế nào?” Phương Thanh nhìn Bạc Cận Ngôn.

“Đáp án quá rõ ràng rồi.” Bạc Cận Ngôn thờ ơ buông một câu.

Giản Dao nhíu mày, vẫn còn cảm thấy rối rắm vì vụ án ly kỳ này.

An Nham bình luận: “Em tin vào tỷ lệ 99,99% Kha Thiển đã chết.”

Bạc Cận Ngôn nhìn Giản Dao, mỉm cười: “Bà Bạc, lối suy nghĩ của em tí mỉa mai, đây là ưu điểm đồng thời cũng là khuyết điểm. Hãy nhớ một nguyên tắc điều tra: Khi tình huống càng phức tạp ly kỳ thì chân tướng thường sẽ càng đơn giản.”

“Vâng.” Giản Dao ngoan ngoãn gật đầu.

Phương Thanh buồn cười: “Bình thường, hai người ở bên nhau đều như vậy sao? Bầu không khí sặc mùi học thuật, điều tra à?”

Giản Dao cười tươi tắn: “Phải đấy.”

Phương Thanh cũng bật cười, lát sau khẽ vỗ vai Bạc Cận Ngôn: “Anh cười được người vợ biết thấu hiểu như vậy là phúc ba đời đấy.”

Bạc Cận Ngôn không thích người khác đụng chạm vào mình, nhất là đàn ông. Nhưng cái vỗ vai này của Phương Thanh vừa xuề xòa vừa côi mớ, lại không khiến anh khó chịu. Có điều, anh nghe được giọng điệu chế giễu trong lời nói của anh ta, ý là nói anh quá nghiêm túc, quá nhàm chán sao?

“Hừ...” Bạc Cận Ngôn cúi đầu nói nhỏ với Phương Thanh: “Nhiệt tình nóng bỏng của tôi đương nhiên không để cho những người ngoài như anh nhìn thấy rồi.”

Phương Thanh sắc nước.

“Vì vậy...” Giản Dao suy tư chốc lát mới ngẩng đầu. “Bất kể thi thể biến mất hay chết đi sống lại ly kỳ cỡ nào, bất kể cậu ta hiểu rõ thành viên trong câu lạc bộ đến đâu thì vụ án này chỉ có hai khả năng.”

Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh đều từ từ thường thường chén trà, không lên tiếng. An Nham cũng chăm chú lắng nghe.

“Thứ nhất.” Giản Dao trình bày suy luận của mình. “Quả thật cậu ta có thiên phú dị bẩm, thoát khỏi số phận chết oan trong gang tấc, ẩn núp nhiều tháng rồi quay lại trả thù.”

“Thứ hai.” Bạc Cận Ngôn lên tiếng: “Kha Thiển đã chết thật rồi. Phương Thanh và cô gái Cố Bằng Bằng kia đều chỉ thấy người có bóng dáng và sườn mặt giống cậu ta vào buổi tối, hơn nữa đối phương còn đội mũ. Cho nên, có một người bạn cực kỳ thân thiết có dáng vẻ và chiều cao tương tự cậu ta đã trộm đi thi thể và báo thù cho cậu ta.”

“Tiếp theo phải làm gì?” An Nham hỏi.

“Tất cả trở về điểm xuất phát.” Phương Thanh trả lời: “Chúng ta phải bắt đầu điều tra lại từ Kha Thiển.”

Lúc này, trời còn chưa tối hẳn, màn cửa sổ nhà Phó Tử Ngộ đã kéo kín mít. Chỉ có chiếc đèn đầu giường tỏa ánh sáng êm dịu soi tỏ khuôn mặt họ. Ban đầu, ngay cả ôm cô anh cũng thấp thòm, chần chừ. Lát sau, Phó Tử Ngộ mới vươn tay, vòng ôm từ nhẹ nhàng dần dần siết chặt.

Chỉ như vậy thôi đã khiến trái tim Hàn Vũ Mông đau nhói.

“Joe?” Anh run giọng gọi, như muốn xác định sự tồn tại của cô.

“Ừm... Là em đây, Kris.”

Cái ôm ấy kéo dài thật lâu. Anh cúi đầu nhìn cô. Sống mũi cao cao của anh mon tron khuôn mặt cô, từ từ dò xuống tìm đến môi cô. Hai người yên lặng chốc lát, anh mới đặt lên môi cô một nụ hôn chày bông khiến cô tròn mắt kinh ngạc.

Cô không ngờ anh hôn mình mãnh liệt và điên cuồng đến vậy. Tâm trí cô phút chốc rối bời, tưởng như người trước mắt không phải Phó Tử Ngộ của hiện tại mà là chàng trai mới hơn hai mươi vừa nhiệt tình vừa can rở năm đó. Nhưng ánh mắt của anh lại rất mỏng lung, cô chưa từng thấy đáng vẻ anh như thế. Anh mút mạnh đến mức môi cô trở nên đau rát. Anh đẩy cô ngã xuống giường, đè lên người cô, giữ chặt cả vai khiến cô không thể cử động.

Anh cúi đầu, Hàn Vũ Mông không thấy rõ ánh mắt anh. Lát sau, cô nghe thấy tiếng cười và giọng nói khàn khàn chất vấn: “Tại sao đột ngột... trở về. Tám năm rồi, Hàn Vũ Mông, đã tám năm rồi! Trong thế giới của anh, em đã chết tám năm rồi. Sao lại đột ngột quay về, sao lại đến tìm anh?”

Một giọt lệ nóng hổi rơi xuống mặt Hàn Vũ Mông. Anh đang khóc! Trong phút chốc, Hàn Vũ Mông cũng rung rung nước mắt.

“Em...” Cô không thể thốt nên lời. Giờ khắc này, cô chỉ muốn tông cửa xông ra để trốn tránh, nhưng thân thể dường như đã mất đi sức lực, không thể nào nhúc nhích.

Khuôn mặt cô giàn giụa nước mắt, chậm rãi giải thích: “Em và hấn... gặp phải gió bão trên biển. Cả hai đều không chết, trôi đến Nam Mỹ.”

Phó Tử Ngộ ngẩng đầu nhìn cô.

“Em...” Cô cảm thấy mỗi chữ thốt ra đều khiến cổ họng trở nên khô rát. “Bị hấn ép làm rất nhiều chuyện bản thân không muốn. Em không về được nữa, em cho rằng cả đời này sẽ không còn cơ hội gặp được anh nữa. Mãi đến gần đây, hấn bệnh nặng, em mới trốn thoát. Chạy trốn một mạch từ Nam Mỹ về Trung Quốc.”

Cô giờ tay lên che mặt. Phó Tử Ngộ trầm mặc hồi lâu mới hỏi tiếp: “Vậy tại sao em luôn trốn tránh anh? Bây giờ lại đột nhiên đến tìm anh?”

“Em... không chắc mình có nên xuất hiện trước mặt anh không. Nhưng mà, em vẫn muốn đến đây, vẫn muốn tìm anh.”

Phó Tử Ngộ đắm đắm nhìn cô hồi lâu rồi buông vai cô ra, ngồi lẳng lặng bên mép giường.

Hàn Vũ Mông ngờ ngác nhìn bóng lưng anh, chỉ cảm thấy trong lòng đau thương vô hạn. Anh từng là vị thần, là tín ngưỡng, là tình yêu cả đời cô mà giờ đây cô không tài nào đến gần anh được. Cô còn có thể gần gũi anh sao? Cô còn có thể may mắn bên anh trọn đời sao?

Cô kể đến, dốc hết can đảm ôm chặt anh từ phía sau bằng đôi tay run rẩy. Thật kỳ lạ, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, dù bây giờ nhìn thấy người chết ngay trước mặt cô cũng chẳng hề dao động. Vậy mà trở về bên cạnh anh, cô như được trở lại là cô gái ngây ngô, e dè thuở đôi mươi xa vắng.

Cô vui mặt lên lưng anh, để mặc nước mắt tuôn rơi thấm ướt áo anh, khẽ hỏi: “Kris... Anh còn... yêu em không?”

Phó Tử Ngộ lặng thinh một lúc, bỗng bật cười: “Em hỏi anh còn yêu em không ư? Joe, nếu một ngày nào đó, trên trời không còn vì sao nào nữa, vậy đó chính là ngày anh không còn yêu em.”

Nét thảng thốt bất chợt đọng đầy trong đôi mắt đầm lệ của cô. Phó Tử Ngộ quay người muốn tha thiết ôm cô vào lòng lần nữa, nào ngờ cô lại hoảng hốt lao ra phía cửa.

Sắc mặt anh phút chốc biến đổi, đuổi theo kéo tay cô lại: “Em đi đâu vậy?”

“Em...” Cô ngẩng đầu nhìn anh, nước mắt lã lã tuôn trào. “Em không thể ở đây quá lâu. Hấn luôn đuổi theo em. Kris, xin anh đừng nói cho bất cứ ai biết em đã trở về, kể cả người bạn thân nhất của anh là Bạc Cận Ngôn. Em xin anh... Em không muốn... cũng không thể có bất kỳ tiếp xúc nào với cảnh sát. Chờ thời cơ thích hợp, em sẽ lại đến tìm anh.”

Phó Tử Ngộ nắm tay cô không buông, nhưng cô vừa xoay cổ tay đã dễ dàng tránh thoát. Không đợi anh kịp phản ứng, cô quay người chạy ra khỏi cửa.

Phó Tử Ngộ lặng người hồi lâu mới đuổi theo cô. Nhưng hành lang trống trải, xe cộ qua lại dưới đường, dòng người ngược xuôi như nước chảy, nơi nào còn có bóng dáng cô đây.

Anh trở về nhà, nhìn những nếp nhăn trên drap giường, nhìn sợi tóc dài còn vương trên gối, cảm thấy tất cả chỉ như một giấc mộng. Ngồi xuống chiếc ghế mây ngoài ban công, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm mênh mông. Anh cầm điện thoại, tìm số của Bạc Cận Ngôn nhưng chân chữ không ấn gọi.

Anh ngồi lặng thật lâu, lại ngẩng đầu nhìn trời sao lấp lánh. Sau đó, anh nở nụ cười dịu dàng mà cũng rất cô đơn. Buông điện thoại, anh quyết định tin tưởng và tiếp tục chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Type: Thùy Miên

Ai mạo danh Kha Thiên? Ai có hận thù sâu sắc như vậy với câu lạc bộ Nguyệt Ảnh? Ai có thể bày ra vụ mưu sát liên hoàn tàn nhẫn, tinh vi có thể dồn ép tinh thần người còn sống đến bờ vực sụp đổ như vậy? Mà cuộc giết chóc của “hấn” phải chăng vẫn chưa dừng lại?

Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đã được cảnh sát bảo vệ. Còn manh mối liên quan đến sự tồn tại của hung thủ tạm thời vẫn lẫn khuất trong làn sương mù u tối.

“Không có. Kha Thiên chưa từng nhắc với chúng tôi về bạn bè nào khác.” Văn Hiểu Hoa chắc chắn.

“Nhưng... Có một khoảng thời gian, cậu ấy thường xuyên đi ra ngoài một mình, khi trở về dường như rất cao hứng.” Hứa Sênh nhớ lại.

“Cô cậu không hỏi cậu ta đã đi đâu, gặp ai à?” Phương Thanh trầm giọng.

Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đều cúi đầu lúng túng: “Chúng tôi không hỏi.”

Chiếc Cherokee màu đen chạy băng băng trên đường cao tốc. Về mặt Bạc Cận Ngôn rất bình tĩnh. “Có hai khả năng, người yêu hoặc người thân.”

Giản Dao kinh ngạc. “Người thân? Theo tư liệu về Kha Thiên, ông nội cậu ta đã chết mấy năm trước rồi. Cậu ta không còn người thân nào khác.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu. “Nhưng chúng ta không thể loại bỏ bất kỳ khả năng nào, cho nên vẫn phải về quê cậu ta một chuyến. Người kia hiểu rõ về câu lạc bộ Nguyệt Ánh, biết rõ thói quen của từng người trong nhóm. Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đã xác nhận, trước kia, để thuận tiện cho việc luyện tập, Kha Thiên cũng có một chiếc chìa khóa nhà Trường Học Nhiệm. Nói cách khác, ngay cả chiếc chìa khóa này ở đâu, Kha Thiên cũng nói với đối phương. Bọn họ không có gì giấu nhau. Kha Thiên tin tưởng đối phương tuyệt đối. Họ thân thiết với nhau giống như một cá thể vậy.”

Tính cách Kha Thiên nhạy cảm, yếu đuối, không giỏi xã giao. Người kia nhất định xuất hiện trước khi cậu ta mất tích không lâu, nếu sớm hơn thì thành viên câu lạc bộ không lý nào không phát hiện. Thời gian gần gũi như vậy đã trở thành bạn bè sống chết có nhau, khả năng này đối với người bình thường đã rất nhỏ, huống chi lại là Kha Thiên. Nhưng nếu là tình yêu và tình thân thì hoàn toàn có thể.”

Giản Dao gật đầu, nghĩ ngợi rồi phân tích sâu hơn. “Hơn nữa, tính cách của Kha Thiên hết sức ý lại vào bạn bè. Nếu có được một người bạn tốt chân chính thì: Một, cậu ta không cần giấu giếm mấy thành viên khác trong câu lạc bộ; hai, tâm lý ý lại vào họ sẽ không quá nhiều. Trên thực tế, muốn lập nghiệp trong lĩnh vực đó thì cậu ta không nhất thiết phải cộng tác với những người này. Nhưng sau khi nhận được tiền đầu tư, cậu ta vẫn rất để ý đến cái nhìn của những người kia, vô cùng khát vọng một tình bạn chân thành, thậm chí sẵn sàng dùng số tiền ấy đổi lấy sự coi trọng và tình bạn từ họ. Điều này nói rõ, tình cảm mà người kia dành cho Kha Thiên không thể thay thế được tình bạn.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười. “Well done!” (Giỏi lắm!)

“Tình yêu, haiz...” Giản Dao thờ dãi. “Là tình yêu sao?”

Bạc Cận Ngôn không trả lời thẳng mà nói sang chuyện khác. “Số vốn đầu tư thiên thần mà Kha Thiên nhận được thật sự vô cùng khả nghi. Chúng ta không hề tìm được giấy tờ liên quan trong nhà cậu ta. Hơn nữa, theo cách cậu ta nói, cậu ta có quyền sử dụng khoản tiền kia tùy ý. Các nhà đầu tư thiên thần thông thường sẽ không làm như vậy. Chẳng qua, nhóm người Trường Học Nhiệm chưa có kinh nghiệm xã hội nên không phát hiện ra điểm khác thường thôi.”

“Cũng có nghĩa là... khoản tiền đó rất có thể là do “đối phương” cho Kha Thiên?”

“Có khả năng này.” Bạc Cận Ngôn xác nhận. “Anh đã bảo An Nham điều tra nguồn gốc khoản tiền đó rồi, đồng thời cũng nói Phương Thanh ở lại Bắc Kinh điều tra các đầu mối khác xung quanh Kha Thiên.”

“Vậy mục đích chúng ta về quê cậu ta là xác nhận về khả năng người thân của cậu ta gây án phải không?”

“Không chỉ như vậy. Đây là một vụ án lý thú. Nếu không tìm hiểu cận kề về Kha Thiên, làm sao chúng ta biết được suy nghĩ của cậu ta, từ đó cảm nhận và hiểu hơn về hung thủ thật sự của vụ án này?”

Ồ, lại nữa rồi!

Giản Dao tủm tỉm. “Này, tại sao anh luôn duy trì hứng thú khó kiềm chế với hung thủ vậy? Anh không phiền chán, không mệt sao?”

“Làm chuyện mình thích sao lại mệt chứ?” Bạc Cận Ngôn nhìn cô trêu mếu. “Điều anh thích, cái anh ghét, qua bao nhiêu năm trước sau vẫn như một.”

“Ồ!” Giản Dao không nhịn được vui vẻ ra mặt.

Anh cũng cười khẽ. “Đúng rồi, anh đang ám chỉ đến em đấy.”

Giản Dao càng không kìm nén được nét cười trên mặt. Đúng lúc này, chuông điện thoại của cô vang lên, là Lạc Lang đã mấy ngày không liên lạc.

“Giản Dao, hôm nay anh có việc đến tòa án gần Cục Cảnh sát. Em có rảnh không? Cùng nhau ăn cơm nhé?”

Giản Dao sững người.

Lạc Lang cười nói: “Rủ chồng em đi cùng luôn.”

Giản Dao khéo léo từ chối: “Anh Lạc, ngại quá, hôm nay bọn em đi điều tra bên ngoài rồi, không kịp quay về. Hôm khác đi, đợi vợ chồng em về sẽ mời anh.”

Lạc Lang “à” một tiếng: “Được, vậy tuần sau đi. Bên anh còn có một vài tài liệu pháp luật về các vụ án rất có giá trị tham khảo, lần sau đưa cho em”

Cúp điện thoại, Giản Dao nói với Cận Ngôn: “Anh Lạc hẹn vợ chồng mình ăn cơm.”

Bạc Cận Ngôn dừng dung. “Không có hứng thú.”

Giản Dao nài nỉ: “Lần tới đi với em đi mà!”

“...Được.”

Giản Dao nhìn anh vẫn bình thản lái xe bỗng nổi hứng trêu chọc: “Này, em gặp gỡ bạn là nam giới, anh có ghen không?”

Bạc Cận Ngôn chế giễu. “Đàn ông cảm thấy có nguy cơ mới ghen. Tiếc rằng anh không nhận thức được cảm giác này.”

“Anh thôi đi...”

Lái xe được một lát, anh chợt hỏi: “Anh ta lớn hơn em bao nhiêu tuổi?”

Giản Dao nghĩ ngợi giây lát mới hiểu được “anh ta” là chỉ Lạc Lang. “Bảy, tám tuổi gì đó.”

“Hóa ra là vậy.”

“Là sao?”

Anh thản nhiên buông lời. “Em gọi anh ta là anh Lạc.

“Ừm, Huân Nhiên cũng gọi như vậy.”

“Anh lớn hơn em bốn tuổi.” Bạc Cận Ngôn nói tiếp.

Giản Dao thoáng ngây người, thật đúng là... Nhưng cô chưa bao giờ cảm giác anh lớn tuổi hơn cô cả.

Thấy cô không nói lời nào, Bạc Cận Ngôn khẽ chau mày. “Lúc trước, em chẳng bao giờ gọi anh là “anh”* cả.”

* Anh ở đây nghĩa là “anh trai”, cách gọi vừa tôn kính vừa thân thiết. Ở Trung Quốc, giữa tình nhân với nhau, cô bạn gái cũng có thể gọi bạn trai mình là “anh trai”.

Giản Dao nghẹn lời. Thì ra anh để ý cái này. Không phải anh đã nói chẳng nhận thức được cảm giác ghen tuông sao? Thấy Bạc Cận Ngôn lờm lờm, Giản Dao phì cười.

“Anh muốn em gọi anh là “anh” à?” Lời vừa thốt ra, cô bỗng thấy mặt mình nóng bừng.

Bạc Cận Ngôn im lặng.

Giản Dao chợt háng giọng: “Anh Bạc!”

Anh khẽ cười thích thú.

Giản Dao chớp chớp mắt, lại gọi: “Anh Cận Ngôn!”

Bạc Cận Ngôn dịu dàng “ừ” một tiếng. Qua khe hở cửa kính, ngọn gió tràn vào không gian trong xe, êm ái và tĩnh lặng, lan tỏa sự ấm nồng khiến trái tim người ta loạn nhịp. Giản Dao để ý thấy vẻ mặt anh, tuy vẫn bình tĩnh nhưng gò má đã thấp thoáng ửng hồng.

Cảm xúc ấm áp chợt lấp đầy trái tim cô. Cô ngẩng đầu nhìn về phía trước giống anh, mặc cảnh sắc lạng lẽ lướt qua ngoài khung cửa.

Cùng lúc đó, Lạc Lang ngồi trong xe, ngẩng đầu nhìn cửa sổ văn phòng của Giản Dao. Trong tay anh ta là một xấp tài liệu sắp xếp chẵn chu được chú thích cận kề do chính tay anh ta viết.

Làm gì có chuyện thuận đường đi ngang qua đây chứ? Trên thực tế, việc gặp gỡ cô ở buổi họp mặt đồng hương cũng không phải tình cờ mà là ước muốn khát khao nhiều năm qua của anh ta.

Ngồi yên lặng chốc lát, Lạc Lang mới lái xe rời đi. Đợi cô bình an trở về, lại mong đến ngày gặp mặt.

Quê của Kha Thiên ở Hà Bắc, khá gần Bắc Kinh. Nhưng mấy năm qua, những thành phố vừa và nhỏ của Trung Quốc đều bị phá dỡ và quy hoạch lại, xây dựng thành các khu chung cư hoặc thành phố mới giống hệt nhau. Hộ khẩu ban đầu của Kha Thiên là ở khu ký túc xá của một công xưởng bị phá sản nào đó. Nơi đây đã sớm bị san thành bình địa để xây dựng khu chung cư mới. Mấy hàng xóm ngày xưa cũng chẳng biết đi đâu. Giản Dao hỏi

thăm một lượt nhưng không ai biết người nhà họ Kha, cũng không tìm được bất cứ tư liệu nào.

Có lẽ trong thời đại mọi thứ biến đổi nhanh chóng như ngày nay, điều duy nhất không thay đổi chính là sông núi ao hồ, mãi mãi lặng lẽ ngắm nhìn chúng ta. Hồ nước ở đối diện khu chung cư vẫn trong veo gọn sóng như ngày nào, bên cạnh còn có bãi cỏ xanh mướt được bảo vệ và chăm sóc rất tốt.

Họ đến địa chỉ thứ hai: Nhà ông nội Kha Thiện, cũng ở huyện này. Dựa theo mục quan hệ gia đình trong hồ sơ đại học, Kha Thiện chỉ có một người thân là ông nội, địa chỉ thường trú cũng là nhà của ông.

Lần này tương đối dễ tìm. Căn nhà hai gian nằm trong khu nhà cũ, ngói xanh tường xám, ngoài cổng treo ổ khóa to bằng sắt. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn gõ cổng rất lâu mới gặp một bác gái đi ra từ nhà bên cạnh: “Cô cậu đến tìm ai thế?”

Giản Dao cười nói: “Thưa bác, bọn cháu là bạn của Kha Thiện ở Bắc Kinh đến đây du lịch. Bọn cháu nhớ cậu ấy từng bảo đây là quê mình nên đến thăm hỏi ạ.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười nhìn cô vợ cảnh sát ngày càng trở nên ranh mãnh của mình.

Bác ấy thấy hai người họ trông cũng đàng hoàng nên không chút nghi ngờ. “Ồ, hóa ra là bạn của Tiểu Kha à? Đạo này nó lại không về đây.”

“Bác à, ông nội của Tiểu Kha qua đời khi nào vậy ạ?” Giản Dao hỏi thăm.

Bác ấy thở dài: “Chừng bốn, năm năm rồi, hồi Tiểu Kha mới lên đại học ấy.”

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn thoáng nhìn nhau. Giai đoạn đó gặp biến cố như vậy, thảo nào Kha Thiện lại biểu hiện sự quyến luyến những người bạn đại học như thế.

“Cậu ấy còn người thân nào khác không bác?”

Bác ấy nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Không thấy có ai lui tới. Nhà tôi dọn đến đây từ mười năm trước, chỉ thấy có hai ông cháu họ lẻ loi thôi. Ôi, nói ra Tiểu Kha đúng là mạng khổ. Nghe nói lúc nói mới năm, sáu tuổi, bố mẹ đều qua đời trong vụ tai nạn giao thông, cũng không nhận được tiền bồi thường gì cả. Sau khi ông nội mất thì nó gửi cho tôi một chùm chìa khóa nhà, nhờ tôi thỉnh thoảng sang quét dọn giúp rồi lên Bắc Kinh học hành.”

Bạc Cận Ngôn đột ngột lên tiếng: “Vậy lần gần nhất cậu ấy trở về là khi nào ạ?”

“Một tháng trước. Tôi còn nhớ rõ, mấy hôm đó là vào dịp Thanh minh.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều trầm mặc. Một tháng trước ư? Kha Thiện bị đám Tường Học Nhiễm “giết chết” vào nửa năm trước, sau đó mất tích vì “thi thể” bị chôn giấu. Nhưng một tháng trước, cậu ta về quê một chuyến, sau đó gây án mưu sát liên hoàn.

“Bác chắc chắn người kia là cậu ấy chứ ạ?” Bạc Cận Ngôn hỏi lại lần nữa.

Bác gái lấy làm lạ, nhìn anh vẻ khó hiểu: “Cậu hỏi gì lạ vậy? Lẽ nào tôi lại nhìn lầm? Hôm đó, nó còn ăn cơm tối ở nhà tôi nữa. Thăng bé tôi nhìn từ nhỏ đến lớn...”

Giản Dao cười xen lời, cúi từ hai trăm tệ vào tay bác hàng xóm. “Bác à, là thế này, ngôi nhà của ông Kha Thiện ở đây may nhờ có bác chăm sóc. Đây là chút tâm ý của người bạn như cháu ạ!”

Bác ấy thấy tiền lập tức đỏ mặt, xua tay bảo không cần. Nhưng Giản Dao cương quyết cúi vào tay, bác ấy từ chối mấy lần, rốt cuộc cũng nhận lấy. Giản Dao nhân cơ hội đưa ra lời đề nghị tế nhị: “Bác, bọn cháu cũng đến đây rồi, có thể đề bọn cháu vào nhà Kha Thiện thăm nom một chút không ạ?”

Nhà ông nội Kha Thiện có thể hình dung bằng câu “chỉ có bốn bức tường”. Trong hai gian phòng, ngoại trừ giường, bàn, tủ thì không còn đồ vật gì khác. Những vật dụng kia đều là kiểu xưa cũ, còn có bức tranh thủy mặc tre trúc vẽ tay trên tường. Căn nhà đậm nét cổ kính, không hề tầm thường. Không cần phải nói, nhất định là công lao của Kha Thiện rồi.

Có lẽ cảm thấy nhà Kha Thiện không có gì đáng giá nên bác gái kia dẫn họ vào rồi đi làm việc của mình. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nhìn một vòng, không phát hiện điều gì khác thường.

Giản Dao có chút dao động. “Em hoang mang rồi đấy. Em vẫn cứ đinh ninh Kha Thiện đã chết, lúc trước Phương Thanh và Cố Bằng Bằng nhìn thấy chỉ là người có dáng vẻ tương tự cậu ta thôi. Nhưng bây giờ, bác gái này lại xác nhận người mình thấy chính là một Kha Thiện còn sống sờ sờ. Lẽ nào cậu ta chưa chết thật sao?”

“Không phải hoang mang.” Bạc Cận Ngôn ân cần gọi ý cho cô. “Anh nghĩ, chúng ta sắp tìm được đáp án rồi. Em không phát hiện trong căn phòng này thiếu vật gì sao?”

Giản Dao thoáng giật mình. Bạc Cận Ngôn đeo găng tay vào, kéo tất cả ngăn tủ ra rồi đóng lại. “Cá tính Kha Thiện nhạy cảm và tỉ mỉ, còn nhỏ đã mất bố mẹ, vừa thi lên đại học thì mất ông nội... Cậu ta nhất định sẽ giữ gìn món đồ kia rất cẩn thận. Nhưng chúng ta không hề phát hiện vật ấy trong căn phòng trọ của cậu ta. Ở đây cũng không có.”

“Là vật gì?”

“Album ảnh.”

Giản Dao sững sốt.

Bạc Cận Ngôn nhếch môi. “Đó là thứ người kia muốn mang theo bên người, hoặc là... thứ cậu ta muốn che giấu. Đây chính là nguyên nhân cậu ta trở về đây một chuyến.

Giản Dao ngơ ngác. Lẽ nào không phải người yêu, mà là người thân!

Trường Tiểu học Ao Sen là ngôi trường tốt nhất trong vùng. Lúc Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đến đây thì trời đã về chiều.

“Mười năm trước bác gái hàng xóm mới dọn đến đó.” Bạc Cận Ngôn suy luận. “Khi đó, Kha Thiên vừa lên cấp hai. Bác ấy không biết gì về khoảng thời gian trước đây. Xung quanh nhà cũng không có hàng xóm lâu năm. Kha Thiên có thành tích xuất sắc từ nhỏ, tất nhiên sẽ học trường tiểu học tốt nhất rồi.”

Họ đi đến phòng giáo vụ trường tiểu học. Đưa thẻ ngành ra, hai người được một giáo viên lớn tuổi hỗ trợ. “Vâng, xin chờ một chút, tôi đi lấy kỷ yếu năm đó.”

Lúc họ đang đợi thì An Nham gọi điện đến: “Điều tra ra rồi, khoản tiền gửi cho Kha Thiên là từ một tài khoản ở Mỹ, chủ tài khoản là K.A.”

Lúc này, vị giáo viên kia mang kỷ yếu đến. Tuy đã qua rất nhiều năm nhưng Giản Dao nhìn qua đã tìm được đứa trẻ khá giống Kha Thiên khi trường thành trong bức ảnh chụp chung cả lớp. Cô vội chỉ cho Bạc Cận Ngôn xem: “Anh xem đi, đây là Kha Thiên.”

Giáo viên bên cạnh đeo kính lão vào, cười bảo: “Cô nhận nhầm rồi, đó không phải là Kha Thiên. Đó là Kha Ái. Kha Ái là chị, học sinh nữ đứng hàng thứ nhất, Kha Thiên là em trai, đứng hàng cuối cùng. Họ là một cặp sinh đôi long phượng nhưng giống nhau như khuôn đúc.”

Bạc Cận Ngôn cảm bức ảnh nhìn chăm chú. Quả nhiên, Giản Dao tìm được Kha Thiên đứng ở hàng cuối. Khuôn mặt hai đứa bé rất khó phân biệt, cô bỗng cảm thấy buồn bã khó hiểu. Cô tìm hiểu cận kề hơn: “Vây về sau thế nào? Kha Ái đã đi đâu?”

Người giáo viên già thờ dãi. “Kha Ái tốt số. Một người thân thích của họ không có con cái đã nhận nuôi con bé vào năm học lớp ba. Không biết họ sợ nhận nuôi cả hai thì không kham nổi hay sợ hai đứa bé ở chung sẽ dựa dẫm vào nhau mà không thân thiết với họ nên để Kha Thiên ở lại với ông nội, còn Kha Ái được đưa sang Mỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Type: Thùy Miên

“Kha Ái, tên tiếng Anh là Rita, 24 tuổi, sinh viên ngành Hóa của trường Đại học Chicago, Mỹ. Tháng Mười năm ngoái về nước theo diện sinh viên trao đổi. Dự tính cuối tháng Sáu năm nay trở về Mỹ, chính là vào tuần sau.” An Nham đưa tài liệu cho mọi người.

Phương Thanh mở tài liệu ra. “Ngành Hóa à? Ha ha...”

“Đã kiểm tra rồi, tài khoản ở Mỹ kia cũng là của cô ta.” An Nham bổ sung.

“Giáo sư đánh giá...” Bạc Cận Ngôn đọc chậm rãi: “Suy nghĩ nhạy bén, làm việc tỉ mỉ, có khả năng lập kế hoạch và triển khai rất tốt, cũng rất can đảm, được thầy cô bạn bè yêu mến... Xem ra cô ta có đủ kiến thức và năng lực gây án.”

Giản Dao xem tài liệu: “Tuy là sinh đôi khác trứng nhưng từ bé tướng mạo hai chị em đã giống nhau như hai giọt nước. Ảnh chụp đáng vẻ khi lớn lên cũng tương tự tám, chín phần. Nếu cô ý đóng giả nhau, người bên cạnh quả thật không thể nhận ra.”

Phương Thanh tổng hợp lại: “Cận Ngôn, thời gian cô chị này về nước trùng khớp với thời gian anh đoán “người thần bí” kia xuất hiện. Tiền cũng là cô ta chuyển cho. Tất nhiên cô ta biết rõ mối quan hệ giữa Kha Thiên và tất cả thành viên của câu lạc bộ. Có động cơ, có thời gian, có khả năng, có phương pháp lấy thuốc độc và có nhân chứng. Chuyện cô ta là hung thủ chắc như đinh đóng cột rồi.”

Bạc Cận Ngôn nghiêm nghị. “An Nham, cậu đi kiểm tra nguồn gốc thuốc độc. Phương Thanh, Giản Dao, chúng ta đi gặp cô chị tình sâu nghĩa nặng này.”

Đại học Thanh Đô đứng nhất nhì trong nước, các ngành khoa học kỹ thuật lại càng vang danh. Xe chạy từ cửa Nam bằng qua con đường rợp bóng cây xanh và lác đác những dãy nhà kiến trúc cổ. Sinh viên đạp xe thông thả trong khuôn viên, không ít người ngồi trên bãi cỏ yên tĩnh đọc sách. Bầu không khí nhuộm màu cỏ kính và yên bình.

Bạc Cận Ngôn dừng xe trước cửa văn phòng khoa Hóa học. Họ đã thông báo với lãnh đạo trường không cần quan trọng hóa lần điều tra này. Ba người đi dọc theo dãy hành lang dài đến trước cửa một căn phòng thí nghiệm.

Ánh nắng chiếu rọi qua song cửa sổ, hắt những vệt sáng loang lổ vào căn phòng rộn rã tiếng nói cười. Một sinh viên mặc áo blouse trắng miệt mài loay hoay với máy móc.

Phương Thanh bước vào đầu tiên: “Xin hỏi, ai là Kha Ái?”

Tiếng cười im bật. Các sinh viên đều ngẩng đầu nhìn anh. Một cô gái tóc dài dáng cao, trang điểm nhẹ nhàng lên tiếng: “Là tôi.”

Giây phút thấy rõ mặt cô ta, Giản Dao chợt hoảng hốt. Gương mặt kia quả thật giống hệt với Kha Thiển: Mày lá liễu, mũi dọc dừa, khuôn miệng nhỏ nhắn. Nhưng mái tóc cô ta dài qua vai và xoăn nhẹ, đường nét cũng có đôi chút khác biệt. Đặc biệt, khí chất và ánh mắt của cô ta khác hoàn toàn Kha Thiển. Về mặt cô ta trầm tĩnh và tự tin, đôi mắt bình thản nhìn thẳng bọn họ, cả người toát lên vẻ lạnh lùng, xa cách.

“Có gì không?” Kha Ái hỏi.

Mấy sinh viên bên cạnh vừa cảnh giác vừa nghi ngờ nhìn họ.

Phương Thanh lấy thẻ ngành ra: “Chúng tôi thuộc Đội Cảnh sát hình sự thành phố. Có một vụ án cần cô về Sở hỗ trợ điều tra.”

Nhóm sinh viên ngơ ngác nhìn nhau. Kha Ái khẽ giật mình. Sắc mặt cô ta bỗng trở nên có chút khó coi: “Là... Kha Thiển đã xảy ra chuyện gì sao?”

Phản ứng này ngoài dự liệu của nhóm Bạc Cận Ngôn.

“Về Sở Cảnh sát rồi nói.” Bạc Cận Ngôn nhắc lại yêu cầu.

“Được.” Kha Ái nhanh chóng cởi áo blouse và găng tay ra, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng. Có mấy sinh viên bên cạnh kéo tay cô, quan tâm hỏi: “Rita, không sao chứ? Có cần bọn mình đi cùng với cậu không?”

“Phải đây! Một mình cậu đi có ổn không?”

Nhóm Bạc Cận Ngôn yên lặng đứng chờ.

Kha Ái lắc đầu, mỉm cười nói: “Các cậu tiếp tục làm thí nghiệm đi, sáng mai còn phải nộp cho thầy nữa. Mình không sao... Là chuyện trong nhà thôi.”

Kha Ái không ở ký túc xá dành cho sinh viên trao đổi của trường mà tự thuê phòng riêng bên ngoài. Phương Thanh đưa cô ta về Sở, còn Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đến nhà cô ta lục soát.

Đây là một căn phòng bài trí tinh tế, ấm cúng, gọn gàng và sạch sẽ. Một hàng sách xếp trên kệ, ngoại trừ chuyên ngành Hóa học còn có sách du lịch và vài quyển tuyển tập thơ họa nổi tiếng thế giới. Bạc Cận Ngôn lật xem quyển Bức bình phong của văn hào Somerset Maugham. Bên trong có rất nhiều ghi chú với nét chữ thanh tú mà mạnh mẽ, hoàn toàn khác với chữ của Kha Thiển. Anh lật đến tờ cuối cùng, Kha Ái có viết một đoạn vào đây: “Giá trị đời người không nên tính toán ngắn dài, cũng không nên căn cứ theo tiền tài, địa vị hay đẹp xấu. Chỉ có tâm hồn sôi nổi và trong sáng mới chính là suối nguồn của mọi hạnh phúc. Hãy là một người biết yêu, có thể yêu và giàu lòng bác ái. Nguyên rằng mỗi phút giây đời ta đều sống thật ý nghĩa.” Trang sách hơi ngả vàng, có vẻ đã được cất giữ nhiều năm rồi.

Anh chăm chú nhìn chốc lát rồi đặt sách về vị trí cũ.

Giản Dao đi đến ra hiệu với anh: “Ồ đây có mấy bức thư.”

Một bức là do bố mẹ cô ta gửi đến vào nửa năm trước.

“Rita, nghe nói con đã tìm được em trai rồi, mẹ và bố đều thật sự thấy vui mừng cho con. Mời cậu ấy đến Mỹ chơi đi, hoặc con muốn ở trong nước một thời gian nữa cũng không sao. Tuy rằng bố mẹ rất nhớ con.

Gần đây, hai chú chó hoang mà con nuôi dưỡng có lẽ vì quá nhớ con nên không chịu ăn gì cả. Mẹ đã đưa chúng đến bác sĩ thú y, nghĩ đủ mọi cách, rốt cuộc đã chịu ngoan ngoãn ăn rồi. Con không phải lo lắng.

Cảm ơn con đã gửi quà về cho bố mẹ. Rồi xa Trung Quốc nhiều năm như vậy, bố mẹ không ngờ còn có thể được ăn món Bắc Kinh chính gốc. Bố con vui đến mức mang rượu ra nhâm nhi đấy.

Còn nữa, Jason rất nhớ con. Nghe nói cả ngày cậu ấy chỉ ru rú trong nhà đánh đàn guitar và hát nghêu ngao. Cậu ấy đúng là chàng trai vừa si tình vừa

đứng cảm. Lúc nhận được quà con gửi, cậu ấy đã sung sướng đến độ ôm chầm lấy bố mẹ. Nghe nói Jason sắp trở thành luật sư, bố mẹ thật sự cảm thấy vui mừng thay hai con.

Chăm sóc mình chu đáo, cố gắng học hành, bố mẹ mong chờ con trở về.”

Một bức thư khác là Jason gửi đến.

“Rita yêu dấu, anh rất nhớ em!

Nhớ nụ cười tươi tắn và những lời nói dịu dàng của em. Em tựa như tia nắng ấm và giọt sương sớm mát lành, mang đến cho đời anh mọi điều tốt đẹp. Không có em bầu bạn, cả nước Mỹ trở nên buồn tẻ và vô vị biết bao.

Anh muốn báo cho em biết: Anh sắp trở thành luật sư rồi. Anh nghĩ em nhất định sẽ vui mừng cho anh. Nhờ có sự cổ vũ và đồng hành của em, anh mới có thể thực hiện ước mơ của mình. Anh cũng rất tự hào về em, cô gái Trung Quốc xinh đẹp, hiền lành, thông minh và đáng yêu của anh.

Chờ em trở về.

Người yêu em,

Jason.”

“Có vẻ nhân duyên của Kha Ái rất tốt.” Giản Dao khen ngợi.

“Đúng vậy! Một cô gái được mọi người yêu thích.”

Ánh đèn sáng rực rọi xuống đỉnh đầu, căn phòng thăm vãn to lớn chỉ có mình Kha Ái ngồi đó. Cô bất an xoa tay, nét mặt cũng thoáng nét lo âu, nhưng bề ngoài vẫn tự nhiên và trấn tĩnh. Có thể điều này xuất phát từ tính cách vốn có và hoàn cảnh trưởng thành tạo ra. Dù trong lòng sốt ruột đến mấy, cô cũng chỉ liên tục ngẩng đầu nhìn ra cửa, hy vọng sớm nhận được tin tức về em trai.

Nhóm Bạc Cận Ngôn đứng ở phòng bên cạnh, nhìn Kha Ái chăm chú qua tấm kính sẫm.

“Phương Thanh, chúng ta vào nói chuyện với cô ta một chút.” Bạc Cận Ngôn lên tiếng.

“Được.”

Nghe tiếng cửa bị kéo ra, Kha Ái ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông đang đi vào. Một người mặt mũi tuấn tú, vóc dáng cao ráo nhưng toát lên vẻ lạnh lùng. Một người da ngăm ngăm, thân hình rắn rỏi, gương mặt sáng sủa, tươi cười thân thiện.

Kha Ái lập tức đứng dậy.

Phương Thanh cười thân thiện: “Ngồi đi, ngồi đi.” Rồi đặt cốc trà nóng xuống trước mặt cô.

Kha Ái nhận lấy bằng hai tay, khẽ cảm ơn.

Phương Thanh thoáng trao đổi ánh mắt với Bạc Cận Ngôn rồi lên tiếng: “Kha Ái, hôm nay, chúng tôi mời cô về đây là muốn cô hỗ trợ điều tra vụ án liên quan đến em trai cô...”

Ánh mắt Kha Ái trở nên sắc bén: “Anh cảnh sát, em trai tôi... rốt cuộc ra sao?”

Phương Thanh tỏ vẻ bất ngờ: “Tại sao cô lại hỏi vậy?”

Tay Kha Ái siết chặt cốc giấy: “Bởi vì... Hơn một tháng nay, nó không liên lạc với tôi.”

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn thoáng chốc lặng người.

“Hơn một tháng nay ư?” Bạc Cận Ngôn trầm ngâm. “Vậy hơn một tháng trước, lần cuối cùng cậu ta liên lạc với cô là khi nào?”

Kha Ái do dự ngẩng đầu nhìn họ. Lát sau, dường như đã hạ quyết tâm, cô lấy di động trong túi đưa đến trước mặt họ. Là một tin nhắn gửi đến từ số máy lạ:

“Ái, quên em đi, quên trên đời này chị còn một đứa em duy nhất này đi. Hãy mang theo tất cả tình yêu và mơ ước của em trở về Mỹ và sống thật hạnh phúc. Em phải làm chuyện mà mình không nên làm. Em phải bắt những kẻ ác độc, thấp hèn trên đời này phải trả giá. Em sẽ không bao giờ trở lại nữa, nhưng trái tim em sẽ luôn ở bên chị. Đừng nhớ em, đừng liên lạc, đừng báo cảnh sát cũng đừng quay lại. Em hứa với chị sẽ cố gắng sống tốt. Ở nơi chị không nhìn thấy được, em sẽ can đảm và nỗ lực như chị vậy.

Thiên.”

Phuong Thanh lập tức đưa đi động cho nhân viên bên ngoài tiến hành kiểm tra.

Kha Ái ngược đời mắt trong veo lên nhìn họ. Trong phút chốc, Phuong Thanh và Bạc Cận Ngôn đều có chút thất thần. Có lẽ ai bị ánh mắt tinh khiết, buồn thương, thẳng thắn như thế nhìn chăm chú đều sẽ có cảm giác giống vậy.

“Kha Thiên... Nó đã xảy ra chuyện gì?” Cô chậm rãi hỏi.

“Ngày 10 tháng 12 năm ngoái, vì việc phân chia khoản tiền hai triệu đầu tư, cậu ta và bạn bè cùng câu lạc bộ đã xảy ra tranh cãi.” Phuong Thanh tóm tắt lại sự tình. “Cậu ấy đã bị đâm nhiều nhát, mất máu rất nhiều, bị họ lén lút chôn giấu ở bãi đất hoang. Pháp y xác định tỷ lệ sống sót của cậu ấy cực kỳ nhỏ. Nhưng hiện tại, chúng tôi không tìm được thi thể ở đó.”

Từng câu từng chữ của anh đều vô cùng rõ ràng, mạch lạc.

Kha Ái tròn to mắt, sự kinh ngạc và đau khổ hằn sâu trên gương mặt không còn sắc máu.

“Không... Không thể nào...” Cô đưa tay ôm mặt, nước mắt thi nhau rơi xuống. “Mấy tháng trước, tôi vẫn thường xuyên nhận được tin nhắn nó gửi đến. Nhất định nó chưa chết... Không thể nào.”

“Chị thấy thế nào?” An Nham hỏi.

Giản Dao nhìn chằm chằm Kha Ái sau tấm kính. “Nói thật, trông cô ta giống như không biết gì. Nếu tất cả phản ứng này là giả, vậy cô gái kia thật quá lợi hại và đáng sợ.”

“Sau khi về nước, cô bắt đầu liên lạc được với Kha Thiên từ khi nào?” Phuong Thanh tiến hành lấy lời khai.

Ánh mắt Kha Ái dờ dẩn. Cô hồi tưởng chốc lát: “Sau khi về nước khoảng một tháng, tôi thu xếp ổn thỏa mọi việc rồi về quê một chuyến. Tôi tìm được nhà ông nội, nhưng Kha Thiên không ở đấy. Tôi lấy được số điện thoại của nó từ chỗ hàng xóm. Biết nó cũng ở Bắc Kinh, tôi vô cùng vui mừng.”

“Lúc đó, cậu ta có phản ứng gì?”

Khóe môi Kha Ái nở nụ cười chua xót. “Nó rất mừng. Hai chúng tôi đều vô cùng vui vẻ. Thậm chí không cần phải nói nhiều, chúng tôi vẫn thấu hiểu lẫn nhau.”

“Tại sao phải giấu giếm người xung quanh chuyện hai người gặp lại?” Bạc Cận Ngôn xoáy vào chi tiết này.

“Thật ra, tôi không để tâm đến vấn đề này, nhưng Kha Thiên không muốn nói. Nó nói người khác không hiểu được cảm nhận của hai đứa trẻ từ bé bị chia cách rồi gặp lại là như thế nào. Nó nói người bên cạnh sẽ không ai hiểu được. Tôi tôn trọng cảm nhận của nó, cũng muốn dốc hết sức giúp đỡ em mình.”

“Tại sao phải cho Kha Thiên số tiền kia? Số tiền đó không hề nhỏ.”

“Kinh tế gia đình bố mẹ nuôi của tôi tương đối khá giả. Họ cũng đồng ý cho Kha Thiên số tiền đó. Tôi muốn... giúp nó thực hiện ước mơ, nhưng không thể ngờ...”

“Từ 12 giờ đến 2 giờ khuya ngày 17 tháng này, và từ 1 giờ đến 3 giờ ngày 20 tháng này, cô đã ở đâu và làm gì?”

Kha Ái nghĩ lại một lúc. “Muộn như vậy... chắc chắn tôi đang ngủ. Các anh hỏi việc này làm gì?”

Bạc Cận Ngôn thông thả cất lời. “Tối ngày 17, hai thành viên câu lạc bộ đồng lõa mưu sát Kha Thiên bị hạ độc giết chết bằng xyanua. Tối ngày 20, một thành viên khác chủ mưu sát hại Kha Thiên bị giết chết tại nhà. Nếu chúng tôi không ngăn cản, hung thủ sẽ tiếp tục giết người.”

Kha Ái ngơ ngác, vẻ mặt cô ta thay đổi từ kinh ngạc, nghi hoặc đến suy tư, bưng tỉnh, cười khổ và thê lương.

“Là nó sao?” Cô ngơ ngẩn. “Cho nên nó mới nói sắp làm chuyện không nên làm, bắt những kẻ độc ác phải trả giá... Ở nơi tôi không nhìn thấy...” Cô lại gờ hai tay lên che kín mặt, nước mắt ướt đầm những kẻ ngón tay.

Cảm xúc đau khổ, mãnh liệt và đè nén, dù chỉ liếc sơ qua vẫn có thể cảm nhận được sâu sắc.

Bạc Cận Ngôn rút khăn giấy ra đưa cho cô. “Đừng khóc. Chúng tôi cũng vô cùng tiếc nuối trước nỗi đau mà cậu ta gặp phải.”

Kha Ái ngược đời mắt đầm lệ nhìn anh: “Cảm ơn anh.”

Phuong Thanh tổng kết vấn đề. “Trong nhà Kha Thiên để lại một vết máu lớn. Pháp y phán đoán cậu ta không thể nào sống sót. Nhưng chúng tôi có hai

nhân chứng nhìn thấy một người rất giống Kha Thiên xuất hiện tại hiện trường gây án. Cho nên hôm nay, chúng tôi mới mời cô về Sở lấy lời khai.”

Kha Ái thảng thốt chốc lát mới hiểu ra: “Cho nên... các anh nghi ngờ tôi? Không thể nào, sao có thể là tôi được? Tuy từng nghe Kha Thiên nói đến bọn họ, nhưng ngay cả đáng về họ thế nào tôi cũng không biết... Là Kha Thiên, nó vẫn chưa chết, vẫn chưa chết!”

Giọng điệu này của cô quả thật không biết là vui hay buồn.

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn trao đổi ánh mắt trong tích tắc. Bạc Cận Ngôn đưa ra yêu cầu trước khi kết thúc cuộc thẩm vấn: “Được rồi, cô Kha Ái, hôm nay chúng tôi chỉ hỏi đến đây thôi. Có điều, tôi cần phải nhắc nhở cô: Kha Thiên hiện tại chỉ có thể xác định là mất tích, cho nên chúng tôi không thể loại bỏ嫌疑 cậu ta giết người. Nhưng lẽ dĩ nhiên, chúng tôi cũng không thể loại cô khỏi diện tình nghi. Bởi vì cô cậu quá giống nhau, nhân chứng cũng không thể phân biệt rõ. Vì vậy, tôi nghĩ, tuần sau, cô không thể trở về Mỹ theo như dự kiến mà phải ở lại tiếp nhận điều tra đến khi vụ án có manh mối mới.”

Kha Ái yên lặng chốc lát mới đáp: “Được, tôi hiểu rồi.”

Thành viên tổ chuyên án lại tập trung tại phòng họp.

Phương Thanh tắc lưỡi: “Kín kẽ đến mức một giọt nước cũng không lọt.” Đây đương nhiên là nói Kha Ái.

Bạc Cận Ngôn cười nhạt: “Theo tình huống trước mắt, tất cả manh mối đều chỉ đích danh cô ta.”

Mọi người trở nên trầm mặc. Đây là chuyện đã quá rõ ràng.

“Tuy nhiên...” Lời nói của Bạc Cận Ngôn xoay chuyển. “Phân tích từ góc độ hành vi thì Kha Ái không phải là hung thủ.”

An Nham và Phương Thanh ngẩn người, Giản Dao đắm chiêu nhìn anh.

Bạc Cận Ngôn phân tích nhận định của mình: “Hung thủ biết được sự thật đêm ấy nhóm Tử Học Nhiễm đồng lõa giết người, sau đó lên kế hoạch chi tiết, trù tính nửa năm mới thực hiện báo thù. Thủ đoạn tàn nhẫn, bất chấp mọi thứ. Tuy Kha Ái từ bé đã phải chịu nỗi đau mất người thân và chia ly, nhưng lại trưởng thành trong gia đình bố mẹ nuôi yêu thương và môi trường sống tốt đẹp. Tính cách cô ta hoàn thiện, lạc quan, tự tin và lương thiện. Các mối quan hệ giữa người với người cũng rất lý trí và cởi mở. Hơn nữa, cô ta có tương lai sáng lạn: công việc, gia đình và tình yêu.

Vụ án mưu sát này cho thấy hung thủ là một người có tính cách hoàn toàn khác với Kha Ái: tuyệt vọng, ác độc, căm hận và liều lĩnh. Hung thủ không chỉ trả thù kẻ giết hại Kha Thiên mà còn trả thù cuộc đời này. Nếu Kha Ái chứng kiến tất cả, với đặc điểm tính cách và nền giáo dục mà cô ta được tiếp nhận thì chắc chắn sẽ lựa chọn báo cảnh sát, thu thập đầy đủ chứng cứ bắt hung thủ về quy án. Cô ta tuyệt đối không thiếu chút kiến thức thông thường này. Trái lại, dùng thủ đoạn giết người trả thù đồng nghĩa với hủy hoại tương lai và cuộc đời mình. Cho nên, kẻ sát nhân không phải là Kha Ái. Mặc dù hiện tại tôi vẫn chưa có bất kỳ chứng cứ xác thực nào, nhưng phân tích hành vi có thể giúp chúng ta khẳng định điểm này.”

Giản Dao gật đầu tán thành. Đây chính là điểm quái gở mà cô luôn canh cánh trong lòng từ sau khi gặp Kha Ái. Giết người không phải chuyện dễ dàng. Nếu lúc đó chỉ vì kích động mà giết người thì có thể lý giải. Nhưng lần tránh những nửa năm mới điên cuồng giết người thì chỉ là người có tính cách cực đoan đến bước đường cùng mới có thể làm như vậy. Nhưng mỗi phương diện của Kha Ái đều biểu hiện rất ôn hòa và lý trí. Cô ta hoàn toàn không cần đích thân giết người để giải quyết chuyện này.

Phương Thanh cau mày: “Nhưng hiện tại, Kha Ái là đối tượng khả nghi duy nhất. Cận Ngôn, tôi công nhận những phân tích hành vi anh vừa nói. Tuy nhiên, khi chứng cứ thực tế xảy ra xung đột với phân tích hành vi... Xin lỗi, tôi tin tưởng vào chứng cứ thực tế, tin tưởng vào sự thật mà tôi mắt thấy tai nghe hơn. Nói không chừng, cô ta đang nguy trang và lừa gạt để chúng ta tin rằng Kha Thiên vẫn chưa chết, hung thủ chính là cậu ta.”

Bạc Cận Ngôn cũng cố suy luận của mình: “Biểu hiện hôm nay của cô ta ở phòng thẩm vấn có thể là nguy trang, nhưng các mối quan hệ, cuộc sống, bạn bè và người nhà thì không thể nguy trang được. Phân tích hành vi của tôi hoàn toàn phù hợp với Kha Ái.”

Phương Thanh tròn trừng mắt. “Nhưng pháp y đã lấy được ADN của Kha Thiên ở hiện trường. Sinh đôi khác trứng ADN sẽ khác nhau. Hơn nữa pháp y phán đoán, một người chảy nhiều máu như vậy không thể nào còn sống.”

Bạc Cận Ngôn vẫn điềm tĩnh. “Vết máu ở hiện trường đã sớm bị người ta chùi rửa nhiều lần, bị hư hại rồi. Kết luận của pháp y chỉ dựa trên việc ước đoán lượng máu chảy ra thôi. Còn chuyện xét nghiệm ADN của Kha Thiên và lấy được vết máu hữu hiệu, sao anh biết không phải có người cố ý để lại?”

Phương Thanh giật mình, nổi máu ương bướng: “Điều anh nói cũng chỉ là một khả năng thôi. Nếu hung thủ không phải Kha Ái, vậy là ai?”

Bạc Cận Ngôn khẽ nhếch mép, điệu bộ thờ ơ, không đáp mà hỏi ngược lại: “Anh dám chắc hai mắt nhìn thấy chính là sự thật sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Type: Nhã

Chu Mạt Mạt là sinh viên khoa Hoá của Đại học Thanh Đô. Giữa cơm trưa, cô đội nắng đến phòng thí nghiệm, bất ngờ thấy một người còn đến sớm hơn mình.

Chu Mạt Mạt hỏi. “Kha Ái? Cậu đến rồi à? Mình nghĩ cậu...”

Kha Ái vẫn mang dáng vẻ trầm tính ôn hoà thường ngày, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện mắt cô hơi sưng đỏ.

“Mình không sao.” Giọng Kha Ái khê khàng. “Chẳng qua là cảnh sát...vẫn chưa tìm được em trai mình.”

Trong lòng Chu Mạt Mạt hơi rầu rĩ. Hôm trước, Kha Ái đột nhiên bị cảnh sát mời đi, dọa mọi người hoảng sợ một phen. Tuy rất kinh ngạc và nghi ngờ, nhưng mọi người đều không tin một cô gái tốt như Kha Ái lại là tội phạm. Dù mấy tháng trước, có một khoảng thời gian ngắn, tinh thần Kha Ái hơi sa sút, cũng không tham gia hoạt động cùng mọi người. Nhưng sau đó, cô ấy đã dần khôi phục trạng thái bình thường. Hôm qua, Kha Ái trở về từ Sở Cảnh sát, nói cho mọi người biết bởi vì em trai cô ấy bị mưu sát nên cảnh sát mới mời cô đến lấy lời khai. Tất cả bạn học đều vô cùng thương cảm cho cô.

“Cậu ở nhà nghỉ ngơi thêm vài ngày đi.” Chu Mạt Mạt ân cần khuyên. “Bài tập thí nghiệm cứ để mình lo.”

Kha Ái lắc đầu. “Như vậy sao được? Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, mình không thể đẩy hết mọi việc cho các cậu. Chúng ta bắt đầu thôi.”

Chu Mạt Mạt gật đầu. Tuy rằng Kha Ái tính cách dịu dàng, phóng khoáng, nhưng trước nay luôn là cô gái có chủ kiến, vì vậy mà cả nam lẫn nữ đều thích cô.

“Mình vào trong quan sát, cậu trông coi ở ngoài này nhé?” Kha Ái phân công.

Chu Mạt Mạt gật đầu: “À...Được.”

“Mạt Mạt.” Kha Ái thoáng khựng lại. “Mình cũng muốn một mình yên tĩnh làm vài việc để phân tán sự chú ý. Nếu không mình... sẽ nghĩ mãi đến chuyện của em trai. Trong lúc làm thí nghiệm, cậu đừng vào trong nhé!”

Chu Mạt Mạt lập tức đồng ý. Kha Ái cười cảm ơn rồi quay người đi vào trong phòng, đóng cửa lại. Chu Mạt Mạt vừa lấy mấy ống nghiệm trong ngăn tủ ra đã màn cửa sổ phòng trong bị kéo kín.

Chu Mạt Mạt không để tâm lắm. Đó là một thí nghiệm không quá phức tạp nhưng cũng không đơn giản. Thí nghiệm được chia làm hai phần: Mạt Mạt ở bên ngoài điều phối thành phần các chất hoá học, thao tác máy móc, còn Kha Ái ở trong phòng đồng thời theo dõi và ghi lại các số liệu thí nghiệm thay đổi trên máy tính rồi viết thành bài báo cáo. Cả quá trình cần đến bốn, năm giờ đồng hồ.

Công việc thao tác chính là phần cô ấy phụ trách, bên Kha Ái thì nhẹ nhàng hơn. Nghĩ đến chuyện Kha Ái gặp biến cố lớn như vậy, hôm nay phải chịu trách nhiệm phần việc cần tập trung cao độ và thao tác thí nghiệm tỉ mỉ thì không thích hợp cho lắm, cho nên Chu Mạt Mạt cảm thấy phân công như vậy hợp lý hơn. Sau đó, cô cầm cúi bắt tay vào việc.

Phòng thí nghiệm bên trong đóng kín cửa, Kha Ái ngồi thẩn thờ chốc lát. Cô ngẩng cao đầu, nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Thời tiết hôm nay thật đẹp. Những áng mây trắng ngần điểm tô nền trời xanh trong vui vẻ. Trên sân trường, cây cối rậm rạp, người qua kẻ lại thong thả, nhịp nhàng. Cuộc sống của họ thật yên bình và hiền hoà biết bao.

Nhưng có ai biết được có một bộ hài cốt của người nào đó được chôn sâu dưới lòng đất, một nơi không thấy ánh mặt trời. Đó là một người từ tẻ, chỉ vì không chịu hoà hiệp với những kẻ tham lam, ác độc và tầm thường kia mà phải chịu kết cục làm người thế mạng cho tôi. Đúng vậy, người ấy vì tôi mà chết.

Kha Ái đứng yên chốc lát, khoẻ môi bỗng nở nụ cười mĩa mai. Chuyện đã qua lâu như vậy, cũng được nửa năm rồi, nhưng lòng cô có thật sự bình yên? Hay là...cả đời này, cô sẽ mãi không có được một ngày bình yên nữa?

Cô vươn tay từ từ cởi cúc áo, sau đó thay chiếc áo blouse của phòng thí nghiệm đặt bên cạnh. Kha Ái, đứng cảm lên, dùng quay đầu lại nữa, hãy hướng đến cuộc sống tươi đẹp đi!

Hai đến ba giờ chiều, Hứa Sinh ở lì trong phòng ký túc xá, không đi ra ngoài cũng không làm bất cứ chuyện gì. Bạn cùng phòng đều đi phòng vắng tìm việc cả. Vì vụ án Kha Thiên bị sát hại mà cô ta trở thành một trong những đối tượng tình nghi. Nhưng vì lí do sức khoẻ nên bác sĩ đề nghị cho cô ta được tại ngoại, tạm thời không bị giam giữ trong ngục. Đợi sau khi điều tra rõ ràng chân tướng vụ án, ngày tháng của cô ta sẽ không còn êm đềm như thế nữa.

Hứa Sinh có cảm giác bản thân giống như một con rắn sắp ngủ đông, toàn thân xấu xí, không cử động nổi. Cô ta đứng bên cửa sổ, có thể nhìn thấy chiếc xe con có hai cảnh sát ngồi bên trong, trực ở dưới lầu 24/24 để bảo vệ cho mình.

Nghe nói, cảnh sát cũng bố trí như vậy dưới toà nhà của cô gái Kha Ái kia. Cảnh sát nói, đó là chị sinh đôi của Kha Thiên. Hiện tại, dù ở khía cạnh nào,

hai người họ đều là đối tượng phải theo dõi đặc biệt.

Hứa Sên khẽ cắn môi. Cô ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, giống như có một tảng đá đè nặng trong lòng. Có lẽ đêm đó, bức ảnh chụp thi thể của Trương Học Nhiễm đã gây ấn tượng quá lớn cho cô ta. Cách trang điểm, tóc tai, quần áo đều là phong cách mà Kha Thiên yêu thích nhất. Chỉ có cậu ấy mới mang chấp niệm sâu nặng với những thứ đó mà thôi.

Lúc ấy, Hứa Sên và Văn Hiểu thật sự cho rằng Kha Thiên đã sống lại. Đến tận bây giờ, hai chữ “Kha Thiên” vẫn như bóng ma quanh quẩn trong lòng cô ta.

Những ngày này, Hứa Sên chỉ cảm thấy đầu óc nặng nề, ngột ngạt vô cùng. Cô ta kéo cửa lại, bật hết đèn lên, sau đó chui vào chăn mền chìm vào giấc ngủ.

“Cạch...” Cánh cửa bị đẩy ra, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trong không gian lặng ngắt. Âm thanh kéo Hứa Sên ra khỏi cơn mơ chập chờn khiến cô ta choáng tỉnh.

Chẳng biết đèn trong phòng đã tắt từ bao giờ. Hứa Sên thấy rõ một bóng người đứng bên giường. Cô ta dán mắt vào gương mặt người nọ, sợ hãi đến chết lặng. Đôi phương đội mũ lưỡi trai, mặc áo phông trắng và quần đùi, để lộ xương quai xanh và bắp chân gầy guộc. Nhưng rõ ràng là cậu ấy! Đôi mắt trong veo sâu hút, cánh mũi rỉ mồ hôi, đôi môi đỏ mọng ním chặt.

“Aaaa!” Hứa Sên hét lên thảng thốt, nhưng vừa há miệng đã bị đôi phương bịt lại. Người nọ đeo găng tay, lớp cao su che kín miệng cô ta. Hứa Sên chỉ có thể khóc gào ứ ứ. Là người nhu nhược nhất gan nhưng giờ phút này, khát khao được sống thôi thúc cô ta giãy giụa kịch liệt. Hai tay Hứa Sên đập mạnh lồng ngực đối phương, chạm vào bộ ngực phẳng phắc, rắn chắc. Nhưng cuối cùng, sức lực yếu ớt cũng không địch lại sự vây hãm đó.

Kha Thiên tát một bạt tai khiến mặt cô ta đau rát. Hứa Sên choáng váng đầu óc. Cậu ấy chụp lấy một vật trang trí bên cạnh, đập thẳng vào gáy Hứa Sên, khiến cô ta rơi vào trạng thái hôn mê sâu.

Kha Thiên đứng lặng một hồi mới buông tay ra, vừa như suy xét, vừa như thương thức.

Đúng lúc này, ngoài hành lang bỗng truyền đến tiếng người loáng thoáng: “Cậu mua gì về cho Hứa Sên vậy?” “Sùi cảo, không phải cậu ấy thích ăn món này nhất sao?”

Kha Thiên tức thì biến sắc. Cậu ấy liếc nhìn Hứa Sên trên giường rồi quay người mở hé cánh cửa theo dõi động tĩnh bên ngoài. Mấy cô gái kia vẫn còn ở đằng xa, dường như không thể chú ý đến bên này. Kha Thiên lách người ra khỏi phòng, rẽ vào cầu thang khác chuẩn xuống lầu.

Chu Mạt Mạt hoàn thành phân đoạn thí nghiệm thứ nhất thí nghiệm trong chốc lát. Cô ngẩng đầu thấy màn cửa chẳng biết đã kéo ra từ lúc nào, có điều chỉ mở một nửa, lớp màn lụa trắng bên trong vẫn phủ kín. Song cô thấy rõ bóng dáng Kha Ái đứng dựa lưng về phía mình, lặng yên không nhúc nhích.

Là đang suy tư chuyện gì sao? Chu Mạt Mạt thầm nghĩ.

Lát sau, cô quay người lấy vài dụng cụ trong chiếc tủ bên cạnh, khoé mắt nhìn thấy bóng lưng Kha Ái khẽ cử động, dường như đang khom lưng lấy gì đó.

Chiều hôm ấy, Phương Thanh chạy đến phòng ký túc xá của Hứa Sên, vô cùng kinh ngạc trước cảnh tượng hỗn loạn diễn ra trước mắt.

Hứa Sên quần áo xộc xệch, khoé miệng rỉ máu, phần gáy sưng to, cổ tay và cổ đều có vết bầm. Cô ta bặm chặt miệng, co rúm trong góc giường khóc, mặc cảnh sát và bạn học khuyên thế nào cũng không chịu bước xuống.

Phương Thanh lập tức gọi cảnh sát trực ca vào, khẽ quát: “Xảy ra chuyện gì? Có người đột nhập mà không phát hiện ra sao?”

Nhân viên cảnh sát trẻ tuổi vừa xấu hổ vừa áy náy: “Sếp Phương, chúng tôi thật sự không nhìn thấy Kha Ái đi vào. Chúng tôi vẫn luôn trông chừng gắt gao mà.”

Phương Thanh suy nghĩ đắn đo rồi đi sang một bên gọi điện thoại cho cảnh sát hình sự chịu trách nhiệm giám sát Kha Ái: “A lô? Tình hình bên các cậu thế nào?”

Bên kia báo cáo: “12 giờ 10 phút trưa, Kha Ái đi vào toà nhà thí nghiệm, đến giờ vẫn chưa bước ra. Hơn nữa, chúng tôi dùng ống nhòm quan sát thấy cô ta và bạn học vẫn ở suốt trong phòng thí nghiệm”

Phương Thanh bức tức: “Khốn kiếp, Hứa Sên suýt nữa bị giết chết đấy! Lập tức lên lầu tìm cô ta!”

Hai cảnh sát hình sự hoảng sợ, vội vàng mở cửa xe xông lên tầng.

Sau khi cúp máy, Phương Thanh nhìn thoáng qua tình huống rối loạn trong phòng, hạ lệnh: “Các người ra ngoài hết đi.”

Mọi người đều rút lui, chỉ còn Hứa Sênh vẫn khóc lóc thảm thương trên giường. Phương Thanh ngồi xuống bên cạnh an ủi cô ta: “Đừng khóc nữa, chúng tôi nhất định sẽ bắt được hung thủ. Xin lỗi, là đồng nghiệp của tôi sơ suất, họ không nhìn thấy Kha Ái vào đây.”

Hứa Sênh ngẩng phát đầu. Sắc mặt cô ta tái nhợt, giọng run rẩy và hoảng loạn: “Không phải Kha Ái...”

Phương Thanh kinh ngạc: “Vậy là ai?”

“...Là Kha Thiên.” Giọng Hứa Sênh như bị người ta xé toạc. “Cậu ta chưa chết...Cậu ta thật sự chưa chết!”

Phương Thanh im lặng hồi lâu, chậm rãi nói. “Người mà nhân chứng nhìn thấy hai lần trước rất có thể là Kha Ái cải trang thành Kha Thiên.”

“Không!” Hứa Sênh gào lên. “Không phải con gái, không phải Kha Ái, không phải! Tôi đã chạm vào người cậu ta, là con trai, tuyệt đối không phải con gái. Hơn nữa, ánh mắt...đáng vẻ ấy...Chính là Kha Thiên, không thể nào là người khác!”

Phương Thanh sửng sốt.

Cảnh sát hình sự vội vã đẩy cửa phòng thí nghiệm, dọa Chu Mạt Mạt giật nảy mình.

“Kha Ái đâu?” Một cảnh sát hình sự phần nộ quát.

Chu Mạt Mạt chỉ vào phòng trong: “Ồ...bên trong”.

Họ lao đến đẩy cửa, màn cửa sổ bị kéo roẹt, cả căn phòng nháy mắt sáng bừng. Tất cả đều ngơ ngác nhìn dây số liệu nhảy trên màn hình máy tính và đồng dụng cụ chông chất trên bàn thí nghiệm. Kha Ái đứng bên cửa sổ quay người nhìn họ, mái tóc dài hơi rối nhưng vẻ mặt rất bình tĩnh. Cảnh mũi cô rỉ mồ hôi, lọn tóc cũng hơi ướt ướt. Cô từ từ đeo găng tay thí nghiệm vào, hỏi: “Chào anh, có chuyện gì không?”

Xe ngừng ở trạm dừng chân trên đường cao tốc ra khỏi Bắc Kinh. Giản Dao xuống xe đi mua nước. Bạc Cận Ngôn đợi trong xe, ngón tay khẽ gõ nhịp trên vô lăng chốc lát rồi xuống xe, lấy đi động ra.

Đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh: “A lô!”

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng đi vào vấn đề chính: “Hai ngày nay thế nào?”

Phó Từ Ngộ thần nhiên đáp lại: “Rất tốt.”

Bạc Cận Ngôn thoáng lặng im. “Hình như cậu...có tâm sự.”

Trái lại, Phó Từ Ngộ chỉ cười xoa. “Cận Ngôn của tôi trở nên nhạy cảm như thế từ bao giờ vậy? Cậu nghĩ nhiều rồi. Tớ mới ngủ dậy, đầu óc chưa minh mẫn nên không muốn nói chuyện thôi.”

“Hoá ra là vậy.” Gần như mỗi ngày, Bạc Cận Ngôn đều cau có rời giường nên vô cùng thấu hiểu cảm giác này.

Bạc Cận Ngôn bày tỏ sự áy náy: “Xin lỗi, mấy ngày nay bận vụ án mạng ở công viên Anime nên không có thời gian và nhân lực điều tra tung tích của Hàn Vũ Mông. Hôm nay sẽ phá án xong, cậu hãy chờ tôi thêm chút nữa.”

“Chắc...” Phó Từ Ngộ vẫn thích bóc mẽ anh như thường ngày. “Chà, giọng điệu vẫn lớn lối ghê! Tôi nghe An Nham báo vụ này rất khó, đang rơi vào cục diện bế tắc. Xem ra, tôi mất công lo lắng thay cậu rồi.”

Bạc Cận Ngôn cười nhạt.

“Không cần lo cho tôi.” Phó Từ Ngộ cất giọng ôn hoà. “Thật ra... Chuyện. Vũ Mông, tôi cũng nghĩ thông suốt rồi. Giống như cậu nói, nếu cô ấy yêu tôi thì nhất định sẽ đến tìm tôi, dù gặp nhiều khó khăn nguy hiểm hơn nữa cũng nhất định sẽ tới, đúng không? Nếu như không đến, vậy tôi cứ lặng lẽ chờ đợi là được rồi, tiếp tục sống cuộc đời của mình. Mấy năm qua, mọi chuyện đều ổn đấy thôi. Tôi nghĩ...có bao nhiêu nghi vấn và dấu hiệu nguy tạo đi chăng nữa thì cũng không phải vấn đề của một vụ án. Chung quy đó là vấn đề của tình yêu.”

Bạc Cận Ngôn chột hoảng hốt một cách khó hiểu. Sau đó anh đổi đề tài: “Nhấn kết hôn của tôi và Giản Dao đặt làm xong chưa?”

Phó Từ Ngộ khôi phục lại vẻ thoải mái thường ngày. “Xong rồi, thưa cậu chủ. Dựa theo bản thiết kế đích thân cậu vẽ, đã gửi từ Thụy Sĩ về rồi. Chắc hai ngày nữa sẽ đến tay ngài thôi.”

Bạc Cận Ngôn rất hài lòng. “Cảm ơn”

“Ồ, cậu chủ, đây là chuyện tôi nên làm mà.”

Cúp điện thoại, khoe môi Bạc Cận Ngôn vẫn vương nét cười. Anh ngẩng cao đầu liền thấy Giản Dao đã trở lại.

“Anh cười gì vậy?”

“Không có gì.” Bạc Cận Ngôn mở cửa xe cho cô, nghĩ thế nào lại kéo tay cô lên hôn nhẹ.

Giản Dao bật cười. “Anh làm gì thế?”

Nhưng anh không trả lời, ngón tay miết nhẹ trên ngón áp út của cô. Giản Dao thấy hơi ngura ngửa, thầm nghĩ: Cách thể hiện tình yêu này anh học được từ đâu vậy nhỉ?

Hai người lên xe, Giản Dao hỏi: “Mục đích chuyến đi này của chúng ta là gì?”

Bạc Cận Ngôn nhàn nhạt đáp: “Tìm chứng cứ then chốt để định tội Kha Thiên.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Type: Nhã

Giản Dao im lặng một lúc. “Nhưng suy đoán như vậy khiến em thấy có chút lạ thường. Kha Thiên không chết, người chết là Kha Ái. Sau đó cậu ta...” Cô không nói tiếp được nữa, ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn vừa lái xe vừa đáp: “Sự thật đã rõ như ban ngày rồi. Vì tồn tại nhiều mâu thuẫn logic nên người có logic càng rõ ràng càng dễ nhìn ra chân tướng, Phương Thanh hiển nhiên vẫn còn thiếu chút nữa.”

Giản Dao buồn cười. “Anh đừng mỉa mai anh ấy nữa. Hôm qua, tại sao anh phải cãi nhau với anh ấy làm gì?”

“Em đi ngược logic vấn đề rồi.” Bạc Cận Ngôn bắt bẻ. “Là anh ta cãi nhau với anh, không phải anh cãi nhau với anh ta. Người thông minh không cần giải thích nhiều, chân lý rồi sẽ sáng tỏ. Chỉ người ngốc mới cần tranh cãi, bởi vì logic nhầm lẫn mới cần phải thuyết phục người khác.”

Giản Dao dứt khoát im lặng.

“Thứ nhất, buổi tối đầu tiên xảy ra án mạng, cặp sinh đôi đích thực đã chết mất một người.” Bạc Cận Ngôn lập luận. Người chết mặc đồ cosplay, trang điểm đậm, rất khó nhìn ra sự khác biệt của cặp sinh đôi. Họ cho rằng đó nhất định là Kha Thiên, thế nên chúng ta cũng khẳng định như vậy. Nhưng em nhớ không, lời khai của Hứa Sinh và Văn Hiểu Hoa lúc trước có nhắc đến việc Tường Học Nhiễm kể rằng đêm đó, “Kha Thiên” đột nhiên trở mặt, không chịu chia tiền, đuổi họ đi, còn đòi báo cảnh sát. Phản ứng như vậy không giống với một Kha Thiên lúc nào cũng khúm núm, mà ngược lại phù hợp với sự tinh táo và lý trí của Kha Ái hơn. Chẳng qua thấy nhóm bạn của em trai mình lạnh lùng, ích kỷ như thế nên cô ta không kiềm chế được mà nổi nóng. Kết quả kiểm tra của pháp y là chứng cứ xác thực nhất. Câu kết luận “tỷ lệ sống sót cực kỳ nhỏ” đồng nghĩa rằng trong cặp sinh đôi kia chỉ còn lại một người thôi. Có điều, về mặt pháp luật thì chưa thể đưa ra kết luận.

Tiếp theo, trong vụ án mưu sát liên hoàn, các biểu hiện của hung thủ cho thấy đối phương nắm rất rõ chi tiết về studio và thói quen của các thành viên câu lạc bộ. Cho dù Kha Thiên từng kể cận kề mọi tình huống trong studio với Kha Ái, nhưng đạt đến mức độ hiểu rõ tường tận như vậy thì vẫn có chút khiên cưỡng. Thế nên lúc đó anh đã nghi ngờ. Nhưng em cũng biết, chuyện chưa chắc chắn anh sẽ không bao giờ nói ra.”

Giản Dao mỉm cười.

“Thứ ba, hôm qua anh đã nói, biểu hiện của Kha Ái khi đối mặt với chúng ta có thể là nguy trang, nhưng các mối quan hệ trong cuộc sống của cô ta thì không thể nào giả tạo được. Kha Ái trước đây không phù hợp với tính cách đặc trưng của hung thủ, nhưng xét với Kha Thiên thì rất phù hợp. Trong ấn tượng của mọi người, cậu ta là kẻ yếu ớt, nhu nhược. Nhưng em đừng quên, cậu ta cũng là một sinh viên ưu tú, thông minh, hoàn toàn có đủ năng lực thực hiện những vụ án mưu sát kia. Hơn nữa, chỉ có cậu ta mới phù hợp với đặc tính liều mạng, tuyệt vọng và cố chấp của hung thủ. Hơn nữa, cậu ta rất quyền luyến chị gái, còn là một cosplayer xuất sắc thường xuyên vào vai các nhân vật nữ. Vì vậy, cậu ta muốn giả trang thành người chị đã chết, sống thay cô ta là việc hoàn toàn có thể làm được.”

“Sau đó...” Giản Dao tiếp tục dòng suy luận. “Lúc cần giết người thì Kha Thiên coi bỏ lớp nguy trang, khôi phục lại thân phận con trai. Cho nên khi Phương Thanh và Cố Bằng Bằng nhìn thấy cậu ta, trực giác mách bảo họ đó là nam giới. Như vậy, dù chúng ta tìm được “Kha Ái” nhưng không tìm được thi thể. Nhờ vậy, cậu ta có thể đổ hết tất cả lên người “Kha Thiên”, còn bản thân trở thành “Kha Ái” trốn khỏi chế tài pháp luật.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu.

“Nhưng những điều này là do anh suy đoán, không có chứng cứ.” Giản Dao thắc mắc. “Anh đã sớm nghĩ ra, vậy sao chúng ta không viện lý do gì đó trực

tiếp kiểm tra thân thể Kha Thiên, vạch trần thân phận của cậu ta?”

“Rồi sao đó?” Bạc Cận Ngôn hỏi ngược lại. “Em yêu, thi thể Kha Ái còn chưa tìm được. Dù chúng ta vạch trần thân phận cho Kha Ái đã mất tích. Dù sao, không ai có thể chứng minh hung thủ nhất định là nam cả! Sinh đôi quả thật là kiểu vụ án khiến người ta hứng thú!”

Giản Dao cẩn thận suy nghĩ chốc lát mới hoàn toàn hiểu được lời anh. Vì vậy, bất kể bây giờ người sống là Kha Ái hay Kha Thiên, chỉ cần không tìm được thi thể người còn lại thì cả hai đều thuộc diện tình nghi, không cách nào định tội được.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Giản Dao lúng túng.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn quê nhà của cặp chị em sinh đôi mà họ từng đến lần trước.

“Chúng ta đi tìm Kha Ái đã bị Kha Thiên giấu đi”.

Phương Thanh sầm mặt đi vào Cục Cảnh sát. Có một số việc tưởng như mờ mịt, nhưng nghĩ kỹ lại sẽ có thể tỏ tường. Khốn khiếp, quả thật đã để Bạc Cận Ngôn nói trúng rồi. Phương Thanh nhớ lại trận cãi vã lý lẽ hùng hồn với Bạc Cận Ngôn tối qua, thấy mình hết như một tên ngốc vậy. Khi ấy, Bạc Cận Ngôn đã kết thúc cuộc tranh cãi thế nào? Anh ta cười nhạt, khẳng định chắc chắn với ánh mắt nhìn anh như kẻ kém cỏi: “Hung thủ là một người khác.”

Lúc đó, Phương Thanh không hiểu thâm ý trong lời nói kì, còn coi Bạc Cận Ngôn là một kẻ ngao mạn nữa. Bây giờ xem ra đã tự vả vào mặt mình rồi!

Tức thì tức vậy, nhưng khi đến cửa phòng thẩm vấn, gương mặt anh ta đã trở lại vẻ nghiêm nghị, lạnh lùng. Phương Thanh hỏi đồng nghiệp: “Người đâu?”

“Đang ở bên trong giải về lâu rồi. Bạn học của cô ta cũng dẫn về nốt.”

Phương Thanh điềm tỉnh gật đầu. “Gọi một đồng nghiệp nữ đến đây.”

Năm phút sau.

Phương Thanh dẫn theo nữ đồng nghiệp đi vào phòng thẩm vấn. “Kha Ái” ngẩng đầu, khẽ giật mình rồi trở về dáng vẻ bình tĩnh, nhã nhặn thường ngày.

Phương Thanh mỉm cười mở lời: “Kha Ái, xé chiều hôm nay đã xảy ra một vụ tập kích, cần cô phối hợp để nữ cảnh sát này kiểm tra một chút.”

Kha Ái bất động. “Anh Phương, cả buổi chiều tôi luôn ở trong phòng thí nghiệm. Bạn học Chu Mạt Mạt của tôi có thể làm chứng. Tôi không chấp nhận kiểm tra.”

Phương Thanh cười gằn. “Đừng như vậy, Kha Ái! Tôi mặc kệ bằng chứng ngoại phạm gì. Bây giờ, cô là một trong các đối tượng khả nghi. Cảnh sát nữ kiểm tra người cô xem có vết thương gì không thôi. Đây là yêu cầu hợp tình hợp lý. Vậy tôi tránh mặt trước nhé?”

Nữ cảnh sát bước đến: “Kha Ái, mời cô phối hợp.”

Kha Ái nhìn nữ cảnh sát, lại nhìn Phương Thanh, gượng cười: “Không cần đâu.”

Hai người phía cảnh sát thoảnh kính ngạc. Giọng của “Kha Ái” vốn ấm áp và dịu dàng, nhưng câu nói vừa rồi lại trở nên ồm ồm, trầm khàn, roc ràng là giọng con trai.

Cậu ta nở nụ cười vừa lạnh nhạt vừa mơ hồ, chủ động thú nhận: “Tôi là Kha Thiên.”

Đội cảnh sát hình sự biết được tin động trời này đều sôi trào. Họ vẫn cho rằng nạn nhân đã chết, hoá ra từ đầu đến cuối đều là một người đóng hai vai. Kha Thiên sống với thân phận người chị và giết người bằng thân phận thật của mình hòng trả thù rửa hận và chạy trốn sự trừng trị của pháp luật.

Thế nhưng, sau khi bị cảnh sát vạch trần chân tướng, cậu ta lại nhanh chóng và thân nhiên thừa nhận.

“Kha Thiên này không đơn giản chút nào.” Phương Thanh nói với An Nham. “Sau khi bị đá kích to lớn thì trở nên độc ác, tàn nhẫn. Người vốn thông minh nên tính toán chuẩn xác từng li từng tí.”

An Nham bỗng thốt lên một câu nhiều suy ngẫm. “Bây giờ, cậu ta sống cho hai người nên cũng có sự tinh táo và mạnh mẽ của Kha Ái thôi.”

Phương Thanh liếc sang An Nham. “Chắc, ở chung với hai người kia lâu nên cậu cũng biết phân tích tâm lý tội phạm rồi hả?”

An Nham bật cười. “Đương nhiên.” Lát sau, cậu bổ sung: “Anh không biết anh Cận Ngôn đã gây rắc rối cho em thế nào đâu. Có một dạo, anh ấy đặt biệt danh cho em là “Hoàng tử máy giám sát”. Lẽ nào em chỉ biết điều tra camera giám sát thôi sao? Em là hacker giỏi nhất Trung Quốc đấy, tâm lý tội phạm cũng chỉ là chuyện nhỏ...”

Phuong Thanh cười xoa rồi hỏi: “Bên phía vợ chồng họ sao rồi?”

“Đã đến quê của Kha Thiên, Kha Ái rồi.”

Phuong Thanh gật gù.”Chúng ta đi thăm vấn Kha. Thiên nào, tranh thủ đột phá vụ án trước.”

An Nham âm ừ rồi khuyên nhủ: “Anh Phuong, đừng so đo với anh Cận Ngôn.” Phuong Thanh còn chưa kịp biện bạch thì đã bị cậu ta chặn họng: “Anh không vượt qua được anh ấy đâu.”

Phuong Thanh nhăn mày, lại nghe An Nham thông thả đá xéo người kia: “Người lớn làm sao bốc đồng hơn trẻ con được chứ?”

Trở lại phòng thẩm vấn, ngồi đối diện với họ không phải là Kha Ái nữa mà là Kha Thiên. Cậu ta đã tẩy trang, cũng thay đổi quần áo con trai, nhưng tóc vẫn dài nên buộc ra sau gáy, gương mặt cũng trở nên sắc nét hơn Kha Ái trong tư liệu họ thu thập được. Bất kể ai nhìn thấy cậu ta lúc này, từ ngoại hình đến phong thái đều không thể nghi ngờ cậu ta là con trai một trăm phần trăm.

“Mái tóc sao thế kia?” Phuong Thanh tò mò.

Cậu ta bình tĩnh đáp: “Nối tóc.” Cho nên mỗi lần giết người, cậu ta phải đội mũ lưỡi trai để che đi.

Hai bên yên lặng chốc lát. Phuong Thanh trực tiếp vào thẳng vấn đề. “Kha Thiên, tại sao cậu biến thành bộ dạng này?” Trong lời nói có bấy, nhưng Kha Thiên không hề mắc mưu. Ánh mắt sao lãng chốc lát, ngay cả An Nham cũng nhìn thấy hận thù loé lên nơi đáy mắt cậu ta.

Vậy mà câu trả lời của cậu nhẹ tênh. “Chị của tôi...mất tích rồi. Tôi muốn thay chị ấy tiếp tục cuộc sống này. Tôi biết như vậy không đúng, nhưng đây...chính là tâm nguyện của tôi.”

Phuong Thanh nhìn cậu ta chằm chằm.”Cậu không thừa nhận mình đã giết Lục Quý, Dung Hiểu Phong, Trương Học Nhiễm và âm mưu giết chết Hứa Sênh nhưng không thành sao? Ba vụ án đều có nhân chứng đầy đủ, cậu còn nói dối?”

Mặt Kha Thiên ửng đỏ nhưng vẫn ngoan cố: “Tôi không nói dối. Những chuyện kia...không phải tôi làm.” Cậu ta ngập ngừng chốc lát. “Có lẽ do Kha Ái làm..vì tôi đấy.”

Phuong Thanh cười lạnh. “Nhưng chiều nay, Hứa Sênh thấy rõ ràng là cậu, là một người con trai! Cô ta còn chạm vào thân thể cậu. Lẽ nào cậu không nhớ?”

Kha Thiên nhếch môi.”Cô ta nhớ nhầm rồi. Không thể nào. Cả buổi chiều, tôi đều ở trong phòng thí nghiệm. Bạn học của tôi có thể làm chứng. Sếp, bằng chứng ngoại phạm đáng tin hơn hay ảo giác của một cô gái trong lúc hoảng loạn đáng tin hơn? Tôi không có tội, không giết người. Kể từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ...tôi không làm gì sai cả.”

Phuong Thanh và An Nham đồng thời sững sờ.

Lần đầu tiên trong đời Chu Mạt Mạt vào Cục Cảnh sát nên vô cùng căng thẳng. Cô liên tục đối cốc trà qua hai tay, nuốt khan nhìn vị cảnh sát đang đi đến.

“Chú cảnh sát...” Cô nhút nhát hỏi: “Tại sao lại dẫn tôi và Kha Ái đến đây?”

Phuong Thanh cười trấn an cô. “Tôi già thế sao? Năm nay, tôi mới ba mươi thôi. Cô đừng khản trương. Có một vụ án hết sức quan trọng chúng tôi cần cô cung cấp manh mối.”

Chu Mạt Mạt nghiêm túc gật đầu.

“Xế chiều hôm nay, Kha Ái cùng làm thí nghiệm với cô à?”

“Đúng vậy.”

“Luôn ở chung với nhau sao?”

“Vâng ạ.”

Phuong Thanh hơi nhíu mày, gõ bút trên quyển sổ. Chu Mạt Mạt nhìn dáng vẻ anh, ấp úng: “Nhưng mà...”

“Sao hả?”

“Tôi ở bên ngoài, cậu ấy ở bên trong.” Chu Mạt Mạt bổ sung.

Ánh mắt Phương Thanh sáng lên, không biết đám người kia theo dõi thế nào lại thấy Kha Ái luôn ở trong phòng. Anh vội hỏi tiếp: “Vậy sao? Phòng trong có cửa nào ra ngoài được không? Cửa nào mà cô không chú ý đến ấy?”

“Phòng trong cũng có cửa, nhưng mà...” Chu Mạt Mạt lắc đầu. “Cậu ấy không đi ra ngoài. Tôi luôn thấy cậu ấy ở bên trong mà.”

Phương Thanh ngậy người: “Thấy rõ ràng sao?”

“Vâng. Cậu ấy đứng suốt trong đó làm thí nghiệm.”

Phương Thanh chưa từ bỏ ý định, truy vấn lần nữa: “Từ 2 giờ đến 4 giờ 30 phút, cô ta hoàn toàn không đi ra ngoài sao? Có khi nào cô đang làm thí nghiệm nên không chú ý không?”

Kết quả, Chu Mạt Mạt càng khẳng định hơn: “Không đâu. Trong quá trình thí nghiệm, tôi phải xem thời gian vài lần để ghi chép số liệu, lúc 2 giờ 40 phút, 3 giờ 30 phút và 4 giờ 20 phút. Lần nào tôi cũng nhìn thấy cậu ấy ở bên trong. Dù chúng tôi không nói chuyện với nhau, nhưng một người cao như vậy, sao tôi có thể nhìn lầm chứ?”

Đêm đã khuya, vì không có chứng cứ nên Kha Thiển chỉ bị tạm giam hai mươi tư giờ ở cục. Phương Thanh kéo An Nham đến gian phòng thí nghiệm kếp kia. Bên ngoài giăng dây cách ly, nhân viên điều tra vẫn làm việc ở hiện trường. Hai người đi một vòng trong phòng. Đúng như lời Chu Mạt Mạt nói, phòng thí nghiệm chia là hai gian, có cửa thông nhau. Gian trong có một cửa hông, có thể đi thẳng xuống lầu và ra ngoài.

Phương Thanh tập trung xem xét gian phòng mà Kha Thiển làm thí nghiệm. Diện tích hơn ba mươi mét vuông, bên phải là bàn thí nghiệm dài, bên trái kê một dãy kệ tủ đặt đầy chai lọ. Phương Thanh chú ý thấy những chai lọ kia sắp đặt hơi lộn xộn, cảm giác quái gở mà không biết diễn tả thế nào, có nơi thì trống hoác, có nơi lại dòn dỗng. Nhưng anh tạm thời chưa nhìn ta vấn đề là gì.

Dĩ nhiên, bên cạnh đồng chai lọ, trên kệ còn đặt vài quyển sách và chiếc đồng hồ cát cỡ cốc nước. Phương Thanh cầm lấy đồng hồ cát lên xem rồi đặt lại chỗ cũ.

“Có phát hiện gì không?” Phương Thanh hỏi nhân viên giám định.

“Chúng tôi phát hiện một số chất dính dính trên kệ giống như keo, nhưng thành phần cụ thể là gì thì phải kiểm tra kỹ mới biết.”

“Ồ!” Phương Thanh thoáng nảy ra ý nghĩ gì đó. “Ồ những vị trí nào?”

“Khá nhiều, có ba mươi một chỗ với lượng rất nhỏ, xung quanh có dấu vết lau rửa. Nếu tổ chúng tôi không có mặt thì chưa chắc đã phát hiện ra.”

“Đánh dấu lại đi.”

Nhân viên giám định xung quanh bận tối mắt. Phương Thanh đành đứng yên quan sát căn phòng.

An Nham khó hiểu.

Phương Thanh ra vẻ thâm trầm. “Sherlock Holmes đã nói: Loại trừ tất cả đáp án không có khả năng xảy ra, những kết quả còn lại, dù vô lý đến mấy cũng chính là chân tướng của vụ án. Tối hôm đó, Kha Ái chắc chắn đã chết thay cho Kha Thiển, chỉ còn lại mình Kha Thiển thôi. Xế chiều hôm nay, một mình cậu ta không thể đồng thời xuất hiện ở cả hai nơi được. Cậu ta phải sử dụng thủ thuật che mắt lừa Chu Mạt Mạt. Bây giờ, chúng ta phải tìm ra thủ thuật ấy.”

“Thủ thuật nào?”

“Không biết. Nhưng tôi nghĩ, Kha Thiển cực kỳ thông minh, thay chị học tiếp ở Đại học Thanh Đô mà không để lộ sơ hở gì. Nếu là tôi, nhìn thấy mấy phương trình và thí nghiệm hoá học kia thế nào cũng đau đầu cho xem. Vì vậy cậu ta sử dụng thủ đoạn gì thật sự không dễ đoán. Song, một tội phạm luôn có thói quen lựa chọn những mảnh khoé mà bản thân thành thục. Ví dụ như cậu ta thông qua phòng thí nghiệm của chị mình để lấy được chất độc. Với lại, đã cosplay nhiều năm như vậy, nói không chừng, cậu ta sẽ sử dụng thủ thuật che mắt liên quan đến các màn biểu diễn của mình.”

Sau khi nói xong, Phương Thanh tiếp tục nhìn chăm chăm chiếc kệ, dường như muốn phát hiện ra nhiều manh mối hơn từ đó. An Nham yên lặng đứng bên cạnh anh một lúc. “Điều tra hiện trường không phải chuyên môn của em. Hay em đi tìm chuyên gia cosplay hỏi thử xem?”

Phương Thanh gật đầu: “Được.”

Lát sau, anh quay lại, phát hiện An Nham đã biến mất từ lúc nào.

Nhân viên giám định nhanh chóng dấu những vị trí có chất dính khả nghi kia. Có thể những vết keo này là do những sinh viên làm thí nghiệm trước đó để lại. Nhưng giờ phút này, Phương Thanh nhìn nguyên cả chiếc kệ, không khỏi “ồ” lên một tiếng thật khẽ.

Tên nhóc Kha Thiển này, rốt cuộc...đang giờ trò khi gì đây?

Cosplay chuyên nghiệp nhất con có thể là ai? Năm đó, Kha Thiên đạt giải nhì cuộc thi cosplay, còn cô nàng thì đạt giải nhất.

An Nham lái xe một mạch đến dưới khu ký túc xá nữ của Đại học Dân sinh. Cậu lấy điện thoại gọi cho Cố Bàng Bàng nhưng cô tắt máy. Cậu cúi đầu nhìn đồng hồ, phát hiện mới ba giờ sáng thôi.

Vốn muốn nhờ người ta giúp đỡ, nhưng nửa đêm nửa hôm đánh thức quản lý ký túc xá và Cố Bàng Bàng thì thật kỳ quặc. Dù sao Phuong Thanh cũng đang điều tra cận kề rồi. An Nham cân nhắc một lát, quyết định đợi ở đây đến hi trời sáng. Cậu ngồi trong xe ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, không khí se lạnh buổi sớm nhẹ nhàng lùa vào trong xe qua khe cửa. Trong mơ màng, An Nham nghe thấy có người gõ cửa xe.

An Nham choàng tỉnh, đập vào mắt là khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều của Cố Bàng Bàng. Cô khom lưng đứng ngoài xe, mặc áo thun ngắn, quần short và mang giày thể thao, trên bả vai còn vắt chiếc khăn bông, nhìn là biết vừa chạy bộ buổi sáng về.

An Nham lập tức ngồi thẳng dậy, mở cửa xe bước xuống. Gương mặt Cố Bàng Bàng thoáng đỏ hồng, cúi đầu nhìn chân mình: “Anh cảnh sát, anh đến tìm em hả?”

An Nham khó hiểu. Rõ ràng mình đã cho cô ấy danh thiếp rồi mà, sao cô ấy còn gọi mình là “anh cảnh sát” nhỉ? Nhưng nghe cùn khá hay đấy chứ! Cậu ta gật đầu nhìn cô: “Tôi muốn hỏi em, khi biểu diễn cosplay thì có thủ thuật gì có thể dùng để che mắt người khác không?”

Cố Bàng Bàng ngơ ngác.

An Nham nhìn dáng vẻ cô, không kìm được bật cười.

“Ồ, anh cười gì chứ?” Cố Bàng Bàng xấu hổ mắng.

An Nham mím môi: “Ừm...Không cười nữa.”

Thật ra, cậu ta cũng không biết miêu tả thế nào cho cô hiểu thứ mình đang tìm, thậm chí còn không rõ nó là gì nữa. Thế nhưng, với tư duy logic và sáng suốt của thiên tài khoa học tự nhiên, An Nham lập tức sắp xếp lại thông tin, chuyển sang một cách diễn đạt khác: “Cậu lạc bộ cosplay của em có phải là tốt nhất, giỏi nhất trong nước không?”

Cố Bàng Bàng nhìn anh, thẳng thắn đáp: “Vâng ạ!”

An Nham phát hiện hình như mình thích cô nàng hơn một chút rồi thì phải.

“Bên em có thiết bị, trang bị, dụng cụ hơn bên câu lạc bộ của Kha Thiên, đúng không? Cái họ có, nhất định bên em cũng có?”

“Em cũng nghĩ thế.”

“Vậy có thể dẫn anh đi xem không?”

“Bây giờ sao?”

“Đúng vậy.” An Nham nhấn mạnh. “Thời gian vô cùng cấp bách.”

Cố Bàng Bàng lập tức đồng ý. “Được, vậy anh chờ một chút. Em lên lầu thay quần áo rồi nhờ bạn xin nghỉ hôm nay. Chỉ năm phút thôi.”

Câu cảm ơn của An Nham vừa dứt thì cô nàng đã quay đầu, vội vã chạy đi.

Ánh mặt trời lấp ló sau những tầng mây, chiếu muôn ngàn tia sáng vàng óng ánh lên người An Nham. Cậu ta bỏ hai tay vào túi quần, lẳng lặng ngắm nhìn bóng dáng cô nàng đang dần xa. Chao ôi, thật duyên dáng và quyến rũ làm sao! Làn da mịn màng trắng ngần, đôi chân dài mượt mà thẳng tắp, không ngờ cậu ta còn co ao ước quá giờ được cô nàng đập cho một cú nữa. Ôi thanh xuân!

Một lát sau, An Nham ngửa đầu nhìn trời, thở dài. Tâm lý tội phạm thì cậu ta hiểu rồi. Nhưng còn đây là kiểu tâm lý gì nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Type: Nhã

Đứng trước căn nhà cũ của ông nội Kha, nhìn hồ nước lặn tằm gọn sóng, Giản Dao thắc mắc: “Sao lại đến đây?”

Bạc Cận Ngôn bắt đầu phân tích: “Chiều cao của Kha Ái và Kha Thiển khoảng trên dưới 1m75, thi thể không dễ xử lý. Nhưng ở trong nước, Kha Ái có một chiếc xe sang tay nên đi lại khá thuận tiện. Kha Thiển sớm dự định tuần sau xuất ngoại, tất nhiên đã xử lý thi thể xong rồi. Tình cảm cậu ta dành cho chị gái rất sâu sắc, nhất định không vứt xác tùy ý, nhưng cũng không thể công khai an táng, e rằng cũng không nỡ thiêu xác. Kha Thiển là người rất xem trọng tướng mạo. Cậu ta nỡ thiêu chị mình thành một đồng tro tàn hay sao? Cậu ta sẽ không chịu nổi cảnh tượng đó.

Như vậy, giấu ở đâu mới là thượng sách? Nhìn chung, cuộc đời cậu ta có rất ít ký ức chung với chị mình, ngoại trừ thời gian gần đây và hồi bố mẹ vẫn còn. Tuy nhiên, ngôi nhà họ sống lúc còn bé toàn bộ đã bị phá dỡ, di dời đi nơi khác, chỉ có hồ nước này chưa bao giờ thay đổi mà thôi.

Còn gì hay hơn việc để Kha Ái chìm dưới đáy hồ này, vĩnh viễn trông về ngôi nhà của họ như một cách để lưu giữ kỷ niệm?”

Giản Dao nghe thấy mà lòng lạnh toát. Cô quay đầu nhìn về phía chồng mình. Trong bóng đêm, gương mặt anh lạnh lùng sắc bén, đôi mắt kia tối đen, sâu hút như hồ nước trước mặt.

“Anh rất hiểu cậu ta...” Giản Dao không nhận được: “Giống như...anh chính là cậu ta vậy.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Anh nhìn nhận đây là một lời tán dương. Em yêu, muốn trở thành chuyên gia pháp y tâm lý tội phạm hàng đầu thì ta chính là tội, và tội chính là ta.”

Giản Dao chần động. Cô ngẩng đầu nhìn quanh, cảnh sát khu vực đã bắt đầu công việc trực vớt. May là hồ nước không lớn, tầm hơn nghìn mét vuông, chỉ một đêm chắc sẽ lục soát được hết toàn bộ. Nếu Kha Ái thật sự ở đây, nửa năm qua hẳn đã hoá thành một bộ xương trắng nơi đáy hồ rồi.

Trời gần sáng, hai người đứng bên hồ một lát, Giản Dao ngáp dài. Bạc Cận Ngôn đưa tay choàng qua vai, vuốt ve cổ cô: “Em ngủ một lát đi.”

“Còn anh?”

“Anh phải túc trực ở đây từng giây từng phút.”

“Ừm, vậy em ngủ một chút rồi thay ca cho anh.”

Giản Dao trèo lên xe, nằm ở hân ghế sau, đắp áo vest của anh. Bạc Cận Ngôn đứng bên ngoài nhìn dáng vẻ cô co cuộn, chợt nở nụ cười.

Giản Dao hỏi khẽ: “Anh cưới gì vậy?”

“Không có gì.”

Giản Dao nhanh chóng ngủ thiếp đi. Bạc Cận Ngôn tựa vào cửa xe, lẳng lặng nhìn về phương xa.

Chân trời dần hừng sáng. Giản Dao mở mắt thấy anh vẫn đứng bên ngoài liên vội vàng ngồi dậy. “Sao anh không gọi em dậy thay ca cho anh?”

Mắt anh đóng đầy nét cười. “Một buổi tối thôi mà. Người đàn ông có trách nhiệm sẽ không đánh thức vợ mình rồi đi ngủ.”

Giản Dao cầm nín. Được lắm, cứ muốn tỏ vẻ gì chứ, quả là chứng nào tật nấy, mãi không chịu sửa. Cô khẽ trách chồng “Bày đặt anh hùng gì chứ, anh đã hai ngày không ngủ rồi. Có mình đồng da sắt cũng không chịu nổi.”

Dù đôi mắt đã hằn tia máu, quầng thâm dưới mắt cũng đậm mau nhưng tinh thần anh vẫn phấn chấn, rạng ngời: “Hôm nay, nhất định chúng ta sẽ phá được vụ án, sau đó về nhà ngủ cho đã”. Anh ngập ngừng nhỏ giọng nói: “Hai chúng ta cùng ngủ.”

Giản Dao không nhận được bật cười.

Một cảnh sát rào bước chạy đến: “Giáo sư Bạc, cô Giản, đã trực vớt cả hồ rồi nhưng không phát hiện được bất cứ thứ gì khả nghi.”

Giản Dao sững sờ. Bạc Cận Ngôn nín thở, bước sát đến mép hồ, trầm tư quan sát.

Phương Thanh ngồi trên mặt đất, chẳng biết đã ngủ gục từ lúc nào. Khi đầu nghiêng hẳn sang một bên đập vào bàn, anh mới giật mình tỉnh dậy. Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời hừng sáng ngoài cửa sổ. Mấy nhân viên giám định đang thu dọn đồ đạc, xem ra công việc của họ sắp hoàn thành.

Phương Thanh đột ngột đứng dậy. Một cảnh sát hình sự bên cạnh cười hỏi: “Sếp Phương, anh đã vật vờ ở đây cả đêm rồi, có ngộ ra được điều gì chưa?”

Tuy anh chưa suy nghĩ tỏ tường nhưng vẫn cố tình tỏ ra thần bí: “Thiên cơ bất khả lộ.” Khiến đám cảnh sát xung quanh cười ha ha.

Sắp thu đội rồi mà tâm trí Phương Thanh vẫn rối như tơ vò. Dường như đầu mối đã gần ngay trước mắt, nhưng còn thiếu chút nữa mới có thể chạm đến. Anh châm điếu thuốc, theo mọi người đi ra ngoài.

Sinh viên trường Thanh Đô đều rất chăm chỉ. Mới sáng sớm đã có người vào toà nhà thí nghiệm. Phương Thanh đi ngang qua một sinh viên, vừa được mấy bước chợt khựng lại. Anh quay đầu gọi: “Này, bạn gì ơi!”

Bạn sinh viên kia quay người lại, lịch sự hỏi: “Có chuyện gì không?”

Phương Thanh nhìn chằm chằm chiếc túi đen to đựng trong tay cậu ta: “Đây là gì thế?”

“Phế phẩm thí nghiệm.”

“Mang đi đâu?”

“Bãi rác thí nghiệm tầng một.”

Phương Thanh thoáng giật mình. Trong phòng thí nghiệm của Kha Thiên có thùng rác, tất cả những thứ bỏ đi đều được nhân viên giám định thu gom. Họ không ngờ còn có bãi rác tập trung ngoài này. Anh lập tức gọi điện thoại cho Chu Mạt Mạt.

“Chào cô, tôi muốn xác nhận một chuyện. Mấy phế phẩm thí nghiệm chiều hôm qua của hai người đã vứt đi chưa? Chính là cái túi đen to đựng ấy?”

“Vứt rồi, là Kha Ái mang đi vứt.”

“Lúc mấy giờ?”

“Gần năm giờ.”

Phương Thanh mừng rỡ. Giời lắm, thời gian trùng khớp! Anh vội vàng báo với mấy cảnh sát khác: “Mọi người về trước đi.” Rồi chạy thẳng xuống dưới.

Trong chớp mắt, anh đã đứng trước bãi rác mà cậu sinh viên kia đề cập. Đó là một căn phòng ở khúc cua. Phương Thanh đứng ngoài cửa, nhìn đồng túi đen chôn chôn trong phòng, mỗi cái ít nhất cao bằng nửa người. Anh thở dài, đeo găng tay và khẩu trang vào, bắt đầu cầm cúi lục lọi.

Cùng lúc đó, An Nham và Cố Băng Băng đang ở trong nhà kho câu lạc bộ cosplay của cô ấy. Trước mắt là những trang phục đa dạng lạ mắt, đạo cụ đao kiếm, búa rìu, chiến giáp...An Nham lục tìm từng thứ một, Cố Băng Băng lảng lảng đi theo. lát sau, cậu bỗng phát hiện rất nhiều trang phục của nữ đều vô cùng hồ hang.

Tuy bản thân là thanh niên thời đại mới, từng thấy mấy thứ này nhiều lần rồi, nhưng khi hình dung cô gái phía sau trong những bộ trang phục ấy, An Nham bỗng thấy cả người nóng bừng.

“Bình thường, em hay mặc mấy bộ này à?” An Nham hỏi vu vơ.

“Ít lắm!” Cố Băng Băng vô tư đáp: “Em hay cosplay nhân vật cổ trang hơn.”

“À...” An Nham thở phào, bắt giắc mỉm cười.

Trong lúc An Nham đang cầm cúi tìm kiếm, Cố Băng Băng tranh thủ quan sát cậu. Đó là một chàng trai hơn hai mươi, cao dong dỏng, mặt mũi trắng trẻo, áo sơ mi phẳng phiu, giống như nam chính bước ra từ ngôn tình vậy. Lần trước, nghe mấy cảnh sát khác nói cậu rất giỏi điều tra camera giám sát nữa. Dù rằng công việc đơn giản nhưng rõ ràng cậu làm việc rất chăm chỉ.

Mãi suy nghĩ miên man, cô vô tình va đầu vào lưng An Nham. Mặt cô thoáng chốc nóng bừng, An Nham quay lại nhìn cô nhưng không nói gì. Hoá ra cậu đột ngột dừng bước vì có phát hiện mới. Cậu chỉ vào đồng hồ đặt sát vách tường, hỏi: “Kia là gì vậy?”

“À...” Cố Băng Băng đáp: “Đó là con rồi.”

An Nham yên lặng chốc lát rồi cùng cô đi về phía mấy con rối kia. Tổng cộng có bốn con, đều là nữ, kích cỡ gần bằng với người thật. Nhìn từ xa, cậu còn ngỡ đoá là bốn mỹ nhân duyên dáng đang đứng ngẩn ngơ, đến gần mới nhận ra có chút khác biệt với người thật. Thân thể chúng gồm từng đoạn rời rạc nối với nhau, khớp nối thô kệch rõ ràng, nhưng mái tóc chắc chắn là hàng thật, mềm mượt và đen nhánh. Màu da có phần trắng hơn người thật, phản chiếu bóng loáng dưới ánh đèn. Đôi mắt an tĩnh kia nhìn thẳng vào cậu, tưởng như sẽ “tĩnh giắc” ngay sau đó, quả thật có chút sồn tóc gáy.

An Nham xem xét từng con một, Cố Băng Băng thấy vẻ mặt cậu nghiêm túc nên giữ im lặng. Đến con cuối cùng, cậu dừng người lại, cảm thấy có chút khác lạ so với ba con trước. Phần thân thể và các khớp nối tinh xảo hơn, gáy, bả vai, khuỷu tay, cổ tay, xương chậu, đầu gối, mắt cá chân...đều có những cái lỗ nhỏ xíu.

“Đây là gì?”

“Đó là con rối biểu diễn bằng dây.”

Từ sáng sớm đến giữa trưa, ánh nắng soi rọi khắp căn phòn chứa rác nhưng tâm trạng Phương Thanh lại không hề sáng sủa. Mùi rác rưởi hôi thối và

chất hoá học phế phẩm khiến anh sặc mùi hoa mắt. Anh còn phải cẩn thận từng li từng tí, không để mất chất học học hay axit độc hại gì đó còn sót lại dính vào người.

Xe gom rác có mặt đúng giờ khi vừa hừng sáng đã bị Phương Thanh chặn lại. Anh nghĩ bụng:May mà ông đây phản ứng nhanh, lỡ như “vật đó” bị xe rác xúc đi thì có tìm tám kiếp cũng không ra. Thế nhưng mắt anh sắp mờ đi vì phải lục tung cả buổi, cũng hết nửa căn phòng rồi. Anh cắn răng, tập trung lũng sục nửa bãi rác còn lại. Anh cẩn thận lấy từng món đồ bên trong một chiếc túi đen còn mới ra: Bình lọ, nhíp, giấy thủ, một chiếc đồng hồ cát, hai chiếc đồng hồ cát, ba chiếc đồng hồ cát...

Anh chợt giật mình, dường như có một dòng máu nóng đột nhiên từ ngực vọt thẳng lên não, khiến động tác của anh nhanh đến chóng mặt.

Đồng hồ cát, là đồng hồ cát trong phòng thí nghiệm của Kha Thiên...và cả chiếc kệ bữa bộ nữa, rõ ràng có đồ vật gì đó bị dịch chuyển liên tục. Nói theo Bạc Cận Ngôn, Kha Ái phiên bản gốc là một người ngăn nắp và nguyên tắc, không thể nào để đồ đạc lộn xộn được. Vừa rồi, sao anh không nghĩ đến cơ chứ? Và cả mấy vết keo dính, vị trí vừa khéo đều nằm ở những chỗ trống trên kệ...Thứ vốn đặt ở đó bị tẩu tán đi là đồ vật gì nhỉ?

Đồng hồ cát, rất nhiều đồng hồ cát. Vật này đến thời gian nhất định thì sức ép ở phần bên dưới sẽ tăng lên. Nó dùng để điều khiển thưa gì?

Anh vui đầu tiếp tục lục tìm trong túi rác.

Đây, là đây, vô số sợi dây mảnh màu trắng và chắc chắn. Anh kéo từng sợi ra, cuối cùng lôi lên một thứ đồ mang hình thù kỳ lạ làm bằng sắt. Nó khá giống chiếc nỏ nhưng không phải. Bởi vì những sợi dây này dùng để kết nối thứ gì đó mà khi nẩy anh đã giật một đầu dây nên món đồ bị tách rời thành nhiều mảnh sắt. Hôn nữa, Phương Thanh kéo đầu bên này thì đầu bên kia liền động đậy với lực khá mạnh.

Anh đặt món đồ sang một bên, tiếp tục rà soát trong túi, bất chợt sờ phải thứ gì đó lạnh ngắt. Phương Thanh giật mình đứng bật dậy, mở rộng miệng túi, từ từ lấy ra đồ vật to đùng kia ra.

Là một người rối xấp xỉ với vóc dáng của người thật, tóc đen hơi xoăn buông rủ, làn da trắng trẻo, mặc trang phục y hệt như “Kha Ái” hôm nay, áo phông trắng và quần jean lửng. Nổi trán, khuỷu tay, đầu gối, mắt cá chân...đều có những lỗ li ti, khớp với mấy sợi dây mảnh của món đồ bằng sắt kia.

Phương Thanh lại mò sâu dưới đáy túi, moi ra được vài đồ dùng và quần áo con trai. Anh nhớ rõ lời khai của nạn nhân Hứa Sênh hôm nay. Người tấn công cô ta chắc chắn đã mặc bộ quần áo này. Kha Thiên không kịp tiêu huỷ nên vứt vào đây. Thế nào trên này cũng còn lưu lại dấu vết nào đó.

Đặt hết đồ đạc lên mặt đất, Phương Thanh ngồi thụp xuống cười lớn đầy thoải mái. Mấy công nhân thu gom rác ngoài cửa nhìn anh với vẻ quái gở, còn tưởng anh cảnh sát này bị điên nữa.

Phương Thanh cười xong mới thấy cả người mệt lử. Đã mấy đêm anh không hề chợp mắt rồi? Không sao, hôm nay bắt người xong, anh sẽ ngủ thẳng cả ba ngày ba đêm. Anh lấy lại tinh thần, bò dậy thì đúng lúc di động đổ chuông. Là An Nham gọi đến.

“A lô, An Nham!”

“Phương Thanh!”

Hai người lên tiếng cùng lúc.

“Tôi tra ra rồi.”

“Em biết thủ thuật che mắt là gì rồi!”

Cả hai đều thẳng thốt rồi lại đồng thanh bật ra đáp án: “Con rối điều khiển bằng dây!”

Phương Thanh cười khà: “Tên nhóc này, giỏi lắm! Lập tức về Cục Cảnh sát, gọi cho Bạc Cận Ngôn.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, An Nham ôm con rối nhìn Cố Bằng Bằng: “Tôi phải về Cục ngay bây giờ.”

“Đạ được. Anh khỏi lo cho em, em đi xe buýt về cũng được.”

An Nham ngập ngừng: “Xin lỗi...và cảm ơn em.”

Cố Bằng Bằng chỉ cười đáp lại. Cả hai cùng quay người đi ra cửa. Vừa được vài bước, An Nham bỗng ngoái đầu nhìn nhủ cô: “Cảnh sát chúng tôi sẽ không bắt em giúp không công đâu, hơn nữa còn lấy cả con rối của em đi thế này. Mấy ngày sau, tôi mời em ăn cơm nhé?”

Tim Cố Bằng Bằng đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực: “Được ạ!”

Hai người đi tiếp vài bước thì Cố Bằng Bằng chợt nhớ đến thời gian hẹn gặp: “Vậy thứ mấy ạ? Thứ Ba, thứ Tư em đều có lớp.”

An Nham quay đầu nhìn cô, nở nụ cười ôn hoà, rạng rỡ khoe hàm răng trắng tinh và gương mặt đã thoáng ửng hồng.

“Hôm nay, vụ án giải quyết xong, phần việc tổng kết của tôi chắc mất khoảng hai đến ba ngày nữa. Tối thứ sáu được không?”

“Đạ!” Mặt Cổ Bàng Bàng đỏ bừng.

“Sáu giờ tối, tôi sẽ lái xe đến cổng trường đón em.”

“Được.”

Mặt trời chói chang chiếu những vạt nắng óng ánh trên mặt hồ. Về mặt Bạc Cận Ngôn bình tĩnh và ung dung. “Không, tiếp tục tìm. Trời đất bao la, nhưng Kha Thiên chỉ có thể chọn nơi này làm trạm dừng cuối cùng cho cuộc đời Kha Ái. Nếu không tìm được trong hồ thì mở rộng phạm vi lục soát.” Ánh mắt anh phóng ra xa hơn. Đó là bãi cỏ ven hồ, trải dài tới con đê và gò núi thấp phía đối diện. “Tìm kỹ những nơi kia.”

“Rõ!”

Nhóm cảnh sát tiếp tục bận rộn, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cũng gia nhập đội tìm kiếm. Những tia nắng dần chệch về phía Tây, người Giản Dao đã mồ hôi nhễ nhại. Thình thoảng, cô ngẩng đầu nhìn anh, thấy gương mặt anh cũng ướt đẫm như mình. Dẫu vậy, thần sắc và ánh mắt của anh vẫn kiên định, lạnh lùng. Anh tỉ mỉ tìm kiếm từng góc ngách với quyết tâm cao độ. Đây chính là người đàn ông mà cô yêu sâu sắc. Dù bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, chỉ cần có sự hiện diện của anh thì sẽ không có vong linh nào chết không nhắm mắt.

Giản Dao nghỉ tay đưa cho anh bình nước: “Anh uống một chút đi.”

Bạc Cận Ngôn nhận lấy, vắn nắp rồi vuốt nhẹ tóc cô: “Cảm ơn em.”

Giản Dao mỉm cười. Đúng lúc này, di động trong túi áo anh vang lên. Bạc Cận Ngôn nhìn thoảng qua màn hình rồi bắt máy: “A lô?”

Sau đó, anh liếc nhìn cô, quay người đi đến một góc khác. Giản Dao ngơ ngác nhìn anh, thắc mắc ông chồng mình lại giờ trò thần bí gì nữa đây?

Bạc Cận Ngôn đi xa vài bước mới cất lời: “Bây giờ, tôi không có ở nhà.”

Là nhân viên chuyển phát nhanh gọi đến. “Anh Bạc, đây là bưu kiện quốc tế, còn có bảo hiểm hàng hoá vận chuyển, chắc chắn rất quý giá. Anh phải đích thân ký nhận mới được.”

“Được, vậy cậu cứ gửi ở bưu điện gần Cục Cảnh sát đi, tôi sẽ đến lấy.”

Cúp điện thoại, anh vừa quay người đã thấy Giản Dao nhìn mình chằm chằm. Anh ra vẻ thần nhiên: “Em nhìn gì vậy? Mau làm việc đi.”

“Hừm...” Cô cong môi.

Lúc này, nhóm cảnh sát ở đê đập phía trước xôn xao nói: “Có phát hiện rồi!”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao phản chấn hẫng, rào bước chạy đến.

Đây là một hầm trú ẩn được xây dựng từ lâu phía dưới con đê. Cỏ dại mọc cao nên che khuất cửa hầm, vì thế lúc trước không bị ai phát hiện. Giản Dao đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện căn hầm này vừa vận đối diện với nhà cũ học Kha, chỉ cách nhau bởi hồ nước.

Mọi người bật đèn pin từ từ tiến vào căn hầm. Hầm không sâu, họ đi khoảng mười mấy mét đã chạm phải vách tường đá đen lốm chốm phía trong cùng. Có một người yên lặng tựa vào đó, không hề động đậy. Nói chính xác hơn, đó là một thi thể đã bắt đầu thối rữa.

Thi thể mặc váy lụa trắng, chân mang đôi giày thêu. Chẳng qua lớp vải lụa kia đã nhuộm màu máu khô đen kịt. Gương mặt thi thể khô đét, cánh tay trơ xương, lẳng lẳng nhìn mọi người trong không gian u tối.

Chỉ cần là người có chút kiến thức pháp y, vừa nhìn kết cấu bộ xương sẽ biết ngay đây là một thi thể nữ, giống hệt với bộ dạng Kha Ái chết thay Kha Thiên hôm ấy.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao im lặng đứng trước thi thể. Những người còn lại đều kinh hoàng vì cảnh tượng này. Cuối cùng họ đã tìm được cô ấy, một thi thể gắn kết hai sinh mạng.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Type: Lê Huyền

Chạng vạng, Phương Thanh chạy xe như bay về Cục Cảnh sát. Đã hơn mười bốn giờ trôi qua, nói không chừng, Kha Thiển đã được thả về rồi. Nhưng không sao, sau khi mọi người tập hợp lập tức tiến hành truy bắt.

Đột nhiên, di động anh đổ chuông dồn dập. Phương Thanh cúi kinh liếc nhìn. Mẹ kiếp, đứa nào không có mắt đi quấy rầy anh vào lúc đầu sôi lửa bỏng thế này? Chết tiệt là “nữ hoàng” của anh gọi!

Dù đang trong trạng thái căng thẳng tột độ, anh sẽ không bị ảnh hưởng bởi vài phút xao nhãng đâu! Phương Thanh đạp phanh xe tấp vào lề. Anh cảm di động lên, khóa môi vô thức khê nhếch, giọng nói dịu dàng đến mức bản thân anh cũng thấy ngại ngùng: “A lô, Kim Hiền Triết?”

Giọng Kim Hiền Triết khê khàng: “Phương Thanh!”

Hai người yên lặng trong chốc lát.

“Có chuyện gì không?” Anh ra vẻ trấn tĩnh.

“Lần trước, anh để lại mảnh giấy cho em...” Cô chần chừ. “Là thật sao?”

Phương Thanh thôi cười, ngẩng đầu nhìn con đường dài ngoài cửa sổ. Ánh tà dương ảm áp bao phủ từng người đi đường vội vã.

“Thật.” Giọng anh ôn hòa và kiên định.

Trong đầu Phương Thanh bắt đầu hiện ra hình ảnh anh đến phim trường thăm cô mấy hôm trước. Vợ vàng gửi hoa cho cô, lấy quyển sổ trong túi, xé ra một tờ giấy, cầm bút nhưng không biết viết gì. Cuối cùng, một tên đàn ông già đầu như anh lại ngồi xổm trong góc, sau lưng đám fan cuồng nhiệt cầm bút mãi mới viết ra được hai dòng chữ:

“Anh đến Bắc Kinh rồi.

Trước kia, em phải chờ anh quá nhiều. Về sau, mỗi ngày, anh đều chờ em.”

“Em...” Giọng cô nghẹn ngào. “Mấy ngày này, em phải quay phim. Em ở khách sạn Hilton, cách Cục Cảnh sát của anh không xa. Ở đến tối mai là đi.”

Anh nhanh nhẩu: “Hôm nay anh... À không, hôm nay phải bắt tội phạm. Ngày mai, sáng sớm ngày mai, anh nhất định sẽ đến. Chúng ta... nói chuyện với nhau, ngồi xuống nói chuyện cho đáng hoàng. Có được không, Hiền Triết?”

Bên kia im lặng giây lát rồi dịu dàng lên tiếng: “Được, em chờ anh.”

Đại minh tinh nổi tiếng cả nước, cô gái Hiền Triết bừng bình lạnh lùng của anh nhận lời chờ anh đến. Cúp điện thoại, đầu óc Phương Thanh bỗng trống rỗng. Anh ngẩng đầu nhìn dòng xe qua lại như mắc cùi, đưa tay che nụ cười khó nén trên môi. Khốn kiếp, trong khoảnh khắc đó, thậm chí anh còn xúc động suýt khóc. Anh biết rõ mình sắp đạt được điều gì. Số mệnh của họ lại gặp nhau. Anh bắt tội phạm nữa đời, coi như đã tích không ít công đức, cuối cùng trời cao vẫn không nhả tâm bạc đãi anh, đúng không?

Anh mang theo tâm trạng kích động mà thư thái ấy, hăng hái lái xe chạy một mạch về Cục, lao vọt lên tầng.

“Một giờ trước, Kha Thiển được thả ra, giữa đường đã cắt đuôi được người của chúng ta.” An Nham báo lại tình hình với anh. “Cục đã phái người đến Đại Học Thanh Đô nhưng không tìm được. Xe của cậu ta cũng không thấy. Cậu ra bỏ trốn rồi. Cấp trên đã phát lệnh truy bắt toàn thành phố.”

“Tốt.” Phương Thanh gấp gấp hỏi: “Cận Ngôn và Giản Dao đâu?”

“Anh chị ấy sắp về tới nơi rồi.”

Ý chí chiến đấu của Phương Thanh bốc lên ngàn ngạt. “Tôi không tin thằng ngốc này có thể chạy lên trời.” Anh vỗ vai An Nham. “Bắt được người rồi, tôi sẽ mời mọi người uống rượu tối nay.”

An Nham không biết tại sao cảm thấy hưng phấn hơn bình thường. Cậu ta gật đầu liên hồi: “Được!”

Tin tức Kha Thiển trốn thoát đến tai Bạc Cận Ngôn, nhưng anh không hề lo lắng. Họ đã có “hoàng tử máy giám sát” cơ mà. Tên biến thái ăn thịt người Hoa còn bị An Nham tìm được, huống chi một tội phạm tay đơ, dù có IQ cao đi chăng nữa thì cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi. Anh thậm chí vừa lái xe vừa ngâm nga, sau đó điềm nhiên hỏi Giản Dao: “Tối nay chúng ta ăn gì? Ăn cá được không?”

“Người còn chưa bắt được, anh đã thành thoi thế?” Giản Dao lườm anh.

“Dĩ nhiên.” Bạc Cận Ngôn tự tin. “Chứng cứ vô cùng xác thực, bắt người không phải chuyện anh quan tâm. Có Phương Thanh và An Nham còn sợ không bắt được người sao?”

Giản Dao thấy cũng phải, bèn đưa ra gợi ý: “Vậy ăn cá đi. Lần trước, món cá dưa chua kia khá ngon. Nhà hàng đó còn có mấy món khác cũng không tệ.”

“Ừm.”

Lúc sắp đến cổng Cục Cảnh sát, khoe mắt Bạc Cận Ngôn nhìn thoáng qua văn phòng chuyển phát nhanh. Anh nhớ đến cuộc điện thoại kia, lập tức đỗ xe lại ven đường: “Anh đi lấy bưu kiện.”

“Vâng.” Giản Dao dõi theo bóng lưng vội vã của anh, trầm ngâm không biết bưu kiện gì mà khiến giáo sư Bạc ung dung của chúng ta đứng ngồi không yên như vậy? Lát nữa, cô phải xem thử mới được.

Bạc Cận Ngôn trở về xe liền nhét chiếc hộp chuyển phát nhanh ra hàng ghế sau.

Giản Dao tò mò: “Cái gì vậy anh?”

Anh đáp bằng quơ: “Đồ anh mua qua mạng.”

“À...”

Lúc này, điện thoại Bạc Cận Ngôn vang lên âm báo. Phó Từ Ngộ gửi tin nhắn đến: Cận Ngôn, tám giờ tối nay, sang nhà tôi một chuyến.

Bạc Cận Ngôn kinh ngạc. Con người Phó Từ Ngộ bình thường dễ chịu đến mức kỳ lạ, nhưng thật ra cũng có chút khó chiều, là một người kín tiếng. Ví dụ như chuyện của Hàn Vũ Mông, ngoại trừ Bạc Cận Ngôn, anh ấy không nói với bất cứ người nào, ngay cả với Giản Dao cũng khá miễn cưỡng khi đề cập đến. Trước đây, Giản Dao biết được sự tồn tại của Hàn Vũ Mông đều do Bạc Cận Ngôn kể lại.

Anh nói với vợ mình: “Chờ anh một chút.” Rồi đẩy cửa xuống xe, gọi điện cho Phó Từ Ngộ.

“Tút... TUT... TUT...” Chuông reo rất lâu nhưng không ai nghe máy.

Anh gọi vào số máy bàn nhà Phó Từ Ngộ nhưng chỉ có tiếng chuông đổ dài, gọi đến văn phòng cũng vậy.

Giản Dao ngồi trong xe, với tay cầm chiếc hộp chuyển phát nhanh nằm dưới hàng ghế sau kia, xác định đồ là từ nước ngoài gửi về. Cô lấy con dao rọc giấy trong cốp đựng đồ rạch chiếc hộp ra. Trước nay, các bưu kiện gửi đến nhà đều do cô mở. Đẳng nào món đồ này mang về nhà cũng đưa cho cô thôi. Mở chiếc hộp ra, thấy tầng tầng lớp lớp giấy gói, cô kiên nhẫn tiếp tục tháo, cuối cùng thấy được hai chiếc hộp bằng nhung màu đen tinh xảo. Giản Dao thẳng thốt.

Bạc Cận Ngôn vừa vào xe đã thấy vợ mình ngăn người nhìn hai chiếc nhẫn, ghen giọng không nói nên lời.

“Đây là...” Giản Dao có chút xúc động.

Anh thờ ơ cất giọng: “Chà, không còn gì bất ngờ nữa.”

Giản Dao cười khúc khích, tỉ mỉ cầm hai chiếc hộp: “Lúc anh cầu hôn không phải đã tặng nhẫn rồi sao? Còn mua nữa làm gì?”

“Đó là nhẫn đính hôn. Nhẫn kết hôn phải là một đôi, hơn nữa đeo cả đôi, nên cần mang ý nghĩa sâu sắc hơn,”

Giản Dao chợt thấy lòng ấm áp. Còn cần cô đoán nữa sao? Người này ngay cả nhẫn kết hôn cũng đặc biệt chuẩn bị rồi. Chuyện anh che giấu, giấu diếm lần trước thì không cần phải đoán nữa, tất nhiên... hôn lễ của riêng hai người họ.

Cả đời này chỉ có một lần thôi đấy!

Giản Dao lại giả vờ không nghĩ sâu xa đến vậy, thản nhiên cảm gộp nhẫn lên ngắm nghía. Một chiếc khắc hình chú chim nhỏ giương cánh muốn bay vô cùng khéo léo, sống động, trên thân chú chim còn cần một vòng kim cương li ti, rạng rỡ dưới ánh nắng. Chiếc nhẫn còn lại có hình dáng cây mây bện vào nhau cực kỳ tinh xảo, ánh kim cương lấp lánh, êm dịu, hài hòa.

Giản Dao suy nghĩ một lát liền cầm hộp nhẫn cây mây kia: “Em đoán cái này nhats định là của em, phải không?”

Không phải anh đã nói “cần mang ý nghĩa sâu sắc” sao? Anh là chú chim giương cánh bay cao, vẫy vùng trên bầu trời bao la, còn cô là nhánh cây mây trôi buộc lấy anh, cũng là nơi bình yên anh dừng chân nhưng khi mệt. Suy luận như thế chắc là ổn rồi nhỉ?

Bạc Cận Ngôn chỉ cười không nói. Nào ngờ, Giản Dao lấy nhẫn ra mới phát hiện không phải. Chiếc nhẫn có hình chú chim khá nhỏ mới thuộc về cô.

Lúc này, anh nhẹ nhàng cầm chiếc nhẫn, trịnh trọng đeo vào tay cho cô: “Fiedrich Nietzsche (1) đã từng nói: “Người cũng giống như cây. Cành càng muốn vươn cao đến ánh nắng ở nơi cao thì rễ càng phải cắm sâu vào lòng đất tối tăm” Giản dao, anh là gốc cây, còn em chính là chú chim nhỏ bay lượn trên thân cây của anh, tự do và thuần khiết. Chúng ta cùng nhau hướng đến ánh dương, truy tìm chân tướng, gắn bó cả đời.”

(1) Fiedrich Wilhelm Nietzsche (1844 – 1900) là một nhà triết học người Đức. Các tác phẩm của ông nổi bật với phong cách mang tính ẩn dụ và nhiều nghịch lý hơn mức thông thường của các bài luận triết học. Vào nửa sau thế kỷ XX, Nietzsche đã được xem là một nhân vật quan trọng có ảnh hưởng lớn trong triết học hiện đại, trực tiếp và gián tiếp (thông qua Martn Heidedder), Nietzsche đã ảnh hưởng đến thuyết hiện sinh, chủ nghĩa hậu hiện đại, phân tâm học và nhiều tư tưởng theo sau.

Giản Dao nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, lặng lẽ vương tay ôm lấy anh. Bạc Cận Ngôn cúi đầu hôn lên má cô, sau đó anh tự đeo nhẫn và nắm chặt tay cô.

“Từ Ngộ gọi anh sang nhà, chắc là có việc. Em đi bắt Kha Thiên với nhóm Phương Thanh nhé! Tối nay gặp.”

“Được.”

Bạc Cận Ngôn mau chóng lái xe dời đi. Giản Dao vừa dậm bước lên tầng thì nghe tiếng ai đó gọi lại: “Giản Dao!”

Cô quay đầu, kinh ngạc khi thấy Lạc Lang đã nhiều ngày không gặp. “Anh Lạc, so anh lại đến đây? Có việc gì không ạ?”

Lạc Lang đứng dưới hàng hiên, mặc áo phông sáng màu và quần kaki đen, phong cách nổi bật làm tôn dáng người cao ráo. Anh ta mỉm cười trả lời: “Anh thuận đường chạy ngang qua, định đưa tài liệu lần trước cho em, không ngờ gặp em ở đây thật.”

Giản Dao mỉm cười nhận lấy: “Cảm ơn anh, phiền anh, thật ngại quá! Nhưng hôm nay, em và Cận Ngôn lại không thể mời anh ăn cơm được, phải chuẩn bị thi hành nhiệm vụ.”

Lạc Lang gật đầu. “Anh biết, mai đi đi. Đúng rồi, đi bắt tội phạm à?”

“Sao anh biết?”

“Mười phút trước, anh thấy Phương Thanh và An Nham đã lái xe đi, còn mang theo súng và công tay nữa.”

Giản Dao thoáng đăm chiêu. Việc này có chút phiền phức. Mọi người đã hành động, cô phải liên lạc với họ và tìm xe chạy đến đó mới được.

Như đọc được suy nghĩ trong đầu Giản Dao, Lạc Lang đề nghị: “Anh lái xe đến đây. Dù sao buổi tối không có việc gì làm, để anh đưa em đi. Nhất thời em đâu điều xe kịp, không phải sẽ tốn nhiều thời gian và công sức sao? Không cần phải như thế.”

Giản Dao vội vàng từ chối, còn nói đùa: “Như vậy sao được? Cảnh sát phá án không thể tùy tiện bắt dân phối hợp giúp đỡ đâu.”

Ấy thế mà Lạc Lang lại nhìn thẳng vào mắt cô, không một lời phân trần kéo phất tay cô ra xe: “Sếp Giản, em Giản, xin yên tâm, anh cam đoan đưa em đến nơi sẽ đi ngay, tuyệt đối không ảnh hưởng đến công việc của mọi người. Công an, kiểm sát và tư pháp vốn là một nhà, không phải anh chưa từng theo cảnh sát đi bắt tội phạm. Em đừng khách sáo, anh rất thân với cục trưởng và đội trưởng của các em đấy!”

Giản Dao vội rút tay lại rồi gật đầu với anh. Nếu cô còn cự tuyệt nữa thì quả thật khách sáo quá, đành nói lời cảm ơn rồi lên xe.

Lạc Lang lái rất nhanh, hoàn toàn khác với dáng vẻ thận trọng, nho nhã thường ngày. Giản Dao ngồi ở ghế lái phụ gọi điện cho An Nham. Hóa ra Kha Thiên trốn đến căn phòng trọ gần công viên Anime mà cậu ta từng thuê trước đây. Phương Thanh và An Nham đang dẫn đội đến đó truy bắt.

Cúp máy, Giản Dao báo địa điểm cho Lạc Lang. Anh “ừ” một tiếng, chiếc xe tăng tốc nhưng vẫn rất thận trọng chạy trên đường. Giản Dao nắm chặt tay cầm theo phản xạ tự nhiên: “Anh Lạc, không ngờ anh lái xe... cùng bạt mạng như vậy!”

Lạc Lang bị cô chọc cười: “Đồng chí Giản Dao, anh chỉ muốn sớm đưa em đến tập hợp sớm với đồng đội thôi. Chắc chúng ta sẽ đuổi kịp họ.”

Giản Dao cảm ơn anh lần nữa. Sắc trời đã tối, ánh sáng của ngọn đèn đường rọi vào trong xe hóa thành từng mảng sáng yên ả trôi xuôi. Cô lặng yên nhìn ra cửa sổ.

Nhưng tâm trạng Lạc Lang lại không bình tĩnh được. Anh cố tập trung lái xe nhưng cứ giây lát tâm trí lại dừng chân ở cô gái đang ngồi bên cạnh. Anh nghĩ, so với hồi nhỏ yếu đuối và mím ướm, quả thật cô đã trở nên khác biệt. Trên con đường chống lại tội ác, cô luôn bình tĩnh thẳng thắn tiến không lùi.

Lạc Lang bỗng cảm thấy một nỗi bi thương lớn lao ập đến. Cô lớn lên xinh đẹp, có lý tưởng của riêng mình, cũng có người bạn đời xuất sắc, thậm chí là vĩ đại. Còn anh thì sao? Nơi thành thị phồn hoa này, nhìn bề ngoài, anh sang trọng lịch thiệp, tiền đồ rộng mở, nhưng thật ra lại cô đơn tĩnh mịch với hai bàn tay trắng.

Xe dừng lại khi gặp đèn đỏ, Lạc Lang quay sang nhìn cô chăm chú, không tài nào không chế được bản thân thôi quuyến luyến. Giản Dao đang nhìn vu vơ khung cảnh ngoài cửa sổ, dường như cảm nhận được ánh mắt anh. Cô quay đầu nghi ngờ hỏi: “Anh Lạc, có chuyện gì sao?”

Lạc Lang mỉm cười không nói.

Giản Dao cũng im lặng nhìn về phía trước. Dù sắc mặt cô vẫn bình thản, nhưng đáy mắt đã gọn sóng suy tư. Vừa rồi, sao cô lại nhận thấy một nỗi đau thương kín đáo lóe lên trong mắt Lạc Lang?

Lẽ nào anh ấy đối với cô không chỉ là tình cảm anh em đồng hương ư? Trước đây, cô và anh từng gặp nhau chẳng? Người đàn ông này sao lại nhìn cô với ánh mắt như thế?

Tuy nhiên, không còn kịp nghĩ ngợi gì nữa, công viên Anime đã thấp thoáng trong tầm mắt. Nơi họ đang dừng cách nhà Kha Thiên không xa.

Phó Từ Ngộ sống ở một tòa chung cư cao cấp. Bạc Cận Ngôn ấn chuông cửa nhưng không ai ra mở. Mà anh có chìa khóa nên cứ chủ động vào thôi.

Anh bật đèn lên, căn phòng sáng trưng nhìn không thấy bóng dáng Phó Từ Ngộ đâu. Anh quét mắt nhìn một vòng. Phòng khách đều không có gì khác thường, sàn nhà sạch sẽ, tất cả đồ đạc đều ở vị trí cũ. Trên bàn đặt cốc nước Phó Từ Ngộ thường dùng, đối diện có một chiếc cốc thủy tinh không. Mặt bàn có dấu vết dịch chuyển.

Bạc Cận Ngôn trầm tĩnh cất giọng: “Từ Ngộ? Từ Ngộ?” Vẫn không ai đáp lời.

Anh bước nhẹ chân đi về phía phòng ngủ. Bức màn trong phòng kéo kín không một kẽ hở. Chăn không gấp, vút bừa bãi trên giường. Anh nhìn vài lần mới đeo găng tay vào, cầm một sợi tóc dài của nữ giới lên trên gối xem thử. Lặng lặng quan sát chốc lát, anh mới đặt nó lại vị trí cũ. Cuối cùng, anh đi vòng qua giường đến bên cửa sổ. Anh chợt hoảng hốt.

Máu, trên mặt đất có vết máu!

Anh lập tức ngồi xổm xuống, hàng mày cau chặt. Đó là một vết máu hẹp dài, lượng máu không nhiều, có dấu hiệu trượt đi, giống như người kéo lên trên đất. Anh đưa tay chạm vào vết máu kia, còn chưa kịp khô hẳn.

Anh đứng bật dậy, đưa tay định vén màn thì bỗng khựng lại. Anh quay người chạy nhanh ra cửa, lấy di động gọi về cục: “Tra cho tôi một chiếc xe, biển số là...” “Chính là biển số xe của Phó Từ Ngộ. Khi nãy đi lên tầng, anh không thấy chiếc xe đó đâu cả.

“Chiếc xe vừa chạy từ khuôn viên khu dân cư Thịnh Đình, không quá nửa giờ, lập tức truy tìm tung tích của nó!”

Bạc Cận Ngôn vừa ngồi vào xe thì nhận được hồi âm của đồng nghiệp: “Giáo sư Bạc, tìm được chiếc xe kia rồi.”

“Ở đâu?”

“Vừa ra khỏi giao lộ đường cao tốc phía Tây.”

Phía Tây... Giao lộ cao tốc...

Mặc Bạc Cận Ngôn đành lại, nhìn chằm chằm thiết bị dẫn đường. Công viên Anime cũng nằm hướng đó.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Type: Lê Huyền

Trời tối đen như đáy giếng dầu, ánh đèn ven đường tựa những đóm lửa leo lét đang tỏa ra từng vầng sáng u ám trong màn đêm dày đặc. Phương Thanh lái xe, An Nham ngồi ở ghế lái phụ chạy dẫn đầu. Các lực lượng cảnh sát chỉ viện khác từ nhiều phương hướng đang chạy đến tập hợp.

Căn nhà nhỏ trọ của Kha Thiên nằm trước khu ruộng đồng bát ngát, trông về phía công viên Anime xa xa, giống như một lữ khách cô độc đứng gác nơi đó. Xe Kha Ái đỗ trước cửa nhà. Cậu ta đã không còn nơi nào để đi nữa.

Phương Thanh tắt máy xuống xe, dặn dò An Nham: “Định vị di động của cậu ra không phải ở đây sao? Gọi điện cho cậu ta trước xem có bắt máy không.”

An Nham gật đầu, bấm số gọi. Sau năm, sáu hồi chuông không ngờ có người nghe máy thật. Nhưng chỉ có tiếng thờ dốc, tiếng nghẹn ngào, vừa đè nén vừa mơ hồ. Kha Thiên không hề lên tiếng.

Phương Thanh cảm điện thoại: “Kha Thiên, tôi là Phương Thanh! Bây giờ, tôi đang ở trước cửa nhà cậu. Ra đây đi, theo chúng tôi về, ngủ một giấc rồi khai báo chi tiết vụ án. Tất cả đều kết thúc, được không? Chúng tôi ở bên ngoài chờ cậu.”

Có lẽ giọng anh quá ôn hòa, bên kia Kha Thiên bật khóc nức nở: “Sếp Phương... Sếp Phương, tôi không muốn chết. Tôi chỉ muốn thay chị mình thôi...”

Phương Thanh và An Nham đều im lặng.

“Chị của cậu...” Phương Thanh chậm rãi cất lời: “Cô ấy lương thiện, lý trí, thông minh, hiểu chuyện, có trách nhiệm, có nghĩa khí và dám gánh vác. Cho nên, khi cậu khởi nghiệp gặp nhiều khó khăn, cô ấy đã cho cậu tất cả tiền để dành và học bổng của mình, đúng không? Bây giờ đến lượt cậu phải dũng cảm có trách nhiệm để cô ấy tự hào mới đúng. Cậu đã báo thù cho cô ấy rồi. Trên trời, cô ấy có kình thiêng cũng không còn gì tiếc nuối nữa.”

An Nham kinh ngạc, yên lặng gờ ngón tay cái lên khen ngợi Phương Thanh.

Bên kia, Kha Thiên nức nở một lúc lâu mới bật bạch: “Tháng Chín năm ngoái, Kha Ái đến tìm tôi. Đó là lần đầu tiên tôi được sống quãng thời gian vui vẻ như một chú chim tự do trên bầu trời. Tôi thật sự ngu ngốc, khờ dại mà. Có Kha Ái là đủ rồi, sao còn phải cố bám víu những kẻ vừa thối nát vừa ích kỷ kia làm gì? Tôi sớm nên thấy rõ long dạ của bọn chúng...”

Phương Thanh không ngờ lúc này, cậu ta lại bắt đầu nhớ lại chuyện đã qua, ắt hẳn tâm trạng cũng sắp sụp đổ rồi. Anh liếc mắt ra hiệu với An Nham. Hai người đồng thời rút súng, từ từ tiến đến gần ngôi nhà.

“Chị ấy học hành bận rộn, còn tôi cả ngày vô còn rồi nghề. Ngày nào tôi cũng đến dưới tòa nhà Đại Học Thanh Đô chờ chị ấy tan học. Bất kể đợi bao lâu, trong lòng tôi vẫn rất vui vẻ vô cùng. Tôi sợ sự hiện hữu của mình sẽ khiến chị ấy bị bạn học khinh thường nên không cho chị ấy nhắc đến mình với người khác...” Kha Thiên sụt sùi kể lại.

Phương Thanh dịu giọng an ủi: “Cậu nghỉ nhiều rồi. Cô ấy không để ý đến nhưng chuyện này đâu.” Hai người đã đến bãi cỏ trước cửa.

“Ha ha ha...” Giọng cười run rẩy đầy mê lương của Kha Thiên vang lên. “Phải, có lẽ con người trải qua một lần thay da đổi thịt mới có thể hiểu rõ nhưng đạo lý nào. Đêm đó, chị ấy đến thăm tôi. Chúng tôi chỉ là vui chơi với nhau thôi... Nhưng có thể Kha Ái muốn khích lệ sự nghiệp mà tôi theo đuổi nên mới thay trang phục cosplay, hóa trang để biến thành tôi.”

Cậu ta òa khóc.

Phương Thanh tiếp tục trò chuyện: “Sau đó thì sao?”

Trong tích tắc, Kha Thiên cất giọng lần nữa, Phương Thanh khề khàng đẩy cửa nhà.

“Tôi... đi mua nước cho chị ấy, nhưng quầy tạp hóa gần nhất cũng phải mất nửa giờ. Lúc trở lại, tôi đã thấy những kẻ đó... Xe của bọn chúng đều đỗ bên ngoài.” Kha Thiên nói nhanh hơn, câu chữ bắt đầu có lộn xộn. “Tôi rất khẩn trương, không biết họ đến làm gì. Tôi đứng ngoài cửa sổ nhìn vào trong... Kết quả thấy Kha Ái đã chết. Chị ấy bị bọn chúng giết chết, người đầy máu... đầm đìa máu.”

Tiếng gào thét của Kha Thiên không chỉ vang lên qua di động, ngay cả trong nhà cũng nghe thấy rất rõ. Phương Thanh ra hiệu bằng ánh mắt với An Nham, ý bảo khi vừa tông cửa xông vào thì tức khắc chế ngự cậu ta.

An Nham gật đầu.

Phương Thanh từ từ bỏ điện thoại xuống, nhưng lời nói hỗn loạn của Kha Thiên vẫn không ngừng truyền đến: “Tôi thấy chúng khiêng chị ấy vào rừng, quan sát chúng thương lượng chia chác số tiền trong nhà tôi như thế nào, trở mắt nhìn chúng chôn chị ấy, chùi rửa tất cả vết máu, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì. Sao chúng có thể kinh tởm như vậy? Tại sao?”

Cho nên tôi đóng giả thành Kha Ái, diễn cả hai vai của chị em tôi. Đột nhiên, tôi không còn hoảng hốt và sợ hãi nữa. Tôi nghĩ chị ấy trên trời linh thiêng, hồn chị ấy đã nhập vào thể xác tôi rồi.

Tôi nhanh chóng quen thuộc với các hóa chất trong phòng thí nghiệm của trường. Lúc thấy xyanua, tôi biết mình có thể dùng thứ này để giết người.

Tường Học Nhiễm, hần đáng chết! Kẻ ác độc nhất chính là hần. Hần luôn xem thường tôi. Người đưa ra ý kiến chôn xác Kha Ái cũng là hần. Vậy nên, tôi đã để hần chết trong bộ trang phục cosplay và khuôn mặt hóa trang hần ghét nhất.

Tôi không ngờ các người lại tìm được tôi, tìm được Kha Ái nhanh như thế. Giống như các người điều tra được thủ thuật tạo ra chứng cứ ngoại phạm hoàn mỹ của tôi. Tôi dùng thân phận Kha Thiên đi giết Hứa Sênh, mà thật ra có giết được cô ta hay không cũng chẳng sao...

Tôi biết mình sai rồi. Tôi biết mình sai rồi. Đây là tất cả lỗi tôi phạm phải. Tôi khẩn cầu được khoan thứ... khẩn cầu...” Cậu ta lại khóc nức lên. “Nhận được khoan thứ... Hãy cứ tôi, cứu tôi với...”

Giọng nói đau khổ và hoảng sợ này khiến Phương Thanh ngây người, luôn có cảm giác có chỗ nào đó không đúng nhưng nhất thời không nghĩ ra. Không còn thời gian chần chừ nữa rồi, bởi vì cửa đã bị anh mở toang.

Trong nhà yên tĩnh, không có ánh đèn, chỉ có một chút ánh sáng bên ngoài soi qua cửa sổ. Tất cả đều nguyên vẹn hệt như lần trước họ đến đây điều tra. Phòng khách không có ai, hai người lại rón rén đi vào trong.

Khoảnh khắc đi đến cửa căn phòng đó, Phương Thanh kinh hoàng nhận ra điểm lạ thường. Kha Thiên vừa được thả ra khỏi Cục Cảnh sát không bao lâu, vì chứng cứ không đầy đủ nên chỉ bị tạm giam hai mươi tư giờ, làm sao cậu ta có thể kịp thời biết được cảnh sát tra ra được mảnh khóa và tìm được Kha Ái chứ?

Một cơn lạnh lẽo quái gở lan tỏa khắp người. Phương Thanh ngẩng đầu, kinh hoàng nhìn cảnh tượng đầm máu và cực kỳ quái dị diễn ra trước mắt.

Kha Thiên bị đóng treo trên tường ngay trước mặt bọn họ. Không sai, là đóng. Trong phòng bật một ngọn đèn vô cùng ảm đạm, đặt ở đầu giường. Thế nên Phương Thanh và An Nham có thể thấy rõ mồn một bộ dạng của Kha Thiên.

Có khoảng hai mươi chiếc đinh sắt màu bạc thật dài xuyên qua bờ vai, cánh tay, lòng bàn tay, bắp đùi, mắt cá chân của cậu ta, đóng chặt vào vách tường phía sau. Máu chảy thành dòng lênh láng. Giờ phút này, Kha Thiên Mặc bộ trang phục cosplay bằng vải sa trắng mà cậu ta yêu thích nhất. Nốt

ruồi son chăm giữ mi tâm, tựa như con dơi đỏ trong đêm tối, vừa quái dị vừa đáng sợ.

Tây phải cậu còn cầm một chiếc điện thoại đang nhận cuộc gọi. Không cần phải nói, chắc chắn có ai đó đã nhét vào.

Phuong Thanh và An Nham kinh hãi đến chết lặng, nhất thời quên cử động.

Kha Thiên cũng ngạc nhiên nhìn họ. Điều kỳ lạ chính là sắc mặt cậu ta trông không quá đau đớn, đôi mắt mờ màng như đang trôi nổi trong ảo giác chập chờn. Phuong Thanh đoán có lẽ cậu ta uống phải thuốc gì rồi.

“Xảy ra chuyện gì, Kha Thiên?” Phuong Thanh vừa sốt ruột vừa cảnh giác giờ súng nhắm xung quanh. Tuy nhiên, trong nhà không có một bóng người, phòng ngoài đen như mực, không thấy rõ gì cả.

Một giọt nướ mắt chảy xuống trên gương mặt Kha Thiên. Cậu ta cố gào lên như đã gắng gượng dùng hết chút hơi sức còn lại: “Sếp, mau ra ngoài, mau ra ngoài... Chạy đi!”

Phuong Thanh và An Nham đồng thời giật mình. Thời gian như dừng lại ở giây phút này. Nét mặt Kha Thiên đau đớn và hoảng sợ, tiếng thê yếu ớt khàn đặc của cậu, và cả tiếng đồng hồ “tít tít” đếm giờ vang lên trong tâm trí Phuong Thanh.

An Nham chưa kịp hiểu ra sao đã bị Phuong Thanh nhanh như cắt lôi đến cửa sổ gần nhất, tông mạnh ra ngoài.

Tiếng nổi ầm vang lên long trời lở đất.

Từ xa, Giản Dao đã thấy xe Phuong Thanh và Kha Ái đều đỗ bên ngoài căn nhà. Cảnh sát thuộc các đơn vị khác còn chưa đến. Quả nhiên, Lạc Lang lái xe nhanh thật!

Cô nói: “Cảm ơn anh Lạc, đỗ ở đây được rồi. Anh tránh đi trước tốt hơn.”

Lạc Lang gật đầu nhưng không hề nhúc nhích.

Giản Dao rút súng xuống xe. Có vẻ Phuong Thanh và An Nham đã vào nhà rồi. Cô quyết định ở bên ngoài quan sát và giữ vai trò chi viện. Cô thận trọng tiến sát hơn, một chân nhẹ nhàng đặt lên bãi cỏ ngoài cửa.

Rốt cuộc, Lạc Lang vẫn phải đề máy, nhưng tầm mắt vẫn chăm chú nhìn bóng lưng thẳng tắp, mảnh mai của cô.

Trước khi Giản Dao kịp phản ứng thì một dòng nhiệt hòa cùng ngọn lửa lớn đã nháy mắt chọc thủng căn nhà, như quái thú dữ tợn trong đêm tối lao về phía cô. Cô bị luồng nhiệt hùng hực kia ập vào người, cơ thể bị hất mạnh ra sau, văng ba, bốn mét. Toàn thân cô đau nhức như bị người ta nện bằng búa tạ. Đầu cô đập thẳng xuống thảm cỏ, tai ù đi, đầu óc cũng đình trệ trong chốc lát.

Nhưng cô tức khắc ngẩng lên, một dòng mắt tươi rí ra nơi khóe miệng. Cô nhìn thấy hai bóng dáng quan thuộc bị sóng xung kích đánh bật ra ngoài, lăn trên bãi cỏ phía xa. Giản Dao khàn giọng hét lớn nhưng bản thân cô đã không còn nghe được giọng của mình. Cô vừa gọi vừa lao đảo bò dậy, chạy về phía hai người kia.

Họ nằm trên cỏ, khuôn mặt lấm lem, toàn thân bết máu, hai mắt nhắm nghiền, không rõ sống chết.

Nhìn chiến hữu kẻ vai sát cánh bấy lâu năm đó, Giản Dao bật khóc nghẹn ngào. Nỗi đau đớn khủng khiếp trào dâng tưởng như trái tim bị móng vuốt của ma quỷ bóp nghẹt. Cô gào thét từng âm thanh rời rạc: “Phuong Thanh... An Nham...” Nhưng họ vẫn bất động, cô cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Cô ôm chặt An Nham nằm ở gần mình hơn, muốn lôi cậu ta ra xa. Đột ngột bị ai đó kéo mạnh từ phía sau, Giản Dao hoảng hốt quay đầu lại, thấy gương mặt lo lắng của Lạc Lang. Anh ta hét lớn gì đó.

Giản Dao đẩy mạnh anh ta nhưng vô ích. Sau đó, tiếng nói của Lạc Lang rốt cuộc đã thông qua màng nhĩ không ngừng chấn động, truyền vào tai cô: “Giản Dao! Đi... Đi thôi! Nơi này nguy hiểm lắm. Lập tức đi thôi, đừng ở lại đây, đi theo anh!”

Giản Dao khóc nữa nờ: “Không! Em phải cứu họ, em không thể để họ ở đây! Lạc Lang, gọi điện thoại, mau gọi điện thoại tìm người giúp đỡ. Gọi Cận Ngôn, mau gọi cho Cận Ngôn đi.” Nước mắt cô ào ạt tuôn rơi, nhưng vẻ mặt Lạc Lang kiên quyết hơn cô nhiều. Anh cứng rắn kéo cô ra ngoài.

Nhưng một bóng người xa lạ đã chắn ngay trước mắt họ.

Ngọn lửa phía sau vẫn cháy bùng bùng. Lạc Lang siết chặt lấy người Giản Dao, ánh mắt đề phòng nhìn người đối diện. Cô cũng phát giác đối phương không hề có thiện ý. Vóc dáng hần rất cao, mặc áo hoodie, đội mũ lưỡi trai, khuôn mặt lẩn khuất trong đêm tối. Cô chỉ thấy được một lọn tóc vàng lộ ra dưới mũ.

Hắn cười thích thú: “Hi, rốt cuộc cũng gặp cô rồi, Jenny!”

Lạc Lang và Giản Dao đồng thời biến sắc. Đúng lúc này, cảm giác đau buốt ập đến khi con dao đâm thẳng vào lưng khiến Lạc Lang choáng váng. Cảnh tay đang ôm Giản Dao tức thì buông lỏng. Giản Dao kinh hãi quay đầu. Người phía sau găm chặt cổ Lạc Lang, rút con dao găm nhuộm máu kẻ sát cô anh ta.

Gã cũng mặc áo hoodie đen, khuôn mặt ẩn trong bóng tối.

Gân xanh hằn rõ trên trán Lạc Lang, bên ngực phải không ngừng trào máu. Anh ta liều mạng hất tay đối phương ra nhưng không được. Gã cất tiếng cười khàn ghê rợn. Vẫn giữ chặt Lạc Lang không chút suy suyển.

Tình cảnh trước mắt thật nguy hiểm khôn cùng!

Giản Dao nhắm súng ngay đầu gã, cất giọng lạnh lùng: “Thả anh ấy ra! Nếu không, tôi sẽ nổ súng.”

Nhưng sự phản kháng yếu ớt ấy sao có thể ngự được bọn họ. Hai người này rõ ràng là tội phạm lão luyện. Ngay lập tức, tên đầu tiên đột ngột lao về phía cô như một con báo săn. Giản Dao nghiêng rặng, xoay người bắn vào chân hắn. Hắn càng cười sáng khoái, vươn tay bẻ trật cổ tay cô khiến súng lục rơi xuống đất. Cô thốt lên tiếng kêu đau đớn, nhưng khuỷu tay kia vẫn tức khắc thúc vào ngực hắn. Chiều này là do Phương Thanh dạy cô, là người đang nằm không rõ sống chết trên mặt đất kia dạy cho cô.

Thân thủ đối phương có linh hoạt cỡ nào cũng không thể tránh được cú thúc đau điếng đó. Con giận bùng lên, hắn vung tay đánh mạnh vào gáy cô. Giản Dao kêu thét lên rồi ngất lịm.

Hắn xoa ngực cười khò rồi bế Giản Dao lên, nói tiếng Anh cực nhanh với gã còn lại: “Giết hết bọn chúng, ném xác vào đám lửa, xử lý hiện trường xong thì đến tìm tao.”

Gã còn lại cười đáp: “Vâng.”

Tên đầu tiên bế Giản Dao đi đến chiếc xe màu đen đồ khua sau ruộng lúa. Trong chớp mắt, chiếc xe xuyên qua màn đêm thăm thẳm và biến mất như một ánh lửa tàn.

Lạc Lang trợn trừng mắt gắt gao theo dõi cả quá trình. Anh ta nhìn chúng làm hại Giản Dao, bắt cóc cô, bắt lực nhìn bóng cô tan dần trong đêm tối. Một giọt nước mắt rơi xuống gò má Lạc Lang. Con dao găm kề trên cổ dường như không còn quan trọng nữa. Lạc Lang vừa mờ mịt vừa đau khổ. Cô gái của anh ra, cô gái bé nhỏ anh ta mới gặp lại sau bao tháng ngày xa cách đã bị người ta làm tổn thương đến vậy.

Gã đàn ông sau lưng Lạc Lang cười giễu cợt: “Ồ... Mày nói xem tao nên giết mày thế nào đây? Bắt đầu xuống tay từ chỗ nào nhỉ?”

“Xin anh...” Giọng Lạc Lang khàn đặc. “Xin anh hãy thả tôi đi... Tôi sẽ không hé môi nữa lời. Tôi có rất nhiều tiền, đều cho anh hết... Chỉ cần anh thả tôi ra, tôi sẽ cho anh bất cứ thứ gì anh muốn...”

Gã cười sáng sặc, dường như bắt đầu có chút hứng thú trước vẻ nhát gan và hèn mọn của anh ta.

“Mày biết không...” Gã thì thảo bên tai Lạc Lang: “Tao thích mấy kẻ vô dụng như mày vậy, rất biết vâng lời, chơi đùa rất vui.” Gã đột ngột buông Lạc Lang ra, đá vào hông anh ta. Lạc Lang ngã lăn ra đất.

“Tao giết hai đứa kia trước rồi từ từ chơi đùa với mày nhé!”

Lạc Lang ngồi câm lặng trên mặt đất. Anh ta biết rõ gã muốn hành hạ, giày vò mình đến chết. Đây chẳng phải là sở thích của mấy tên biến thái hay sao?

Gã đi đến bên cạnh An Nham trước. Một tay gã siết chặt con dao găm, tay còn lại nhắc thân hình rũ rượi như không còn sức sống của An Nham lên quan sát. Bỗng dưng, có sức mạnh ập đến từ phía sau gã khiến gã hoảng hồn. Không kịp trở tay, nắm đấm của Lạc Lang đã đập mạnh vào gáy gã, khiến gã suýt nữa mất đi ý thức.

Gã ngã sõi soài trên mặt đất, nhưng Lạc Lang đòi nào để cho gã được toại nguyện? Anh ta túm chặt gáy gã, đập xuống đất từng cú nặng nề đến khi đầu gã vỡ toạc ra, chảy máu đầm đìa, đau đớn đến chết đi sống lại.

Lúc này, Lạc Lang mới thả tay. Gã hấp hối gục trên bãi cỏ, khuôn mặt bê bết máu vẫn nở nụ cười ghê rợn. Đòi này, hắn chưa từng gặp đối thủ nào mạnh như vậy.

“Thật sự sáng khoái...” Gã cảm thán. “Rốt cuộc... Mày là ai?”

Giương mặt Lạc Lang được ánh lửa soi rọi hiện rõ vẻ bình thản và hờ hững: “Người giết mày.”

Gã đàn ông nằm trên mặt đất phứt chốc cứng đờ. Lạc Lang nhặt con dao găm trên đất cứ vào động mạch cổ của hắn đường dao vừa chuẩn vừa nhanh. Anh ta giết chặt đầu gã, lẳng lặng nhìn tia máu ào ạt phun ra ướt đầm người mình. Gã run rẩy nắc nùng từng tiếng.

Đến khi gã chỉ còn chút hơi tàn, Lạc Lang mới ném gã vào căn nhà gỗ đang cháy hừng hực. Đàng xa có tiếng còi xe cảnh sát rít gào. Lạc Lang cúi đầu nhìn Phương Thanh và An Nham nằm trên mảnh đất, cuối cùng rảo bước về phía xe mình. Nhắm hướng của kẻ bắt cóc Giản Dao, chiếc xe lao vút như vũ bão, bỏ lại sau lưng biển lửa rực trời.

Mười lăm phút trước.

Bạc Cận Ngôn dừng xe ở cổng công viên Anime. Camera giám sát bắt được hình ảnh xe Phó Từ Ngô chạy đến đây.

Công viên Anime rất lớn, nhưng chắc chắn sẽ có dấu vết để lần tìm: Camera giám sát 24/7, vết bánh xe trên đất và chỗ vắng vẻ thừa ngài.

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng đến trước một dãy nhà tựa như nhà kho với xám đơn giản và không có nhiều cửa sổ. Bạc Cận Ngôn đẩy nhẹ cánh cửa đag khép chặt, phát hiện nó không khóa.

Anh lập tức gọi điện về cục.

“Cử một đội đến khu B công viên Anime cho tôi.”

Đầu bên kia lập tức đáp lời: “Xin lỗi giáo sư Bạc, đội của anh đều đi truy bắt Kha Thiên rồi. Máy đội khác cũng đang chấp hành nhiệm vụ. Tôi sẽ mau chóng điều người đến, nhưng ít nhất cũng phải nửa giờ,”

Cúp điện thoại, Bạc Cận Ngôn đứng trước cửa nhà kho trầm tư. Phó Từ Ngộ đã mất tích hơn hai giờ rồi, đợi thêm một phút chính là thêm một phần nguy hiểm.

Vì Từ Ngộ, vì người bạn thân nhất trong cuộc đời này của anh...

Bạc Cận Ngôn ngược mắt nhìn trời đêm lấp lánh ánh sao, sau đó rút súng bước vào căn nhà. Cánh cửa sau lưng anh từ từ đóng lại.

Giản Dao, Bạc Cận Ngôn, Phương Thanh, An Nham, Phó Từ Ngộ... Không phải tôi đã cảnh cáo các người rồi sao? Tuyệt đối không được đến công viên Anime. Tuyệt đối không được!

Bởi vì cái gọi là chính nghĩa kia vô cùng yếu ớt. Nó luôn hiển hiện dưới ánh mặt trời. Còn tà ác bao giờ cũng ẩn núp trong bóng tối, ẩn giấu trong những tâm hồn lệch lạc và thống khổ ngoài kia. Chỉ cần sơ suất một chút thôi, nó sẽ há to chiếc miệng đầy máu chờ đợi các người nhảy vào!

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Type: Nhã

Trong căn phòng lặng ngắt, nghe tiếng bước chân xa dần, Phó Từ Ngộ gắng sức bò lên phía trước để với lấy tay cô. Cô nằm yên bất động, nổi thống khổ như thủy triều tích tắc bao phủ lấy anh.

Là anh sai rồi, là họ sai rồi. Họ cho rằng có thể tương kế tựu kế, có thể cao chạy xa bay, không mang đến bất cứ phiền phức gì cho mọi người xung quanh. Nhưng kết quả lại là mỗi người một nơi, âm dương cách biệt.

Rốt cuộc, anh đã chạm được vào ngón tay cô. Anh nắm chặt bàn tay ấy. Không gì có thể chia cách chúng ta nữa rồi, cô gái bé bỏng của anh! Anh thờ dốc nằm ngửa trên mặt đất, từ từ nhắm hai mắt lại.

Cận Ngôn! Kẻ thù cũ đã đến, hãy bảo trọng!

Bạc Cận Ngôn đi vào bên trong, khung cảnh trước mắt vô cùng trống trải. Đây là một nhà kho bỏ hoang, trần nhà trống trơn, chỉ treo mấy bóng đèn và vài linh kiện máy móc lớn lủng lẳng giữa không trung. Nhìn từ xa giống như có rất nhiều người khổng lồ bằng sắt đang rình rập trong tĩnh lặng.

Anh giữ chặt khẩu súng bằng hai tay, cúi thấp người, từ từ bước đến. Ánh đèn rơi đến từ các hướng, đan vào nhau thành một mảng trắng nhạt nhoà. Anh đã cởi khuy áo vest, để lộ chiếc áo sơ mi màu trắng bên trong. Vẻ mặt anh kiên định và vững vàng. Đôi mắt trong suốt chăm chú quan sát cảnh vật xung quanh.

Anh chú ý đến tầng hai của nhà kho. Nơi đó có một hành lang tròn với rất nhiều cột. Bên cạnh anh, trên mặt đất tầng một là dãy kệ hàng nhấp nhô lộn xộn. Nếu có người len lỏi trong đó sẽ có thể ẩn núp dễ dàng.

Anh nhắm tính góc độ và vị trí hành lang, linh kiện giữa không trung, cột trụ và kệ hàng...rồi ngẩng đầu nhìn mấy căn phòng sáng đèn sau hành lang tầng hai. Anh nắm chặt khẩu súng trong tay, ánh mắt càng trở nên sắc bén.

Đối phương uống một hớp rượu, cảm nhận hơi thở nóng rực lan toả khắp người. Hắn đặt cốc Vodka nồng nàn xuống rồi nở cười điên loạn. Hắn đã nghe được âm thanh cánh cửa kho mở ra.

Ồ, con mồi...đã đến. Nó đã chui vào trong chiếc bát của họ rồi!

Hắn thầm đếm ngược 60, 59, 58, 57...

Đề Bạc Cận Ngôn có đủ thời gian đi vào ma trận tập kích họ đã dày công chuẩn bị.

Hắn vừa cầm súng lên vừa dùng ống nhòm nhìn qua khe cửa sổ, quả nhiên thấy được một góc áo vest ẩn hiện trong ma trận. Hắn cười tủm tỉm nhớ đến ván cược lúc trước giữa mình với đồng bọn.

“Tao sẽ khiến khắp người Simon King đầy lỗ, bị thương nhưng không chết, bước ra khỏi ma trận rồi giao lại cho bọn mày”.

Đồng bọn của hắn cười sảng sặc.

Simon King, đây là cách bọn chúng gọi Bạc Cận Ngôn. Có lẽ những kẻ cuồng vọng như bọn chúng đều gọi anh như vậy.

Bởi vì anh bắt được Hoa tươi ăn thịt người, ngay cả Tạ Hàm cũng bị anh tóm gọn. Nhưng bọn chúng không sợ anh. Simon King có lợi hại đến mấy cũng chỉ là một giáo sư tâm lý tội phạm mà thôi. Còn bọn chúng nằm ngoài những gì anh có thể tưởng tượng. Chúng vượt qua biển khơi, bí mật xuất hiện tại đây.

Bọn chúng không gây án, không để lại bất cứ dấu vết nào để anh phân tích hành vi. Mục đích duy nhất của chúng là đến giết anh. Bọn chúng đã bắt được người anh yêu và người bạn thân nhất của anh. Bọn chúng muốn hành hạ anh đến chết.

Nghĩ đến đây, hắn lại đắm chìm vào cảm xúc hưng phấn cao trào. Dù đã uống rượu nhưng thân thủ hắn vẫn nhanh như chớp, sánh ngang với bộ đội đặc chủng. Hắn cầm súng trườn đến sau một cột trụ trên hành lang tầng hai. Đó là vị trí tập kích đầu tiên. Đôi mắt sắc lạnh xoáy sâu vào góc chiếc áo vest thấp thoáng trong ma trận.

Phát súng đầu tiên nên bắn vào đâu nhỉ? Chọn phần hông sau lưng là tốt nhất. Khả khả!

“Vút”! Viên đạn bay ra khỏi nòng giảm thanh, xé toạc không trung, xuyên qua góc áo vest rồi rơi xuống mặt đất.

Hắn giật mình, lập tức quay người nhưng không còn kịp nữa. Một khẩu súng lạnh băng chĩa thẳng vào gáy hắn.

Hắn khề mắng: “Shit!”

Bạc Cận Ngôn mặc áo sơ mi, lạnh lùng đứng sau lưng hắn.

“Bỏ súng xuống.” Anh ra lệnh.

Xúc cảm u tối xẹt qua đáy mắt, hắn chậm rãi ném súng, cười nhạt hỏi: “Simon King, sao mày tìm được tao?”

“Tính toán”

Hắn sùng sốt: “Tính toán cái gì?”

“Góc độ bắn lên tốt nhất.”

“...Shit!”

Câu mán chưa dứt hẳn, hắn đã phản kích nhanh như chớp. Mục tiêu là khẩu súng trong tay anh. Không ai có khả năng cướp súng cao tay hơn xạ thủ càn, bởi vì tâm trí họ luôn kiên định, thủ pháp biến hoá khôn lường, đặc biệt là không sợ chết.

Thế nhưng Bạc Cận Ngôn lại là một ngoại lệ. Anh không phải xạ thủ, nhưng trong khoảnh khắc đối phương vừa cử động, anh đã biết rõ ý đồ của hắn. Anh lập tức bóp cò.

Hắn trợn to mắt không dám tin, thốt lên câu “shit” thứ ba trong ngày. Hắn không ngờ, không bao giờ ngờ được, một gã thư sinh trói gà không chặt, một tên chỉ biết lý luận phân tích lại có thể ra tay nhanh gọn và độc ác như vậy. Hắn vô cùng đau đớn, đau đến cùng cực! Bạc Cận Ngôn đã bắn trúng ngực phải khiến hắn mất hết khả năng chống cự. Hắn nở nụ cười vừa đau đớn vừa sáng khoái, thân thể từ từ trượt sang lan can bên cạnh.

Một tiếng “cạch” sắc lạnh vang lên, chiếc còng đã khóa chặt tay hắn vào lan can. Hắn ngẩng đầu nhìn nụ cười khinh miệt của Bạc Cận Ngôn.

“Tôi đã bắn trúng phổi của anh. Nếu anh được ứng cứu kịp thời thì còn có cơ hội sống sót. Hẹn gặp lại!” Bạc Cận Ngôn đá cây súng bắn tia của hắn văng xa rồi quay người đi về phía cuối cầu thang, biến mất trong tầm mắt hắn.

Hắn tựa vào lan can thờ thoi thóp từng hơi, nụ cười trên mặt dần tắt. Simon King có lẽ không giống như bọn chúng đã tưởng tượng. Thậm chí, anh không buồn hỏi Phó Từ Ngộ ở đâu. Nếu anh đặt câu hỏi, bọn chúng đã có thể chiếm được thể chủ động.

Anh không giết hắn, nhưng cũng không cho hắn đường sống, để mặc hắn thoi thóp giữa ranh giới sự sống và cái chết.

Thợ săn...ngược lại bị con mồi đùa giỡn đến chết. Đối phương bỗng dâng lên ý nghĩa đáng sợ trong đầu. Có lẽ bọn chúng quá tự tin rồi. E rằng thật sự không kẻ nào có thể giết được Simon King!

Phía sau nhà kho là một cánh cửa. Anh biết rõ, đoạn đường này đầy rẫy hiểm nguy và cạm bẫy. Nhưng đối đầu với kẻ gian ác cũng đem đến cho anh sự kích thích và hưng phấn như đang chơi đùa trên mũi dao.

Anh nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra. Đó là một căn phòng kín không có cửa sổ, không gian trống trải chỉ có một màn hình treo lơ lửng. Ai đó đã mở sẵn máy chiếu trước mặt anh, trên đó viết đầy chữ tiếng Anh. Sau tấm màn là một cánh cửa có khoá mật mã kiểu xoay tròn, cần nhập chính xác mới có thể mở cửa đi qua.

Mật mã chỉ có một chữ số từ 0 đến 9.

Bạc Cận Ngôn đứng trong phòng, tựa như đang lạc trong ảo ảnh, giờ phút này, cảm giác của anh chân thật hơn bất cứ lúc nào. Anh đã biết rõ đối thủ là ai và mục đích của chúng, nhưng chưa một kẻ nào cướp đoạt thành công bất cứ điều gì từ trong tay anh, điển hình là Tommy, Tạ Hàm. Anh ngẩng đầu nhìn màn hình.

“She is egg, f*ck my egg

She is hero, kill my hero

She like he who is watching

When she send me school

I made a monster.”

Câu văn trúc trắc, thậm chí còn sai lỗi chính tả, nhưng nghĩa mỗi từ lại vô cùng rõ ràng. Bạc Cận Ngôn bình tĩnh đọc hết một lượt.

Đột nhiên, màn hình loé sáng, tất cả dòng chữ đều biến mất, sau đó hiện lên một số 10 to đùng, rồi đến 9...Thời gian bắt đầu đếm ngược.

Bạc Cận Ngôn biến sắc. Có điều bài thơ vừa rồi đã hoàn toàn khác sâu trong đầu anh.

She is egg, [bad word] my egg.

She is hero, kill my hero.

E? G? 6? 2? 1? 14?...

Không, phải là...H, I

She like he, who is watching.

S, ‘T’ am watching.

Gương mặt Bạc Cận Ngôn ánh lên vẻ sắc bén, trong đầu anh hiện lên hai câu cuối của bài thơ.

M, O, N

Chính là câu này:”Hi, Simon.”

Lúc này, trên màn hình vừa hiện lên số 5.

Bạc Cận Ngôn bước nhanh đến khoá mật mã, từng dòng mã hoá điên cuồng xoay chuyển:

“H I S I M O N.

8 9 1 9 9 1 3 1 5 1 4.”

Chính là mật mã đơn giản nhất mà tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi từng dùng. Nhưng hiện tại, mật mã chỉ có một chữ số. Cộng tất cả lại là 87, các con số gần kề trừ đi nhau sẽ được 4, 1, 0, 8. Xuất hiện nhiều nhất là 9.

Không, không đơn giản chỉ là mô phỏng và lặp lại. Bọn họ đến đây là có ý đồ gây hấn và báo thù, còn điên cuồng hơn cả tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi.

Trên màn hình nhảy về số 3.

Bạc Cận Ngôn nhắm mắt lại, rồi lập tức mở ra.

When she send me school, I made a monster.

Không phải số thứ tự trên bản chữ cái. Bọn chúng có một quy luật khác.

A monster.

“Monster” của trường học. Quả bom chuẩn bị đếm ngược đến lúc phát nổ. Là “monster” trong Hoá học.

“H I S I M O N.

1 127 32 127 24 16 14.”

Cộng tất cả lại là 341, cộng đầu và đuôi lại cũng bằng 4, phát âm giống với từ “chết” (tứ).

Màn hình hiện lên số 0. Bạc Cận Ngôn xoay mặt mã đến số 4. Dù sắc mặt anh vẫn trầm tĩnh nhưng sau lưng lấm tấm mồ hôi.

Trong khoảnh khắc anh nhập mặt mã, xung quanh yên lặng như tờ, số 0 trên màn hình cũng dừng lại. Sau đó, cánh cửa trên tường chậm chạp mở ra. Bạc Cận Ngôn nhìn bên trong căn phòng kế tiếp, nơi đó có một người đàn ông tóc đen da nâu đang tựa vào cửa sổ, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Hai người đồng thời giương súng bóp cò. Bạc Cận Ngôn đã sớm có chuẩn bị nên ra tay nhanh hơn. Anh bắn hai phát vào bụng gã, còn viên đạn của gã chỉ sượt qua trán anh, bay thẳng vào vách tường.

“Hự...” Gã đàn ông đau đớn ngã xuống đất. Bạc Cận Ngôn bắn tiếp vào cổ tay gã, đánh bật khẩu súng trong tay. Anh bước đến đã khẩu súng văng ra xa, sau đó nhắm vào trán gã.

“Hi, Simon King!” Gã đàn ông da rám nắng tròn mắt nhìn anh: “Sao mày có thể phá giải được mặt mã của tao trong thời gian ngắn như vậy?”

Bạc Cận Ngôn lướt mắt nhìn gã, không đáp mà hỏi ngược lại: “Sau cánh cửa này còn có thứ gì nữa?”

Gã ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt ẩn chứa vẻ đau buồn: “Simon, đừng nên đi. Quay đầu lại đi, tao không đành lòng thấy mày chết đâu. Mày hiểu rõ bọn tao như hiểu chính bản thân mày vậy. Lạy chúa, mày là tên thông minh nhất tao từng gặp.”

Bạc Cận Ngôn chẳng mấy may dao động. Họng súng của anh vẫn giựt thẳng vào trán gã: “Phía sau cánh cửa kia có cái gì?”

“Có người mày yêu nhất.”

Khẩu súng trong tay Bạc Cận Ngôn thoáng khựng lại. Sau đó, anh đột ngột duỗi tay đập mạnh vào gáy gã. Gã lập tức rơi vào hôn mê. Anh dứt súng vào bên hông rồi nhặt súng của gã lên. Trong thời gian ngắn, tên này không thể nào chạy trốn được. Anh đứng dậy, tiếp tục đi đến trước cánh cửa tiếp theo.

Cửa không khoá, cũng không lắp đặt bất cứ thiết bị gì.

Gọi điện thoại cho Giản Dao, anh nghe được tiếng chuông quan thoại vang ra từ bên trong. Anh nhanh chóng đánh giá tình hình. Mục tiêu của bọn chúng là anh, không phải người khác. Chờ cứu viện đến sẽ không kịp, hơn nữa còn có khả năng khiến bọn chúng tức giận dẫn đến hậu quả khôn lường.

Bạc Cận Ngôn đẩy cửa ra, một mùi thoang thoảng phả vào người anh. Anh lấy khẩu trang trong túi đeo vào. Nơi này tối tăm và trống rỗng, không có chút ánh sáng nào. Anh bật điện thoại lên mới phát hiện cấu trúc nơi đây giống hệt căn phòng có ma trận tập kích khi nãy.

Vừa đi được vài bước, anh cảm thấy đôi mắt khẽ đau nhói, như có thứ gì đó rất nhỏ từ từ chui vào hốc mắt anh. Là chất khí gay mũi kia! Chúng sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, chúng đang xâm nhập vào mắt anh.

Bạc Cận Ngôn nhắm mắt lại. Trong bóng tối, anh chỉ có thể dựa vào xúc giác, thính giác và hình ảnh căn phòng nhìn thoáng qua khi nãy. Anh vịn lan can, chậm rãi đi về phía trước.

Bước thêm vài bước nữa, anh dự cảm đã đến giữa hành lang. Anh mò mẫm ấn phím gọi trên di động. Tiếng nhạc quen thuộc trầm bổng vang lên cách đó không xa. Anh cảm nhận được mùi khí nơi này còn nồng hơn nữa. Mắt anh đau rất như bị thiếu đốt. Mặc dù đã đeo khẩu trang nhưng cổ họng vẫn dần khô khốc.

Anh cất tiếng gọi: “Giản Dao! Giản Dao!”

Phía trước không xa, có lẽ là khu vực trung tâm dưới mái vòm cao thoáng, có tiếng động cọt két và tiếng gió xào xạc vang lên.

Bạc Cận Ngôn nhắm nghiền mắt, cất giọng lần nữa: “Giản Dao!”

“Cận Ngôn!”

Bạc Cận Ngôn nghe thấy có âm thanh gì đó khe khẽ thốt lên. Sau đó, anh nghe thấy giọng nói vô cùng bình tĩnh và từ tốn, giọng điệu dịu dàng rất đối thân thuộc, không hề run rẩy, cũng không chút do dự của cô.

“Nghe em nói này, Cận Ngôn.” Cô điềm tĩnh cất lời. “Bây giờ, anh quay lại gọi cứu viện rồi hãy vào cứu em. Hiện tại, em không có nguy hiểm gì cả. Mắt em bị bịt kín rồi. Nhưng những khí độc này sẽ làm tổn thương mắt anh. Lần này, anh hãy nghe lời em. Chỉ cần bọn chúng chưa đạt được mục đích thì sẽ không giết em. Đừng mở mắt, Cận Ngôn! Lần này hãy nghe em, quay đầu lại, ra ngoài đi.”

Bạc Cận Ngôn không hề cử động.

“Em ở yên đó, đừng cử động.” Anh ra lệnh.

Lòng Giản Dao chỉ Ừng xuống. Cô bị trói chặt, treo lơ lửng trên không trung. Qua lớp vải trắng dày, cô cảm nhận được một chút ánh sáng mờ mờ và tiếng bước chân nhẹ nhàng mà vững chãi đang đi về phía mình.

Có vật gì đó nổ ầm trong đầu Giản Dao. Nước mắt cô bắt giãc rơi xuống. Anh đã mở mắt, anh mở mắt ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Type: Nhã

Trên thực tế, nếu Bạc Cận Ngôn đến muộn một giây, có lẽ Giản Dao sẽ không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Trong ánh đèn điện thoại yếu ớt, hốc mắt anh đau nhức đến cay xè, thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng một màn sương đang dâng lên nơi đó.

Sau đó, anh chạy đến trước cột trụ kia, thấy vợ mình bị treo lơ lửng bằng một sợi dây thừng. Đầu dây buộc chặt vào thân cột, nhưng thân dây đã bị người ta dùng dao cứa đứt hơn phân nửa, gần như chỉ còn vài sợi nhỏ bên vào nhau. Giản Dao bị treo cách mặt sàn xi măng ít nhất mười lăm mét, nếu ngã xuống sẽ chết chắc.

Tìm Bạc Cận Ngôn như bị một bàn tay vô hình bóp chặt. Anh kéo dây thừng buộc chặt vào cây cột. Anh cũng thấy rõ ràng bộ dạng Giản Dao giờ phút này, quần áo tả tơi, lấm lem máu bụi, vài dây bịt kín mắt cổ.

“Cận Ngôn... Cận Ngôn...” Cô khóc gọi tên anh.

Mắt anh đã không còn thấy rõ nữa nhưng giọng nói thì bình tĩnh vô cùng: “Đừng sợ! Bây giờ, anh sẽ thả em xuống...”

Còn chưa dứt câu thì nơi anh đứng đột nhiên vang lên âm thanh sụp gãy. Trong tích tắc, thân thể anh đã rơi thẳng xuống.

“Cận Ngôn!” Giản Dao hét lớn.

Trả lời cô là tiếng “ầm” cực lớn. Có thứ gì đó đổ ập xuống mặt đất. Sau đó...không còn động tĩnh gì nữa.

“Cận Ngôn... Cận Ngôn?” Giản Dao bị treo lơ lửng trên không, cảm thấy mình như rơi vào đồng hoang mờ mịt. Nỗi sợ hãi khủng khiếp tức khắc lan tỏa như đêm tối. Cô thấy thần trí rã rời, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Sự tĩnh lặng bao phủ căn phòng bí mật trong nhà kho lần nữa. Cô ở giữa không trung, anh nằm trên mặt đất. Anh nói cô là chú chim nhỏ tự do bay lượn trên bầu trời, trong vòng bảo vệ của anh, còn anh là cây với nhánh rễ đâm sâu vào lòng đất.

Bạc Cận Ngôn chậm chạp ngẩng cao đầu, con đau như lưỡi dao sắc nhọn cắm vào đầu và thân thể anh. Anh có thể cảm nhận được dòng máu đang ồ ạt chảy ra từ sau gáy. Anh từ từ bò lên phía trước một chút, muốn tránh khỏi vũng máu tanh nồng kia. Trước giờ, anh không hề thích cảm giác bị chảy máu.

Nhưng dường như anh chỉ phí công vô ích. Xung quanh đều là máu, anh không tài nào bò ra khỏi đấy.

Đôi mắt anh đã mờ đi vì máu. Anh chỉ loáng thoáng nhận ra Giản Dao vẫn bị treo lơ lửng trên đỉnh đầu mình. Anh không nghe thấy âm thanh của cô, dường như cô bất tỉnh rồi. Anh vươn tay muốn với về phía cô theo bản năng, nhưng phát hiện bản thân không nhấc nổi tay mình.

Con mọt mồi đặc quánh ập đến. Trong mơ hồ, có tiếng còi xe cảnh sát chập chờn vọng đến tai anh. Một bóng người chạy như điên về phía Giản Dao. Có người hô to: “Cảnh sát đây! Giơ tay lên!”, “Giáo sư Bạc, giáo sư Bạc!”

“Giản Dao... Từ Ngộ...” Bạc Cận Ngôn chỉ kịp gọi hai cái tên này rồi rơi vào bóng tối thống khổ không cùng.

Ngày 27 tháng 6, tổ chuyên án phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm của Cục Cảnh sát thành phố bị một nhóm phần tử quá khích đến từ Mỹ tập kích. Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, An Nham, Phương Thanh đều bị thương nặng.

Nhóm phần tử phạm tội có một tên bị thiêu chết, hai tên bị Bạc Cận Ngôn bắn trúng đã hấp hối qua đời.

Gió thổi lay rèm cửa phát ra những âm thanh sột soạt khe khẽ. Hành lang bệnh viện yên lặng như tờ. Anh cảnh sát hình sự trực ở cửa rầu rĩ châm một điếu thuốc lá. Lãng hoa thăm bệnh xếp dài từ cửa phòng đến tận cuối hành lang. Tất cả đều là hoa của các gia đình nạn nhân từng được họ giúp đỡ.

Bỗng có tiếng bước chân dồn dập vang lên từ đầu kia hành lang. Ánh đèn flash thi nhau loé sáng, dường như có một đám đông đang kéo đến đây. Người cảnh sát trực ban ngừng đầu súng sốt.

Dẫn đầu đoàn người là một cô gái trẻ mặc áo khoác trắng và váy dạ hội lấp lánh. Đôi giày cao gót giẫm lên sàn nhà phát ra những tiếng “lộc lộc” đều đặn. Phía sau cô là cả đông phóng viên đang bấm máy ảnh liên hồi.

“Cô Kim, xin hỏi sao cô lại vội đến bệnh viện? Là ai đã nhập viện à?”

“Cô Kim Hiểu Triết, là người yêu thần bí của cô nhập viện sao?”

Kim Hiểu Triết hoàn toàn không để ý đến họ.

Người cảnh sát thấy họ đến gần bèn tức tối quát: “Các người làm gì vậy? Đây là khu chăm sóc đặc biệt, không được phép đến gần!”

Nhóm phóng viên hoảng hốt đứng khựng lại, nhưng Kim Hiểu Triết vẫn rảo bước không ngừng. Cô thản nhiên hất cằm nhìn người cảnh sát hình sự trẻ tuổi: “Anh là cấp dưới của anh ấy à?” Rồi đẩy cửa toan bước vào.

Anh cảnh sát vội cản lại: “Cô không thể vào trong!”

Kim Hiểu Triết ngược nhìn anh ta, đôi mắt long lanh đã rung rung nước. Thừa dịp anh cảnh sát trẻ tuổi luống cuống chân tay, cô lập tức lách mình vào phòng rồi khoá chặt, để lại anh chàng còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì và nhóm phóng viên sôi trào như kiến bò chảo nóng sau cánh cửa.

Không gian tĩnh lặng trong phòng đối lập hoàn toàn với sự hỗn loạn bên ngoài. Kim Hiểu Triết cởi áo khoác ra, bước đến gần giường của người nọ.

Phương Thanh bị thương rất nặng, đầu quấn kín băng, không còn nhìn ra dáng vẻ anh tuấn, lãng tử trước kia. Mặt mày anh tái nhợt như thể giờ phút này, ở trước mặt cô chỉ là một cái xác không hồn. Chỉ có mấy móc bên cạnh vẫn còn ghi nhận nhịp đập yếu ớt của anh.

Kim Hiểu Triết gục đầu bên giường anh, nức nở nghẹn ngào: “Phương Thanh... Phương Thanh...”

Không phải anh đã nói sau này sẽ chờ em mỗi ngày sao? Bây giờ anh định đi đâu? Anh muốn bỏ em mà đi đâu nữa?

Giản Dao bị tiếng ồn ngoài cửa đánh thức. Cô vừa tỉnh đã thấy bác sĩ và một cảnh sát hình sự đứng bên cạnh mình.

“Cô Giản tỉnh rồi sao? Tốt quá, tôi phải báo về Cục mới được.” Người cảnh sát mừng rỡ.

Bác sĩ cất giọng ôn hoà: “Giản Dao, nhìn nơi này đi, có thấy rõ không? Cô bị trọng thương nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Yên tâm đi. Tỉnh lại là tốt rồi.”

Giản Dao im lặng, bác sĩ và y tá cũng không nói gì nữa. Họ nhanh chóng kiểm tra tình trạng cho cô. Giản Dao ngây người như một con rối gỗ, ánh mắt nhìn chăm chăm hành lang bên ngoài nhưng không thấy được phòng bệnh kế bên.

Lát sau, mấy cảnh sát hình sự bước vào phòng, nhẹ nhàng an ủi cô: “Không sao là tốt rồi”, “Cô Giản, thời gian tới đừng cử động. Bị gãy vài cái xương sẽ mau lành lại thôi”, “Đúng vậy, sẽ sớm lành lại...”

Giản Dao gật đầu cảm ơn họ. Có cậu cảnh sát trẻ tuổi mắt đã ngân ngấn lệ, cắn răng quay đi chỗ khác. Đúng vậy, ai có thể không khóc khi từng chứng kiến cảnh tượng giáo sư Bạc và cô trong nhà kho lúc ấy chứ?

“Cận Ngôn...đâu?” Rốt cuộc, cô cũng lên tiếng hỏi.

Những người khác đều im lặng. Một cảnh sát hình sự lớn tuổi nhỏ giọng trấn an: “Giản Dao à, giáo sư Bạc xảy ra chút sự cố, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Yên tâm đi, đã được cấp cứu ổn thoả rồi.”

Đến tận giờ phút này, thần trí của Giản Dao mới như thể trở về thân xác. Khoé môi cô lộ ra nét cười, chất chứa sự vui sướng tột cùng và nỗi đau buồn vô hạn.

“Anh ấy...đã xảy ra chuyện gì?” Giọng cô bình tĩnh.

Không gian trong phòng thoáng chốc tĩnh lặng tưởng như nghe rõ tiếng kim rơi. Lát sau, một người cảnh sát cất lời: “Giác mạc của giáo sư Bạc bị tổn thương nặng, đôi mắt đã bị mù. Nhưng nguyên nhân chính là do rơi xuống từ trên cao xuống khiến máu bầm tụ trong não đề lên thần kinh thị giác. Khả năng có thể chữa lành...cực kỳ nhỏ...”

Giản Dao giãy giụa muốn ngồi dậy nhưng bị mọi người cuống quýt giữ lại. “Hiện tại, cô không thể cử động, xương đâm vào nội tạng bây giờ. Đừng lo, đừng lo, giáo sư Bạc đã có chúng tôi chăm sóc. Anh ấy vẫn còn hôn mê. Khi nào anh ấy tỉnh lại chúng tôi sẽ báo với cô ngay.”

Không còn cách nào khác, Giản Dao đành nằm xuống.

Cuối cùng, mọi người đều ra về, chỉ còn một cảnh sát hình sự túc trực ngoài cửa. Trời dần tối, khung cảnh ngoài cửa sổ bình yên đến độ cô ngỡ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Giản Dao lẳng lặng nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn những vì sao xa xăm ngoài cửa sổ.

Anh bị mù ư? Trong đầu cô hiện lên dáng vẻ của Bạc Cận Ngôn khi anh nhìn cô mỉm cười, khi anh chuyên tâm điều tra vụ án, khi anh đọc sách vào buổi tối với đôi mắt như chứa đựng cả bầu trời sao. Đôi mắt nhân từ, trầm tĩnh nhìn chăm chú vào từng nạn nhân và hung thủ. Chẳng lẽ sau này, đôi mắt có thể nhìn thấu tất cả tội ác trên thế gian sẽ không còn nhìn thấy gì nữa sao? Vậy có khác gì lấy đi tính mạng của anh đâu chứ? Anh kiêu ngạo là thế, khi tỉnh lại sẽ phản ứng thế nào đây?

Giản Dao vui mặt vào chỗ, cố nén sự nức nở chực bật ra thành tiếng. Ngày ấy, mặt cô bị bịt kín nhưng mỗi chi tiết cứ luôn quanh quẩn trong đầu, tựa như cô đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng đó.

Thân thể anh rơi xuống, nằm bất động trên mặt đất. Áo sơ mi của anh ướt đầm máu, những cử động run rẩy khê khàng khó mà thấy được.

Thời tiết hôm nay rất đẹp. Bầu trời xanh biêng biếc, mây trắng lững lờ trôi. Dưới sông, từng chú cá nhảy lên mặt nước tạo thành những gợn sóng lăn tăn. Làn nước trong veo soi rõ từng viên đá cuội.

Phó Từ Ngôn đeo kính râm ngồi trên ghế trước một căn nhà ven sông, nói cười vui vẻ: “Cận Ngôn, lại câu được cá này.”

Bạc Cận Ngôn quay đầu sang nhìn, không nói lời nào.

Phó Từ Ngộ nói tiếp: “Năm nay, cậu và Giản Dao tổ chức đám cưới đúng không? Tiếc là tôi không tham dự được. Nhớ chuẩn bị hôn lễ thật chu đáo, phải lãng mạn một chút, đừng có cứng nhắc, bảo thủ quá đấy!”

Bạc Cận Ngôn nhìn bạn chăm chăm. “Tại sao cậu không thể tham dự?”

Phó Từ Ngộ yên lặng chốc lát mới đáp: “Bởi vì tôi phải đi đến một nơi rất xa, rất rất xa. Nơi đó không có nhớ nhung, vui sướng, thất vọng và tội lỗi. Cận Ngôn, không sao đâu. Đời này, tôi đã cảm thấy rất thoải mái rồi. Từng yêu cô gái tốt nhất, từng có người bạn tốt nhất, từng đến những nơi thú vị nhất, cũng may mắn hơn rất nhiều người rồi.”

Bạc Cận Ngôn lặng thinh, một giọt nước mắt lăn dài trên gò má.

Phó Từ Ngộ không nhìn anh nên anh không thấy rõ khuôn mặt của cậu ấy. Dường như cậu ấy rất vui sướng, lại như rất bi thương. Cậu ấy đang nhìn về phương trời xa xôi, nơi mà Bạc Cận Ngôn tạm thời chưa thể đến được.

“Cận Ngôn, đừng để trong lòng. Tôi không trách cậu. Là lỗi của tôi. Tôi nên nói với cậu sớm hơn mới phải. Tôi chỉ là...Vũ Mông, cô ấy...”

Bạc Cận Ngôn nhếch môi cười. Đó là nụ cười tự trách chưa bao giờ hiện trên gương mặt anh: “Không, là tôi quá sợ ý. Nếu tôi quan tâm đến cậu nhiều hơn một chút, nếu tôi chịu dành thêm chút tinh lực đi thăm dò chuyện của Hàn Vũ Mông thì cậu sẽ không phải chết, mọi người sẽ không xảy ra chuyện. Là lỗi của tôi. Hiện giờ, tôi không biết làm cách nào để bù đắp cả.”

Phó Từ Ngộ lắc đầu: “Đừng nghĩ như vậy. Sinh mệnh của tôi là mạng người, lẽ nào của những sinh viên kia thì không phải? Cậu chỉ là ưu tiên hoàn thành công việc thuộc chức trách của mình thôi. Đừng giữ mãi chuyện này như một vướng mắc trong lòng.”

Nhưng Bạc Cận Ngôn vẫn lặng thinh.

“Tôi sắp phải đi rồi.” Phó Từ Ngộ chống tay đứng dậy, phóng khoáng đuổi Lưng. “Sau này, cậu định thế nào? Mắt của cậu không còn nhìn thấy được. Con đường sau này phải đi ra sao?”

Bạc Cận Ngôn trầm mặc thật lâu. Hoá ra, đôi mắt mình mù thật rồi sao? Ve kêu ra rả phía sau hai người, đây là mùa hè năm nào trong ký ức anh ư? Anh nhẹ nhàng cất lời: “Tôi sẽ rời đi một thời gian.”

“Rời đi? Đi đâu?”

“Mục tiêu của những người đó là tôi. Tên đầu sỏ còn chưa bắt được, tôi chưa thể báo thù cho cậu. Huống chi hiện giờ, tôi không nhìn thấy gì cả, ở bên cạnh Giản Dao chỉ tăng thêm nguy hiểm cho cô ấy. Lần này, tôi cũng không thể bảo vệ tốt cho cô ấy.”

Phó Từ Ngộ vỗ nhẹ vai anh.

Sau đó, sắc trời từ từ nhạt dần, nước sông cũng mờ đi, cảnh vật dần nhạt nhoà như tan vào hư không, bao gồm cả Phó Từ Ngộ...

Bạc Cận Ngôn chậm rãi mở mắt, thế nhưng thế giới chỉ còn là một màu tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Type: Nhã

Đôi mắt Bạc Cận Ngôn được quán một lớp băng trắng. Giản Dao ngồi bên cạnh anh, đưa tay định chạm vào lại ngập ngừng rút lại.

“Anh ăn chút cháo nữa không?” Cô khẽ hỏi.

“Không cần đâu.” Anh ôn hoà từ chối.

Giản Dao gật đầu, chợt nhớ đến anh không nhìn thấy, cô bèn nhẹ nhàng diu anh tựa vào giường. Trong đầu cô bỗng loé lên ý nghĩ, nếu là ngày trước, vào những lúc thế này, hẳn anh sẽ đọc sách. Muốn em đọc sách cho anh nghe không? Câu hỏi này đã chực chờ bên môi mà cô không thể thốt nên lời.

Hai người cứ lẳng lặng ngồi như thế, cô không thấy được ánh mắt anh, không biết anh đang nghĩ gì. Rõ ràng hai người chỉ cách nhau một khoảng, nhưng cô lại có cảm giác như biển trời cách biệt.

“Cận Ngôn...” Cô dè dặt hỏi: “Anh muốn ra ngoài đi dạo không?”

Bạc Cận Ngôn nghiêng đầu. Bên ngoài cửa sổ phòng bệnh có tiếng nói chuyện lao xao và tiếng chim ríu rít.

“Không cần đâu.” Giọng anh vẫn ôn hoà như thế.

Giản Dao chợt thấy lòng buồn bã. Không muốn bị anh phát hiện, bèn viện cớ tránh mặt::Em đi vệ sinh một lát.”

“Được.”

Căn phòng trở về sự yên tĩnh vốn có. Bạc Cận Ngôn hơi ngẩng đầu lên, cảm giác xung quanh tối đen thật kỳ lạ. Nó khiến lòng người trở nên hoảng loạn, luống cuống. Bởi vì bất kể ta nhìn về phía nào, đi về hướng nào, đều không biết được bước tiếp theo có rơi xuống vực sâu vạn trượng hay không.

Anh ngậy người hồi lâu, rồi cuộc vẫn không nhận được cảm giác bức bối trong lòng. Vứt phăng chiếc gối dựa vào bên tay, gương mặt tái nhợt của anh và mồ hôi lấm tấm.

Giản Dao bụng trà đến cửa trùng hợp thấy được cảnh này. Cô lập tức đặt bình trà xuống, chạy đến nắm chặt tay anh: “Cận Ngôn, không sao đâu... Từ từ rồi sẽ quen thôi.”

Thần sắc Bạc Cận Ngôn hơi giãn ra. Đường như mỗi lúc ở bên cô, anh đều không thể nào tức giận được. Nhưng anh quay mặt đi, chỉ “ừ” khe khẽ.

Giản Dao không nói lời nào. Cô không biết làm thế nào để cùng anh đối mặt với biến cố này. Bạc Cận Ngôn như lạc lối, chập vạt trong thế giới tối tăm mà cô không thể bước vào.

Trong bữa ăn, Giản Dao kiên nhẫn, cẩn thận đút cho anh từng thìa. Sau đó, bắt đầu thiếp đi dưới tác dụng của thuốc. Cô cũng nằm sát bên anh. Trong mơ màng, cô cảm nhận được có người dịu dàng vuốt ve gương mặt và mái tóc mình. Cô bất giác rúc sâu hơn vào lòng anh, vòng tay của anh lại càng siết chặt.

“Cận Ngôn...” Cô dịu dàng thổ lộ. “Sau này, em sẽ là đôi mắt của anh.”

Chúng ta đừng nói đến những kỹ thuật y học mới hay lời động viên của bác sĩ nữa. Anh mù một ngày, em sẽ xem bản thân như đôi mắt của anh một ngày. Anh mù nửa đời sau, em vẫn sẽ ở bên anh đến răng long đầu bạc.

Đường như có một giọt nước nóng hổi nhỏ xuống gương mặt cô. Trong căn phòng mờ tối, Giản Dao không ngẩng đầu lên, giả vờ như không hề phát hiện.

“Từ Ngộ... tìm được chưa?” Anh từ tốn hỏi.

Giản Dao thấy trái tim mình đau nhói. Cô cố gắng bình tĩnh trả lời anh: “Tìm được rồi.”

Anh không hỏi gì nữa, mãi sau mới nói: “Giản Dao, anh muốn một mình yên tĩnh một thời gian.”

Giản Dao lặng thinh. Chiếc nhẫn trên tay lạnh lẽ toả sáng trong bóng tối, giống như trái tim đang lạc lõng của anh.

Bạc Cận Ngôn rời đi vào một buổi chiều vài ngày sau đó. Khi Giản Dao trở về từ Cục Cảnh sát, nhìn phòng bệnh trống rỗng, chán được gấp gọn gàng chỉnh tề, sắc mặt cô trở nên trắng bệch. Cô vội vã tìm anh khắp bệnh viện, kiểm tra từng phòng bệnh cho đến khi xác định được anh đã bỏ đi, đã rời xa cô thật rồi.

Lúc anh ra đi cũng là lúc An Nham lành bệnh và xuất viện. Hai người đàn ông tựa như hai giọt nước bốc hơi khỏi nhân gian, không một chút vết tích nào còn sót lại.

Cuối cùng, Giản Dao tìm được một lá thư để dưới gối. Cô ngồi trong ánh nắng chiều, gió thổi lay động rèm cửa sổ, nhìn lá thư tự anh viết:

“Dao!

Anh muốn rời đi một thời gian. Anh từng vô cùng kiên định tin tưởng chính nghĩa. Cho đến hiện tại, niềm tin ấy vẫn không thay đổi.

Nhưng có một số việc anh cần một mình đối mặt, một số việc cần làm sáng tỏ, một số việc không thể từ bỏ.

Anh sẽ chăm sóc tốt cho mình. Hy vọng em cũng thế.

Anh sẽ trở về bên em vào một ngày nào đó, khi mà anh cảm thấy mọi thứ đã sẵn sàng.

Anh xin lỗi.

Yêu em,

Cận Ngôn”

Dù chữ viết ngoáy nhưng vẫn cứng cáp và phóng khoáng như ngày nào. Có vài chữ thậm chí còn viết chồng lên nhau. Giản Dao đọc lá thư rất lâu. Cuối cùng, cô đặt tay lên ngực mình, cúi đầu trầm mặc.

Ánh đèn mờ nhạt trong khuôn viên trường đại học thấp sáng lúc hoàng hôn tô điểm cho cảnh vật một vẻ đẹp cổ điển và tĩnh lặng. Bóng dáng An Nham đứng dưới toà nhà ký túc xá nữ thu hút vô số ánh mắt tò mò, nhưng cậu vẫn điềm tĩnh, bình thản như thường.

Một cô gái lạ mặt đi ngang qua cậu, giật mình hỏi: “Anh... là cảnh sát...An Nham?”

An Nham gật đầu: “Phải”

Cô gái bật ra tiếng kêu ngạc nhiên rồi vội vàng nhấn nhủ. “Anh đợi chút nhé, có vẻ chuyện này không giống như chúng tôi nghĩ. Chờ một chút.” Nói xong, cô ấy hốt hải chạy lên tầng.

An Nham đứng đó không nhúc nhích.

Trong ký túc xá nữa, Cố Bàng Bàng ngẩn ngơ ngồi trước bàn học. Máy cô gái đứng phía sau đều khuyên cô: “Đừng mềm lòng đấy, Bàng Bàng! Anh ta đã cho cậu leo cây cả tháng trời. Đáng đời, cứ cho anh ta chờ đi!”, “Đám cho hoa khôi mình leo cây.”, “Đứng vậy!”...

Nào ngờ, cô gái vốn được cử xuống mắng mỗ lúc nãy lại rồi rút phân bua: “Không đúng đâu, Bàng Bàng...Anh ra bị thương, tay còn quấn băng đấy! Mặt cũng đầy thương tích nữa.”

Tất cả mọi người đều sững sốt. Cố Bàng Bàng đứng phắt dậy, chạy thẳng xuống lầu. Máy cô bạn ngơ ngác nhìn theo.

“Chuyện này là sao? Không phải nói chỉ phụ trách mấy chiếc camera giám sát thôi sao? Sao lại bị thương?”

“Còn tưởng chỉ là trai đẹp thôi... Hoá ra cũng không đơn giản chút nào.”

Từ đằng xa, Cố Bàng Bàng đã nhìn thấy An Nham. Cô sợ đến ngây người. Mới một tháng thôi mà cậu đã gầy rộc đi, hết như vừa trải qua kiếp nạn hiểm nguy vậy.

“Anh không sao chứ?” Cô chạy đến, lo lắng hỏi thăm.

An Nham gặp được cô, tìm bắt đầu đập rộn rã, chợt phát hiện nỗi nhớ nhưng dịu dàng mấy ngày qua đã áp ủ đến nồng đượm cả con tim

“Anh không sao.” Mặt cậu ửng đỏ.

Cố Bằng Bằng nhú mày, nhìn chăm chăm vào cánh tay đang quấn băng của cậu.

“Anh xin lỗi. Hôm đó chấp hành nhiệm vụ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên không đến được.”

“Không sao, không sao!” Cố Bằng Bằng vội vàng xoa tay.”Anh... Anh không sao là tốt rồi.”

“Ừ. Anh không sao.”

Hai người im lặng trong chốc lát, dường như đều bối rối không biết nói gì cho phải. Lát sau, Cố Bằng Bằng mới hỏi dò: “Anh bị thương trong lúc bắt tội phạm sao?”

An Nham hơi giật mình, lồng ngực bỗng trào dâng cảm xúc phức tạp trước nay chưa từng có.

Cô gái trước mắt cậu luôn tận hưởng cuộc sống yên bình và hạnh phúc. Phải nói thế nào để cô hiểu rằng người cảnh sát hình sự luôn phải đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Khi quả bom phát nổ, trong đầu cậu chỉ có một ý nghĩ: Thôi xong, ngày mai không thể đứng hẹn với cô rồi! Hoá ra đây chính là hàm nghĩa của câu “Anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường” đây mà.

An Nham khẽ cười: “Ừ, phải.”

Cố Bằng Bằng cúi đầu, sự ngập ngừng đọng đầy trong ánh mắt.”Vậy khi nào chúng ta bù lại bữa cơm kia?”

Lòng An Nham đau thắt lại. Cảm xúc kích động trào dâng thôi thúc cậu vươn cánh tay lành lặn ôm cô vào lòng. Cố Bằng Bằng ngây ngốc nhìn cậu.

“Woa! Woa...” Trên tầng ký túc xá vang lên tiếng kêu vang nhốn nháo.

“Anh...phải đi xa một thời gian.” An Nham nhỏ giọng giải thích.”Anh phải đi bảo vệ một người, một người đáng để anh tôn kính cả đời. Nếu thế gian này có ai xứng đáng với từ “vĩ đại” thì đó chính là anh ấy. Tình trạng anh ấy bây giờ thật sự không tốt. Anh phải bảo vệ, trợ giúp anh ấy. Giống như bảo vệ tín ngưỡng của chúng ta vậy.”

Toàn thân Cố Bằng Bằng râm ran vì vòng tay vững chãi của cậu, nhưng lời cậu nói lại khiến trái tim cô chất chứa chút buồn bã khó hiểu. “Vậy...Anh phải đi bao lâu?”

“Có lẽ mấy tháng, cũng có thể là một, hai năm.”

“Lâu... vậy sao?”

An Nha nhìn thẳng vào mắt cô: “Bằng Bằng, hãy chờ anh trở về.” Rồi dứt khoát quay người rời đi.

Cố Bằng Bằng vẫn lặng người đứng đó, nhìn chiếc xe của cậu khuất bóng sau cánh cổng trường. Đúng lúc này, xung quanh cô rộ lên tiếng xuyết xoa. Cố Bằng Bằng ngẩng đầu nhìn theo họ. Không ngờ dưới vòm trời mờ tối, rất nhiều ngọn đèn trên toà nhà cao ốc chọc trời đối diện trường đồng loạt bùng sáng theo quy luật nào đó. Bên cạnh có người cao giọng thốt lên:

“Wait for me, goddess. A.Y.”

“Hãy chờ anh, nữ thần! A.Y. Cái tên AY này là sát thủ tình trường phương nào đây? Thật ngông nghênh quá, mẹ ơi!”

Cũng trong một buổi hoàng hôn nào đó, Lạc Lang thong dong hút thuốc trước khung cửa sổ. Bản nhạc Manfred Symphony của Pyotr Ilyich Tchaikovsky lan toả khắp không gian.

Màn cửa sổ kéo kín chỉ để lộ một khe hở, cạnh đó là chiếc ống nhòm tinh vi đặt trên giá. Lạc Lang hút xong điếu thuốc mới chậm rãi đứng dậy, chăm chú nhìn vào ống nhòm.

Xuyên qua những toà cao ốc san sát và biển người đông nghịt, tầm nhìn của anh ta dừng trước một khung cửa sổ treo rèm đang phất phơ lay động. Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn êm dịu, soi rõ bóng dáng Gian Dao mặc áo phông vàng nhạt lặng lẽ ngồi trước cửa sổ. Cô cúi thấp đầu, im lặng thật lâu.

Căn nhà hạnh phúc mà cô vô cùng gắn bó giờ đây chỉ còn mình cô lẻ bóng.

Lạc Lang rời mắt khỏi ống nhòm, phiến muộn châm thêm một điếu thuốc. Gạt tàn bên cạnh đã chất đầy đầu lọc. Khi màn đêm thăm thẳm như hổ đen bao trùm cả thành phố, đèn cảm ứng tự động trong phòng lần lượt sáng lên. Sau lưng anh là một mặt tường, kéo dài từ phòng ngủ đến tận phòng khách. Trên tường dán hàng nghìn tấm ảnh chồng chất lên nhau.

Giản Dao mặc đồng phục cảnh sát. Giản Dao và Bạc Cận Ngón bước vào công viên Anime, Giản Dao đeo tạp dề nấu ăn, Giản Dao trên đường đi làm...Giản Huyền học bài trong thư viện, mẹ Giản Dao mỉm cười cúi đầu mua thức ăn ở chợ.

Con dao găm giết chết tên sát thủ kia vẫn đặt trên bàn, vết và dấu vân tay đã được lau sạch. Lạc Lang cúi đầu, đưa tay đang kẹp điều thuốc lên xoa trán.

Nếu ly biệt làm chúng ta đau khổ thì tương phùng lại khiến lòng người lạc lối. Thứ duy nhất chúng ta cần chỉ có khoan thứ mà thôi.

Anh nói, chính nghĩa và tín ngưỡng của mình trước sau vẫn không thay đổi. Anh nói mình sẽ trở về. Em cũng biết đấy, chính nghĩa như hồ sâu dưới trăng đá lạnh trong đêm. Bóng tối vẫn tồn tại dưới làn nước, dù có lúc đục mờ, có lúc đảo điên, nhưng cuối cùng nước sẽ lại trong veo nhìn thấy đá.

Nếu cuối cùng anh trở về, thì xin em từ đây hay khép đôi mắt ngăn lệ trong đêm tối. Xin em, hãy nhắm mắt khi anh đến.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngoại truyện Kha Thiển

Sao Mộc Lan

Ấn tượng sâu sắc nhất với tôi chính là hình ảnh Kha Ái trong chiếc váy đỏ, xinh đẹp dịu dàng như mảnh lụa mềm. Khi đó, tôi thường chạy sau lưng chị, gọi lớn: "Ái Ái, Ái Ái!" Chị sẽ dừng lại, cười nhìn tôi: "Em trai, em trai, theo sát chị nhé!"

Tôi gật đầu rồi rít: "Dạ!"

Chúng tôi cùng nhau lên núi bất sâu, cùng nhau trồng cây trước nhà ông nội, cùng nhau đeo cặp đến trường... Hai chúng tôi cực kỳ giống nhau. Thỉnh thoảng, hai chúng tôi sẽ đóng giả làm đôi phượng, tráo đổi thân phận một ngày. Chỉ có mình ông nội nhận ra sự khác biệt, còn người khác nếu không nhìn kỹ, kiểu gì cũng sẽ nhận nhầm.

Kha Ái là thần tượng của tôi. Chị luôn phóng khoáng, lạc quan, lúc nào cũng hoạt bát nói cười. Chị là lớp trưởng kiêm lớp phó học tập, được tất cả bạn bè và thầy cô yêu quý. Còn tôi... tôi giống như chiếc đuôi nhỏ bám theo chị. Chị cần được đứng chung một chỗ với chị là tôi đã thỏa mãn lắm rồi.

Cô giáo nói: "Kha Thiển giống con gái, Kha Ái mới giống con trai, còn nhỏ tuổi đã biết chăm lo cuộc sống cho cả hai chị em rồi. Không dễ chút nào." Tôi rất tự hào vì có một người chị như vậy. Rất nhiều người ghen tị với tôi. Ai bảo họ không có chị chứ?

Lúc ấy, tôi vẫn chưa nghe đến câu nói "Một phiên bản khác của tôi trên thế giới". Sau này, tôi xem phim Nhật mới biết được. Nhìn dòng chữ này mà nước mắt tôi suýt tuôn rơi. Có lẽ ngay từ phút giây ấy, tôi đã yêu thích cuồng nhiệt những thứ huyền ảo, xinh đẹp, nhiệt huyết và âm áp kia. Trong thế giới cosplay, tôi chính là diễn viên xuất sắc, là vị vua không ngai. Tôi có thể hóa thân thành người chị mà mình đã đánh mất: Kha Ái.

Người họ hàng giàu có đến chọn con nuôi khi chúng tôi học lớp Ba. Ngày đó, tôi không biết mục đích của họ, chỉ thấy họ cứ quẩn quýt nói chuyện với chị, hỏi Kha Ái có phải là đội trưởng đội Thiểu niên, có phải luôn đứng nhất khối hay không. Chị sợ sệt gật đầu. Họ bảo chị biểu diễn gì đó, chị bèn múa một điệu Tân Cương khiến họ vui tươi hơn hớn.

Lúc đó, ông nội đã già lắm rồi. Ông neho mắt ngồi một góc hút thuốc. "Mỗi đứa đều có số mạng của riêng mình. Chỉ cần chúng đều sống tốt là được." Rồi ông liếc mắt nhìn tôi đầy thâm ý. Tôi không hiểu ánh mắt của ông nghĩa là gì, nhưng cảnh tượng ấy đã khắc sâu vào tâm trí tôi rất nhiều năm về sau.

Sau đó, họ lại đến nói chuyện với tôi. Tôi trốn phía sau chị, cảnh giác nhìn họ. Khi tay họ chạm đến góc áo, tôi hoảng hốt chạy vào nhà, không nghe rõ tiếng họ trao đổi gì đó với nhau.

Một thời gian sau, tôi nào tôi cũng thấy chị lén khóc một mình. Tôi bèn hỏi: "Chị, sao chị khóc? Có phải họ bắt nạt chị không?" Bởi vì mấy ngày đó, họ luôn dẫn chị đi chơi nhưng không dẫn tôi theo.

"Không có..." Chị nức nở. "Họ đối với chị tốt lắm, mua cho chị rất nhiều thứ, còn mua rất nhiều đồ tắm bỏ cho ông. Mấy thứ đó đắt lắm."

"Em chẳng thèm quan tâm." Tôi lẩm bẩm.

Chị lại sụt sùi. "Kha Thiển, nếu một ngày nào đó chị rời đi, em phải cố gắng học tập, chăm sóc tốt cho ông nội, biết không?"

Tôi nắm chặt lấy tay chị: "Em không muốn rời xa chị đâu!"

Ngày chị đi, tôi không hề hay biết. Khi tôi và ông nội đi mua gạo và dầu trở về, đồ đạc của chị trong nhà đã được dọn sạch sẽ. Chị để lại lá thư cho tôi:

"Kha Thiên!"

Chị không biết mình lựa chọn như vậy có đúng không. Nhưng trước khi mẹ mất đã dặn chị phải chăm sóc hai chị em và ông thật tốt. Cô chú rất dư dả nhưng không có con, họ muốn có một đứa con.

Ông nội sắp dùng hết tiền để dành rồi. Tiền bố mẹ để lại cũng chẳng còn bao nhiêu. Họ bảo ông nội không thể nuôi nổi cả hai chúng ta. Chị là con cả thì nên san sẻ giúp gia đình. Nếu họ bằng lòng dẫn em sang Mỹ, chị sẽ càng vui hơn. Nhưng bây giờ không còn cách nào khác, họ chỉ muốn đưa chị đi thôi.

Bố từng nói một câu: "Bảo kiếm phải qua tôi luyện". Tương lai, chúng ta phải thi đỗ vào trường đại học thật tốt, kiếm được thật nhiều tiền mới có thể mang lại cuộc sống hạnh phúc cho gia đình ba người chúng ta. Mà ở Mỹ có rất nhiều, rất nhiều tiền.

Chị đi đây, đừng hận chị, cũng đừng lo cho chị. Chị nhất định sẽ trở về. Chị xin thề bằng sinh mạng của mình.

Kha Ái."

Đó là lần ly biệt đầu tiên trong cuộc đời của tôi và Kha Ái. Lần đó, tôi đã rất tức giận, không ăn cơm cũng không để ý đến ai mấy ngày liền, đến mức ông nội lôi tôi ra đánh mắng: "Kha Ái có thể đến Mỹ là phúc ba đời của nó. Nếu không một mình lão già như ông nuôi hai đứa con, làm sao có được tương lai gì?"

Tôi bật khóc nức nở. Nhưng tôi có thể giận chị bao lâu chứ? Tôi lại bắt đầu ngày ngày ngóng trông điện thoại và thư từ của chị, nhưng mãi vẫn chẳng thấy gì.

Cô chủ nhiệm thấy tôi mỗi ngày đều chạy đến hòm thư trong trường bèn an ủi: "Con à, chị con sang Mỹ, chưa quen với cuộc sống bên đó. Một đứa trẻ như thế sao có thể tìm được chỗ gửi thư hay gọi điện thoại đường dài cho con chứ? Đừng đợi nữa."

"Dạ."

Khi đó, tôi nào biết rằng cuộc chia ly này lại lâu đến vậy.

Lúc tôi thi đỗ đại học thì ông nội qua đời. Tôi chỉ mang một ba lô hành lý đơn giản đến thành phố Bắc Kinh rộng lớn này. Tình hình có khác đôi chút so với tưởng tượng của tôi. Khi tôi ngẩng đầu đối mặt và cười với bạn cùng phòng, họ nhìn quần áo cùng chiếc ba lô thô kệch của tôi, chỉ nở nụ cười xã giao, không lạnh nhạt cũng chẳng nhiệt tình.

Cảm giác của tôi khi đó tựa như một con sâu róm, luôn dè dặt vron râu dưới ánh mặt trời. Người khác chán ghét né tránh, còn tôi lập tức co rúc vào bóng râm dưới lá cây.

Bốn năm đại học, tôi chưa bao giờ thân thiết với ba người bạn cùng phòng. Tôi cảm thấy mình và họ không phải kiểu người cùng chung chí hướng. Đôi khi họ tụ tập nhậu nhẹt, ăn uống, xem đá bóng cũng không hề gọi tôi. Tôi chỉ ở trong phòng ôn bài hoặc hóa trang với bộ cosplay nữ mới mua. Họ không thích tôi, tôi cũng không thích họ.

Tôi thật sự chán ghét cảm giác bị cô lập, nhưng luôn bị người ta xa lánh. Tôi lấy nước nóng cho ba người họ mỗi sáng, quét dọn phòng ký túc xá điểm danh hộ khi họ trốn học, cho họ chép bài trong mỗi kỳ thi. Tôi đã ngây thơ nghĩ rằng những điều đó sẽ đánh đổi được sự tôn trọng của họ dành cho tôi.

Thành lập câu lạc bộ Anime Nguyệt Ảnh là do một cơ duyên. Bạn cùng trường Trường Học Nhiễm đề nghị với tôi: Kha Thiên, tôi từng xem nhiều bài biểu diễn của cậu rồi. Cậu là cosplayer giỏi nhất tôi từng gặp. Chúng tôi định thành lập một câu lạc bộ, muốn mời cậu gia nhập nhóm thành viên sáng lập. Cậu có hứng thú không?"

Lúc đó, tôi thấy khó tin vô cùng, trong lòng rạo rực vui sướng trước thiện ý vừa nhận được.

"Ồ, được, được." Tôi đồng ý ngay tức khắc. "Tôi bằng lòng tham gia."

"Vậy..." Trường Học Nhiễm ngập ngừng. "Cậu có ý kiến và yêu cầu gì không?"

Tôi lập tức đáp: "Tôi không có bất kỳ yêu cầu gì cả."

Tôi thoáng thấy ánh mắt Trường Học Nhiễm phía sau cặp kính lóe lên chút ranh ma. Nhưng khi đó, làm sao tôi nhìn thấu được lòng người?

Câu lạc bộ hoàn toàn mới, các thành viên có cùng sở thích, tôi còn là một trong những người sáng lập. Những điều này tựa như thế giới đã mở ra cánh cửa sáng ngời ngay trước mắt tôi. Vì thế, tôi dốc toàn bộ tinh lực vào câu lạc bộ Nguyệt Ảnh. Chúng tôi thuê một căn phòng giá rẻ, tôi ở đó 24/24, suy nghĩ nên trang trí thế nào cho đẹp. Mỗi tác giấy dán tường đều là tự tay tôi dán. Cả tuần tôi chỉ ăn mì gói để mua vật trang trí hình hòa thượng nhỏ mà tôi cực kỳ thích nhưng không dám mua ngày trước.

Tôi cho rằng mình đã có được tất cả, nhưng không ngờ bọn họ chẳng khác gì những người khác. Bọn họ lười biếng, tham lam, cãi nhau ầm ĩ chỉ vì chút tiền thưởng, phải dựa vào tôi mới đạt giải nhưng vô cùng miễn cưỡng khi thừa nhận điều này.

Tôi cố gắng chuẩn bị trang phục biểu diễn cho từng người, thắt lưng buộc bụng để mua được một bộ đạo cụ mới, chăm chỉ quét dọn từng góc ngách trong Studio. Thậm chí, khi bọn họ sai bảo tôi đi mua đồ ăn sáng, chạy vật... tôi đều đáp ứng.

Tôi chỉ muốn nỗ lực hết mình để giữ câu lạc bộ này đừng tan rã. Nhưng có ích gì đâu? Dần dà, bọn họ càng lúc càng lười đến câu lạc bộ, càng lúc càng thô lỗ với tôi. Sau này, tôi mới hiểu được, vấn đề không phải ở bọn họ, không phải ở người khác, mà là ở tôi.

Tất cả đều như vậy thì nhất định là do tôi có vấn đề rồi. Giống như Văn Hiểu Hoa nói, tôi đắm chìm trong ảo tưởng, trốn tránh hiện thực, quá e dè nhu nhược, đúng không?

"Không, A Thiên, vấn đề không phải ở em. Đó là sai lầm của họ." Chị đã nói với tôi như thế bằng ngữ điệu dịu dàng và kiên nhẫn. "Có ước mơ, nghiêm túc, nỗ lực, đối xử tử tế với mọi người thì có gì sai? Là họ không biết quý trọng một người tốt như em."

Tôi nức nở ngẩng đầu nhìn chị. Giống như ngày trước, chị vẫn là Kha Ái xuất sắc, xinh đẹp, luôn trêu mếu và âu yếm nhìn tôi. Chị thật sự đang ở trước mắt tôi rồi.

Chị thật khờ, cứ luôn miệng xin lỗi. Làm sao tôi có thể trách chị cơ chứ? Trong lòng tôi, chị và tôi chính là một thể.

Ba tháng đó là quãng thời gian tôi sống vui vẻ nhất. Kha Ái rất tuyệt vời, vừa tốt bụng vừa thông minh. Chị lấy hết tiền để dành và phần tiền bố mẹ nuôi ủng hộ để tôi lập nghiệp. Tôi chỉ muốn ở cùng chị, dõi theo chị, quan sát từng cử chỉ hành động của chị. Chị thật sự quá hoàn mỹ. Thậm chí, buổi tối một mình ở trong căn nhà gỗ, tôi lại không kim lòng được đóng giả làm chị. Có khi giống như lúc còn bé, tôi quần lay chị đòi đổi quần áo, hoán đổi thân phận, thậm chí còn đi học thay chị một buổi nữa. Tôi trang điểm, giả giọng, học cách ăn nói của chị. Bạn học chị không ai nhận ra cả.

Tôi cũng thử hóa trang, thay trang phục cosplay cho chị. Chị vô cùng xinh đẹp, còn đẹp hơn cả tôi.

Tôi sợ mọi người nghĩ nhiều nên không nói số tiền kia là của chị. Tôi nghĩ một nhà đầu tư thiên thần nhất định sẽ khiến bọn họ có lòng tin hơn. Chiều hôm đó, dường như họ cũng dao động khi nghe những lời tôi nói.

Tôi cho rằng, tất cả sẽ phát triển theo chiều hướng tốt. Tôi cho rằng, rốt cuộc có thể sống cuộc đời chỉ cần theo đuổi lý tưởng của mình.

Đêm đó tôi đứng ngoài cửa sổ khóc suốt. Tôi nhìn Kha Ái nằm bất động trên sàn nhà, nhìn họ bỏ chị vào túi dệt mang đi chôn. Tôi chỉ cảm thấy hai mắt mình không còn nhìn rõ sao trên trời hay mặt đất dưới chân nữa. Tại sao cuộc đời lại bất công như vậy? Tại sao con người lại ác độc đến vậy?

Kha Ái, Kha Ái, cô gái thuần khiết, tốt đẹp biết bao! Tại sao chị lại mất đi sinh mạng trong một đêm tầm thường và tịch mịch như thế?

Tôi cảm giác cả người như đang trong cõi mộng. Nhưng tôi lại quá nhất gan, chỉ biết trơ mắt nhìn bọn họ khiêng xác Kha Ái đi xa. Bởi vì tôi biết, nếu mình xuất hiện thì chỉ có con đường chết.

Hóa ra hại chết một người là chuyện đơn giản như thế. Nó ở ngay bên cạnh ta, nằm trong dự vọng xấu xa của mỗi người.

Tôi dùng máu heo và sốt cà chua cọ rửa sàn nhà hết lần này đến lần khác đến khi lau sạch vết máu của Kha Ái. Cuối cùng, tôi cắt ngón tay nhỏ máu ở rất nhiều chỗ trong phòng.

Sau đó, tôi ra quán cắt tóc, đưa mái tóc trong tay ra trước mặt anh thợ.

Anh ta giật bắn người: "Làm gì vậy?"

"Nối tóc."

Sắc mặt anh ta hơi khó coi, nhưng vẫn nhận số tiền lớn tôi đưa rồi tí mỉm cười gật đầu.

Tôi nhìn người trong gương, tóc đen phủ kín vai tựa như nỗi nhớ trải dài. Tôi kẻ chân mày và thoa son giống chị rồi ngẩng đầu cười với thợ làm tóc. Anh ta nhìn đến ngây người.

Bên ngoài trời đổ cơn mưa rào rích. Tôi thay quần áo nữ, quần khăn che lấp nửa gương mặt. Gót giày lộc cộc bước đi trên đường, nước mưa uồn lượn bên cạnh chân tôi như dòng suối nhỏ, nhìn tôi đáng vẻ thương tha, nhìn tôi trong thân phận mới, nhìn tôi ôm hận báo thù...

Rốt cuộc tôi không còn thấp hèn nữa. Những khát vọng trong thế giới này sớm đã tan biến cả rồi. Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh trong sau cơn mưa, mỉm cười hạnh phúc...

Kha Thiên, chị là Kha Ái, chị trở về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Ngoại truyện Phó Tử Ngộ

Một ngày

"Thật ra, kể từ ngày em rời xa, anh như đã chết. Chỉ còn lại cái xác trống rỗng, bình lặng, an ổn qua ngày, tự huyền hoặc bản thân vẫn đang sống vô cùng tích cực."

- Phó Từ Ngộ -

"Từ hồi còn rất bé, rất bé, em đã có một mơ ước. Em ước được ở bên anh, đến khi răng long đầu bạc cũng không chia lìa. "

- Hàn Vũ Mông -

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn rơi tí tách, chẳng biết bao giờ mới tạnh. Hơi nước mờ mờ bao trùm cả thành phố như trong mộng cảnh. Tay Phó Từ Ngộ bỗng lạnh lẽo. Anh cúi đầu nhìn cô gái trong vòng tay mình. Cô đang ngủ rất say, nắm chặt tay co mình trong ngực anh, giống như đã dùng hết tất cả sức lực đời này. Phó Từ Ngộ ngắm nhìn chốc lát rồi khẽ mỉm cười. Anh rón rén xuống giường, không làm kinh động đến cô.

Những tia nắng ngày mới còn chưa ló dạng, anh bưng hai phần đồ ăn sáng nhẹ đi ra khỏi phòng bếp. Mấy năm qua phải chăm sóc cho Bạc Cận Ngôn, đôi tay chưa từng đụng đến việc nhà đã luyện thành tài năng nấu nướng tuyệt hảo.

Hàn Vũ Mông vừa dậy. Cô ngồi bên giường chải mái tóc dài đen nhánh còn hơi rối. Phó Từ Ngộ tưởng như đã trở lại một ngày nào đó trong quá khứ xa xôi, cô gái bé nhỏ vừa duyên dáng vừa đặc ý ngồi trên áo sơ mi của anh, dịu dàng chải tóc.

Tình đến khó tự chủ.

Hóa ra cảm xúc như mưa rơi trong lòng giờ khắc này gọi là "tình đến khó tự chủ".

Anh ôm siết cô từ phía sau, lần nữa ấn cô xuống giường hôn say đắm. Hàn Vũ Mông thấy rõ sắc trời ngoài cửa sổ, nhưng không thấy được màu sắc trong mắt anh. Xưa nay, ánh mắt anh trong suốt như sông xanh, nhưng hiện tại lại bí ẩn như cát chứa cả thế giới. Kể từ ngày cô trở về, thế giới ấy chỉ chứa đựng hình bóng cô, bao dung cho cô, lắng nghe lời cô, không để cô phải sợ hãi.

Hai người quần quýt hồi lâu mới đi ăn sáng.

Cô bật thốt, "Ngon quá!"

Phó Từ Ngộ mỉm cười. "Vậy sao? Anh lại rất hoài niệm hồi mới lên đại học, em đã nướng bánh pizza hải sản hình trái tim mừng anh thi đỗ."

Nước mắt Hàn Vũ Mông chực trào khóe mi, nhìn anh vẫn cười dịu dàng và trầm tĩnh như thể không hay biết nguy cơ đang rình rập phía trước.

Ăn xong, Phó Từ Ngộ đề nghị ra ngoài tản bộ. Đây cũng là lần tản bộ duy nhất kể từ khi hai người đoàn tụ đến giờ. Hàn Vũ Mông do dự, nhưng không thể cự tuyệt ánh mắt mong mỏi của anh. Tay Phó Từ Ngộ như vô tình lướt qua vành tai cô, phản da thịt mềm mại phía sau có gắn một chiếc máy nghe lén cỡ nhỏ. Thân thể Hàn Vũ Mông khẽ run run, anh nghiêng đầu ôm chặt bờ vai cô.

Giữa hè, lá sen trải kín hồ nước trong khu chung cư như những vòng sóng lăn tăn xanh biếc. Họ đi dạo quanh hồ chốc lát thì thấy hơi nóng, anh bèn mua một cây kem ốc quế cho cô. Hàn Vũ Mông nhận lấy. "Đã lâu lắm rồi em không ăn kem vị trà xanh."

Phó Từ Ngộ ngạc nhiên. "Vậy sao? Ở đó, em thường ăn vị gì?"

Cô hồ hững hờ đáp: "Vị quế, rượu cocktail. Nam Mỹ chuộng mấy vị này."

Phó Từ Ngộ "ồ" một tiếng.

Đợi cô ăn kem xong anh mới đứng dậy: "Chúng ta đi xem phim đi."

Hàn Vũ Mông có chút hoảng sợ, nhưng Phó Từ Ngộ mỉm cười trấn an cô: "Yên tâm đi, trong rạp đông người, những chuyện không hay sẽ không xảy ra đâu."

Lòng cô chợt đau nhói. Cô kể với anh quãng thời gian bị gã sát thủ liên hoàn bắt cóc mấy năm qua, bị bắt ép làm những chuyện xấu xa nên phải né tránh cảnh sát. Vì vậy cô không dám về tìm anh, không thể để Bạc Cận Ngôn phát hiện. Anh không nói gì cả, sau đó thật sự không tiết lộ cho bất cứ ai về sự tồn tại của cô, bao gồm cả người bạn thân nhất. Giờ đây, anh nói câu này rốt cuộc là an ủi cô sẽ không bị bại lộ hay đã phát hiện ra điều gì khác?

Nhưng anh nói đúng. Rạp chiếu phim đông người như vậy, bọn họ không thoát khỏi tầm mắt của gã sát thủ, nhưng gã cũng không thể nào ngang nhiên ám sát anh ở nơi công cộng như vậy được.

Hai người cùng xem bộ phim hành động tình cảm vừa công chiếu gần đây. Hình ảnh ban đầu vô cùng đẹp đẽ và nên thơ, nhưng khi xuất hiện cảnh giết chóc tàn nhẫn trong phim, Hàn Vũ Mông lại rú mắt không muốn nhìn. Anh mất cô trở nên sắc lạnh. Tận sâu trong suy nghĩ, cô vẫn là cô gái năm xưa căm ghét và kháng cự với tất cả tội ác, mà giờ đây, đôi tay này đã không còn sạch sẽ nữa rồi. Dưới ánh sáng u tối trong rạp chiếu phim, Phó Từ Ngộ nghiêng đầu nhìn cô rất lâu.

Bộ phim chiếu đến cảnh nữ chính ôm nam chính đau khổ gào khóc. Cô ấy nói hóa ra họ không thể ở bên nhau. Trời cao đất rộng đẹp đẽ là thế, nhưng

cô lại không thể nào đến gần anh nữa. Còn nam chính kiên nghị lạnh lùng chỉ ôm lấy cô, trong đôi mắt như chất chứa nỗi thống khổ cả nửa đời người.

Hàn Vũ Mông đưa tay lên che mặt, lặng lẽ chảy nước mắt. Trong mắt Phó Từ Ngô dường như cũng có ánh nước long lanh. Bộ phim kết thúc, tiếng nói của anh đã hơi khàn: "Joe, em nói xem hai người kia có giống chúng ta không?"

Hàn Vũ Mông nghẹn ngào, phản đối theo bản năng: "Không, không giống!"

Anh siết chặt tay cô: "Được rồi, chúng ta không giống."

Họ ăn trưa ở trung tâm thương mại. Phó Từ Ngô chọn một nhà hàng chuyên món cá tươi sống theo thói quen, ngồi xuống rồi mới kịp nhận ra: "Xin lỗi, quên mất em không thích ăn cá."

Đúng là Hàn Vũ Mông không thích ăn cá. Bởi cuộc sống phiêu bạt trên chiếc thuyền đến Nam Mỹ, mỗi ngày cô đều phải ngửi mùi cá đến nôn mửa. Nhưng cô vẫn mỉm cười ảm áp: "Không sao, em ăn được mà."

Món ăn được bung lên nhưng không ai động đũa. Phó Từ Ngô gấp con cá vào bát mình, rồi gấp ngó sen và thịt băm trong đĩa cho cô: "Hai chúng ta phân công, em ăn không hết thì anh sẽ phụ trách phần còn lại, giống như trước đây vậy."

"Được." Giờ khắc này, lòng cô rất đổi yên bình. Cô mỉm cười hạnh phúc, lòng khát khao muốn khoảnh khắc an yên ấm cúng này được lưu giữ mãi.

Phó Từ Ngô lặng đi giây lát mới nói: "Đây là lần đầu tiên em cười vui vẻ trong suốt mấy ngày qua. Đẹp lắm." Hàn Vũ Mông ngỡ ngàng, lại nghe anh trầm thì: "Giống hệt như trong ký ức của anh vậy."

Bữa cơm này diễn ra rất từ tốn. Họ ăn xong thì đã là buổi chiều. Hai người làm gì để giết thời gian đây? Thế là họ đi dạo từng cửa hàng trong trung tâm mua sắm. Trước giờ, Phó Từ Ngô rất chú trọng ăn mặc. Dù sao anh cũng từng nâng cao kiêu hãnh mỹ cho hai tên luôn ru rú trong nhà như Bạc Cận Ngôn và An Nham mà. Nhìn mấy mẫu hè thu mới ra muốn màu muốn vẻ, anh dụi dụi bảo cô: "Chọn mấy bộ cho anh và cho em luôn, sắp giao mùa rồi."

Hàn Vũ Mông từ chối: "Không cần đâu."

Song anh vẫn khẳng khái giữ tay cô, mỉm cười cương quyết, "Không phải trước đây, em thích tặng cà vạt, áo sơ mi, thắt lưng cho anh sao? Lén để dành tiền tiêu vặt để mua nữa chứ! Em cũng thích anh tặng em mấy chiếc váy hoa mà. Hôm nay chúng ta cùng đi mua nào."

Hàn Vũ Mông bị anh lôi đi rất nhanh, bước chân bỗng nhẹ tênh. Cô không nhận được nỗ lực cười thật tươi.

Buổi chiều trôi qua rất nhanh, tay mỗi người đều cầm một cốc nước đá thật to, thật giống một đôi tình nhân trẻ đang yêu đương mặn nồng. Vào cửa hàng bán đồ nữ, anh vui vẻ đi theo cô chọn đồ, chân mày và đuôi mắt đều như đang tỏa ánh sáng nhân nhật ảm áp. Sau đó, cô thử từng bộ đồ trong lời khen ngợi không ngớt của nhân viên bán hàng và ánh mắt sâu thẳm như biển khơi lại lấp lánh như châu ngọc của anh. Những hình ảnh của một thời thiếu nữ nhút nhát và vô tư ngày xưa như ùa về trong tâm trí cô.

Hai người chọn được vài món đồ rồi ghé qua cửa hàng bán đồ nam. Ở đây thì đơn giản hơn nhiều bởi vì anh chọn rất chuẩn, chỉ thử một, hai lần thôi vậy mà mặc lên rất đẹp. Cô cũng chọn cho anh. Vì cô đã quá quen thuộc vóc dáng, kích cỡ và màu sắc hợp với anh, vậy nên anh không cần thử mà trực tiếp tính tiền.

"Này!" Cô cười trêu: "Thu nhập của bác sĩ trong nước cao vậy sao?"

Anh mỉm cười tự tin. "Đương nhiên. Bây giờ, anh là bác sĩ cực kỳ xuất sắc đấy! Hơn nữa còn hợp tác với mấy công ty nữa."

Có một lần, Phó Từ Ngô vào phòng thử đồ, Hàn Vũ Mông ngồi đợi bên ngoài. Lát sau, ngẩng đầu nhìn anh đi ra trong bộ trang phục mới, cô chợt thấy người đàn ông trước mắt có chút xa lạ.

Mái tóc cắt ngắn đơn giản, trước anh luôn để tóc bồng bênh, mặc bộ vest đen, áo sơ mi sáng màu, đường nét xương chân mày và cằm rất sắc, trong nét nhả nhận toát lên vẻ lẫm lẫm. Bàn tay anh trắng trẻo thon dài, là đôi bàn tay điển hình của bác sĩ ngoại khoa. Anh đã sớm không còn là chàng trai sôi nổi mới hơn hai mươi của năm đó nữa. Anh đã trở thành một người đàn ông trưởng thành, ôn hòa và trầm lắng.

Hàn Vũ Mông cứ thế nhìn bóng lưng anh đến ngây dại. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu cô: Đáng vẻ anh hiện tại giống hệt như tượng tượng của cô trong những ngày họ chia xa.

Lúc này, Phó Từ Ngô bỗng biến sắc nhìn đảo đảo xung quanh. Anh gấp gấp hỏi nhân viên bán hàng bên cạnh: "Cô gái đi chung với tôi đâu?" Anh không nhìn thấy cô đang ở phía sau.

Hàn Vũ Mông lập tức đứng dậy đến bên anh. "Từ Ngô, em ở đây."

Sắc mặt Phó Từ Ngô dần dịu lại. Nhân viên bán hàng bên cạnh cúi đầu cười. Anh nắm chặt tay cô: "Anh sợ em lại biến mất."

Cô yên lặng chốc lát. "Làm sao có thể như vậy được? Em cũng không muốn rời xa anh nữa." Câu nói quá êm ái khiến trái tim Phó Từ Ngô rung động. Anh vút mấy bộ đồ xuống đất, quay người ôm cô.

Nhân viên cửa hàng không ai nói gì. Người ngang qua chỉ thoáng hiểu kỳ rồi thôi. Họ ôm nhau thật lâu, trong lòng bỗng cảm thấy bình yên đến lạ.

Phó Từ Ngô đứng dưới lầu chung cư, dõi mắt nhìn theo chiếc xe màu đen tằm thường cô lái rồi đi trong ánh hoàng hôn giăng kín. Một ngày đã qua. Một ngày may mắn được bầu bạn bên cô lần nữa đã qua rồi. Anh mỉm cười nhưng nước mắt đọng đầy bước lên tầng như đang tiến vào chốn đồng hoang.

Anh bật đèn lên, cả căn nhà lặng ngắt một màu xám trắng. Anh đứng trước cửa sổ thật lâu, cứ như muốn đứng như vậy cho đến cuối đời.

Hàn Vũ Mông quay về nơi trú ngụ bí ẩn. Bên trong tối đen, người kia không hề yên tĩnh ngồi đợi cô trước cửa sổ như thường ngày. Cô cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, gần như muốn ngã quy, những túi đồ trong tay cũng rơi phịch xuống đất.

Giấy lát, có người từ phía sau ghì chặt cổ cô. Toàn thân cô run rẩy, còn phải giả vờ mỉm cười điềm tĩnh và hưởng thụ.

"Cô đi với hắn cả ngày à?" Đối phương thì thảo vào tai cô.

Cô cười khê: "Đây chẳng phải là kế hoạch của anh sao? Dụ dỗ anh ấy, lừa gạt anh ấy, cuối cùng kéo anh ấy và Simon King cùng nhau rơi xuống vực?"

"Phải."" Hắn buông tay, đẩy Hàn Vũ Mông ngã xuống đất. Đầu cô va vào tường, máu tươi chảy ròng ròng trong bóng tối khiến đôi mắt hoen mờ.

* * *

"Từ Ngô, xin anh hãy tin tưởng em. Em không bao giờ lừa dối anh."

"Anh biết."

"Chờ cơ hội thích hợp, chúng ta sẽ cùng nhau cao chạy xa bay."

"Được."

"Vì em, anh phải rời xa những người bạn của mình, anh có bằng lòng không?"

"... Bằng lòng." Anh mỉm cười ưng thuận. "Cận Ngôn đã có Giản Dao rồi. Cho dù anh rời đi với em cũng thấy yên tâm."

"Em xin lỗi, Từ Ngô! Bắt anh phải từ bỏ nhiều thứ như vậy vì em."

"Nhưng anh lại có được em mà."

"Anh thật sự... tin tưởng em sao?"

"Anh tin em."

"Tại sao?"

"Bởi vì em là tình yêu cả đời này của anh."

Ngày họ trốn đi, tất cả đều tiến hành thuận lợi. Đến thời gian giao hẹn với tên sát thủ mặt nạ, Hàn Vũ Mông nhanh chóng tháo máy nghe lén sau tai ra. Lúc đó, trong mắt anh hiện lên vẻ mặt mờ như mưa phùn giăng kín.

Sau đó là một loạt kế hoạch trốn chạy. Cô dùng kẻ điều hồ ly sơn đánh lừa tay súng bắn tỉa ở tòa nhà đối diện, rồi kim thiên thoát xác đổi sang một chiếc xe giống y hệt. Trên chiếc xe này không có bom mà tên sát thủ mặt nạ đã cài sẵn, hơn nữa còn chạy về phương hướng hoàn toàn khác.

Cô chắc chắn tên sát thủ mặt nạ giờ này đang ở công viên Anime phía Tây, vì vậy đưa Phó Từ Ngô chạy về phía Bắc, dự định thẳng tiến vào thảo nguyên Mông Cổ. Sau đó, họ sẽ vượt biên sang Nga, đến vùng Siberia lạnh giá rộng lớn. Ngay cả tên sát thủ mặt nạ cũng không cách nào tìm được dấu vết một con chim nơi đây.

Tất cả vốn đang tiến triển rất trôi chảy.

Lúc chạng vạng, xe của họ chạy băng băng trên xa lộ. Cô nói giọng gấp gáp: "Từ Ngô, em xin lỗi đã lừa anh! Tên sát thủ mặt nạ luôn khống chế em. Thế lực của hắn vượt xa những gì các anh dự liệu, thậm chí còn hùng mạnh hơn cả Tạ Hàm mà Simon King từng bắt được. Em vẫn luôn chờ đợi cơ hội này. Từ nay, chúng ta cao chạy xa bay, hắn sẽ không thể uy hiếp làm hại bạn của anh được nữa."

Phó Từ Ngô cầm tay cô trấn an: "Ừ. Em lái một thì đến anh lái. Anh lái xe cũng được lắm."

Hàn Vũ Mông bỗng giật thót. Hóa ra, anh đã biết hết, biết hết tất cả rồi. Cô quay đầu nhìn anh, nước mắt chột tuôn rơi: "Tại sao mấy ngày qua anh không hỏi gì cả?" Chỉ cam tâm tình nguyện đi theo em.

Phó Từ Ngô vẫn nhìn cô dịu dàng, vẫn là dáng vẻ anh tuấn, hòa nhã thường ngày.

"Vũ Mông, anh cũng nghĩ đến việc có nên nói việc này cho Cận Ngôn biết hay không. Nhưng anh biết, bất kể bây giờ em có còn bị tên sát thủ mặt nạ

không chế hay không, mấy năm qua, tay em nhất định bắt đắ đi đã nhuộm đầy máu tươi rồi. Cận Ngôn xem cái ác như thù địch. Nếu nói cho cậu ấy biết thì không được, cậu ấy và cả Giản Dao sẽ đều khó xử, chắc chắn em cũng phải vào tù. Cho nên anh đã ịch kỷ giữ kín bí mật này, không thể tiết lộ cho cậu ta biết.

Anh biết đi theo em sẽ gặp nguy hiểm. Anh cũng biết rõ từ đây bản thân phải sống cuộc đời lưu lạc. Ngay ngày đầu tiên em trở lại, anh đã nghĩ thật lâu về nửa đời sau của mình, về những điều anh còn trăn trở. Anh nghĩ tới Cận Ngôn và bạn bè. Nhưng dù không có anh, họ vẫn có thể sống rất tốt. Anh bận tâm đến người thân của hai nhà chúng ta. Nhưng thật ra kể từ lúc em rời xa, anh đã không mấy thân thiết với họ nữa. Anh quan tâm đến sự nghiệp bác sĩ. Nhưng nếu theo em đến Siberia, nơi băng tuyết giá lạnh, anh có thể mở một phòng khám, chữa bệnh cho những người Eskimo cũng được mà.

Nhiều năm qua, anh cho rằng mình sống rất tốt. Anh chăm sóc Cận Ngôn, cứu giúp nhiều bệnh nhân, quen rất nhiều bạn gái. Nhưng hiện tại anh mới phát hiện, thật ra kể từ ngày em rời xa, anh như đã chết, chỉ còn lại cái xác trống rỗng, ôn hòa bình lặng, an ổn qua ngày, tự huyễn hoặc rằng bản thân vẫn sống vô cùng tích cực.

Em từng nói, tiêu chuẩn đánh giá hạnh phúc không phải là cuộc đời dài ngắn, mà là chúng ta vẫn luôn yêu nhau. Đến giờ, anh mới thật sự tỏ tường hàm nghĩa câu nói này. Theo em đến đâu, sống được bao lâu, nguy hiểm cỡ nào đều không còn quan trọng nữa. Anh yêu em, cả đời này chưa bao giờ thay đổi. Có thể đoán tự với em dù chỉ là một phút một giây, anh đều thấy hạnh phúc."

Đến khi trời tối, Phó Từ Ngộ cảm lái, Hàn Vũ Mông lẳng lẳng nhìn gương mặt nghiêng của anh trong sắc trời nhá nhem. Khoảnh khắc này là giây phút hạnh nhất cả đời cô. Cô biết anh cũng vậy.

Vô tình, cô ngẩng đầu nhìn hàng cây bạch dương ven đường, mơ hồ thấy được một mặt nạ chú hề màu xám trắng dử tợn phía rừng cây.

Trong tích tắc, tìm cô như rơi xuống hầm băng, toàn thân run rẩy. Cô chậm rãi quay đầu nhìn Phó Từ Ngộ bên cạnh. Anh không hề phát hiện gì cả, khoe miệng còn ần chứa nét cười ngọt ngào. Thấy cô nhìn mình chăm chú, anh nhẹ nhàng cầm tay cô.

Sao hán lại xuất hiện ở nơi này? Tên sát thủ mặt nạ sao lại xuất hiện ở nơi này? Rõ ràng cô đã thấy hán đi đến phía Tây Bắc Kinh rồi cơ mà? Rốt cuộc đã xảy ra sai sót ở đâu?

Nhưng không thể nào biết được nữa rồi. Khi Phó Từ Ngộ bị bọn họ kéo ra khỏi xe, Hàn Vũ Mông lôi khẩu súng lục dưới ghế ra bóp cò xối xả. Tiếc rằng, cô sao có thể là đối thủ của bọn họ được? Cô giờ súng lên, nhắm ngay huyệt thái dương của mình, nhắm hai mắt lại.

HẾT TẬP 1

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngâm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bướm trong đáy mắt

Type: Lê Huyền

Anh đứng dưới lầu đợi một lúc lâu. Vàng trắng như một mảnh ngọc bóng bẩy treo trên đỉnh toàn nhà. Ngươi ta nói lòng dạ phụ nữ như mò kim đáy biển. Mấy năm qua tự nguyện yêu cô, rốt cuộc anh đã hiểu.

Anh chống một tay lên cửa xe, phiền não hút thuốc lâu, rốt cuộc đã nghe thấy tiếng bước chân thong thả đi xuống với đánh về yêu kiều. Trong đêm khuya, cô đẹp tự nhiên tiên lạc xuống trần gian. Anh bắt giác mỉm cười khi thấy cô, tất cả phiền muộn nhất thời đều tan biến.

Tình yêu thật ra là gì? Mà đến nay, ai có thể nói rõ? Cô là người mà anh khao khát suốt những năm qua. Yêu cô đã trở thành thói quen khắc sâu vào tâm khảm. Nếu không thể chiếm giữ, quả thật anh sẽ cảm thấy vô cùng tội tệ.

“Sao anh đến muộn như vậy?” Cô trách móc.

Đây cũng là điểm anh vừa yêu vừa hận. Thái độ của cô lúc nào cũng lững lờ giữa tình yêu và tình bạn.

Anh nắm tay cô, thổ lộ: “Chúng ta hẹn hò đi.”

Sắc đỏ lan nhanh trên gò má mịn màng như sứ, cô chớp mắt nhìn anh: “Hôm nay, anh gặp phải chuyện gì thế?”

Cô luôn là là người phụ nữ thông minh, sắc sảo và nhạy bén. Hôm nay, quả thật anh đã gặp phải thất bại đau đớn trong công việc. Nhưng ngay lúc này, anh không muốn đề cập đến nó, chỉ hỏi ngược lại: “Em vẫn còn nhớ đến anh ta sao?”

Cô cúi đầu, ngập ngừng đáp: “Cũng không phải...”

Hôm nay, cô ngoan hiền đến lạ, làm anh dấy lên can đảm hôn lên má cô. Vậy mà cô không hề tức giận hay bỏ chạy, chỉ nhìn anh với gương mặt đờ

bùng. Phản ứng này thật sự khiến anh vui mừng khôn xiết, tim đập rộn ràng.

“Anh... bằng lòng làm tất cả vì em sao?” Cô khe khẽ cắt lời trong bóng tối.

“Ừ.” Anh gần như lập tức đáp.

Cô nhẹ nắm tay anh, không nói lời nào, trên gương mặt ẩn hiện chút ưu phiền và bất lực.

Lái xe rời đi, anh chợt ngẩng đầu theo bản năng. Giữa những tòa nhà cao tầng nhấp nhô, san sát, dường như anh lại nhìn thấy đôi mắt kia lần nữa, đôi mắt chất chứa thù hận nhìn chòng chọc vào họ từ trong bóng tối. Anh cười khẩy, lạnh lùng nhìn về phía trước.

Trên đường cái, xe cộ qua lại như thoi đưa, ánh đèn muôn màu như dòng nước chảy xuôi trên tấm kính chắn gió. Trong lúc chờ đèn tín hiệu giao thông, một con bướm bông từ đâu bay đến, đậu trên nắp xe anh. Anh nhìn nó, nó cũng nhìn anh, rồi sau đó vỗ cánh bay đi.

Lòng anh thoáng kinh hãi. Đó là con bướm anh từng thấy trong mơ.

Thanh phố Tuấn nằm ở vùng phía Nam, diện tích không lớn, phong cảnh say lòng người, khí hậu ôn hòa, dễ thích nghi. Thiệu Dũng – đội trưởng Đội cảnh sát hình sự thành phố là một người đàn ông gần năm mươi tuổi nhưng vóc dáng vẫn cường tráng, khỏe mạnh, mặt mày cương nghị, mặc chiếc áo jacket đen, thần thái không thua gì mấy chàng trai trẻ. Nếu tình cờ gặp được, chắc chắn không ai có thể rời mắt trước vẻ phong độ và đẹp lão của người đàn ông này.

Trước giờ làm việc sáng nay, Thiệu Dũng vừa tranh thủ ăn bánh bao vừa một mình đánh cờ trong văn phòng. Đây cũng là thú vui nhân lúc rảnh rỗi của ông.

Một nhân viên văn thư chạy vào báo cáo sếp: “Sếp Thiệu, phòng hành chính tổng hợp đang thống kê vật tư cần mua cho quý sau. Em đã làm theo lời sếp, đề xuất thêm áo, tất và giày cho đội rồi.”

Thiệu Dũng không hề ngẩng đầu lên: “Tốt.”

“Có cần gì khác không ạ?”

Thiệu Dũng đi một nước cờ mới sức nhớ: “Đúng rồi, bảo căng tin mua thêm một chút cá tươi, cải thiện bữa ăn cho anh em.”

“Vâng.”

Nhân viên văn thư đi ra ngoài. Thiệu Dũng chơi cờ thêm một lát, sau đó ngẩng đầu nhìn qua cửa sổ. Những áng mây ngừng trôi trên nền trời xanh thẳm, dãy núi phía xa như một người đàn ông trầm tĩnh, lặng lẽ quan sát thành phố nhỏ. Thời tiết thật đẹp. Tháng trước, đội của họ vừa phá được một vụ hung án, còn bất ngờ bắt được một tội phạm truy nã cấp A từ tỉnh khác chạy trốn đến đây. Tháng này chưa có vụ án nào lớn, thiên hạ thái bình, đây là khoảng thời gian nhàn nhã hiếm hoi ưa thích của đội cảnh sát.

Nhưng trên thực tế, cuộc sống của họ có ngày nào được thanh nhàn thật ư? Lát sau, một người cảnh sát vội vàng đến gõ cửa: “Sếp, xảy ra án mạng rồi. Vừa phát hiện một thi thể nữa ở công viên Vọng Giang.”

Thiệu Dũng nhanh chóng thu dọn bàn cờ, vươn vai đứng dậy: “Đi, đi xem thử.”

Công viên Vọng Giang nằm ở phía Tây thành phố Tuấn, chiếm trọn một khu đất rộng lớn, là nơi được người dân sống gần đó vô cùng yêu thích. Bình thường, nơi đây luôn đông đúc, tấp nập, người qua kẻ lại như nêm cối. Nhưng sáng sớm hôm nay, sau khi phát hiện ra thi thể, nhân sự ở đây đã hoảng hốt phong tỏa công viên trước giờ mở cửa, nhờ vậy mà bảo vệ được hiện trường nguyên vẹn. Khi đến nơi, Thiệu Dũng còn khen quản lý công viên làm rất tốt.

Cồn viên có bốn cổng Đông, Tây, Nam, Bắc, xung quanh được bao bọc bởi dãy tường cao, người bình thường hoàn toàn không thể trèo vào. Địa điểm phát hiện thi thể là cánh rừng sâu thuộc khu vực hẻo lánh nhất của công viên.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Nhóm cảnh sát bao vây khu rừng kín kẽ đến giọt nước cũng không lọt. Thiệu Dũng ngồi cạnh thi thể, nhíu mày suy tư. Trước mắt ông là một con đường đá, kéo dài từ đường lớn phía xa dẫn vào trong rừng. Bên này không có cảnh sắc gì đặc biệt nên ít người lui tới. Do đó, thi thể rất khó bị phát hiện.

Thi thể nữ nằm trên con đường đá, mặc áo phông trắng ngắn tay, quần short đen và giày thể thao. Chiều cao trung bình, vóc dáng gầy gò, tướng mạo bình thường. Thoạt nhìn, nạn nhân chừng hơn hai mươi tuổi, tóc ngắn, sắc mặt trắng bệch, sống mũi cao thẳng, môi hơi dày, trên mặt có mấy nốt tàn nhang. Đó là kiểu người nếu hòa vào đám đông cũng không mấy ai chú ý.

Ngoại trừ trên cổ có vết bầm tím thì tạm thời không phát hiện ra ngoại thương nào khác. Nếu chỉ là một thi thể như vậy, chắc chắn sẽ không khiến lực lượng cảnh sát rầm rộ có mặt tại hiện trường như thế.

Thiệu Dũng đeo găng tay, chạm nhẹ vào tay cô gái. Hai tay cô ấy bị trói bằng dây có định trên đầu. Hai chân cũng bị trói chặt ở mắt cá chân và bị bôi đen bằng nước sơn.

Dưới người cô ấy là một đôi cánh màu đen khổng lồ vẽ bằng sơn trên nền đá phẳng, trên cánh vẽ từng mảng hoa văn màu hồng như những đôi mắt khép

kép của côn trùng đang nhấp nháy nhìn mọi người. Thi thể nạn nhân như một con sâu mềm mại bị vấy trong đó.

“Giống bươm bướm...” Một cảnh sát hình sự trẻ tuổi đứng cạnh đó khẽ thở dài.

Thiệu Dũng chột rùng mình, nhìn sang cậu ta rồi đứng phất dậy.

“Sếp, hung thủ không phải bị biến thái chứ?” Cậu cảnh sát vội hỏi.

Thiệu Dũng đáp: “Có khả năng này.”

“Nếu là biến thái, vậy chúng ta có cần... mời người kia đến không?”

Thiệu Dũng nghĩ ngợi một hồi, bác bỏ đề nghị: “Không, không cần đâu. Tạm thời đừng nói với cậu ta. Gọi điện đến Bắc Kinh, mời chuyên gia tâm lý tội phạm đến giúp.”

Chập tối, Giản Dao ngồi một mình trước cửa sổ, thần thờ ngắm cảnh hoàng hôn. Lúc này, văn phòng cảnh sát hình sự rất yên ắng, mọi người đã đi ăn cơm cả rồi. Dường như mỗi ngày trôi qua, Giản Dao lại thích ở một mình nhiều hơn. Cuộc sống quanh quẩn và cô độc như vậy khiến trái tim cô bớt xao động, tựa như nắm trong tay được điều gì đó, lại có thể đợi điều gì đó mà không ai biết.

Phương Thanh đẩy cửa đi vào, trán ướt mồ hôi, áo sơ mi ướt đầm dẫm vào lưng. Sau vụ án lần đó, má trái của anh lưu lại một vết sẹo khó lành, khiến đáng vẻ anh tuần ngày nào toát lên sự hung tợn, lạnh lùng.

Anh bình tĩnh ngồi xuống đối diện cô, châm thuốc rít từ từ. Giản Dao thoáng nhìn anh nhưng không nói gì.

Một lát sau, mồ hôi trên người đã dần khô nhưng ngọn lửa trong lòng vẫn chưa tắt, Phương Thanh dập điếu thuốc lá, ngược mắt nhìn: “Hành động của em lúc làm nhiệm vụ hồi chiều là sao? Không muốn sống nữa hả? Chẳng nào mới đến lượt một nữ chuyên gia tâm lý tội phạm như em đi bắt người giúp đội cảnh sát hình sự?”

Giản Dao bình tĩnh giải thích: “Em chỉ bắt kẻ khả nghi thôi, không phạm sai lầm gì.”

“Phải, không phạm sai lầm gì.” Phương Thanh cười lạnh, “Nếu thật sự xảy ra sai sót, em và anh còn có thể ngồi đây nói chuyện sao? Em đấy, theo anh học mấy chiêu phòng thân mới một năm mà giờ đã coi khinh anh rồi, đúng không? Bắt tội phạm cũng không cần cảnh sát hình sự chuyên nghiệp như anh nữa, chỉ cần dân nghiệp dư như em là đủ, đúng không?”

Giản Dao mỉm cười: “Quả nhiên anh sống ở Bắc Kinh lâu nên nói chuyện trôi chảy lắm rồi. Lúc bọn em mới gặp anh ở thành phố cổ, anh vẫn còn giọng chữ N và L cơ.”

Thấy cô muốn đánh trống lảng, không chịu nhận sai, Phương Thanh không tiếp tục truy cứu nữa. Nhưng anh vẫn phải nhắc nhở: “Bọn em? Là em và cái tên bỏ đi không một lời từ giả đấy hả? Có phải một ngày anh ta không trở về thì em vẫn tiếp tục dồn ép mình như vậy không? Thức dậy sớm hơn ai hết, bận bịu muộn hơn tất thảy, không biết quý trọng sức khỏe. Nhìn những thương tích trên người em đi!” Anh nhắc cánh tay cô lên, Giản Dao khẽ kêu đau, tay áo trượt xuống để lộ hai vết xước đang rỉ máu. Không chỉ như vậy, cả cánh tay cô đều chằng chịt những vết bầm cả cũ lẫn mới di luyện tập đánh nhau với cảnh sát hình sự.

Giản Dao rút tay lại, khẽ kéo tay áo xuống. Phương Thanh tự biết đã lỡ lời, nhưng trong lòng anh vẫn nhức nhối, khó chịu vô cùng: “Đừng đối xử với bản thân như vậy. Tự đẩy dọa mình vì tình là rất ngốc, biết không?”

Giản Dao lặng thinh không đáp. Ánh hoàng hôn ảm áp phủ xuống tòa nhà Cục Cảnh sát một tấm áo choàng thướt tha, trong suốt. Cô thoáng buồn bã: “Em không phải tự đẩy dọa bản thân. Em biết mình đang làm gì?”

“Vậy em đang lang gi?”

“Em đang đợi anh ấy. Chờ đến khi anh ấy trở về, em sẽ bảo vệ anh ấy.”

Phương Thanh sững sờ hồi lâu. Anh từng gặp không ít phụ nữ kiên cường. Nữ cảnh sát hình sự ý chí sắt đá, nữ pháp y lạnh lùng vô cảm, và cả Kim Hiểu Triết mạnh mẽ của anh nữa. Nhưng Giản Dao khác hẳn với họ. Trên người cô toát lên một sức mạnh vừa mềm mại vừa ngoan cường. Sau khi Bạc Cận Ngôn rời đi, sức mạnh ấy càng hiện rõ nét. Ban đầu, Giản Dao là một cô gái dịu dàng, đáng yêu, chỉ khi nào bị ép vào tình thế cấp bách thì sự cứng cỏi kia mới bộc phát. Nhưng bây giờ, khí chất của cô đã thay đổi hoàn toàn.

Một năm qua, Giản Dao gầy đi không ít. Hai má và cằm vốn mềm mại, mịn màng, giờ trở nên sắc sảo và ẩn chứa nét quật cường của người phụ nữ từng trải. Làn da dăm nắng, thân thể khỏe khoắn nhưng vóc dáng vẫn mảnh mai, thon thả. Ánh mắt cô trầm tĩnh, sáng ngời, Phương Thanh có thể thấy rõ tính cách độc lập và kiên trì của cô qua đôi mắt ấy.

Có một cảnh sát hình sự từng nói với anh: Khổ nạn sẽ tôi luyện một người trong ra ngoài. Anh đã thấm thía câu nói này khi nhìn vào Giản Dao. Anh tự ngầm thấy, cửa ải khó khăn nhất trong những năm qua của mình chỉ là chuyện tan hợp với Kim Hiểu Triết. Anh biết rõ, bản thân và những người xung quanh đều không thể hiểu những điều mà Giản Dao đã trải qua.

Lát sau, Phương Thanh thốt ra một chữ: “Ngốc.”

Nhưng Giản Dao chỉ cười vừa xoa bụng: “Em thấy hơi đói rồi, đi ăn gì đây?”

“Còn ăn gì nữa.” Phương Thanh vớt đầu lọc vào thùng rác. “Hôm nay phá được vụ án lớn như vậy, đương nhiên phải đến quán nước Tiểu Hồng làm vài chai bia và ăn đã đời rồi.”

Giản Dao cười rộ lên: “Tuyệt.”

Quán nướng Tiểu Hồng quả thực là thiên đường đối với họ, vừa ngon bổ rẻ còn mở cửa đến tận khuya. Vậy nên mấy người đàn ông vất vả lắm mới trút được gánh nặng ban ngày, về đêm luôn thích đến quán ngồi nhâm nhi tán gẫu, gọi người xiên thịt dê, hai con hào sồng, với nửa kết bia, vậy là đủ mỹ mãn!

Mà từ khi nào, Giản Dao đã trở thành nhân viên trong nhóm cảnh sát hình sự thô kệch này nhỉ? Chắc là kể từ ngày trong nhà không còn người đàn ông kỹ tính thích kén cá chọn canh kia chờ đợi cô rồi.

Ánh đèn đang mờ nhạt, gió thổi xào xạc trong đêm. Phương Thanh giành một bàn rộng rãi, sạch sẽ có tầm nhìn hướng ra bờ sông, có thể vừa ăn đồ nướng vừa ngắm cảnh. Anh vô cùng đắc ý, tự hào bản thân mang cốt cách lãng mạn và hào hoa của một người cảnh sát hình sự ở thành phố cổ.

Kéo một chiếc ghế nhựa cho Giản Dao, anh hào phóng nói: “Ăn thoải mái đi. Lát nữa Lão Lạc sẽ đến. Chúng ta mau xử mấy món sơn hào hải vị này trước đã.

Giản Dao “ùm” một tiếng. Cùm từ “sơn hà hải vị” này vốn là “tư chuyên môn” củ thanh niên IT An Nham. Chắc hẳn Phương Thanh cũng không ý thức được bản thân bị “tiêm nhiễm” từ lúc nào.

Ăn thịt nướng bên sông, đón nhận làn gió hây hây thổi, nỗi phiền muộn trĩu nặng trong lòng mà không thể giải bày tạm thời bị vớt qua một bên. Thế là hai người bắt đầu nói về mấy chuyện lý thú trong Cục, dần dần, bầu không khí trở nên vui vẻ, náo nhiệt hơn. Một ngày của cảnh sát hình sự có thể vội vã trôi qua. Một ngày chờ đợi như con sông sâu thẳm lặng lẽ như xuôi dòng.

Quả nhiên, họ ngồi không bao lâu thì Lạc Lang đến. Nhìn thấy anh ta, Phương Thanh và Giản Dao đều cười lộ lên. Xe hơi màu đen sang trọng, giày tây bóng loáng, ngay cả khuy măng séc trên tay áo sơ mi cũng sáng lấp lánh dưới ánh đèn đường. Một người đàn ông cực phẩm khiến bà chủ Tiểu Hồng hai mắt tỏa sáng nhìn không chớp mắt. Trong tay anh ta còn cầm một túi to tôm càng tươi rói, thơm lừng.

Túi tôm càng vừa chạm xuống mặt bàn đã bị Phương Thanh mở ra. Anh ta lấy một con cho vào bát, hi hục đánh chén.

Giản Dao khẽ cười: “Lão Lạc, mấy ngày nay anh bận lắm hả?”

“Ừ.” Lạc Lang đáp lại bằng nụ cười triu mến như một người anh trai. “Vừa xong một vụ án. Hung thủ chính là tên tội phạm cường hiếp bị đơn vị của em bắt được nửa năm trước ấy.”

“Ồ?” Giản Dao và Phương Thanh đều ngẩng đầu ngược nhìn anh ta. “Kết quả phán quyết thế nào?”

Về mặt Lạc Lang vô cùng lạnh nhạt. “Anh là luật sư biện hộ, cãi thua, phán quyết ba mươi năm tù.”

Giản Dao và Phương Thanh đập tay. Lạc Lang không thềm đề tâm, như thể cãi thua là chuyện thường tình. Anh ta ôn hòa nhìn họ dưới ánh đèn đêm. Tuy có lúc lập trường của mọi người bất đồng, nhưng dường như đôi bên đều có sự ăn ý và thấu hiểu một cách kỳ lạ.

Có rất nhiều việc trong đời là do duyên phận đưa đẩy. Ví dụ như một năm qua, không biết yếu tố nào khiến ba người họ bắt gặp thân thiết, gắn bó.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Type: Lê Huyền

Trên đời này, việc duy nhất khiến Lạc Lang không thể chịu được có lẽ chính là thấy Giản Dao bị tổn thương. Ban đầu, ai cũng nhìn ra tình cảnh mất hồn lạc vía của cô. Gần như mỗi ngày, Lạc Lang phải chạy đến bệnh viện, nhà cô và Cục Cảnh sát vài lần để đưa thức ăn tẩm bổ, tài liệu hay đưa đón cô đi làm. Thậm chí vừa nhận được tin tức về Bạc Cận Ngôn, anh ta liền lập tức báo với cô ngay. Lạc Lang tí mỉ, chu đáo đến vậy, người xung quanh không biết còn tưởng anh ta mới chính là chồng của cô.

Khi đó, Giản Dao không hề quan tâm đến bất cứ điều gì. Phương Thanh nghi ngờ cô còn không để ý đến sự tồn tại của Lạc Lang nữa kia. Nhưng anh thì có. Khốn kiếp, Bạc Cận Ngôn bị thương đến nông nỗi ấy, bắt đắ dĩ phải bỏ đi. Lạc Lang cứ quanh quẩn bên Giản Dao cả ngày lẫn đêm là sao? Thế là, có một hôm, Lạc Lang mang hoa quả đến thăm Giản Dao thì bị Phương Thanh phục sẵn dưới lầu tóm cổ, ấn sát vào tường uy hiếp.

“Lạc Lang đúng không? Chỉ là đồng hương thôi, lại sớm tối chăm sóc vợ người khác như thế, có phải ân cần quá mức rồi không?” Phương Thanh lúc nổi

giận có chút đáng sợ, giọng nói lạnh lẽo khiến người ta run rẩy, mặt mày như hung thần ác sát. Không biết có bao nhiêu tên côn đồ đã bị anh dọa chết khiếp rồi.

Lạc Lang tuy bị anh chế ngự, nhìn bề ngoài có vẻ yếu thế, song giọng nói lại vô cùng trấn tĩnh: “Sếp Phuong, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi. Tôi quan tâm đến Giản Dao xuất phát từ tình cảm bạn bè, giống như anh quan tâm đến cô ấy thôi, không hề có bất cứ suy nghĩ vượt quá giới hạn nào cả.”

Phuong Thanh nghe xong thoáng sửng sốt. Thật ra, trông bộ dạng gã đàn ông này rất ngay thẳng, đường hoàng. Nhưng làm sao anh có thể tin tưởng lời nói từ một phía của anh ta chứ? Vậy nên cuối cùng, anh vẫn đuổi Lạc Lang đi, còn gần giọng: “Hừm, là trung hay gian... chúng ta cứ chờ xem.”

Tuy nhiên, tục ngữ nói rất đúng. Lâu ngày mới biết lòng người. Về sau, Phuong Thanh dần phát hiện, Lạc Lang đối với Giản Dao mà nói quả thật không có ý đồ gì khác.

Mặc dù anh ta quan tâm đến cô nhưng tuyệt đối không vượt quá giới hạn tình bạn. Anh ta thường xuyên gọi Giản Dao đi ăn cơm, cũng không so đo chuyện cũ mới cả. Phuong Thanh đi cùng, và chỉ cười xòa trước ánh nhìn lạnh nhạt đầy cảnh giác của anh. Không chỉ vậy, Lạc Lang còn hay dùng cấp tài liệu pháp luật cho đội của họ, nhiệt tình với những cảnh sát hình sự khác hẳn như đối với Giản Dao. Thỉnh thoảng, anh ta thuận đường lái xe đưa đón cô, nhưng không phải vào buổi tối, cũng không ở lại lâu. Có lần, Giản Dao hẹn gặp e gái Giản Huyền, nhất thời không khống chế được tâm trạng nên uống quá nhiều. Lạc Lang bắt gặp cảnh đó, vội vàng nhắc Phuong Thanh sắp xếp một nữ cảnh sát tới đưa cô về nhà. Anh ta gần như tuân thủ nghiêm ngặt lẫn ranh giới nam và nữ với Giản Dao.

Phuong Thanh cảm thấy, hình như Lạc Lang thật sự không có ý nghĩ không an phận nào với cô cả. Mà nếu có thật thì cũng chỉ giấu kín trong lòng, tuyệt đối không lộ ra. Chỉ với điểm này thôi đã đủ để anh thay đổi cách nhìn với anh ta rồi. Vì thế, ba người họ dần trở nên thân thiết và khăng khít với nhau.

Có lần, Phuong Thanh hỏi đùa Giản Dao: “Em thấy Lạc Lang thế nào?”

Giản Dao thành thật nhận xét: “Anh ấy là người có tấm lòng bao dung và mục tiêu rõ ràng. Em có thể cảm giác được anh ấy kết bạn với em xuất phát từ thiện ý.”

Phuong Thanh gật đầu, sau đó nghe Giản Dao nhẹ nhàng buông lời: “Cận Ngôn không ở đây, nếu người khác có gì không ổn, em sẽ không làm bạn với họ đâu.”

Vậy là Phuong Thanh liền sáng tỏ. Trên đời này, lòng dạ của mỗi người đều như một tấm gương sáng, người khác nhìn vào chỉ thấy hình ảnh phản chiếu của mình mà thôi.

Về sau, ba người càng lúc càng quen thân, chuyện gì cũng nói với nhau không chút e dè, trở thành những người bạn thân chân chính,

Mùi thịt nướng hòa cùng mùi bia xộc vào mũi. Nhưng mũi Lạc Lang rất tỉnh, anh ta hít hà vài hơi bèn hỏi: “Sao tôi ngửi thấy được mùi thuốc vậy, là ai bị thương à?”

Giản Dao cười đáp: “Là em, chút thương tích còn con thôi, không sao đâu.”

Phuong Thanh tặc lưỡi. “Chiếc mũi này làm người ta phải ghen tị đấy.”

Lạc Lang không để ý đến Phuong Thanh, uống thêm vài hớp bia rồi len chuyển mấy chai bia còn lại dưới bàn sang chỗ chân mình. Phuong Thanh thấy được, chỉ cười không nói.

Nếu nói hiện tại, Phuong Thanh là “ông chủ” của Giản Dao thì Lạc Lang chính là anh trai cô. Hai người đều âm thầm chăm sóc cho cô, đó là sự ăn ý không cần nói ra giữa hai người đàn ông.

Phuong Thanh vừa hút thuốc vừa trêu: “Sao không dẫn bạn gái anh đến đây?”

Lạc Lang cười xòa: “Cô ấy quen ăn cơm Tây uống rượu vang rồi, không quen ăn tôm càng nướng lề đường, tôi dẫn theo làm gì?” Sau đó, anh ta không hề yếu thế, quay sang kích lại Phuong Thanh: “Bạn gái anh hậu của anh đâu? Không phải lúc trước rầm rộ, đình đám lắm sao? Sao không thấy anh dẫn tới ra mắt vậy? Có phải là đại minh tinh nên bất tiện không?”

Lần trước, Phuong Thanh bị thương nặng, Kim Hiểu Triết tự mình xông vào bệnh viện Công an, làm xôn xao cả thành phố.

Phuong Thanh phun vò tôm ra, hờ hững đáp: “Nhắc đến làm gì? Chia tay rồi.”

Giản Dao khẽ vỗ vai anh.

Về mặt Lạc Lang ngượng ngùng: “Xin lỗi, không nghĩ hai người lại như vậy.”

Phuong Thanh cười hi: “Bạn gái anh không chịu ăn đồ nướng uống bia lề đường với anh. Còn bạn gái tôi không chịu nổi kiếp sống của cảnh sát hình sự như tôi nữa. Cô ấy nói sợ một ngày nào đó, cô ấy vừa thức dậy thì tôi đã “đi đời” rồi.”

Giản Dao về đến nhà thì đêm khuya. Căn hộ to lớn, trống trải và tĩnh lặng như tờ. Cô nằm trên giường đọc sách một lúc rồi tắt đèn, nhưng trần trọc mãi vẫn không sao ngủ được.

Ngoài cửa sổ, bầu trời tăm tối không một ánh sao. Giản Dao đứng dậy đi đến phòng sách. Căn phòng vẫn quanh quẩn như mọi khi, tất cả sách và tài liệu của Bạc Cận Ngôn được Giản Dao xếp ngay ngắn ở góc phòng. Cô lấy một quyển ra, ngồi xem dưới ánh đèn ngoài cửa sổ hắt vào, sau đó ngẩng đầu nhìn chiếc bảng trắng trên tường.

Đó là chiếc bảng mà Bạc Cận Ngôn hay dùng. Cô đã lau chùi sạch sẽ, chỉ để lại ở góc phải phía trên một con số: 341.

Giản Dao đi đến trước tấm bảng, xóa số 1 đi, viết lại thành số 2. Cô chợt thấy lòng đau nhói, mắt cũng cay cay, nhưng cô cúi đầu, cố kìm nén giọt trào dâng nơi khóe mắt.

Anh sẽ trở về, anh nói anh sẽ trở về. Điều cô cần làm chính là một lòng chờ đợi, ngày qua ngày, tháng qua tháng, thậm chí năm này qua năm khác, chỉ như vậy thôi. Nhưng đến khi nào anh mới xuất hiện trước mặt vợ lần nữa đây?

Không phải cô không tìm được anh. Có An Nham bên cạnh, anh muốn mai danh ẩn tích là chuyện rất dễ dàng. Nhưng nếu nhờ cậy cảnh sát tìm kiếm, nhất định sẽ tìm được manh mối. Chỉ là Giản Dao sẽ không làm vậy.

Không cần phải hỏi ngày về, vị thần thám tài ba với đôi mắt mù loa kia của cô sẽ có ngày tìm được đường về nhà. Giản Dao ngẩng đầu, thần thờ nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Bóng đêm khiến người ta cảm thấy chạnh lòng và cô đơn cũng bao phủ một mái nhà cao tầng khác đó không xa. Qua ống nhòm, Lạc Lang thấy cửa sổ nhà Giản Dao đã tắt đèn. Sau đó, anh ta cũng lên giường đi ngủ. Những bức ảnh dán chi chít trên tường bị tháo xuống phân nửa trong một năm qua, giờ đây chỉ còn lại ảnh cười vui của Giản Dao, Giản Huyền và mẹ cô thôi. Nghĩ đến vẻ mặt bình tĩnh và ôn hòa khi uống bia tối nay của cô, Lạc Lang bất giác nở nụ cười. Anh ta cầm cốc nước đến, uống năm viên thuốc ngủ rồi nhắm mắt lại.

Giờ phút này, chỉ có nhà Phương Thanh vẫn đèn đóm sáng trưng. Đây là căn hộ một phòng ngủ anh thuê ở gần Cục Cảnh sát. Dạo này, anh luôn trằn trọc khó ngủ, bèn quyết định tập vài động tác thể dục, sau đó tắm rửa sạch sẽ rồi nằm trên giường thở hổn hển.

Nhắm mắt thật lâu, Phương Thanh lại choàng dậy. Anh mở album trong di động ra, bỗng giật mình hoảng hốt. Ảnh Kim Hiểu Triết vẫn còn đó. Lần trước cãi nhau, anh đã xóa sạch sẽ rồi mà? Thế nhưng hình ảnh của cô, tin tức của cô, thậm chí bất cứ biến động nhỏ nào về cô anh đều có thể tìm được cả đồng trên mạng.

Phương Thanh chăm chú nhìn gương mặt cô trên màn hình điện thoại, hơi thở dần dần hỗn loạn. Quả thật, người ta khó mà tự chủ được khi yêu. Mỗi đến lúc một nhòai cả người, anh mới vút đi động sang một bên, chỉ kín nửa gương mặt và chìm vào giấc mộng.

Tại thành phố nhỏ phía Nam, có một căn nhà đơn độc nằm trên ngọn núi xanh. Ánh mặt trời sớm mai rọi qua khung cửa sổ, nắng vàng lá xanh rực rỡ như thảng cảnh chốn nhân gian.

Trong một buổi sáng tuyệt đẹp như thế, An Nham vẫn ngủ thảnh thơi đến chín giờ mới mơ màng tỉnh giấc. Cậu vươn vai ngáp dài, từ từ bò dậy khỏi giường.

Hình như tên đàn ông độc thân nào cũng cau có khi thức dậy thì phải. Cậu nhăn mặt làm vệ sinh cá nhân rồi đi dép lê loẹt xoẹt xuống lầu. Bước xuống cầu thang cậu mở di động lên, cập nhật tình hình của bạn bè. Nhìn thấy tấm ảnh selfie của Cố Bằng Bằng trong bộ trang phục cosplay mới, tâm trạng của An Nham trở nên phấn chấn hơn. Cậu lặng lẽ bấm like cho cô nàng rồi âm thầm tải hình về máy. Sau đó, An Nham ngẩng đầu nhìn cả căn nhà đầy nắng, phát hiện thời tiết thật đẹp.

Cậu đi thẳng đến căn phòng nằm ở góc khuất tầng một. Cửa đóng kín nhưng không khóa, lẽ như đối phương có việc gì cũng tiện cho An Nham ra vào phòng. Cậu khẽ đẩy cửa ra, cả gian phòng thật yên tĩnh, tối tăm, ngay cả màn cửa cũng che kín mít. Nương theo ánh sáng mờ mờ, An Nham thấy anh nằm thẳng tắp trên giường như một thân cây, trên người đắp hờ một tấm chăn mỏng.

Mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ này của anh, An Nham đều lắc người trong chốc lát. Sau đó, cậu mạnh mẽ gõ cửa không chút nể nang. Ngồi đàn ông trên giường thoáng cử động.

An Nham lớn giọng: “Lão đại, nên dậy rồi.”

Lần đầu gặp phải người có thể thức đêm và ngủ ngày nhiều hơn cả mình, An Nham cảm thấy “ngôi vị số một” của mình đã bị người ta cướp mất rồi.

Bạc Cận Ngôn chống tay ngồi lên, mò mẫm tìm chiếc kính râm trên tủ đầu giường. Vài tia sáng hiem hoi len lỏi trong phòng, hắt lên dáng vẻ cao lớn, gầy gò của anh trong bộ đồ ngủ. An Nham lẳng lặng nhìn đồng hồ rồi quay người đi vào phòng bếp.

Chỉ một lúc sau, cậu đã nấu xong bữa sáng. Bạc Cận Ngôn đi đến bàn ăn. Anh đã thay quần tây, sơ mi và vẫn đeo mắt kính.

An Nham lẩm bẩm: “Lúc ở nhà, anh không thể bỏ kính ra sao?”

Bạc Cận Ngôn đáp ngắn gọn: “Không thể.”

Không phải người mù nào cũng cố chấp, trầm mặc và tự ti, như người đàn ông này chẳng hạn. Anh luôn biết cách tận dụng lợi thế mình có được trong mọi hoàn cảnh, ví dụ như lúc này, tuy mất mù nhưng mũi lại thính hơn bao giờ hết. Anh vừa ngồi xuống ghế, cánh mũi khẽ mấp máy hai cái, sắc mặt liền nặng nề ngay: “Lại là sandwich trứng chiên? Đã một năm mà tài nấu ăn của cậu vẫn không hề tiến bộ, quả thật đáng khâm phục đấy!”

An Nham chẳng buồn đoái hoài đến lời khen độc địa đó. Trai độc thân cần gì phải xấu hổ về tài nấu ăn của mình cơ chứ? Thậm chí, cậu còn cười nhạt:

“Anh sai rồi, là hai mươi sáu năm vẫn không tiến bộ.”

Sau đó, An Nham vui đầu ăn, còn Bạc Cận Ngôn chỉ xiên vài miếng trong đĩa cho có lệ. Anh thật sự khó mà nuốt trôi, có chút hoài niệm mấy bữa ăn sáng phòng phú trước đây do Giản Dao chuẩn bị. Nhưng một khi nhớ nhưng rục rịch trĩu dậy, anh lập tức ra lệnh cho bản thân phải kìm nén lại.

“Cậu không thể chiền cá à?” Bạc Cận Ngôn khó chịu hỏi.

An Nham điềm nhiên cắn sandwich: “Không phải hai hôm trước mới ăn sao? Hơn nữa, có ai sáng nào cũng ăn một con cá đầu chứ?” Nói rồi, cậu liếc Bạc Cận Ngôn. “Mất anh không thấy gì, ăn nhiều cá cũng không tốt, lỡ học xương cá thì sao? Lẽ nào còn muốn em gỡ xương cá giúp anh?”

“Hừm...” Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt công kích: “Cậu lo lắng quá rồi. Tôi nhắm mắt cũng có thể phun ra cả bộ xương cá không thiếu cái nào.”

An Nham á khẩu. Cậu thật sự không muốn nói chuyện với người này nữa. Nhưng vừa ngẩng đầu thấy cặp kính đen và gương mặt tuấn tú sa sầm của anh, trong phút chốc cậu lại mềm lòng: “Cùng lắm hôm nay em đi siêu thị mua hamburger cá, xúc xích cá và cá viên về. Nếu có cá tươi thì mua một con.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu đồng ý.

Sau khi ăn xong, An Nham không muốn rửa bát chút nào. Phốt lò đồng bát đĩa trong bồn, hai người chạy xe xuống núi.

Thành phố Tuân này nói lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Bạc Cận Ngôn chọn ẩn cư nơi đây vì đã từng có mối quan hệ với một người. Ngay cả căn nhà họ đang ở cũng do đối phương lo liệu.

Họ nhanh chóng đến đội cảnh sát hình sự thành phố. An Nham đỗ xe xong, Bạc Cận Ngôn lấy giấy ra, dò đường bước lên bậc thang. Hình ảnh người đàn ông trong bộ đồ tây, mặt mũi sáng sủa, gầy gò và đôi mắt mù lòa đi thẳng vào Cục Cảnh sát luôn khiến người khác chú ý. Thành thoảng cũng có vài lời ban tán khe khẽ, nhưng Bạc Cận Ngôn chẳng buồn bận tâm. Hai tay An Nham rút túi quần, lững thững đi sau anh.

Nhưng hôm nay, họ lại bị cho “leo cây”. Anh cảnh sát hình sự chịu trách nhiệm tiếp đón họ áy náy nói: “Xin lỗi giáo sư Bạc, Tiểu An. Hôm nay sắp tới có việc đột xuất phải đi đón một vị khách quan trọng. Có điều, tài liệu tổng kết vụ việc lần trước giáo sư Bạc giúp chúng tôi phá án đều ở đây. Nếu hai người có yêu cầu gì khác thì cứ nói với tôi.”

An Nham nhận lấy tài liệu. Bạc Cận Ngôn thờ ơ cất lời: “Cảm ơn.”

Anh cảnh sát còn muốn nói thêm vài câu, nhưng Bạc Cận Ngôn lảng tai nghe động tĩnh trong văn phòng một chút, chột cười hỏi: “Gần đây đang bận vụ án gì vậy?”

Anh ta thoáng ngơ ngác, thấy An Nham cũng nhìn mình vội lấp liếm: “Không có, gần đây không có vụ án nào. Thành phố nhỏ này của chúng tôi chẳng mấy khi xảy ra hung án. Là... cấp trên đến kiểm tra, mọi người đang chuẩn bị thôi.”

An Nham dễ dàng nhìn thấu lời nói dối vụng về đó, sắc mặt thoáng thay đổi. Bạc Cận Ngôn khẽ mỉm cười, đứng dậy ngay tức khắc, bỏ lại một câu: “Nếu không có vụ án, vậy chúng tôi xin cáo từ.” Rồi quay người bước đi.

Anh cảnh sát liền ngăn lại: “Xin chờ một lát! Tuy hôm nay sắp chúng tôi không ở văn phòng nhưng đã đặt một bàn ở nhà hàng gần đây. Mấy anh em muốn mời hai người dùng bữa để tỏ lòng cảm ơn...”

Bạc Cận Ngôn không hề dừng bước. “Không cần đâu. Tôi không thích ăn cơm với người lạ.”

Anh cảnh sát ngẹn họng, trân trối nhìn theo bóng lưng anh.

An Nham chỉ nở một nụ cười đầy ẩn ý với anh ta rồi bỏ tay vào túi, đi theo Bạc Cận Ngôn.

Rời khỏi Cục Cảnh sát, Bạc Cận Ngôn và An Nham đi ăn trưa. Các thành phố phía Nam có rất nhiều nét tương đồng: Đường phố sầm uất huyền ảo, các món đặc sản muôn màu muôn vẻ, nhà cửa cao thấp san sát...

An Nham tìm một quán cơm bình dân, gọi con cá một cân rưỡi và đĩa đùi gà rô ti. Trong lúc đó, Bạc Cận Ngôn hỏi phục vụ: “Có hoành thánh da cá không?”

Phục vụ hơi ngạc nhiên: “Gì ạ? Không có.”

An Nham tắc lưỡi: “Anh có thể dùng yêu cầu cao như vậy đối với việc ăn uống được không?”

Bạc Cận Ngôn thẳng thắn đáp: “Không thể.”

Bất chợt, anh nhớ đến quãng thời gian sau khi về nước, cũng ở một thành phố nhỏ phía Nam, lần đầu tiên anh được ăn món hoành thánh da cá cùng cô, và còn... một người nữa.

Dường như những ký ức tốt đẹp nhất, ấm áp nhất trong đời anh đều có sự hiện diện của hai con người luôn rạng rỡ như ánh mặt trời ấy. Anh từng có được cả hai người, một bên là tình bạn, một bên là tình yêu.

Bạc Cận Ngôn đưa tay đẩy chiếc kính râm, vẻ mặt trầm ngâm, tĩnh lặng.

An Nham ngồi bên cạnh chơi game, khoe mắt chú ý thấy chỗ ngồi của Bạc Cận Ngôn quá gần lối đi, người qua kẻ lại rất dễ đụng phải anh, cậu liền nhắc nhở: “Ngồi dịch qua phải một chút.”

Cậu không nói nguyên nhân, nhưng Bạc Cận Ngôn lại nghe lời và xê dịch ghế.

Thức ăn được bung lên, hai người im lặng dùng bữa. Sau khi ăn lưng lửng dạ, An Nham uống một ngụm hồng trà lạnh rồi ngắc đầu hỏi: “Lão đại, khi nào chúng ta trở về?”

Bạc Cận Ngôn lặng đi chốc lát mới trả lời: “Nhiều nhất là ba tháng nữa, tôi sẽ kết thúc chuyện này với bọn họ.”

An Nham gật đầu: “Hiểu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Type: Lê Huyền

Trời còn chưa sáng, Phương Thanh đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Anh bắt máy nói vài câu, cả người chợt tỉnh táo trở lại. Sau khi cúp điện thoại, anh lập tức gọi cho Giản Dao. Hai người ra khỏi nhà khi bình minh còn chưa ló rạng. Taxi chạy băng băng trong thành phố tĩnh lặng, vắng vẻ. Lác đác có bóng vài người lao công in dấu dưới vệt đèn đường. Phương Thanh và Giản Dao lặng lẽ khởi hành đến thành phố Tuần.

Giản Dao khẽ: “Nơi đó tiếp giáp với thành phố Đồng quê e đây.”

“Ồ? Vậy em có muốn tranh thủ về thăm quê không?”

“Không cần đâu.”

Phương Thanh lại nhìn cô: “Thành phố Tuần nay khá thú vị. Anh đã xem tài liệu rồi. Thành tích phá án trước giờ của họ rất khá, nửa năm nay đứng đầu toàn tỉnh về tỷ lệ phá án, còn bắt được mấy tội phạm bị truy nã trên cả nước. Khá phách lăm!”

Giản Dao khẽ mỉm cười: “Đi gặp họ xem thế nào.”

Phương Thanh gật gù: “Đây là vụ án thứ hai mươi chúng ta nhận rồi nhì?”

Giản Dao nghĩ ngợi: “Đúng vậy.”

Phương Thanh bỗng bật cười: “Có phải gom đủ bảy bảy bốn mươi chín vụ án thì hai người kia sẽ trở về không?”

Giản Dao không trả lời anh, chỉ im lặng nhìn về phía trước. Tổ chuyên án dù chỉ còn hai người vẫn là tổ chuyên án.

Hạ cánh xuống sân bay, họ phải ngồi xe thêm hai giờ đồng hồ nữa. Lúc Phương Thanh và Giản Dao tới trạm xe buýt thì thấy hai chiếc xe của Cục Cảnh sát địa phương đã chờ sẵn ở đó. Thiệu Dũng cười bắt tay với họ: “Hoan nghênh cô cậu đến đây, cô Giản, cậu Phương! Tôi là Thiệu Dũng, đội trưởng Đội ảnh sát hình sự thành phố. Cảm ơn cô cậu đã đến giúp đỡ chúng tôi điều tra vụ án này.”

Giản Dao và Phương Thanh vội khách sáo chào hỏi. Hai bên cùng lên xe. Giản Dao thoáng thót nhìn kỹ dáng vẻ của Thiệu Dũng. Vì đi quá vội vàng nên cô không kịp xem tài liệu về đội cảnh sát địa phương. Giờ phút này, nhìn về tướng mạo ông lớn, cường tráng, mặt mày sáng sủa, uy nghiêm, cô chợt cảm thấy quen quen. Nhưng mấy năm nay đã khá nhiều vụ án, từng gặp quá nhiều người, lại không có trí nhớ siêu phàm như Bạc Cận Ngôn nên cô nhất thời không nhớ ra đã gặp ông ở đâu.

Đúng lúc này, Thiệu Dũng mở cửa xe ra, tầm mắt của cô giao với ông. Đôi mắt của vị cảnh sát hình sự lâu năm trầm lặng như nước, vừa ấm áp vừa ẩn chứa điều gì đó mà Giản Dao không sao đoán được.

Đây là một vụ án mưa sát vô cùng kì dị. Giản Dao không thể không nhận xét như vậy, bởi ít nhất, cô chưa bao giờ gặp phải vụ án như thế. Hơn nữa, khi nhìn thấy ảnh hiện trường xảy ra vụ án, cô còn bất giác cảm thấy sợ hãi.

Trong văn phòng cảnh sát hình sự tối tăm, chiếc máy chiếu đang phát những hình ảnh liên quan đến vụ án. Thiệu Dũng chủ trì cuộc họp, Giản Dao và Phương Thanh ngồi bên cạnh ông. Một cảnh sát hình sự trình bày.

“Nạn nhân là Nhiếp Thập Quân, nữ, 24 tuổi, độc thân, người tỉnh này, khi còn sống là nhân viên tài vụ của một công ty phần mềm.”

Trên màn hình xuất hiện ảnh cô gái trẻ với tóc ngắn, chiều cao trung bình, vóc người gầy gò, mặc áo sơ mi và quần tây. Đây là tấm hình chụp chung cuộc sống ngày thường, trên mặt Nhiếp Thập Quân không hề nở nụ cười.

Trên màn hình xuất hiện ảnh cô gái trẻ với tóc ngắn, chiều cao trung bình, vóc người gầy gò, mặc áo sơ mi và quần tây. Đây là tấm hình chụp cuộc sống ngày thường, trên mặt Nhiếp Thập Quân không hề nở nụ cười.

Bởi vì Bạc Cận Ngôn từng tìm đọc các nghiên cứu về biểu cảm thoáng qua nên mấy năm nay, Giản Dao cũng có chút hiểu biết về tướng mạo con người. Ngoại hình của Nhiếp Thập Quân bình thường, nét mặt cân trọng, có vẻ là người sống nội tâm. Nhìn chung, mọi phương diện của cô gái này đều không có gì nổi bật.

“Thi thể được một nhân viên lao công phát hiện vào 5 giờ 30 phút sáng hôm qua ở công viên Vọng Giang. Pháp y suy đoán sơ bộ thời gian tử vong từ 22 giờ đến 23 giờ đêm một ngày trước đó. Nguyên nhân tử vong được báo là do bị dây thừng siết cổ đến chết. Chúng tôi vừa nhận được thông báo đã lập tức phong tỏa hiện trường trước khi công viên mở cửa.”

Trên màn hình xuất hiện một con đường nhỏ đi sâu vào rừng cây. Đường lát đá quanh co, ven đường trồng hoa cỏ xanh mướt, còn dựng mấy tảng nhám thạch làm điểm nhấn. Nhiếp Thập Quân nằm co giữa đường.

“Là bướm bướm.” Thiệu Dũng trầm giọng cất lời: “Tôi đã gọi cho chuyên gia Sở Nghiên cứu côn trùng tỉnh nhờ tư vấn. Hình dạng này vô cùng giống loài bướm phượng đuôi rồng (1) xuất hiện ở khá nhiều thành phố trong tỉnh ta. Mấy năm qua, do môi trường sinh thái không tốt nên số lượng của loài này đã giảm hẳn.”

(1) Bướm phượng đuôi rồng hay còn gọi là Papilio maraho, một loài bướm thuộc họ Papilionidae là loài đặc hữu của Đài Loan. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều của người dịch)

(2)

Nhóm cảnh sát khẽ thảo luận. Phương Thanh nghiêng đầu nhìn Giản Dao, nhỏ giọng hỏi: “Em có cảm giác gì không?”

Giản Dao nhìn chằm chằm màn hình, chậm rãi lên tiếng: “Cảm giác hung thủ vô cùng kiên nhẫn, nhưng tâm trạng lại cực kỳ đè nén.”

Phương Thanh biến sắc.

Cảnh sát hình sự tiếp tục tổng kết kết quả điều tra ban đầu: “từ qua đến nay, chúng tôi đã nhanh chóng tiến hành điều tra, tình huống trước như sau:

Một, hiện trường vụ án là khu vực sâu hút, vắng vẻ ở công viên, không có camera giám sát. Thời gian xảy ra vụ án là lúc đêm khuya, không có quần chúng. Camera ở cổng công viên quay được thời gian Nhiếp Thập Quân đến chạy bộ là vào 22 giờ 05 phút, từ đó có thể suy đoán thời điểm nạn nhân chạy đến hiện trường là từ 22 giờ đến 22 giờ 25 phút. Điều này cũng phù hợp với kết quả phán đoán thời gian gây án của bên pháp y.

Hai, mối quan hệ gia đình Nhiếp Thập Quân khá đơn giản. Bố mẹ đều ở quê, không có anh chị em. Theo đồng nghiệp công ty phần mềm cho biết, tính cách Nhiếp Thập Quân hướng nội, rất nguyên tắc, ít xã giao, không trò chuyện nhiều với đồng nghiệp, không có mâu thuẫn với người khác. Nạn nhân không có tranh chấp hay nợ nần về vấn đề tiền bạc, tài khoản ngân hàng của cô ấy có mười nghìn tiền tiết kiệm và hơn hai nghìn tệ tiền mặt.

Ba, bạn bè của Nhiếp Thập Quân rất ít. Người bạn thân duy nhất là cô thuê chung nhà đồng thời cũng là bạn bè thời đại học của cô ấy, tên là Phùng Duyệt Hê. Một ngày trước thời điểm diễn ra vụ án, Phùng Duyệt Hê về quê, đến hôm nay mới trở lại. Chúng tôi đã cử người đến trạm xe đón cô ấy về Cục lấy lời khai.”

Phương Thanh nheo mắt: “Nói cách khác, hiện tại, các khả năng trả thù, giết người vì tiền đều chưa có lý do và đầu mối rõ ràng. Nhiếp Thập Quân lại đột nhiên bị người ta giết chết bằng cách thức quái gở như vậy.”

“Đừng thế.” Thiệu Dũng gật đầu. “Cho nên chúng tôi mới mời chuyên gia tâm lý tội phạm đến giúp đỡ.” Ông nhìn về phía Giản Dao, vừa khéo chạm phải ánh mắt của cô. Giản Dao gật đầu. “Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Nếu vậy, cô Giản Dao cho rằng hung thủ có thể là loại người thế nào?” Thiệu Dũng hỏi ngay.

Giản Dao nhìn thẳng vào ông: “Trước mắt mới xảy ra một vụ án nên tạm thời chưa thể kết luận. Nhưng chúng tôi sẽ mau chóng tìm kiếm manh mối sâu hơn và đưa ra phán đoán về tội phạm.”

Cuộc họp kết thúc không bao lâu thì Phùng Duyệt Hê bạn thân của Nhiếp Thập Quân và là đối tượng quan trọng liên quan đến vụ án đã có mặt ở Cục Cảnh sát. Giản Dao và Phương Thanh cùng dự thính quá trình lấy lời khai.

Phùng Duyệt Hê vừa xuất hiện, mọi người đều cảm thấy cô ấy và Nhiếp Thập Quân quả thật là hai kiểu người đối lập nhau.

Phùng Duyệt Hê ngồi trong phòng lấy khẩu cung, mặc áo thun cánh dơi, quần lửng quá đầu gối và giày cao gót. Giản Dao nhận ra trang phục trên người cô ấy đều là hàng hiệu, kết hợp với mái tóc xõa qua vai và phong cách trang điểm nhàn tản khiến Phùng Duyệt Hê càng trở nên xinh đẹp. Cô ấy có tính cách tự tin, hướng ngoại, dù đã khóc sưng đỏ cả mắt nhưng khi nhìn vào cảnh sát, đôi mắt lúng liếng ấy vẫn tựa như biết nói. Bất cứ câu hỏi nào cảnh sát đưa ra, cô ấy đều hết sức phối hợp trả lời. Hiển nhiên, đây là một cô gái bản lĩnh và giỏi giao tiếp.

Hai tay Phùng Duyệt Hề cầm chặt chiếc cốc giấy, như thể muốn tìm thêm chút ấm áp. Trên thực tế, cho đến giờ, cô ấy vẫn chưa chấp nhận được sự thật Nhiếp Thập Quân bị sát hại

“Là bạn thân nhất của Nhiếp Thập Quân, vậy cô có biết cô ấy có thù oán gì với ai không?”

Phùng Duyệt Hề lắc đầu. “Không có, con người của Thập Quân... rất ít nói, cũng không giao tiếp nhiều với ai, tuyệt đối không có thù oán với người khác.”

“Cô ấy có bạn trai không? Hoặc thân thiết với người đàn ông nào đó chẳng hạn?”

Phùng Duyệt Hề vẫn lắc đầu: “Không có, cậu ấy chưa có bạn trai.”

“Hay có người đàn ông nào đó đang theo đuổi cô ấy mà cô không biết không?”

“Không đâu.” Phùng Duyệt Hề khẳng định. “Cậu ấy hầu như ở nhà hoặc đi chung với tôi, chắc chắn không có bạn trai.”

Nói đến đây, trong đầu Phùng Duyệt Hề bất chợt hiện lên rất nhiều hình ảnh ngày trước... Người ngoài luôn cho rằng con người Nhiếp Thập Quân hướng nội, quái đản, khó gần. Nhưng thật ra, tiếp xúc lâu rồi mới biết, cô ấy là người dịu dàng, dễ chịu và chu đáo vô cùng.

Phùng Duyệt Hề nhớ đến một buổi sáng, Nhiếp Thập Quân đứng ở hành lang, cười nói với cô: “Hề Hề, tối nay cậu muốn ăn gì? Tan làm mình mua đồ về nấu nhé?” Cô còn hoan hô: “Thập Quân đảm đang quá, vạn tuế!”

Cô nhớ có lần họ cùng nhau đi dạo trong trung tâm thương mại, Nhiếp Thập Quân mỉm cười đưa một hộp phấn đến trước mặt cô: “Mau này tôn da cậu đây.”

Cô cũng nhớ lúc bản thân buồn bã vì chuyện tình cảm, ngồi im trên sofa, Nhiếp Thập Quân đã ngồi bên cạnh vỗ về, an ủi: “Hề Hề, mình thấy họ đều không hợp với cậu. Đàn ông đẹp trai nhưng học vấn thấp có thể làm được gì? Còn anh nhân viên văn phòng khô như ngói, vừa không dí dỏm lại không có sức sống hấp dẫn kia, vậy mà cũng lọt vào mắt xanh của cậu sao?”

Lúc ấy, Phùng Duyệt Hề cảm thấy được an ủi liền giải bày tâm sự: “Thập Quân, cậu không biết đâu, mình cũng không hiểu tại sao họ lại si mê mình như vậy. Ba đứa mình từ bé lớn lên bên nhau, họ đối xử với mình rất tốt. Nhưng mình đã suy nghĩ nhiều năm rồi mà vẫn không chọn được...”

Nhưng hôm nay, cô gái luôn quan tâm, ân cần, tỉ mỉ, chu đáo với cô, còn làm quân sư tình yêu cho cô, đã bị một kẻ xa lạ tàn nhẫn giết hại. Một người đều nói tên sát thủ liên hoàn đáng sợ đã giết chết cô ấy.

Nghĩ đến đây, Phùng Duyệt Hề càng cảm thấy đau buồn. Cô ngẩng đầu, cầu khẩn với cảnh sát: “Sếp, xin các anh nhất định phải bắt được hung thủ, trả thù cho Thập Quân!”

Cô òa khóc khiến anh cảnh sát cũng mũi lòng, rút khăn giấy đưa cho cô: “Yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cố hết sức.”

Cách lớp kính sẫm màu, Thiệu Dũng tóm tắt thông tin về Phùng Duyệt Hề: “Cô ấy có bằng chứng ngoại phạm đầy đủ. Trước khi vụ án xảy ra một ngày, Phùng Duyệt Hề về quê, hôm nay vừa quay về, nhân chứng, camera giám sát đều có.”

Phương Thanh và Giản Dao khẽ gật đầu.

Giản Dao đoán: “Nhìn tâm trạng và phản ứng của cô ta, hẳn là trước đó không biết chuyện gì.”

Lúc này, anh cảnh sát tiếp tục đặt câu hỏi: “Mỗi ngày, Nhiếp Thập Quân đều ra ngoài chạy bộ vào giờ đó sao?”

Phùng Duyệt Hề cố gắng ổn định cảm xúc của mình, chậm rãi đáp: “Phải. Cậu ấy làm việc rất có kế hoạch. Mỗi ngày 9 giờ 45 phút ra cửa, đến công viên chạy bộ, 11 giờ công viên đóng cửa sẽ trở về. Ngày nào cũng vậy.”

“Cô có chạy bộ cùng cô ấy không?”

“Hồi đầu... tôi có chạy mấy ngày, sau đó không chạy nữa.”

“Ngoại trừ cô ra, còn có ai biết cô ấy có thói quen chạy bộ không?”

Phùng Duyệt Hề thoáng ngỡ ngàng, cúi đầu nghĩ ngợi rồi trả lời: “Chắc chỉ mình tôi biết, có lẽ hàng xóm cũng không chú ý lắm đâu.”

Lại hỏi vài câu nữa nhưng thật sự không moi thêm được tin tức gì có giá trị nào, anh cảnh sát hình sự đành cho cô gái ra về. “Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Cảm ơn cô đã phối hợp với chúng tôi. Nếu cần gì khác, chúng tôi sẽ liên lạc với cô.”

Phùng Duyệt Hề bày tỏ mình sẵn sàng hỗ trợ bất cứ lúc nào.

Anh cảnh sát nhún nhu: “Lát nữa, chúng tôi sẽ cử xe đưa cô về nhà.”

Phùng Duyệt Hề liền từ chối: “Cảm ơn anh, nhưng không cần đâu, bạn tôi lái xe đến đón. Tạm thời tôi không về nhà mà đến nhà bạn ở.”

“VẬY ĐƯỢC, CHÚ Ý AN TOÀN NHÉ.”

Giản Dao và Phương Thanh quyết định đến hiện trường vụ án xem thử.

Trước tiên, hai người nghỉ ngơi ở ký túc xá của Cục Cảnh sát một lát. Lúc Giản Dao ra cửa, hoàng hôn buông xuống những chùm sáng đỏ rực cả một vùng trời. Từ đằng xa, cô thấy Phương Thanh đứng bên cạnh một chiếc xe cảnh sát, ánh mắt chăm chú nhìn về phòng trụ ban gần đó. Trong phòng còn một chú gác cổng đang xem bộ phim truyền hình cổ trang trên tivi, dao ảnh hậu Kim Hiểu Triết diễn vai nữ chính.

Giản Dao yên lặng đứng bước, nhưng Phương Thanh đã phát hiện ra cô. Anh bình thản quay đầu: “Đi thôi, đến hiện trường vụ án dạo vài vòng xem sao.”

Chương 4

Thành phố Tuần giống như bao thành phố nhỏ khác, xi măng cốt thép và dòng người đông đúc tạo nên dấu ấn đặc trưng của thời đại kiến thiết và cao tốc. Công viên Vọng Giang trở thành địa điểm lý tưởng để người dân đến thư giãn và hít thở không khí trong lành vào mỗi buổi chiều tối và các ngày cuối tuần.

Khi vụ án nghiêm trọng xảy ra, nếu giống trống khua chiêng e rằng làm dân chúng thêm hoang mang, lo sợ. Vậy nên cảnh sát chỉ phong tỏa khu rừng sâu trong công viên, hơn nữa còn cử vào cảnh sát mặc thường phục túc trực ở đó.

Khi Giản Dao và Phương Thanh đến nơi, trời còn chưa tối, vẫn thấy rõ hiện trường vụ án mạng là con đường lát đá hệt như trong ảnh. Thời điểm xảy ra vụ án là đêm khuya, hành tung của hung thủ lại quá kín kẽ nên không hề gây ra sự chú ý.

Phương Thanh dùng kính lúp kiểm tra mấy tảng đá ven đường: “Trong báo cáo khảo sát có đề cập, nhưng tảng đá này có vết móng tay cào xước do nạn nhân giãy dụa để lại. Xem ra tình hình lúc đó khá kịch liệt.”

Giản Dao nhìn xoáy vào anh, cả hai đều tỏ tường suy nghĩ của nhau qua ánh mắt người kia. Sau đó cô bắt đầu ngồi xổm trên mặt đất, cẩn thận xem xét hình vẽ bướm bướm.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Type: Nhã

Thành phố Tuần giống như bao thành phố nhỏ khác, xi măng cốt thép và dòng người đông đúc tạo nên dấu ấn đặc trưng của thời đại kiến thiết và cao tốc. Công viên Vọng Giang trở thành địa điểm lý tưởng để người dân đến thư giãn và hít thở không khí trong lành vào mỗi buổi chiều tối và các ngày cuối tuần.

Khi vụ án nghiêm trọng xảy ra, nếu giống trống khua chiêng e rằng sẽ làm dân chúng thêm hoang mang, lo sợ. Vậy nên cảnh sát chỉ phong tỏa khu rừng sâu trong công viên, hơn nữa còn cử vài cảnh sát mặc thường phục túc trực ở đó.

Khi Giản Dao và Phương Thanh đến nơi, trời còn chưa tối, vẫn thấy rõ hiện trường vụ án mạng là con đường lát đá hệt như trong ảnh. Thời điểm xảy ra vụ án là đêm khuya, hành tung của hung thủ lại quá kín kẽ nên không hề gây ra sự chú ý.

Phương Thanh dùng kính lúp kiểm tra mấy tảng đá ven đường: “Trong báo cáo khảo sát đã đề cập, những tảng đá này có vết móng tay cào xước do nạn nhân giãy giụa để lại. Xem ra tình hình lúc đó rất kịch liệt.”

Giản Dao nhìn xoáy vào anh, cả hai đều tỏ tường suy nghĩ của nhau qua ánh mắt người kia. Sau đó, cô bắt đầu ngồi xổm trên mặt đất, cẩn thận xem xét hình vẽ bướm bướm.

Đã qua hai ngày đêm, nhưng vì thời tiết tạnh ráo nên những nét vẽ kia vẫn rõ ràng như mới. Giản Dao lật báo cáo giám định ra xem, trên đó viết: Loại sơn này là sản phẩm nổi tiếng trên thị trường, giá bán không rẻ, có lượng tiêu thụ lớn trên toàn quốc.

“Có cảm giác gì hả “bà đồng?”” Phương Thanh hỏi.

Anh gọi vậy đã thành quen. Nếu Giản Dao suy đoán tâm lý tội phạm khi đang có tâm trạng tốt thì Phương Thanh sẽ luôn miệng gọi cô là “bà đồng”, “bà thầy bói”. Giống như trước đây, Giản Dao thường trên ghẹo Bạc Cận Ngôn vậy.

“Hừ...” Giản Dao nhìn chăm chăm mấy nét vẽ trên mặt đất. “Bà đồng đây cho rằng, lúc vẽ cánh bướm này, hung thủ đang ở trạng thái rất thoải mái, bình tĩnh. Anh xem đi, đầu cọ mượt mà, phong cách vẽ nhẹ nhàng, trôi chảy, không hề có vẻ điên cuồng kỳ dị.”

Phuong Thanh bật cười: “Thú vị thật.”

“Bên anh có phát hiện gì không?”

Phuong Thanh gác cánh tay lên tầng đá, ngón tay gõ nhẹ: “Phát hiện rất lớn đấy. Nhìn đi, ba tầng đá này vị trí cao thấp đều có vết móng tay. Bãi cỏ bên cạnh còn có một dấu giày giẫm lên, đó là dấu chân duy nhất mà đối tượng khả nghi để lại trong vụ án này. Anh xem báo cáo rồi, cỡ giày 40, là kiểu giày chạy bộ flagship(*) của Nike, ít nhất đã đi hơn một năm...”

(*)Sân phẩm flagship là sản phẩm chủ chốt của một nhãn hàng, nhằm khẳng định thương hiệu của mình so với các đối thủ khác.

Giản Dao đứng dậy. “Nhưng nhóm Thiệu Dũng nói họ đã kiểm tra rồi, lượng tiêu thụ của kiểu giày này không tệ, hơn nữa lượng bán trên mạng rất cao, không thể dựa vào chi tiết này để tìm ra đầu mối được.”

“Nhưng anh có thể căn cứ vào những thứ này để suy đoán diễn biến của quá trình giết người đêm đó.” Bước tới cạnh Giản Dao, Phuong Thanh cười khi, ngón tay vẽ từng nét gấp khúc rõ ràng trong không trung. “Niếp Thập Quân chạy đến con đường nhỏ từ hướng này, bị hung thủ tập kích từ phía sau nên vết cào cô ấy để lại trên tầng đá mới có phương hướng như vậy.”

Mắt Giản Dao sáng quắc.

“Sau đó, cô ấy bị lôi ngược lại.” Phuong Thanh tiếp tục suy luận. “Cô ấy giầy giữa rất kịch liệt. Hai người họ giẫm lên bãi cỏ, nên vết cào ở mặt bên của tầng đá mới có vị trí cao hơn và góc độ lớn hơn.”

“Em có cảm giác...” Giản Dao xen lời.

Phuong Thanh nhìn cô: “Đúng, anh cũng nghĩ...”

Hai người cùng đồng thanh: “Hung thủ còn non tay.”

Sau khi xem xét hiện trường xảy ra vụ án xong, hai người đi một vòng xung quanh công viên. Trời đã tối hẳn, những âm thanh rộn rã, huyền ảo tràn ngập không gian. Có thể thấy được, vào đêm đó, tuy gần đến giờ công viên đóng cửa nhưng ở đây vẫn không quá vắng vẻ. Muốn tìm ra hung thủ trong biển người mênh mông là một bài toán khá hóc búa.

Hơn chín giờ tối, Phuong Thanh và Giản Dao trở về Cục Cảnh sát. Cả toà nhà đèn đuốc vẫn sáng trưng, Phuong Thanh dừng xe trong bãi đỗ, nhìn thấy phía trước cũng có một chiếc xe đang đỗ. Họ bắt gặp một khuôn mặt khá quen, là Phùng Duyệt Hề.

Đêm đầu thu, Phùng Duyệt Hề mặc áo khoác, đi giày cao gót, đứng trước xe, quả thật toát lên nét thủy mị, đáng yêu, động lòng người. Một người đàn ông xuống xe, đi đến trước mặt cô ấy, hai người nói vài câu gì đó, người đàn ông mới choàng vai cô cùng lên xe.

Trong xe còn có một người đàn ông khác ngồi ở hàng ghế trước. Đó là chiếc xe khá xịn, khoảng hai, ba trăm nghìn, không phải loại thường thấy ở thành phố này.

Giản Dao nhìn họ: “Chắc đó là bạn của Phùng Duyệt Hề đến đón cô ấy rồi.”

Phuong Thanh cười khẩy: “Người đẹp thường không thiếu kẻ đưa đón.”

Giản Dao quay đầu nhìn “ông anh khó chiều” gần ba mươi tuổi này, trong lòng hiểu rõ anh đang thăm ngẫm mộ điều gì. Cô yên lặng hồi lâu mới khẽ nói: “Này, dê nhà mình nuôi chạy trốn cũng đừng cười dê nhà người ta vừa đẹp vừa vâng lời chứ!”

Phuong Thanh sầm mặt. “...Im đi, bà đồng!”

Hai người bước lên tầng thì bắt gặp Thiệu Dũng một mình đứng hút thuốc ở hành lang. Bóng đêm sau lưng ông trở thành tấm màn đen sẫm, ánh đèn nhàn nhạt hắt sang, hình ảnh người đàn ông có tuổi kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay trông vừa cô đơn vừa trầm lắng. Vóc dáng ông cao lớn, cường tráng, chắc hẳn lúc còn trẻ ông rất anh tuấn, khôi ngô. Giờ phút này đứng nơi đây, không phân rõ tóc mai ông hay làn khói thuốc trắng hơn.

Giản Dao giật mình. Đây vốn là khung cảnh rất đời bình thường ở các Cục Cảnh sát đều có thể bắt gặp những cảnh sát hình sự thâm niên, cống hiến cả đời như vậy. Nhưng trong khoảnh khắc này, khung cảnh tối nay và chút ẩn tượng hơ hờ còn sót lại trong đầu đã kích thích trí nhớ của Giản Dao.

Cô chợt nhớ ra mình từng gặp Thiệu Dũng rồi. Cô có chút ngẩn ngơ. Tại sao Thiệu Dũng có vẻ như không nhận ra cô? Hay lần đó chỉ tình cờ gặp gỡ nên ông đã quên cô rồi?

Có điều, Giản Dao luôn có cảm giác, ánh mắt ông nhìn cô ẩn chứa điều gì đó. Cô nghĩ một cảnh sát hình sự lão làng, tinh quái như vậy sẽ không dễ dàng quên mất người bản thân từng gặp gỡ.

Giản Dao và Phuong Thanh đi về phía ông. Nghe thấy tiếng bước chân, Thiệu Dũng dụi tắt điếu thuốc rồi quay đầu.

“Phuong Thanh, anh vào trước đi.” Giản Dao nói khẽ.

Phuong Thanh ngác nhiên nhìn cô, lại quay sang nhìn Thiệu Dũng, cuối cùng đi thẳng vào trong. Thiệu Dũng khẽ nhú mày, gương mặt vẫn trầm tĩnh như

nước.

Giản Dao nhìn ông, nhoeo miệng cười: “Sếp Thiệu, hồi Quốc khánh hai năm trước, Cận Ngôn... ở nhà dưỡng thương, ông từng mang một vụ án treo từ mười lăm năm trước đến tìm anh ấy. Khi đó, anh ấy còn đưa ra một vài kiến nghị cho ông. Về sau, vụ án đã được phá. Ông còn nhớ không?”

Thiệu Dũng cười ôn hoà. “Giản Dao, cả đời này, tôi đều biết ơn giáo sư Bạc vì đã giúp tôi làm sáng tỏ vụ án đó.”

Lòng Giản Dao không còn nghi hoặc gì nữa. Đúng rồi, chính là ông. Khi đó, danh tiếng của Bạc Cận Ngôn lan truyền rộng khắp nên có rất nhiều người từ các tỉnh thành tới tìm anh trợ giúp. Vì thế, Giản Dao nhất thời không nhớ ra Thiệu Dũng là ai. Sau khi vụ án được phá, hình như Bạc Cận Ngôn vẫn thường xuyên liên lạc với ông thì phải. Với tính cách lập dị của anh, có thể hợp ý trao đổi vài lần với người khác cũng xem như hiếm có.

“Không có gì.” Giản Dao vội đáp: “Cảm ơn ông đã tin nhiệm Cận Ngôn.”

Lời nói của cô vô cùng dịu dàng, thậm chí ánh mắt còn đọng đầy nét cười. Thiệu Dũng nghĩ đến tình trạng hiện nay của Bạc Cận Ngôn, lại thấy vợ anh vẫn hoà nhã, tự hào về chồng mình như vậy, khiến ông rất xúc động.

Đột nhiên, Giản Dao chuyển đề tài: “Nhưng sếp Thiệu, sao hôm nay ông luôn vờ như không nhận ra tôi vậy?”

Thiệu Dũng im lặng nhìn cô. Trước ánh mắt của ông, lòng Giản Dao chợt nổi sóng, nghĩ đến việc ông đặt biệt xin phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm ở Bắc Kinh hỗ trợ... Có thứ gì đó loé sáng trong đầu, nhưng cô không biết chính xác đó là gì.

Đúng lúc này, trong phòng truyền đến tiếng gọi âm ỉ: “Sếp, sếp, đến đây xem này!”

Thiệu Dũng bước vào phòng, khẽ bỏ lại một câu: “Giản Dao, tôi hy vọng cô và Cận Ngôn đều bình an.”

Giản Dao sững sờ nhìn bóng lưng rần rờ và trầm mặc của ông khuất sau cánh cửa, cuối cùng khẽ thở dài.

Thiệu Dũng đã ám chỉ cho Giản Dao biết, nhưng nghĩ đến người kia tính tình quái đản, lại gặp tai nạn càng trở nên khó nắm bắt, ông cũng không muốn hành động hấp tấp. Ông thích nhìn thấy cảnh trùng trùng viên mãn hơn, nên giữ chừng mực như thế là được.

Nhưng Thiệu Dũng không ngờ bọn họ gặp lại nhau sớm như vậy. Ông trở về văn phòng, thấy sắc mặt của cấp dưới, lòng bỗng giật thót. Đẩy cửa ra, ông thấy hai người kia đến từ lúc nào, còn đang ngồi ngay ngắn trên sofa của mình nữa.

Giản Dao trở lại vị trí làm việc tạm thời được sắp xếp riêng cho cô, bắt đầu viết phác hoạ tâm lý tội phạm sơ bộ. Phương Thanh đứng hút thuốc bên cạnh bỗng kè đến: “Sao vậy?”

“Không có gì?” Giản Dao nhẹ đáp: “Em đột nhiên nhớ ra trước đây, Thiệu Dũng từng gặp em và Cận Ngôn thôi.”

Phương Thanh “à” một tiếng.

Đêm đã khuya, trong văn phòng vẫn còn người làm việc. Một nửa số người ở bên ngoài điều tra vụ án. Nửa còn lại giống như Giản Dao, đoán chừng đều cầm cúi sắp xếp tư liệu của mình. Trong không gian yên tĩnh, chỉ có chiếc bật lửa trong tay Phương Thanh thỉnh thoảng phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Vị trí của Phương Thanh và Giản Dao khá khuất nên không phải ai cũng nhận ra họ đã trở về. Bây giờ, một cảnh sát hình sự nhanh nhẹn đẩy cửa đi vào, hưng phấn vỗ vai người đồng nghiệp: “Nghe nói người kia lại đến hả? Tôi nghe chú Trương ở dưới lầu báo thế.”

Giản Dao cúi đầu viết: “Đối tượng khả nghi trong khoảng 20 đến 40 tuổi...”, tai vẫn nghe thấy cuộc đối thoại nhưng bút không hề dừng.

“Ai chứ?” Có người xen vào hỏi.

“Hi, là người ở trên núi, luôn đeo kính râm, bị khẩu trang, mặc áo khoác đen, tính tình quái gở hiếm có khó tìm ấy...”

Đang viết đến “tình trạng kinh tế khá giả”, đầu bút trong tay Giản Dao khựng lại. Chiếc bật lửa trong tay Phương Thanh vẫn phát ra tiếng kêu “tách tách”.

“Ồ, cậu nói anh ta hả? Nghe nói là anh em tốt với sếp Thiệu của chúng ta đấy, không biết ở đâu ra. Bí hiểm thật!”

“Ừ, nhưng anh ta bị...”

Nhưng...

Bút trong tay Giản Dao dừng hẳn, Phương Thanh cũng bất giác ngừng đầu.

Hai cảnh sát hình sự chợt im bất vì âm thanh truyền đến từ văn phòng Thiệu Dũng. Giản Dao nhìn chữ viết trên giấy, chẳng biết đã trở nên lộn xộn từ lúc nào, bên tai chỉ vang lên những tiếng ong ong.

Nhưng hiện tại, vị thần thám tử của cô đã quên đường về nhà rồi, một mình bên ngoài lưu lạc đến chốn xưa.

Cánh cửa cách họ không xa bật mở, có người dò gậy bước ra, giọng nói vừa cao ngạo, giấu cột lại trầm ấm, du dương như cung đàn Cello vang vọng liên hồi trên đỉnh đầu cô: “Vụ án về một tên tội phạm miệng còn hôi sữa mà ông cất giấu như bảo bối, cho rằng như vậy có thể ngăn được tôi à? Đội trưởng Thiệu, ông thật là...trẻ con quá!”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Type: Nhã

Giọng nói kia len lỏi vào tai Giản Dao tựa như một sợi dây đàn đang nhẹ rung, dư âm vang vọng, khiến người khác khó giữ được bình tĩnh. Thậm chí, cổ cô có chút cứng đờ, muốn ngừng đầu nhưng lại không dám.

Phương Thanh đứng bên cạnh cô sững sờ không thốt nên lời. Rốt cuộc, Giản Dao cũng nhìn sang. Xung quanh, mọi người vẫn tất bật như thường. Cách lớp kính, Giản Dao thấy anh đang chậm rãi bước đi trên hành lang.

Bạc Cận Ngôn đeo kính râm, mặc vest đen, sơ mi trắng và đi giày da bóng láng. Anh đã gầy đi nhiều, bộ đồ Tây khoác trên người trông khá rộng. Dáng người cao ráo đứng đó như một giá treo quần áo. Bàn tay anh xương xương tái nhợt, cầm cây gậy đen bóng, khiến Giản Dao cảm thấy trái tim đau nhói.

Bởi vì câu nói ngông cuồng vừa rồi nên có rất nhiều người đổ dồn ánh mắt về phía anh. Nhưng gương mặt ấy vẫn chẳng rũ bỏ sự lạnh lùng.

Lúc ngang qua khung cửa sổ bên này, anh chợt dừng bước. Tim Giản Dao đập thình thịch. Qua lớp kính phản chiếu ánh sáng loang lổ, anh như cảm giác được gì đó, khẽ nghiêng đầu hướng về phía cô.

Phương Thanh nhỏ giọng mắng: “Chết tiệt!” Nhóm cảnh sát hình sự ngo ngắc nhìn nhau.

Khoé mắt Giản Dao bỗng chốc rung rung. Nhìn mái tóc đen nhánh và cặp kính râm che khuất đôi mắt sáng ngời trong trí nhớ, cô bất giác chạm tay vào cửa kính, khẽ gọi: “Cận Ngôn...”

Nhưng anh không nghe thấy lời thì thầm của cô, chỉ lẳng lặng quay đầu tiếp tục đi về phía trước. Bóng dáng anh nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang.

Giản Dao thần thờ đứng đó, cả người như hoá đá. Còn Phương Thanh thì tròn mắt nhìn cô. Một ý nghĩ thoáng chốc hiện lên trong đầu Giản Dao: Trông anh không khác gì trước kia cả, chỉ trừ đôi mắt không nhìn thấy thôi. Tại sao anh vẫn chần chừ ở thế giới ngoài kia? Tại sao vẫn không trở về bên cô?

Phương Thanh kéo cánh tay Giản Dao khiến cô hoàn hồn, hai người vội vã đuổi theo. Đúng lúc này, An Nham bước ra khỏi văn phòng. Thiệu Dũng nhân nhả đứt tay vào túi quần. Phương Thanh thấy cậu liền chửi thề. An Nham gạt mình quay lại, ngầy dại nhìn Phương Thanh và Giản Dao: “Lão Phương, chị dâu...”

Phương Thanh cười lạnh, còn Giản Dao thì trách mắng: “Cậu còn biết gọi tôi là chị dâu sao?”

An Nham vô cùng lúng túng, quay đầu thấy Thiệu Dũng đứng ở cửa mỉm cười nhìn họ, lập tức hiểu được tất cả đều do lão cáo già này sắp xếp. Cậu luống cuống như trẻ con trốn học bị bố mẹ bắt tại trận, cũng không biết Bạc Cận Ngôn đã phát hiện ra chưa. An Nham đành viện cớ chạy trốn: “À...Em đi xem thử anh ấy thế nào. Anh ấy không thấy đường, bên cạnh phải có người trông...”

Còn chưa dứt lời, cậu đã bị Phương Thanh ghim chặt cổ vào tường bằng một tay. Phút chốc, gương mặt cậu đỏ bừng, không thốt nên lời.

“Đi bụi cả năm, tưởng có gì khởi sắc...” Phương Thanh lạnh giọng: “...Thế đôi mắt có khá hơn không? Còn cậu định làm gì?” Nói xong, anh liếc mắt ra hiệu với Giản Dao.

Giản Dao gật đầu, lập tức đuổi theo Bạc Cận Ngôn.

Cô băng qua nhóm người cảnh sát hình sự, đối tượng khả nghi, lướt qua huy hiệu công an, tường trắng... Mọi tiếng động trên thế giới như biến mất lần nữa. Trước mắt cô chỉ còn con đường nhỏ sáng ngời và bóng dáng cao ráo cô đơn vẫn đi thẳng về phía trước, không quay đầu lại.

Giản Dao cố nén nước mắt tuôn rơi. Cô luôn tự nói với mình: Người đàn ông như anh, mặc dù bề ngoài có vẻ lạnh lùng nhạt nhưng kỳ thực rất sâu sắc, lúc cần rồi đi sẽ rời đi, lúc nên trở về sẽ trở về. Nhưng nếu họ không gặp lại thì sao? Anh sẽ ở một nơi vắng lặng nào đó, tưởng chừng đã bị số mệnh lãng quên ư?

Giản Dao thoáng dùng bước, cô đã đuổi kịp anh rồi. Bạc Cận Ngôn ngồi xuống băng ghế ở hành lang, đặt chiếc gậy sang bên cạnh, chắc hẳn đang chờ An Nham. Anh ngồi ngay ngắn, hai tay đặt trên đùi như trước kia, vẻ mặt thờ ơ, đáng điệu thản nhiên giữa dòng người qua lại.

Khoảnh khắc ấy, trong lòng Giản Dao trào dâng một cảm xúc mãnh liệt. Cô muốn chạy đến ôm chặt lấy anh, nhìn ngắm anh thật lâu... Tất nhiên, anh sẽ kinh ngạc, có lẽ còn lúng túng, nhưng Giản Dao dám chắc, nhất định anh sẽ đưa tay vỗ về cô, ôm lấy cô, giống như những cử chỉ cô muốn dành cho anh vậy.

Nhưng có một thứ cảm xúc khó tả đã ngăn cô lại. Cô tự hỏi, là như thế nào? Khoảng thời gian rời xa cô, anh sống âm thầm và an nhiên ở một góc nào đó, trên thế gian này. Không ai biết đến tiếng tăm của anh, không ai nghe đến chiến công của anh, cũng không ai thấy được những thương tích phủ khắp người anh.

Đây chính là cuộc sống mà anh mong muốn ư? Giống như trước đây, sau khi bị trọng thương trong vụ án tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi, anh thu mình trốn trong chiếc mai rùa, trở về quê hương xa cách nhiều năm, sống biệt lập với thế giới bên ngoài. Bây giờ, anh lại thu mình vào chiếc mai ấy lần nữa. Nhưng lần trước chỉ là những vết thương trên thân thể, còn lần này chính là rạn nứt trong trái tim anh. Phải làm sao để chữa lành trái tim tan vỡ của Bạc Cận Ngôn đây?

Chợt có tiếng chuông reo, Bạc Cận Ngôn lấy điện thoại ra nghe, sau đó khoé môi nhếch lên một nụ cười đắc ý: “Được, nếu sếp Thiệu đã thành khẩn mời, bây giờ tôi sẽ quay lại để hỗ trợ phá án vậy.”

Anh đứng dậy đi men theo con đường cũ. Trong giây phút ấy, máu toàn thân Giản Dao như đông đặc. Biết rõ anh không nhìn thấy mình nhưng cô lại có cảm giác không biết trốn vào đâu, thân thể cứng đờ, lạnh toát.

Bạc Cận Ngôn đi đến trước mặt cô, cây gậy dò đường chạm phải mũi chân cô. Anh dùng bước.

“Làm ơn nhường đường.” Giọng anh thật lịch sự, trầm ấm và bình thản.

Giản Dao đưa tay che kín mặt, im lặng nhường lối cho anh. Bạc Cận Ngôn không phát giác ra điều gì khác thường, từ từ đi ngang qua cô.

Cuộc họp liên quan đến vụ án sắp bắt đầu. Biết Bạc Cận Ngôn sẽ tham gia với họ nên tâm trạng Phương Thanh như quả bom hẹn giờ, có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Liệu rằng lần hội ngộ này sẽ khiến anh sáng khoái hay đau thấu tim gan đây?

Có điều, giờ phút này, điều an lo lắng hơn hết chính là tình trạng của Giản Dao. Phương Thanh không có lòng dạ nào tìm Bạc Cận Ngôn và An Nham ôn chuyện. Anh tìm thật lâu mới bắt gặp Giản Dao đang lặng người đứng ngoài ban công với đôi mắt sưng vù. Quen biết một năm ròng, đây là lần đầu tiên anh thấy cô khóc thảm thương tới vậy.

Phương Thanh châm thuốc đứng bên cạnh cô, khó khăn mở miệng: “Vừa rồi, hai người...”

“Em không bắt chuyện với anh ấy.”

“Tại sao?”

Giản Dao bỗng nghẹn ngào: “Không thốt nên lời.”

Phương Thanh cảm thấy mình không bình tĩnh nổi nữa: “Khôn khiếp..” Anh khề мэng một tiếng: “Hay để anh đập cho tên kia một trận nhé?”

Giản Dao cười gương: “Không được.”

“Bắt tên ấy viết kiểm điểm mười nghìn chữ thì sao?”

Giản Dao vẫn lắc đầu: “Không được.”

Phương Thanh thờ dái: “Giản Dao, sao em đối tốt với anh ta quá vậy? Giữa hai người, em cứ nhường nhịn mãi được sao?”

Khi người kia còn sống cũng từng nói những lời này. Hốc mắt vừa hong khô của Giản Dao lại đỏ hoe.

“Lão Phương, anh đừng nói nữa.”

Phương Thanh “ừ” một tiếng, nhắc nhở cô: “Chúng ta chuẩn bị vào họp thôi. Bạc Cận Ngôn cũng tham dự.”

“...Em biết rồi.”

Cả năm nay, mỗi lần nhắc đến Bạc Cận Ngôn và An Nham, Phương Thanh đều khó chịu ra mặt. Thế mà giờ phút này, anh lại vừa hút thuốc vừa từ tốn mở lời: “Anh chưa từng gặp người cảnh sát nào đã mù mà vẫn có thể kiên trì phá án. Dù kiên cường thế nào thì cũng bất khả thi. Anh chồng nhà em đúng là người đàn ông đích thực, vấp ngã ở đâu thì phải đứng lên ở đó.”

Lúc đầu, An Nham bị Phương Thanh vút vào một căn phòng nhỏ, khoá trái lại. Cậu vừa kích động vừa thấp thỏm, lại không gọi điện thoại báo tin Bạc Cận Ngôn được. Con người anh xưa nay luôn khó đoán, hiện tại không biết vì sao mà sống chết không thèm nghe máy.

Đến khi An Nham nhờ được một anh cảnh sát giúp mình mở cửa thì đã đến giờ họp mất rồi. Vừa bước vào văn phòng, cậu đã thấy tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ: Thiệu Dũng, Bạc Cận Ngôn, Phương Thanh, Giản Dao và mấy cảnh sát nòng cốt trong tổ điều tra.

Về mặt Bạc Cận Ngôn vô cùng điềm tĩnh. Anh đặt gậy tựa vào cạnh bàn, ngồi nghiêm chỉnh. An Nham nhất thời tỉnh ngộ: Lẽ nào anh ấy còn chưa biết người ngồi đối diện mình là ai? Ôi trời ơi!

Phương Thanh ngồi cạnh Giản Dao, nhìn chăm chăm cậu và Bạc Cận Ngôn bằng ánh mắt sắc bén như chim ưng. An Nham càng bất ngờ khi thấy bà chị dâu vốn dịu dàng, nhã nhặn của mình giờ phút này lại lạnh nhạt, dửng dưng như vậy. Cô cầm cúi xem tài liệu một hồi rồi ngẩng cao đầu nhìn họ. Ánh mắt kia trầm tĩnh như nước, An Nham không sao nhìn thấu.

Thiệu Dũng dầy dạn kinh nghiệm nên nghiêm nhiên làm như không có chuyện gì. Nhóm cảnh sát hình sự trong phòng cũng vô cùng nghiêm túc. Thiệu Dũng háng giọng: “Chuẩn bị họp thôi.”

An Nham tỏ vẻ điềm tĩnh ngồi xuống ghế, ngón tay khẽ ra hiệu với Bạc Cận Ngôn dưới gầm bàn.

Bạc Cận Ngôn thần nhiên cất lời: “Có gì thì cứ nói, đừng dưng chạm vào tôi.”

An Nham nghẹn lời.

Phương Thanh ngồi đối diện thấy hành động lén lút của An Nham liền đoán được dụng ý của cậu. Anh trừng mắt quát: “Cái thằng nhãi này...”

Cả bàn họp tức thì yên lặng, Giản Dao giật mình, tim đập kịch liệt, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn.

Anh ngỡ ngàng ngẩng đầu nhìn về phía hai người họ, vẻ mặt cơ hồ có chút căng thẳng. Qua một lúc lâu, anh mới chậm rãi lên tiếng: “Hoá ra là...Phương Thanh đã đến.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Type: Nhã

Gió chiều xào xạc thổi vào phòng qua khung cửa sổ. Giọng nói của nhóm cảnh sát hình sự văng vẳng bên tai. Giản Dao chăm chú nhìn Bạc Cận Ngôn ngồi cách mình một chiếc bàn tròn. Có lẽ nhóm cảnh sát đã bàn với nhau từ trước nên không ai nhìn anh cả. An Nham đỏ mặt cúi đầu, còn về mặt Phương Thanh thì vô cùng lạnh nhạt.

Khuôn mặt Bạc Cận Ngôn dần ửng đỏ. Anh nhìn về phía cô và Phương Thanh, tay đặt trên bàn từ từ nắm chặt, sau đó đưa tay chỉnh lại mắt kính trên mặt.

Anh và cô đều không nói lời nào. Đã bao lâu rồi, hai người mới lảng lạng nhìn nhau như vậy?

“...Trước hết, chúng ta mời Giản Dao và Phương Thanh nêu lên ý kiến của mình đi.” Tiếng nói của Thiệu Dũng phá tan bầu không khí ngại ngùng.

Giản Dao đồng ý rồi cúi đầu nhìn quyển sổ, nhưng trái tim dường như vẫn lạc lõng giữa chốn đồng hoang lạnh giá.

“Sau đây là vài kết luận sơ bộ của chúng tôi. Một, hung thủ đã lập mưu giết người từ trước. Thói quen chạy bộ vào tối muộn của Nhiếp Thập Quân không nhiều người biết. Hung thủ đã theo dõi cô ấy, hơn nữa còn lựa chọn thời gian và địa điểm mưu sát cực kỳ thích hợp, thuận theo tuyến đường cô ấy chạy bộ. Cả quá trình giết người đều không có nhân chứng nhìn thấy.

Hung thủ đã chuẩn bị đầy đủ các dụng cụ như dây thừng, son và găng tay. Cho nên, đây không phải là hành vi giết người trong lúc kích động hay tình cờ bắt gặp một người nào đó chạy bộ ban đêm. Nhiếp Thập Quân là mục tiêu mà hung thủ đã lựa chọn tỉ mỉ...”

Giọng của Giản Dao dần ổn định. Không phải cô chưa từng tưởng tượng đến cảnh gặp lại Bạc Cận Ngôn. Cô luôn cho rằng mình nhất định sẽ kích động chạy đến ôm anh gào khóc, trách móc anh, đánh anh, rồi tha thứ cho anh...Nhưng kỳ lạ làm sao, khi chuyện thật sự xảy đến, tất cả lại quá đối lạng lẽ, tựa như trải qua một bước ngoặt trong đời để cô được gặp anh lần nữa.

“Hai, hung thủ thường xuyên lảng vảng ở gần công viên Vọng Giang và nhà trọ của Nhiếp Thập Quân. Rất có khả năng hung thủ cư ngụ xung quanh đó. Geographic profiling (*) cho chúng ta biết: Bất kể hung thủ giết người vì nguyên nhân nào, họ và nạn nhân nhất định đã từng gặp gỡ ở nơi nào đó.

(*) Geographic profiling (tạm dịch: Lập hồ sơ dựa theo địa lý vùng gây án) là phương pháp điều tra dựa trên tác phẩm cùng tên của nhà tội phạm học người Canada Kim Rossmo, được xuất bản lần đầu vào năm 1995.

Sinh hoạt cá nhân của Nhiếp Thập Quân rất đơn điệu. Qua điều tra, chúng ta biết được nơi cô ấy thường xuyên qua lại là nhà, công ty, công viên và trung tâm thương mại vào dịp cuối tuần. Trong bốn địa điểm này, chỉ có xung quanh nhà trọ và công viên là khu vực lý tưởng nhất để theo dõi nạn nhân. Hơn nữa, đối phương chọn giết người ở công viên, cho thấy đây là một nơi vô cùng quen thuộc trong tâm lý của hung thủ. Nếu chỉ vô tình gặp nhau trên đường đi làm hay ở trung tâm thương mại, hung thủ lại sống cách nơi này rất xa thì sẽ xuất hiện hai vấn đề. Thứ nhất là rất khó liên tục theo dõi nạn nhân, thứ hai là, với một tay mơ, nếu gây án ở nơi xa lạ thì tâm lý sẽ rất khó có thể thích ứng.

Ba, hung thủ là người có tâm tư tỉ mỉ, kế hoạch chu toàn, làm việc gọn gàng, dứt khoát. Điều này thể hiện rõ ràng đặc điểm tích cách của hung thủ. “Buom buom” nhất định có ngụ ý tâm lý đặc thù. Nhưng tôi cũng chú ý thấy, hung thủ vẽ con bướm khá nhẹ nhàng, trước mắt chưa biết như vậy có ý nghĩa gì.

Bốn, hung thủ thiếu hụt kinh nghiệm gây án. Rõ ràng là một tay mơ, thế nhưng tại sao hung thủ lại lựa chọn thời điểm này bắt đầu giết người, hơn nữa còn sử dụng cách thức đặc biệt như vậy? Tất nhiên điều này có liên quan đến việc hung thủ gần đây phải chịu một sự kích thích đặc biệt. Chắc chắn trên người Nhiếp Thập Quân có nhân tố liên quan đến sự kích thích kia. Nhiếp Thập Quân có nhân tố liên quan đến sự kích thích kia. Cho nên, chúng ta cần tiếp tục điều tra sâu hơn về nạn nhân Nhiếp Thập Quân, từ đó hiểu rõ động cơ gây án của hung thủ.

Kết luận của chúng tôi tạm thời là như vậy. Về phần hung thủ có bị biến thái tinh thần hoặc là sát thủ liên hoàn hay không thì cần quan sát thêm.”

Nghe vậy, nhóm cảnh sát hình sự gật gù liên hồi. Giản Dao không nhìn được liếc nhìn Bạc Cận Ngôn, thấy sắc mặt anh vẫn điềm tĩnh, ung dung. Nhưng không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy khoe môi anh thoáng hiện nét cười dịu dàng.

Giản Dao xoa huyết thái dương, muốn bản thân tỉnh táo hơn một chút. Chắc do tâm lý ảnh hưởng mà cô luôn có cảm giác ánh mắt anh vẫn sáng ngời và chăm chú nhìn cô như trước. Nhưng thật ra, đôi mắt ấy đã âm thầm không còn ánh sáng nữa rồi.

Vị thần thám mù bỏ nhà ra đi của cô!

Giản Dao nâng cốc nước lên uống một hớp, làm dịu cổ họng gần như khô khốc.

Thiệu Dũng cắt giọng: “Cảm ơn Giản Dao và Phương Thanh. Còn ý của Cận Ngôn thì thế nào?”

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía anh. Bạc Cận Ngôn im lặng trong giây lát.

Giản Dao chợt nhớ về ngày trước, trong lòng cô cảm nhận được rõ ràng rằng Bạc Cận Ngôn cũng đang nhớ lại. Đã bao lần anh kề vai sát cánh cùng cô, chỉ đường đưa lối cho cô, dẫn dắt cô trưởng thành với trí tuệ uyên bác của mình. Thỉnh thoảng, anh còn khích lệ: “Đoá hoa tâm lý tội phạm của chúng ta rốt cuộc đã nở rộ rồi”, song có khi lại cười nhạo không chút nể nang: “Giỏi quá, trong ba kết luận em rút ra có đến hai cái là suy đoán.”

“Hôm nay, Giản Dao suy luận rất xuất sắc, còn... xuất sắc hơn so với tưởng tượng của tôi.” Anh chậm rãi khen ngợi: “Tôi chỉ bổ sung thêm ba kết luận nữa.”

Cổ họng Giản Dao như nghẹn lại. Trong phòng họp yên lặng như tờ, mọi người đều tập trung vào Bạc Cận Ngôn, tò mò nhìn xem vị thần thám trong truyền thuyết nay đã mù cả hai mắt này còn có thể đưa ra kết luận giá trị gì.

Bạc Cận Ngôn bỗng nhếch miệng cười. Anh lần đến cốc trà bên cạnh, nhưng chỉ uống một ngụm rồi thôi. Một ý nghĩ hiện lên trong đầu Giản Dao. Trà nơi này không ngon, chắc chắn anh uống không quen, chỉ nhắm nháp một chút để miệng đỡ khô thôi.

Sau đó, anh bình thản buông lời, giọng nói trầm ấm dễ nghe, trong sự bình tĩnh ẩn chứa vẻ kiêu ngạo và xa cách, không khác gì trước đây.

“Một, hung thủ có điều kiện kinh tế khá giả, ngoại hình tươm tất. Các công cụ gây án như nước sơn, dây thừng đều là hàng tốt nhất. Điều này không thể chứng tỏ hung thủ là chuyên gia ở phương diện này, nhưng ít ra có thể khẳng định hung thủ không có áp lực về mặt kinh tế, hơn nữa còn có thói quen lựa chọn hàng tốt. Một người gây án nhanh gọn và dọn dẹp hiện trường phạm tội sạch sẽ như thế không thể nào là người có vẻ ngoài lôi thôi, lộn xộn được, vì như vậy sẽ rất mâu thuẫn.

Hai, nói chính xác hơn, khu vực hung thủ thường lang thang là gần nhà trọ của nạn nhân chứ không phải công viên.”

Một cảm giác quen thuộc đã phủ bụi lâu ngày bất chợt trào dâng trong lòng Giản Dao. Người đàn ông này luôn nhìn xa trông rộng và phán đoán chuẩn xác hơn cô, cuối cùng anh đã trở về bên cô rồi.

Bạc Cận Ngôn tiếp tục phân tích: “Cũng dựa vào Geographic profiling, chúng ta biết được hung thủ chia làm bốn loại: Kẻ cướp giật, kẻ săn trộm, kẻ cơ hội và kẻ đặt bẫy. Kẻ cướp giật sẽ tìm kiếm nạn nhân ở gần nơi mà mình nắm rõ. Kẻ săn trộm tìm kiếm nạn nhân ở địa điểm đặc biệt nào đó. Nhưng với phong cách lên kế hoạch cẩn thận này, hung thủ không thể nào không nghĩ đến sau khi vụ án xảy ra, công viên sẽ tăng cường giám sát, bảo vệ, trong thời gian dài chỉ sợ không ai dám vào công viên chạy bộ nữa. Nếu là sát thủ liên hoàn thì sẽ không thể tiếp tục gây án ở đây, phải từ bỏ địa điểm công viên. Cho nên, địa điểm này không phải là nơi săn bắt cố định, và tâm lý của hung thủ cũng không hoàn toàn lệ thuộc vào nơi này. Nói cách khác, hung thủ không tìm kiếm con mồi ở công viên, đối phương có thể từ bỏ nơi đây bất cứ lúc nào.”

Giản Dao thoáng giật mình. Quan điểm mà Bạc Cận Ngôn vừa đưa ra khá thâm sâu, một vài cảnh sát hình sự về mặt ngờ ngác nhìn anh, nhưng cô lại hiểu ngay tức khắc.

“Ba, cũng là điểm nghi vấn lớn nhất trong tâm lý học tội phạm lần này.” Bạc Cận Ngôn tóm tắt nhanh vụ án: “Nạn nhân Nhiếp Thập Quân chạy đến công viên lúc 22 giờ 05 phút, tới địa điểm xảy ra vụ án là khoảng 22 giờ 20 đến 22 giờ 25 phút. Căn cứ vào điều tra của mọi người, xung quanh công

viên đều có tường rào bao quanh, ngoại trừ ra vào từ cổng, không ai có thể tàng hình chạy vào đây được. Đêm vụ án xảy ra, công viên đóng cửa lúc 23 giờ. Sáng sớm ngày hôm sau, nhân viên lao công mới phát hiện thi thể nạn nhân trước lúc công viên mở cửa, do vậy đã kịp thời phong tỏa hiện trường. Tiếp theo, cảnh sát lục soát nhưng không hề phát hiện ra đối tượng khả nghi ở quanh đây. Như vậy, trước thời điểm công viên đóng cửa, hung thủ đã lẩn vào dòng người rời đi rồi. Hiện trường vụ án cách cổng công viên 15 đến 20 phút chạy bộ. Do đó, quá trình giết người chỉ diễn ra trong khoảng 15 phút. Nếu hung thủ thật sự là sát thủ hồ điệp - một kẻ biến thái tinh thần thì quãng thời gian này quá ngắn ngủi và gấp gáp.”

Tất cả cảnh sát hình sự đều không hiểu ra sao. Bỗng một người lên tiếng: “15 phút, giết người, vẽ hình, dọn dẹp hiện trường, động tác nhanh nhẹn một chút vẫn có thể làm được mà.”

Lúc này, Giản Dao chột thông suốt. Đúng rồi, khi nãy cô đã cảm thấy hung thủ vẽ hình bướm quá nhẹ nhàng đơn giản, có chút khác thường. Bây giờ, Bạc Cận Ngôn nói vậy, cô liền hiểu ra. Gấp gáp không là hành động giết người mà là...

Bạc Cận Ngôn nhếch miệng cười: “Gấp gáp không phải là hành động giết người mà là cảm nhận. Đối với một người biến thái tinh thần, còn là một tay mơ, vất vả lắm mới giết chết đối tượng mình đã lựa chọn tỉ mỉ, vậy mà sau khi vẽ xong bướm bướm trong mộng lại lập tức quay người rời đi, không hề ở lại thưởng thức, quan sát hay hưởng thụ tác phẩm của mình...Điều này giống như bữa tiệc thịnh soạn bày ra trước mắt, nhưng ngay cả hương thơm cũng không kịp ngửi đã phải ồ qua, như thế thật sự vô cùng khó chịu.”

Về mặt anh trở nên lạnh lùng. “Cho nên, kết luận của tôi là: Hoặc hung thủ vốn không phải sát thủ biến thái tinh thần, đây chỉ là thủ đoạn che mắt cảnh sát, hung thủ mưu sát nạn nhân là vì nguyên do khác, hoặc do đây là lần đầu gây án, kinh nghiệm chưa đủ, hung thủ căn bản cũng không đạt được thoả mãn. Như vậy, hung thủ sẽ nhanh chóng gây án lần nữa. Nhưng bất kể là tình huống nào, Nhiệm Thập Quân là mục tiêu được hung thủ lựa chọn tỉ mỉ nên nhất định ẩn chứa manh mối đột phá của chúng ta. Tính cách nạn nhân hướng nội, rất ít bạn bè. Hung thủ chọn mưu sát cô ấy nhất định là có nguyên nhân. Thậm chí có thể suy đoán họ từng có tiếp xúc trực tiếp với nhau.”

Bạc Cận Ngôn và An Nham về đến biệt thự đã là nửa đêm. Khác với tâm trạng thoải mái thường ngày, Bạc Cận Ngôn vừa vào nhà liền giam mình trong phòng, An Nham lục lọi tủ lạnh hồi lâu, ăn bữa cho no bụng rồi chạy đến cửa phòng gọi anh, nhưng không có tiếng trả lời.

“Sau đó, chị ấy đã nói gì với anh?” An Nham tò mò: “Hai anh chị chưa làm lành sao?”

“Cô ấy không nói gì với tôi cả.” Giọng nói nặng nề của Bạc Cận Ngôn truyền ra.

“Tại sao?”

Sau khi họp xong, mọi người đều âm thầm rời đi, chỉ còn hai người họ ngồi đối diện nhau trong căn phòng trống trải. An Nham đợi trong xe rất lâu mới thấy Bạc Cận Ngôn đi xuống. Cậu còn cho rằng hai người họ đầu giường đánh nhau cuối giường làm hoà hoà nữa cơ. Nhưng nghĩ lại thì chuyện này có vẻ nghiêm trọng hơn việc đánh nhau trên giường nhiều.

Bạc Cận Ngôn giữ im lặng trước những nghi vấn của An Nham. Giờ phút này, đèn trong phòng đã tắt, mà vốn dĩ bật đèn hay không đối với anh cũng chẳng có gì khác biệt, rèm cửa sổ kéo kín, chỉ mở một cánh cửa thông gió nhỏ. Bạc Cận Ngôn nằm trên giường, cảm thấy cả thế giới thật tĩnh mịch.

Anh nhớ sau khi cuộc họp kết thúc, anh vẫn ngồi yên ở đó, nghe tiếng bước chân mọi người rời đi. Đến khi cảm giác được không gian xung quanh đã chìm vào tĩnh lặng, anh mới biết cô cũng đi rồi.

Cảnh tượng gấp gáp bất ngờ mà bình thản, nhưng cô không nói với anh lấy một câu nào. Bạc Cận Ngôn cảm giác ngực mình đau nhói.

“Sao tôi biết được?” Lát sau, anh mới rầu rĩ trả lời.

An Nham ngồi cạnh cửa phòng nghe ngóng, thấy anh đáp như vậy, suy ngẫm hồi lâu rồi ngập ngừng nói: “Không phải là chị ấy...chưa tha thứ cho anh đấy chứ?”

Bạc Cận Ngôn lặng thinh.

An Nham cho rằng mình đoán đúng rồi, thở dài: “Em nghĩ kiểu phụ nữ như chị Giản Dao sẽ không bao giờ tức giận, không giống như Bàng Bàng, rất khó dỗ dành...Vậy anh định thế nào?”

“Không liên quan đến cậu.” Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt đáp.

An Nham “hừ” một tiếng thật khế nhưng vẫn đau lòng thay anh. “Anh có muốn ra đây ăn chút gì không? Chiều nay, không phải chúng ta đã mua một con cá to ở siêu thị sao? Để đến mai sẽ không còn tươi nữa đâu.”

Nào ngờ, cậu đợi hồi lâu vẫn không thấy tiếng anh đáp lại. An Nham toan rời đi, lại loáng thoáng nghe thấy anh lẩm bẩm sau cánh cửa: “Cá làm sao so sánh với cô ấy được?”

Lời này nghe có vẻ ngốc nghếch, nhưng lọt vào tai kẻ si tình lại rung động đến tận tâm can. Cậu đứng yên chốc lát mới thở dài lần nữa: “Phải, dù đồ ăn ngon cỡ nào cũng đâu so sánh với chị ấy được. Em hiểu rồi.”

An Nham quay người trở về phòng. Trong phòng, Bạc Cận Ngôn vắt khăn nóng lau mặt mình. Anh nhớ đến từng câu cô nói hôm nay, tưởng tượng đến

về mặt và cử chỉ của cô khi ấy. Đôi mắt bất chợt trở nên bông rất.

Giản Dao, anh xin lỗi vì đã bỏ đi quá lâu. Dòng sông máu chảy xiết ngăn cách giữa hai ta, dù đã mù loà nhưng anh nhất định về vượt qua nó.

Tối ấy, Phương Thanh và Giản Dao chọn cách vô cùng đơn giản để giải toả tâm trạng. Họ uống bia ở một quán bình dân gần Cục Cảnh sát, là chi nhánh của quán nướng Tiểu Hồng ở thành phố này.

Hai người không nói gì nhiều. Tử lượng của họ khá cao nên uống rất nhiều mà tâm trí vẫn vô cùng tỉnh táo.

Phương Thanh gạt tàn thuốc, trầm ngâm hỏi: “Sao không nói câu nào với anh ta đã bỏ đi?”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn cảnh đêm ở thành phố vừa giống vừa không giống với quê mình. Thoáng chốc, mọi thứ như trở lại nhiều năm về trước, cô cùng hai, ba người bạn thân ngồi uống bia, ăn đồ nướng ở quán xá ven đường. Nhưng cuối cùng, cô lại chọn con đường khác với họ, yêu một người đàn ông độc nhất vô nhị để rồi thương tích chồng chất, tâm sự nặng nề, lúc thì ấm áp vui sướng, lúc lại tràn ngập đớn đau.

“Lão Phương, anh biết tại sao Cận Ngôn bỏ đi không?”

Phương Thanh không đáp. Người ta có rất nhiều cách ly giải về sự rời của Bạc Cận Ngôn. Nhưng anh biết, Giản Dao nhất định có cách hiểu của riêng mình.

Giản Dao nâng cốc, uống một hớp rồi nói: “Anh biết vụ án tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi không? Lần đó, em phải chịu rất nhiều giày vò, thậm chí suýt chết. Cận Ngôn huy hoải giọng nói, mạo hiểm khả năng sẽ thân bại danh liệt để cứu em ra. Có thể nói, anh ấy suýt vì em mà từ bỏ cả thế giới.”

“Ừ.”

“Mất đi em có thể sẽ khiến Cận Ngôn điên cuồng. Nhưng mất đi Phó Từ Ngộ, em nghĩ, sẽ khiến anh ấy trở nên trầm mặc.”

Phương Thanh lặng im.

“Nếu như mất đi đôi mắt thì sao? Mất đi thứ giúp anh nhìn thấu tất cả tội ác thì tin ngưỡng phải đặt ở đâu đây? Thật ra, Cận Ngôn đã làm rất tốt rồi. Anh ấy không sa ngã, càng không biến chất. Anh ấy chỉ rời đi một thời gian, nhưng đôi mắt trong nội tâm anh ấy vẫn nhìn thấu tất cả. Lão Phương, hôm nay em..thật ra rất vui mừng. Em thấy anh ấy sau một năm hồi phục được tốt như vậy, gần như giống hệt trước đây.”

Phương Thanh bật cười: “Nghe em nói...anh không nhẫn tâm tấn cho anh ta một trận nữa rồi.”

Giản Dao cũng cười, chỉ là nụ cười rất nhạt. Hai người họ cộng ly với nhau, sau đó cùng ngắm nhìn thành phố về đêm lấp lánh ánh đèn.

Tội phạm không ngừng sinh ra, tội ác trước sau vẫn lan tràn bên rìa hắc ám. Trong thành phố này còn có gã điên đang lẩn trốn trong bóng tối. Nhưng vì sao lúc này, lòng em lại thấy ấm áp vô cùng?

“Anh hỏi tại sao em không nói với anh ấy câu nào ư?” Giản Dao thủ thủ: “Em sợ anh ấy chưa chuẩn bị sẵn sàng. Em đang đợi anh ấy đi về phía mình.”

Trong đêm tối quanh hiu, có người đang truy tìm, có người đang chờ đợi, và có người đang lẩn trốn.

Trong đêm tối quanh hiu, có người đang truy tìm, có người đang chờ đợi, và có người đang lẩn trốn.

Trong căn phòng âm u ở một toà nhà cao tầng, tivi vẫn đang đưa tin về vụ án “Sát thủ hồ điệp”. Hần tự giam mình trong phòng vệ sinh, nghe tiếng nước chảy ào ạt, đưa tay bưng kín mặt mình.

Quá xấu xa, quá xấu xa, tất cả đều xấu xa đến tột độ! Hần đã giết người, vì người hắn yêu hay...vì chính hắn?

Lát sau, hắn buông thông tay xuống, như chợt bừng tỉnh sau giấc mộng mơ hồ dài đằng đằng mới phát giác bản thân đã làm ra những gì.

Hắn ngẩng đầu nhìn những toà nhà cao tầng san sát trong màn đêm mờ mịt ngoài cửa sổ. Nơi đó có một đôi mắt kếp đen kịt hết như hốc mắt đầu lâu. Đó là đôi mắt bướm bướm đang nhìn hắn chăm chăm.

“Giết người đi!” Nó thì thầm.”Chẳng phải đó chính là điều chúng ta khao khát hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Type: Nhã

Giản Dao tỉnh giấc khi trời vừa hừng sáng. Cô không ngủ được, mơ màng, trần trọc cả đêm. Cô ra khỏi phòng ký túc xá cảnh sát, phát hiện Phuong Thanh ở phòng kế bên vẫn im ắng ngủ say. Cả một vùng trời rộng lớn thênh thang, cô lại không có nơi nào để đi. Cuối cùng, cô quyết định đến toà nhà văn phòng đội cảnh sát hình sự cách đó không xa.

Người cảnh sát trực ban vừa thấy cô thì giật mình kinh ngạc: “Cô Giản đến sớm vậy? Ăn sáng chưa?”

“Tôi chưa.” Cô cười lịch sự đáp lại: “Còn sớm quá nên chưa muốn ăn”, đồng thời nhìn sang văn phòng Thiệu Dũng sắp xếp cho họ đã sáng rực ánh đèn. “Có người trong đó à?”

“À, là nhóm giáo sư Bạc đến lúc hơn ba giờ... Chắc có chuyện gì đó.”

Giản Dao đứng lặng bên ngoài, lát sau mới nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Một người đang ngồi trước bàn, một người đang nằm say giấc trên sofa, tất nhiên chính là tên sâu ngủ An Nham rồi.

Mới rạng sáng nhưng Bạc Cận Ngôn vẫn rất gọn gàng, chui chu trong bộ vest đen và áo sơ mi sáng màu. Giản Dao nhận ra anh đã thay áo sơ mi rồi. gương mặt trắng ngần dưới ánh đèn êm dịu của anh toát lên vẻ trầm tĩnh khôn tả.

Anh vẫn đeo kính râm bất kể đêm ngày. Nghe thấy tiếng mở cửa, anh ngẩng đầu lên, phát hiện ai đó nửa đêm không ngủ được, đành chạy đến đây chờ đợi giống mình.

“Tối rồi à?” Anh dịu dàng hỏi.

Giản Dao “vâng” một tiếng, thầm đoán anh nhận ra tiếng bước chân mình. Trước kia, lúc còn chưa mù, anh đã có thể đoán được tiếng bước chân của cô rồi. Nghe tiếng anh khẽ cười, Giản Dao biết giờ phút này, chắc hẳn anh đang rất vui. Nhưng cô lại không cười nổi.

Giản Dao ngồi xuống đối diện anh, lấy máy tính và tài liệu ra. Nhận thấy sự lặng lẽ của cô, anh hơi cúi đầu, thoáng cử động ngón tay rồi hỏi: “Ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi, còn anh?”

“Ừ, anh cũng ăn rồi.”

Rõ ràng hôm qua gặp nhau, anh vẫn phách lối, kiêu căng như trước. Nhưng lúc đối mặt với cô, anh lại yên lặng giống như một người khác, một người đàn ông cô không hề quen biết.

Giản Dao lật tài liệu, nhìn chằm chằm dòng chữ trên đó, nhưng không thể ngăn được sự hỗn loạn trong đầu. Chồng hồ sơ đặt trước mặt anh cũng không hề được động đến. Cô trông thấy ngón tay dừng trên mặt giấy của anh đang đeo thứ gì đó, bèn hỏi: “Trong tay anh... là gì vậy?”

Anh giơ ngón tay lên, cúi đầu giải thích: “Đây là máy đọc cho người mù”, sau đó lại đặt ngón tay lên mặt giấy, di chuyển theo hàng chữ, quả nhiên máy đọc vang lên giọng nữ dịu dàng: “Hiện trường không để lại bất cứ dấu vân tay, cũng không lấy được ADN có giá trị...”

“Dễ sử dụng không?” Cô quan tâm.

“Khá tốt. Chỉ là tốc độ đọc thế này đối với anh giống như phim chiếu chậm vậy. Một ngày, nó chỉ có thể đọc được hai quyển sách thôi.”

Giọng điệu của anh vừa bất lực vừa khinh thường. Giản Dao không nhịn được bật cười, nhưng trái tim lại lập tức trĩu nặng những âu lo. Trước kia, Bạc Cận Ngôn đọc nhanh như gió, xem xong là nhớ. Bây giờ phải lệ thuộc vào máy đọc, chắc hẳn anh cảm thấy khó chịu vô cùng. Nhưng nếu có thể đùa cợt về nó, xem ra anh đã thích ứng rất khá rồi.

Ngón tay anh di chuyển trên trang giấy thêm vài hàng nữa, bất chợt hỏi cô: “Anh như vậy có ảnh hưởng đến em không?”

Cô đáp ngay: “Không đâu.”

Anh mỉm cười: “Vậy thì tốt.”

Hai người đều im lặng trong chốc lát. Lúc này, An Nham vốn ngủ say đã vờn vai ngồi dậy. Mơ màng nhìn thấy Giản Dao, cậu lập tức đứng bật dậy: “Chị đâu, chị đến rồi hả?”

Giản Dao gật đầu: “Ừ. Sao hai anh em đến sớm vậy?”

An Nham liếc sang Bạc Cận Ngôn vẫn cúi đầu trầm tư, mĩa mai nói: “Còn không phải vì ai đó com nuốt không trôi, đêm không yên giấc sao...”

Bạc Cận Ngôn im lặng. Giản Dao để ý thấy mặt anh hơi ửng đỏ. Cô làm như không nghe thấy, thản nhiên hỏi tiếp: “Ăn sáng chưa?”

An Nham vui ra mặt: “Dĩ nhiên chưa rồi! Chị dâu, em đói bụng từ nửa đêm đến giờ, còn anh ấy ngay cả cơm tối cũng không ăn. Chị ăn chưa?”

Bạc Cận Ngôn vẫn im lặng, bất cứ ai cũng có thể cảm giác được sự dè dặt và lúng túng của anh. Giản Dao đứng dậy, nhìn lướt qua Bạc Cận Ngôn rồi nói với An Nham: “Đề chị mua đồ ăn sang cho hai anh em. Chị rất rành thành phố này đây.”

An Nham hớn hơ reo lên: “Cảm ơn chị dâu!”

Lúc cô quay người ra khỏi cửa còn nghe thấy giọng anh thì thầm khe khẽ: “Cảm ơn bà xã!”

Giản Dao khựng bước trong giây lát rồi vội vã đi thẳng ra ngoài.

An Nham rửa mặt xong liền khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt thường ngày. Cậu ngồi xuống bên bàn, vừa chờ ăn vừa không quên dặn dò: “Lát nữa, anh nhớ đồ dành cho tốt đấy.”

Bạc Cận Ngôn cười khẩy: “Còn cần cậu nói sao?”

Giản Dao lững thững đi trên vỉa hè. Trước kia, cô từng đến thành phố Tuần rất nhiều lần nên vô cùng quen thuộc đường xá nơi đây. Băng qua hai con phố, cô mua được bữa sáng yêu thích, lúc trở về thấy mặt trời đã ló rạng. Cả thành phố như đắm mình trong ánh bình minh rực rỡ ngày thu. Trên phố, tiếng xe hơi, tiếng người nói cười quện lẫn hương thơm và hơi nóng toả ra từ các hàng quán ven đường.

Cô chợt nhớ đến tiếng gọi “bà xã” của Bạc Cận Ngôn khi nãy. Nhớ trước đây, anh luôn gọi thẳng tên cô “Giản Dao”, trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt thì nghiêm túc gọi “em yêu”. Sau khi kết hôn, trước mặt người khác, anh thường xưng hô là “bà xã nhà tôi”, “vợ của tôi”, rất ít khi gọi cô là “bà xã”. Người đàn ông này lớn lên ở Mỹ, trước giờ mặt mày mày dạn, hoàn toàn không biết xấu hổ lại thấy ngại ngùng với cách gọi dân dã này. Cùng lắm là lúc xúc động tốt độ mới nhẹ nhàng thì thầm hai từ ấy vào tai cô thôi.

Nhưng vừa rồi, anh gọi như thế một cách tự nhiên khiến trong lòng Giản Dao dậy sóng. Cô nhìn bầu không khí vừa yên tĩnh vừa náo nhiệt quanh mình, chợt nở một nụ cười tự giễu.

Trùng phùng là cảm giác thế nào? Dường như thời gian chia xa chẳng có bao nhiêu, tựa hồ mọi chuyện giữa chúng ta không có gì thay đổi. Nhưng em rõ ràng cảm nhận được, tất cả xung quanh lại lần nữa trở nên chân thật.

Lúc Giản Dao quay về văn phòng, Thiệu Dũng đang nói chuyện với Bạc Cận Ngôn. Ông thấy cô liền gạt đầu mỉm cười.

Lão làng đúng là lão làng, tỏ vẻ không biết gì cục diện hỗn loạn do chính ông tạo ra hôm qua. Thiệu Dũng vẫn nói chuyện với giọng điệu nghiêm túc, ôn hoà khi làm việc: “Cận Ngôn, có một tình huống phải báo với các cậu. Từ hôm qua đến nay, chúng tôi đã tiến hành điều tra toàn diện khu vực xung quanh nhà trọ của nạn nhân Nhiếp Thập Quân. Chủ yếu là hai khu chung cư và một vài căn nhà rải rác. Trước mắt, công việc đã tiến hành phân nửa, nhưng vẫn chưa tìm được đối tượng khả nghi rõ ràng. Tình huống không lạc quan cho lắm.”

Bạc Cận Ngôn cười khẩy: “Hung thủ tâm tư tí mĩ, hành động cẩn thận như vậy, tất nhiên không dễ dàng bị tra ra sơ hở rồi. Bên tôi có một đầu mối khác, hôm nay...” Anh hơi ngừng lại. “Chúng tôi sẽ đi điều tra.”

Thiệu Dũng cười hỏi: “Đầu mối gì?”

Giản Dao và An Nham đều nhìn Bạc Cận Ngôn.

“Trong thói quen sinh hoạt của Nhiếp Thập Quân có một chi tiết khá kỳ lạ”. Bạc Cận Ngôn chỉ điểm “Hôm qua, Giản Dao cũng nhắc đến, nơi Nhiếp Thập Quân thường lui tới bao gồm công viên, công ty và trung tâm thương mại. Đây cũng là lời khai thống nhất của hàng xóm, bạn cùng nhà và đồng nghiệp của cô ta. Căn cứ vào miêu tả về cách ăn mặc và thói quen sinh hoạt của cô ấy, nạn nhân là cô gái vô cùng giản dị, hiếm khi dùng nhãn hiệu sang trọng và hàng xa xỉ. Cô ấy không có thể tín dụng, nhưng căn cứ theo sao kê tài khoản ngân hàng, mỗi tháng, cô ấy đều rút tiền mặt một đến hai khoản lớn. Số tiền này dùng làm gì? Tôi nghĩ chúng ta cần đến trung tâm thương mại cô ấy thường ghé qua để điều tra rõ điểm này.”

Tất cả mọi người đều thoáng giật mình, riêng Giản Dao lại rất tán thành. Hiện tại không tra được manh mối gì về phía hung thủ thì phải tập trung vào nạn nhân thôi. Lúc trước, Bạc Cận Ngôn đã chắc chắn trên người Nhiếp Thập Quân nhất định có điểm đặc thù nào đó hấp dẫn sự chú ý của hung thủ. Bất kỳ điểm dị thường nhỏ bé nào cũng không thể bỏ qua, cho dù cuối cùng nó có thể không liên quan đến vụ án.

“Tốt, vậy vất vả cho cô cậu rồi. Có tiền triển gì chúng ta sẽ liên lạc với nhau.” Thiệu Dũng rời đi, Giản Dao đưa bữa sáng cho hai người, An Nham khẽ “ồ” một tiếng, bắt đầu ăn ngấu ăn nghiền.

Cô đặt vào tay anh một hộp đồ ăn nóng hổi. Anh mở nắp ra, ngửi thấy mùi cá thanh đạm phảng phất trong không khí.

“Phở cá viên.” Giọng nói dịu dàng của cô vang lên bên tai anh. “Là cá viên được làm từ cá tươi nên anh phải chú ý, coi chừng có xương.”

“Ừ, được.” Bạc Cận Ngôn bỗng cảm thấy xúc động, vươn tay nắm được tay cô. Tay cô vẫn ấm áp, mềm mại như trong trí nhớ, nhưng anh vẫn nhận thấy những vết chai sạn trong lòng bàn tay. Tâm trí anh càng thêm xao động, nắm chặt tay cô hơn.

Đáy lòng Giản Dao thoáng run rẩy. Cô cúi đầu, chỉ thấy phần tóc đen trước trán anh và gương mặt tuấn tú sau cặp kính râm. Ngón tay khô ráo miết vào lòng bàn cô, khiến trái tim cô càng râm ran, thôn thức.

Có tiếng bước chân vang lên phía cửa, cô nhanh chóng rút tay lại, trở về chỗ ngồi của mình.

Người đến là Phương Thanh. Sáng sớm thức dậy đã không thấy Giản Dao đâu, anh biết ngay cô gái này vừa gặp chồng mình liền đứng ngồi không yên đây mà. Anh cũng không ngờ, vừa vào văn phòng liền bắt gặp cảnh tượng hoà hợp như thế. Ba người đều yên lặng ăn sáng, trong không gian phảng phất hương vị thức ăn ấm nóng, ngon lành. Nhưng cẩn thận quan sát mới thấy, sự ngượng ngùng, lúng túng vẫn quanh quẩn đâu đây.

Phương Thanh điềm nhiên đi đến lấy một phần đồ ăn sáng, thăm nhủ ăn no đã rồi tính. Trong phút chốc, cả bốn người đều im lặng.

Giải quyết xong túi thức ăn Giản Dao mua về, Bạc Cận Ngôn lên tiếng: “Đi thôi, đến trung tâm thương mại điều tra lịch sử chi tiêu của Nhiếp Thập Quân.”

Giản Dao đáp: “Được.”

Phương Thanh nhìn cô, không nói gì.

Bốn người đi ra cửa, An Nham định choàng vai Phương Thanh, nhưng bị anh tránh đi. An Nham lăm bằm chửi thề, Phương Thanh không buồn để ý đến cậu. Lúc xuống lầu, Phương Thanh tìm thuốc lá trong túi áo, nhưng không thấy bật lửa đâu. An Nham nhặt bật lửa anh đánh rơi xuống đất đưa cho anh. Phương Thanh lườm cậu rồi nhận lấy, khách sáo nói: “Cảm ơn!”

An Nham hờ hững đáp: “Không có gì.”

Phương Thanh châm thuốc rít vài hơi, lát sau nheo mắt phì cười.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Type: Lê Nguyên

Mỗi sáng, Lạc Lang đều tập thể dục, trời không mưa thì chạy bộ bên ngoài hai giờ, trời mưa thì dùng máy tập trong nhà để rèn luyện sức khỏe. Bây giờ sáng nay, anh ta vừa tập thể dục xong, mặc áo ba lỗ trắng và quần dài thể thao, ngồi trên sofa. Vóc dáng cao lớn, cơ bắp rắn chắc, mồ hôi nhễ nhại, không hề giống hình ảnh một quý ông nho nhã bình thường anh ta vẫn thể hiện mà toát lên vẻ đẹp khỏe khoắn, nam tính.

Dĩ nhiên, trên người anh ta vẫn có đặc trưng của một người làm kinh doanh. Ví dụ như giờ phút này, Lạc Lang vừa thông thả lau mồ hôi trên trán vừa xem đủ loại tin tức tài chính, kinh tế, xã hội trên bản tin thời sự buổi sáng. Dáng vẻ Lạc Lang ung dung như cả thế giới ngoài kia đều không đáng để tâm, ngoại trừ cô gái họ Giản kia.

Lúc tin thời sự xuất hiện địa danh thành phố Tuấn, anh ta liền ngẩng phát đầu lên. Nếu Lạc Lang nhớ không nhầm thì hiện giờ, Giản Dao đang tra án ở đó.

Những thông tin tiếp theo càng khiến Lạc Lang cau chặt hàng mày. Vụ án burom bướm giết người.

Bởi vì bên phía cảnh sát không chính thức công bố thông tin nên lời khai của những người dân được phỏng vấn trong bản tin càng khiến vụ án này thêm mờ hồ, bí ẩn. Nào là sát thủ liên hoàn luôn xuất hiện trong đêm mưa, chuyện giết những người phụ nữ mặc đồ đỏ, sau đó dùng người thật tạo nên một con bướm bướm...

Bản tin thời sự kết thúc, sắc mặt Lạc Lang vẫn động vẻ nặng nề. Lát sau, anh ta bỗng cúi đầu cười giễu. Tên nhãi nhép chẳng biết ở đâu ra, tỏ vẻ thần bí, còn kinh động cả thành phố, chắc hẳn đã khiến Giản Dao của anh ta một mối rồi.

Bất chợt, gương mặt Lạc Lang trở nên lạnh lùng, dè dặt. Nếu nói đời này còn có việc gì khiến anh ta phải tập trung mọi sự chú ý, chắc chỉ có Giản Dao thôi. Kể từ sau vụ án kia, Lạc Lang thề sẽ không để cô bị thương bởi bất cứ việc gì, bất cứ khi nào nữa. Và... bản thân anh ta cũng không chịu uất ức thêm nữa.

Lạc Lang nhanh chóng tắm rửa, thay áo phông và quần dài màu đen, đội mũ lưỡi trai, đeo ba lô rồi gọi cho thư ký: “Tôi đi công tác vài hôm. Mấy ngày này đừng gọi cho tôi. Mọi chuyện cứ tìm những cộng sự khác...”

Lạc Lang đi xuống lầu, lái chiếc xe bình thường không bao giờ dùng đến, chạy một mạch rời khỏi Bắc Kinh.

Xe của An Nham đỗ ở trong bãi gửi xe của Cục Cảnh sát. Cậu ngồi vào ghế lái, đúng lúc này, bỗng nghe Giản Dao khẽ gọi: “Phương Thanh, chúng ta ngồi hàng sau đi.”

Phương Thanh và An Nham ngẩng đầu nhìn nhau, anh “ừ” một tiếng rồi ngồi vào hàng sau với Giản Dao. Bạc Cận Ngôn đứng bên cạnh khẽ cắn môi, cố gắng giữ vẻ bình thản ngồi vào ghế lái phụ.

Xe chạy đi. Ban đầu, mọi người đều im lặng. Lát sau, Giản Dao lại ho khan hai tiếng. Phương Thanh và An Nham đều không để ý, chỉ có Bạc Cận Ngôn hơi cúi đầu, lúc xe rẽ cua, anh chợt lên tiếng hỏi: “Sao lại ho vậy?”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn anh: “Không sao, khô miệng thôi.”

Bạc Cận Ngôn im lặng, An Nham lập tức lấy hai chai nước suối chưa mở nắp đưa cho cô. Giản Dao cảm ơn rồi nhận lấy. Phương Thanh cười trừ: “Tôi cũng khô miệng.”

An Nham phũ phàng: “Hết rồi.”

Giản Dao uống một hớp, lại khẽ ho hai tiếng. Bạc Cận Ngôn lo lắng: “Có phải em lại đá chân buổi tối không?”

An Nham và Phương Thanh đều vờ như không nghe thấy. Giản Dao không biết trả lời anh thế nào, vừa gượng gạo vừa buồn bã. Hóa ra, anh vẫn như trước đây, nói mấy lời thân mật một cách điềm nhiên mà không hề bận tâm người xung quanh nghĩ gì.

“Không liên quan đến anh.” Cô nhẹ giọng đáp.

An Nham và Phương Thanh đều nhìn ra cửa sổ. Bạc Cận Ngôn yên lặng chốc lát mới tự trách: “Liên quan đến anh chứ! Vì anh không ở bên đắp chăn cho em”

Anh nói lời này bằng giọng điệu khá thương cảm, nhưng An Nham và Phương Thanh lại có chút buồn cười khó hiểu.

Giản Dao cắn môi dưới, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Em không cần người đắp chăn giúp mình nữa.”

Lúc này, Phương Thanh xen lời: “Việc này tôi có thể làm chứng. Mỗi ngày, Giản Dao đều thức khuya dậy sớm rèn luyện, chạy bộ, đấu vật, bắn súng... Bây giờ có thể xem cô ấy là nữ cảnh sát hình sự ngẫu nhất trong Cục rồi, một mình có thể đánh ba tên đàn ông to khỏe. Một chút cảm cúm vặt vãnh này hoàn toàn không ảnh hưởng đến sức khỏe của cô ấy đâu.”

An Nham cũng khá bất ngờ: “Lợi hại vậy sao?”

Phương Thanh tự hào: “Bây giờ, cô ấy vật ngã hai anh em cậu chỉ là chuyện nhỏ.”

An Nham tròn mắt: “Vậy sao chị dâu? Khi nào chị em mình so tài một trận nhé.”

Giản Dao mỉm cười: “Được.”

Bạc Cận Ngôn hòa theo: “Anh cũng so tài thử.”

Giản Dao không thêm đề ý đến anh.

Chẳng bao lâu, họ đã đến trung tâm thương mại mà Nhiếp Thập Quân thường ghé qua. Giản Dao và Phương Thanh mở cửa xuống xe, An Nham gõ tay lên vô lăng, hỏi Bạc Cận Ngôn: “Anh chờ trên xe hả?”

Bạc Cận Ngôn “ừ” một tiếng.

Ba người Giản Dao bước vào trung tâm thương mại. Không gian trong xe trở lên yên tĩnh. Bạc Cận Ngôn vẫn lặng người ngồi đó, cảm nhận được ánh nắng chiếu qua ô cửa sổ. Trong đầu nhớ lại từng câu đối thoại khi này với Giản Dao, anh chợt thấy ấm lòng hơn bao giờ hết. Một năm qua, anh đã phong bế bản thân bằng sự lạnh lùng và tỉnh táo, không muốn để bất cứ ai đến gần. Nhưng giây phút đầu tiên gặp lại cô, trái tim anh dường như có sóng cả cuộn trào. Anh sắp không thể khống chế được mình nữa rồi, muốn ôm chặt cô vào lòng, đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn, say đắm. Đó là người anh yêu, là người anh không thể đưa tay ôm chặt trong một năm xa cách đằng đẵng. Anh muốn có được cô, muốn thân mật với cô, mong được cô lượng thứ, mong được cô dịu dàng quan tâm.

Ba người mau chóng quay lại. Tuy Nhiếp Thập Quân chỉ trả bằng tiền mặt, nhưng cô ấy có thể thành viên ở trung tâm thương mại nên họ dễ dàng kiểm tra được lịch sử tiêu dùng.

Phương Thanh cảm tờ biên lai dài ngoằng, vừa kéo cửa xe phía sau thì giật mình đứng sững.

Bạc Cận Ngôn cầm cây gậy, ngồi ở hàng ghế sau với dáng vẻ kiêu ngạo và ung dung. Phương Thanh không nhịn được cười, liếc mắt nhìn Giản Dao. Giản Dao chỉ bất động nhìn Bạc Cận Ngôn, Phương Thanh huých cô một cái rồi ngồi vào ghế lái phụ. An Nham cười tùm tùm đề số.

Tên đạo mạo lạnh lùng kia ngồi ngay cạnh Giản Dao. Cô ngẩng đầu là có thể thấy tay áo vest màu đen và những ngón tay thon dài sạch sẽ của anh, thậm

chỉ còn thấy được vết thương cũ nhỏ nhỏ trên ngón tay anh.

“Kết quả điều tra thế nào?” Bạc Cận Ngôn hỏi.

Phương Thanh lật xem tư liệu lấy được trong tay, hồ hởi đáp: “Mỗi tháng, Nhiếp Thập Quân đều chi tiền một, hai lần mua mỹ phẩm, trang sức, quần áo... Vào dịp Trung thu, Tết âm lịch hay ngày lễ gì đó, cô ta sẽ mua mấy món đắt hơn.”

An Nham thắc mắc: “Điều này có nghĩa là gì?”

Giản Dao từ tốn đáp: “Bản thân Nhiếp Thập Quân rất giản dị, không dùng những đồ này. Lần trước, sau khi lấy lời khai của Phùng Duyệt Hề, chúng ta cử người lục soát nhà trọ của hai người họ cũng không tìm thấy những món này...”

Còn chưa nói xong thì cô bỗng giật thót, bởi vì Bạc Cận Ngôn đang nắm tay cô, nắm rất chặt, nhưng vẻ mặt anh lại tỉnh bơ.

“Cô ấy mua tất nhiên sẽ có tác dụng gì đó.” Bạc Cận Ngôn nhàn nhạt tiếp lời. Ánh nắng sớm mai tôn lên gương mặt trầm tĩnh như điêu khắc của anh. Thỉnh thoảng có bóng râm giao thoa do xe di chuyển qua chỗ khuất nắng.

Giản Dao muốn rút tay lại nhưng anh siết rất chặt, không cho cô được như ý.

Phương Thanh chia sẻ quan điểm: “Không chừng cô ấy mua những món này để suu tầm thì sao? Mấy ngày trước, tôi xem được một bản tin, có cô gái luôn đến trung tâm thương mại trộm đồ hiệu nhưng không hề mặc đến, chỉ ăn diện ở nhà rồi len lén soi gương, đi ra ngoài vẫn mặc áo phông và quần jeans giá rẻ.”

Suy đoán này khá thú vị. Có điều trước mắt, Bạc Cận Ngôn cũng không có kết luận. Mà điều này có liên quan đến việc cô ấy bị sát hại hay không thì vẫn chưa biết được.

“Có khi nào mua cho mẹ cô ấy không?” An Nham phỏng đoán.

Phương Thanh bác bỏ: “Câu ngốc à? Đều là các thương hiệu mấy cô gái trẻ hay dùng, làm sao mua cho mẹ cô ấy được? Hơn nữa, làm gì có cô gái nào mỗi tháng đều tặng quà cho mẹ mình chứ?”

Giản Dao có chút xao động, luôn cảm thấy lời nói của Phương Thanh nhắm vào điểm gì đó, nhưng cô vẫn chưa thể nắm bắt được chính xác. Tay cô bị Bạc Cận Ngôn nắm chặt, muốn rút lại mà không được.

Thế nhưng lúc này, trong lòng Bạc Cận Ngôn lại xúc động và thỏa mãn vô cùng. Cảm nhận được cô muốn tránh né nhưng anh vờ như không biết, ngược lại còn khề cọ ngón tay cái vào mu bàn tay cô. Cô đành cúi đầu ngoan ngoãn mặc cho anh nắm tay, không giãy giụa gì nữa.

Khí huyết trong người Bạc Cận Ngôn cuộn cuộn một cách khó hiểu. Yên lặng hồi lâu, anh mới lên tiếng: “Gọi Phùng Duyệt Hề đến hỏi lần nữa.”

Một câu nói hơi hót của anh khiến nhóm Giản Dao sửng sốt trong giây lát. Trong đầu họ hiện lên hình ảnh Phùng Duyệt Hề trang điểm xinh đẹp, mặc toàn đồ hiệu. Điều này có liên quan gì đến thói quen sinh hoạt khác thường của Nhiếp Thập Quân không?

Một lần nữa bị mời đến Cục Cảnh sát, Phùng Duyệt Hề tỏ rõ thái độ bản thân không hề hay biết chuyện này. Trông cô ấy đã trầm tĩnh hơn nhiều so với vẻ bi thương và bàng hoàng lần trước, nhưng sắc mặt tiêu tụy và đôi mắt thâm quầng chứng tỏ ban đêm, cô ấy ngủ không yên giấc.

“Tôi không rõ nữa.” Phùng Duyệt Hề đan hai tay vào nhau, mờ mịt nhìn họ. “Thỉnh thoảng, chúng tôi cùng nhau đến trung tâm thương mại, nhưng tôi không biết cô ấy mua nhiều đồ như vậy, cũng không thấy cô ấy dùng đến lần nào.”

Phương Thanh hỏi: “Có phải cô ấy mua cho người khác không?”

“Tôi không biết.”

Phương Thanh đổi câu hỏi: “Cô ấy có từng tặng mấy món đồ như vậy cho cô không?”

Phùng Duyệt Hề im lặng chốc lát mới đáp: “Có. Sinh nhật tôi, cô ấy tặng một bộ quần áo, năm mới thì tặng thời son. Nhưng lúc sinh nhật cô ấy, tôi cũng mua bánh kem và tặng quà lại.”

Cảnh sát lại hỏi thăm người nhà và đồng nghiệp của Nhiếp Thập Quân, nhưng họ đều tỏ ý không biết về thói quen tiêu xài này của cô ấy. Mạnh mới chỉ tra được đến đây, tạm thời không có tin tức giá trị nào. Bạc Cận Ngôn và Thiệu Dũng đều cho rằng nếu tìm hiểu chuyện trước kia, ví dụ như lúc Nhiếp Thập Quân học đại học thì có thể sẽ tìm được điểm mấu chốt. Bởi vậy, Thiệu Dũng đã cử một đội đi theo hướng điều tra này, sau đó quả thật có thu hoạch, nhưng đây là phần sau của câu chuyện.

Đêm xuống, nhóm điều tra sơ bộ tại khu vực lân cận nhà trọ của Nhiếp Thập Quân đã hoàn thành nhiệm vụ, không tìm được đối tượng khả nghi rõ ràng.

Vầng trăng tròn như chiếc đĩa bạc tỏ sáng, treo lơ lửng trên bầu trời đêm. Giản Dao sắp xếp và chỉnh lý lại các ghi chép điều tra của nhóm cảnh sát hình sự, vừa cầm vào văn phòng đã thấy Bạc Cận Ngôn một mình dùng máy đọc tài liệu. Phương Thanh và An Nham đều không thấy đâu.

Cô chợt nhớ đến cảnh tượng ngồi trong xe lúc sáng. Mãi tới lúc xe chạy vào Cục, anh mới buông tay cô ra. Tâm tư cô hỗn loạn vô cùng, vội vã quay người xuống xe. Thật ra cô cũng không biết mình đang kháng cự điều gì, có lẽ là chút giận dỗi đột nhiên muốn phát tác.

Bạc Cận Ngôn vốn đọc tài liệu đến xuất thần, nghe thấy tiếng bước chân của cô cũng không ngẩng đầu lên, tựa như những ngày tháng còn ở Bắc Kinh, trong mái ấm của họ, anh xem hồ sơ còn cô ở bên bầu bạn.

“Giản Dao!” Anh bỗng cất lời: “Có thể miêu tả tướng mạo của Nhiếp Thập Quân cho anh không? Cảm giác của em đối với cô ấy thế nào?”

Giản Dao hơi giật mình: “An Nham không nói với anh sao?”

“Nói rồi. Nhưng kỹ năng quan sát của cậu ta thô thiển quá, còn thiếu cảm nhận về nhân tính, không kỹ càng giống như em.” Anh thoáng ngập ngừng. “Nhiều khi, chỉ có cảm giác của em là giống với anh thôi.”

Giản Dao im lặng hồi lâu mới mở lời: “Được. Nhiếp Thập Quân có vẻ... yên tĩnh, trầm mặc, hướng nội, lông mày ngang, mũi rất thẳng, môi mỏng. Trông bình thường không có gì nổi trội, nhưng... cá nhân em cảm thấy, cô ấy không phải là kiểu người nhu nhược, dễ bắt nạt. Đôi mắt cô ấy cho người ta cảm giác có chút u sầu, giống như ẩn chứa điều gì đó, luôn tạo cho em cảm giác kỳ lạ.”

Bạc Cận Ngôn tưởng tượng trong đầu, ngón tay gõ nhịp nhàn xuống mặt bàn, chậm rãi nói: “Hiện giờ, trong lòng anh có một vài suy đoán, nhưng lại thiếu một vài điểm chứng thực. Chi tiết anh có thể “quan sát” được quá ít.” Anh thoáng ngừng lại. “Nếu anh có thể thấy được mặt Nhiếp Thập Quân thì phán đoán đặc điểm hành vi của cô ấy sẽ chính xác hơn, từ đó xác định được suy đoán của mình.”

Giản Dao im lặng.

Lát sau, anh khẽ nói: “Giản Dao, anh xin lỗi. Anh sẽ trở lại nhưng không phải hiện tại. Anh sẽ phải mang thi thể của những hung thủ kia trở về.”

Nước mắt Giản Dao tuôn trào. Cô ngẩng đầu, chỉ thấy gương mặt anh tuần quật cường và tái nhợt của anh. Bóng đêm phía sau lưng anh vẫn lấp lánh ánh sao. Trong phút chốc, anh như hóa thành một bức tranh vĩnh hằng, ngưng đọng trong tầm mắt cô. Sau đó, anh vịn tay vào cạnh bàn, từ từ lần đường đi đến. Anh tháo cặp kính râm ra, nhắm mắt lại, cúi đầu hôn cô. Giản Dao chưa bao giờ từ chối nụ hôn của anh, giờ phút này lại càng không thể. Môi anh lần theo gương mặt cô, theo dòng nước mắt nóng hổi và mặn chát của cô, tựa như quả bom đã chôn giấu thật lâu sắp sửa nổ tung trong cơ thể họ. Nụ hôn của anh càng ngày càng nồng nhiệt, bàn tay giữ lấy vai cô cũng siết chặt hơn.

Qua hồi lâu, môi anh rời đi, Giản Dao bật khóc nức nở, vờn tay vuốt ve đôi mắt anh thật khẽ.

Phương Thanh vừa xuất hiện ở cửa, thấy vậy liền sững sốt. Nhưng anh vẫn phải phá vỡ bầu không khí hòa hợp của hai người: “Phát hiện thi thể thứ hai, lại là sát thủ hồ điệp.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.